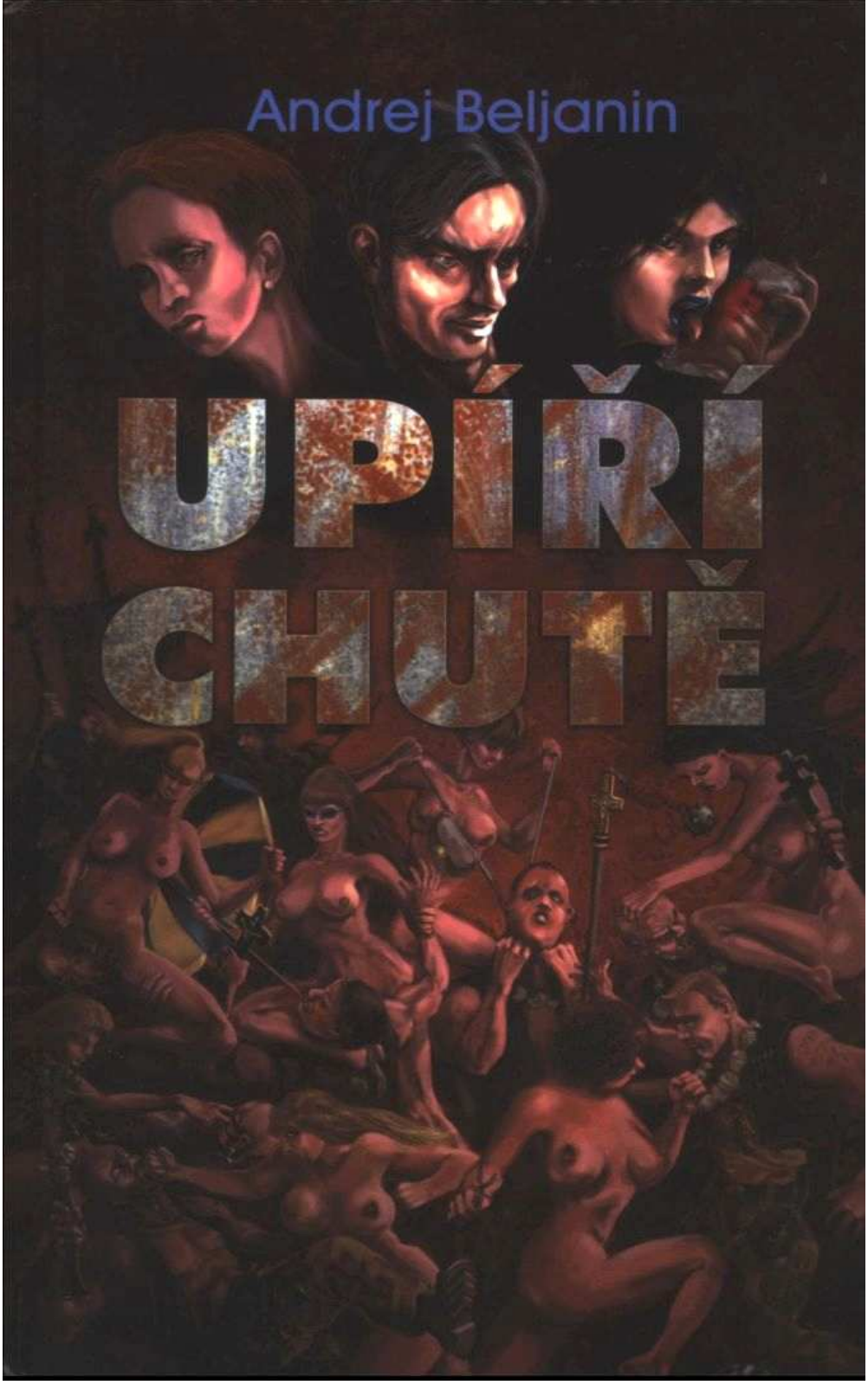
Andrej Beljanin

UPÍŘÍ CHUTĚ

Jestliže si pod pojmem
upír
představujete bledého hubeňoura
s vyčnívajícími zuby,
od nichž odkapává krev,
jste na omylu!
Upírů je totiž mnoho druhů.
Energetický upír, mátový upír,
upír-vamp...
A přidáte-li k nim ducha,
inteligentní auto,
Velkého Šéfa v podobě kocoura,
milicionáře-medvědodlaka,
lovkyni upírů
a vůbec celou organizaci Ohařů,
to vše zasazené
do poklidného města v současném
Rusku,
dostanete skvělý příběh vyprávěný
upírem-intelektuálem
nejen o jeho úsilí chránit svou přítelkyni.
Neboť i upír může
cítit cosi jako
lásku.

NETOPEJR
www.netopejr.cz

ISBN 978-80-87044-05-6
9 788087 044056

UPÍŘÍ CHUTĚ

Andrej Beljanin

Překlad
Konstantin Šindelář

Andrej Beljanin: UPÍŘÍ CHUTĚ
Copyright © 2007 Andrej Beljanin

Přeloženo z ruského originálu vydáno nakladatelstvím
ARMADA v roce 2005

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Translation Copyright © 2007 Konstantin Šindelář
Cover Art Copyright © 2007 Milan Dubnický

Czech edition Copyright © 2007 by

ISBN 978-80-87044-05-6

Nejsem kladný hrdina. Dokonce spíše záporný. Upřímně řečeno, upíři jen zřídka bývají kladnými – v tomto ohledu jsem se odjakživa nebál pohlédnout pravdě do očí. Jistě, máme v sobě určitou dávku šarmu, z něhož pramení neutuchající zájem rozličných pisálků a filmařů o naše společenství. Stejně tak ovšem nemíním tvrdit, že všichni lidé jsou ztělesněním nadpozemských ctností. Během více než dvě stě let trvajícího života si totiž jeden chtě nechtě vytvoří přesný obrázek také o člověčenstvu.

Měl jsem co do činění s takovými individui, že jsem byl mnohokrát v pokušení uznat úhel pohledu mnoha mých soukmenovců za jediný správný. Ačkoli, v jejich názorech na lidstvo se také nevyskytuje nic nového: „Lidé jsou teplokrevní tvorové, zbavující nás nutnosti pracovat a sloužící nám ku potravě, jíž nám je z vůle Nebes jejich krev…“ Osobně silně pochybuji, že by u zrodu tohoto uspořádání stála právě Nebesa, ale taková je zkrátka skutečnost. Lidé a upíři již odnepaměti pochybně, problémově, ale tak či onak přece jen koexistují. Dosud se mi nějakým způsobem dařilo nacházet své místo v koloběhu bytí, třebaže mě to s každým dalším desetiletím stálo více a více sil.

Problém tkví ve mně. Jsem monstrum. Lze to vyjádřit i jinými slovy: zrůda, odrodilec, odpadlík, zrádce, zvrhlík, genetický degenerát. Takovéto slovíčkaření pro mě není nikterak důležité a pro ty, kteří mě odsuzují, zrovna tak. Důvody, jež mě vedly k tomu, že jsem se dal do psaní těchto řádků, proto nejsou úplně jasné ani mně samotnému. Zkrátka, události posledních týdnů mi ukázaly, jak neskutečně hluboká je propast, dělící mě a Stínu Zbavené, avšak přejít na opačnou stranu barikády rovněž není možné; alespoň za-

tím se to ještě nikomu nepovedlo. Mám tím na mysli, že pro člověka je poměrně snadné stát se upírem, ale žádnému upírovi se nepodařilo navrátit zpátky k nedosažitelnému štěstí lidské existence. Existence, jež je – byť to zní poněkud paradoxně – lákavá právě svou pomíjivostí.

Přiznávám, že se někdy nechávám strhnout k používání přespříliš vzletného slohu. Zřejmě se jedná o následek dobrého vzdělání, kterého se mi dostalo v Melbourne, Remeši, Římě a Petrohradě. Ochotně bych pokračoval ve vyprávění tímto klidným a neuspěchaným způsobem, leč… Již ze schodiště slyším dobře známý klapot podpatků. Za chvíli se otevřou dveře, vstoupí Sabrina a… Už zase dostanu po tlamě.

„Jsi všivák!“ oznamuje mi bez podle jejího názoru zbytečných předmluv a vysvětlení. Má levá tvář, na niž dopadla její ruka, bolestivě pálí. Odpor je marný a krom toho jsem příliš zlenivěl – jedná se o téměř každodenní tradici a já moc dobře vím, co bude následovat.

„Jak jsem se jen mohla zamilovat do takové zrůdy?“ Letmé a prchavé doteky jejích prstů mění palčivou bolest v něžnou slast.

Slovo zrůda se týká určitých zvláštností fyziologie mého organismu, ale nemá nic společného s mým zevnějškem. Kvůli svému specifiku musím zůstávat ve vynikající kondici, zachovávat maximálně okouzlující vzhled a být stále připraven obšťastnit prakticky jakoukoli ženu… Sabrina to ví nejlépe ze všech, protože je mou družkou už osmdesát let. Dáváme se dohromady, rozcházíme se, hádáme se, usmiřujeme se, někdy se nevidíme celá léta, ale přesto jsme stále spolu. Ačkoli Sabrina je chytrá, krásná, šikovná a k tomu všemu ještě skutečná upírka! Ano, přesně ten tvor, ani živý ani mrtvý, který se živí lidskou krví. Hořká ironie spočívá v tom, že já, například, její krev pít nemohu…

„Dane, proč jsi nezvedal telefon? Volám ti už přes hodinu a šílím láskou!“

Má dlouhé černé vlasy, úžasně bílou pleť a oválnou tvář,

typickou pro orientálky. Její oči jsou matné, barvy hustého červeného vína. Není v nich ani jiskérka světla.

Víčka maličko zduřelá, řasy dlouhé, mandžuské. Skutečně mě miluje, což je v našem společenství opravdová vzácnost a často také neodpustitelný luxus. Musím poznamenat, že právě v tom tkví jedna z hlavních příčin mého konfliktu s ostatními – jejich neschopnost lásky…

„Chci tě. Dnes večer jsem vystupovala v krbovém sále Linty. Shromáždili se tam samí fanatici do středověké hudby. A zničehonic jsem si uvědomila, jak moc tě chci.

Sabrina je cellistka. Violoncello je podle mého názoru jednou z nejerotičtějších věcí, jaké žena může držet. Během posledních třiceti let svůj nástroj prakticky neodkládá a v minulosti měla slavné učitele. Všechna ta titulovaná jména si samozřejmě nepamatuji, ale jsem si naprosto jist, že by má družka dokázala očarovat kohokoli. Ujišťuje mě, že žádný z nich nebyl jejím milencem, a já jí ochotně věřím. Muži, kteří se ji pokoušejí zatáhnout do postele, se jen zřídka dožívají úsvitu… Také ji miluji. Jsme-li ovšem takového citu vůbec schopní a jen se nehoníme za iluzemi. V mém objetí pláče. Znám celou řadu ženských reakcí na orgasmus, ale pláče jen ona a pouze z lásky…

„Proč jsi mě stále ještě neopustil? Tvůj život přece závisí na ženských emocích a ty máš neustále příležitost objevovat něco nového… Proč, Dane? Jen proto, že mám hezké poprsí a ty jsi byl odjakživa estét? Neodpovídej! Nechci slova…“

Já vím. Nezbylo mi než zhasnou – oba skvěle vidíme i potmě. O hodinu později, když Sabrina, horká a zpocená, ležela po mém boku a třela se mi lící o rameno, započal onen rozhovor, díky němuž se tato noc stala osudovou; rozhovor, který navždy změnil můj svět. „Vlastně ne. Náš svět. Už si nevzpomínám, jak jsme se vlastně dostali k tomuto tématu, ale pravdou je, že začátek byl relativně neškodný:

„Ve městě se zase objevili Adepti.“

„Opravdu? Naivně jsem si myslel, že jejich činnost byla zakázána už Drážďanským konventem v roce sedmnáct set

dvanáct. No a co? Tobě to nějak vadí?“

„Kam přijdou oni, tam se brzy objeví i jiní.“

„Máš na mysli Ohaře?“ Melancholicky jsem si natočil na ukazováček pramen jejích černých vlasů. „Má drahá, rovnováha mezi Dobrem a Zlem byla odjakživa příliš vratká a závislá na množství faktorů, takže nemá smysl stavět se na jednu ani na druhou stranu.“

„Ty jsi vážně zrůda.“ Sabrina maličko zvedla hlavu a něžně mi olízla ucho. Jazyk měla teplý a drsný jako kočka. „Zrůda, která se může procházet na slunci, nosit stříbro, vstupovat do kostelů a žít bez krveprolití. Nicméně – pořád jsi upír! Ohaři tě dříve nebo později najdou a tobě nezbude než si zvolit.“

„Nerad se rvu…“

„… ale přesto to umíš jako nikdo jiný! Dokonce jsem zaslechla něco o tom, že by tě ve svých službách rád viděl samotný Baron.“

Políbil jsem mramorovou roklinku mezi jejími klíčními kostmi a pokusil se zapomenout jméno, které právě vyslovila. Baron už déle než tisíc let představoval pro Stínu Zbavené symbol bezmezné moci, bolesti a… špíny. Já osobně dávám přednost „volnému stylu“ a zatím se mi dařilo vyhýbat se dokonce i zběžným kontaktům s touto bytostí. Teď to však vypadalo, že jsem vyčerpal svou zásobu štěstí…

„Postavíš se na naši stranu?“

„Sabrino, tohle téma jsme uzavřeli už před mnoha lety. A navždy, jak jsem se tehdy domníval. Raději mi pověz o Baronovi…“

„Hned teď?“ Její polibky mi začaly měkce klouzat po břiše. Stále níž a níž… To, co dokáže provádět s pomocí rtů a jazýčku, se snad ani nedá popsat. Obzvláště vezmu-li v úvahu ostrost jejích špičáků. Za chvíli jsem převzal iniciativu, a tak náš rozhovor mohl pokračovat až po uplynutí hodiny. Nebo dvou.

„Moc se toho o něm neví.“ Tvář mé družky, orosená slzami, vypadala ve studeném světle úplňku jako odlitá z pla-

tiny. Sám jsem na svou otázku již zapomněl, ale ona nezapomíná nikdy. A stejně tak nikdy neodpouští… „Baron je nejstarším z nás a jeho osoba je opředena legendami a dohady víc než život očerněného Vlada Tepeše. Na rozdíl od rodáka z Transylvánie však téměř nikdo nespatřil Baronovu tvář. Jeho síla nezná hranic a někteří dokonce soudí, že je přímým potomkem Matky Prokletých! Pravnuk, vnuk, syn… Nebo možná manžel. Nikdy nevychází na povrch, postrádá vášně, touhy a city. O jeho příkazech se nepochybuje, jeho moc je absolutní a… Zajímá se o tebe."

„To je moc příjemné." Takovéto ledabylé poznámky přicházejí čas od času velmi vhod, třebaže nic nevysvětlují a k ničemu nezavazují. Sabrina se nadzvedla na lokti a pokusila se mi nahlédnout do hloubi očí, kde by se údajně měla zrcadlit duše. Nejsem si ovšem jistý, zda upíři nějakou duši mají.

„Znám tě už tolik let, a přesto o tobě skoro nic nevím. Někdy mám pocit, že si pamatuji každičký den a hodinu, kterou jsme spolu strávili. Zima, studený večer v rudém Petrohradě. Vládne diktatura proletariátu a opilí Lotyši chytají křehkou dívenku-gymnazistku. Objevil ses tak romanticky! Měl jsi na sobě důstojnickou uniformu s odpáranými nárameníky. Na okamžik jsem dokonce zapomněla na svůj hlad…"

„Má milá, klidně bys na ně stačila sama. Byli jen čtyři."

„Samozřejmě. Vždyť jsem je na to odlehlé místo schválně vylákala, ale… Ty to jen stěží pochopíš, ale každá žena zkrátka potřebuje vědět, že existuje někdo, kdo je kvůli ní ochoten riskovat život."

„Nic jsem neriskoval."

„Ale i tak jsi byl velkolepý! Jeden za druhým padali na dlážděnou vozovku. Máchali si tváře ve špinavém sněhu a dokonce ani nebyli schopni křičet bolestí. Nic jsem nechápala. Vyrazila jsem za tebou jako za obyčejnou obětí a ty…"

Ráda na to vzpomíná. Sabrina je sentimentální a zároveň nezkrotně impulzivní. Život s ní je jako vášnivý polibek na

popravčím lešení. Přichází, kdykoli se jí zamane, a odchází bez rozloučení, avšak už po týdnu její nepřítomnosti se mi začíná stýskat. Během měsíce bolest z odloučení slábne, ale vždy se znovu vrací spolu se Sabrinou… Zdá se, že starověcí myslitelé měli v něčem pravdu – miluje se ne kvůli něčemu, nýbrž čemusi navzdory! Já osobně jsem se nikdy nepovažoval za osobu hodnou lásky, avšak ženy mají neznámo proč odlišný názor…

„Zůstaneš přes noc?“

„Noc už brzy skončí a já mám pořád ještě hlad.“

„Jsi nenasytná! Copak jsem ti nestačil?“

„Víš přece moc dobře, co mám na mysli. Ale jestli chceš, můžeš mě vyprovodit.“

Dlouhý polibek. Její jazyk je vždy trochu sladký a řasy voní po jinovatce. Pomohl jsem jí zapnout dlouhý zip na šatech, rychle se oblékl, pustil jsem ji na chodbu a zamkl za sebou dveře. Její auto, tmavě višňové ferrari s matnými skly, obvykle parkovalo kousek od vchodu do domu. Sabrina stiskla tlačítko, aby přivolala výtah.

„Kdy se vrátíš?“

„Zítra.“ Na okamžik mi svou studenou skrání přilnula k hrudi. „Slib mi, že popřemýšlíš o Baronově návrhu. Že o něm alespoň popřemýšlíš…“

„Ale vždyť ani nevím, co po mně chce…“

„Ale víš. Slib mi to. Jestli mě doopravdy miluješ – slib mi to!“

Výtah dojel do šestého patra a s tichým cvaknutím strnul. Ocelové dveře zavrněly a otevřely se. Uvnitř stála strohá dívenka s kuší v rukou. Než jsme se stačili nečekané návštěvě podivit, šipka z vyhlazeného dřeva téměř celá zmizela v rameni mé milované. Sabrina se nezmohla ani na bolestné vydechnutí.

„Smrt upírům!“ Dívka se jala ve spěchu znovu nabíjet zbraň.

Zachytil jsem padající Sabrinu a pomalu se podíval na lovkyni. Naše pohledy se střetly. Sekunda mlčení – a dívka

se bezvládně zhroutila na podlahu výtahové kabiny. Dveře se s typickým zahučením zavřely. Na sentimentalitu nebyl čas…

* * *

„Bolí to, Dane…“

„Nehýbej se, pokusím se ji vytáhnout.“

Černé hedvábí jejích šatů podlehlo mým křečovitě sevřeným prstům a roztrhlo se. Zoufalství znásobilo mé síly; skutečně zoufale jsem se totiž děsil toho, že ji ztratím. Šipka – přesněji zručně opracovaný osikový kolíček – byla dlouhá jako dvě mé dlaně a mohla mít zhruba dva centimetry v průměru. Zabodla se šikmo pod klíční kost, blíž k ramennímu kloubu. Toto zranění pro upírku naštěstí nebylo smrtelné, ale nemohl jsem přehlédnout, kolik Sabrina vynakládá úsilí, aby se nerozkřičela bolestí… Osika je magický strom. Podle pověsti se na ní oběsil Jidáš Iškariotský a dodnes na ní lpí prokletí. Její dřevo pozvolna spaluje těla Stínu Zbavených…

„Vydrž ještě chvíli. Budu muset zatáhnout větší silou.“

„Tak to… udělej rychle.“

„V těle by mohly zůstat třísky nebo odštěpky.“

„Prosím! Udělej to rychle! Jestli mě alespoň trochu miluješ, tak mě netrap…“

„Miluji tě!“

Následkem prudkého trhnutí mi její krev vystříkla do obličeje. Šipku jsem odhodil stranou. Sabrina zachroptěla a hlava jí klesla na polštář. Bolestí ztratila vědomí. Konečky prstů jsem sevřel okraje rány, zamhouřil oči a na chviličku zadržel dech. Jiskérky studené energie mířily dolů, proudily mi rukama a pulsovaly ve snaze nalézt únikovou cestu. Věděl jsem, že během necelé minuty na její kůži nezůstane ani jizvička. Všichni upíři se pozoruhodně rychle regenerují – a to, co dokáže mé tělo, nemá obdoby. Po chvíli Sabrina unaveně otevřela oči. V jejích zorničkách pomalu vyhasínala ustupující bolest…

„Nemluv. Všechno se povedlo, ale ztratila jsi hodně krve

a sil. Spi. Vypadá to, že u mě budeš muset pár dní zůstat.“

Mlčky přikývla, otočila hlavu a znovu zavřela oči. Její kůže byla příliš bledá i na nemrtvou. Když jsem se přesvědčil o tom, že se pohroužila do spásného spánku, tiše jsem vstal, opatrně vyšel z ložnice a zavřel za sebou dveře. Sabrina u mě mohla strávit tolik času, kolik bylo potřeba. Okna byla dokonale zacloněná černým sametem, žádné stříbrné předměty jsem nevlastnil a „obživu“ pro ni by nemělo být těžké zajistit. Nyní nastal čas zabývat se jinými, neméně důležitými věcmi. Dokud se z těchto věcí ještě nevyklubaly problémy…

V obýváku seděla před televizí dívka, která na nás zaútočila z výtahu. Byla pevně připoutaná ke křeslu. Vysoká, zrzavá, se sportovní postavou, krátkým chlapeckým sestřihem a nenávistí v zelených očích. Schválně jsem si z tváře nesetřel krev a mlčky se posadil naproti ní. Zvedl jsem z podlahy její kuši. Směšná zbraň… Levná napodobenina středověkého originálu, vyrobená nejspíš ve školním kroužku – měla drátěnou spoušť a tětivu z gumového škrtidla, jaká se prodávají v kdejaké lékárně. Věděl jsem, že zblízka by dokázala upíra zabít. Na vzdálenost větší než tři metry však byl tento krám naprosto k ničemu…

„Proč?“

Dívka na mě vrhla spalující pohled, ale nedokázala odpovědět. Byla to má vina – nenamáhal jsem se jí totiž vytáhnout roubík. A upřímně řečeno se mi ani moc nechtělo.

„Neptám se tě jen tak, z nějaké hloupé zvědavosti. Ve skutečností silně pochybuji, že bys mi mohla povědět něco zajímavého. Upíři už po staletí loví lidi a lidé zase pronásledují upíry. Je to tak neoriginální, až to působí nudně, nemyslíš?“

Pokusila se mým směrem vyplivnout roubík, ale nepovedlo se jí to. Rozkašlala se a divže se nezalkla. Na pohled jí nemohlo být víc než dvacet let, ale absence jakékoli kosmetiky i otlučené pěsti svědčily o tom, že prošla tvrdou přípravou.

„Zranila jsi mou družku. Ztratila hodně krve a několik dní nebude moci vycházet ven. Jako dobrý hostitel a její starý přítel jí musím poskytnout úkryt a… potravu. Doufám, že víš, o čem mluvím.“

Lovkyně zbledla. Vztekle sebou trhla a prohnula se tak, až křeslo zavrzalo. Celou dlouhou minutu zápolila s provazy, přičemž si do krve rozedřela zápěstí. Nakonec vyčerpaně svěsila hlavu. V očích se jí zaleskly zlostné slzy.

„Ty jsi ovšem samozřejmě přísahala, že budeš mlčet a raději zemřeš, než abys vydala hlásku, je to tak? Vážím si ušlechtilých nepřátel. Mohu ti slíbit, že zemřeš důstojně! A také že budeš umírat dlouho…“

Na dívčině čele vyrazily krůpěje potu. Nikdy jsem nebyl pyšný na své umění komunikovat se ženami, ale jak jsem se již zmínil, jedná se o profesionální návyk. Na této dovednosti totiž závisí můj život. Život zrůdy, upíříh mutanta, vyděděnce a zrádce… Není to patos, póza ani sebelítost – jen banální skutečnost…

„Nemusíš odpovídat. Protože já nechci nic slyšet – žádné vysvětlování ani ospravedlňování. Budu klást otázky a ty budeš přikyvovat nebo vrtět hlavou. Ano. Ne. Jsme domluvení?“

Souhlasně zabučela skrze roubík.

„Asi jsi mě nepochopila. Nemusíš nic říkat. Jen přikyvovat.“

Zrzka si zhluboka povzdechla, chviličku popřemýšlela a potom přikývla.

„Chytrá holka. Vypadá to, že se nám přece jen povede najít společnou řeč. Takže, otázka první, spíše řečnická. Chceš žít?“

Tentokrát uvažovala jen zlomek vteřiny. Pak zakývala hlavou s takovou horlivostí, že mě málem klovla nosem.

„Oho! Vypadá to, že jsi konečně dostala chuť na povídání… V tom případě ještě možná máš malou šanci. Jak už jsem říkal, v životě mě zajímá jen málo věcí. V dnešní době se pomalu každá druhá puberťačka, která moc hltala seriál

Buffy, touží stát přemožitelkou upírů. Kuše, osikový kůl, na krku česnekový věnec, maskáče, hromada ochranných amuletů… S vybavením nemá nikdo problém, naučné literatury je koneckonců nadbytek, A soudě podle rukou se ti dostalo i průpravy v bojových uměních. Budu tedy nudně důsledný – proč? Možná se opakuji, ale je to skutečně to jediné, co mě zajímá… Proč?“

Dívka odpověděla nepopsatelnou grimasou. Bizarně povytáhla obočí a pokrčila nos. Klidně bych se vsadil, že se v duchu dovolávala nebes jako svědků mé neskutečné tuposti…

„Dobře, dobře, rozumím. Na otázku proč je těžké odpovědět jednoznačným kývnutím. Položím tedy trochu odlišnou otázku – lovila jsi konkrétně Sabrinu?“

S jistotou přikývla, ale vzápětí se vzpamatovala, zvedla bradu a očividně se připravila na hrdinskou mučednickou smrt. Vypadalo to neuvěřitelně věrohodně. Kdyby ji nezradily pobledlé líce, nejspíš bych uvěřil, že to myslí vážně. Nu což, pro dnešek by to mohlo stačit. Dívka si čestně zasloužila právo dožít se rána. Možná skutečně něco ví.

„A poslední věc.“ Přistoupil jsem k ní a naklonil se těsně k jejímu uchu. „Chceš… na záchod?“

Nejspíš čekala něco úplně jiného. Například že jí rozervu hrdlo nebo prokousnu krční tepnu… V tu chvíli se jí v očích mihlo takové spektrum citů, že se mi z toho kaleidoskopu zatočila hlava. Vypadalo to, že mě považovala za obscénního zvrhlíka… A já se přitom jenom obával o čistotu křesla a koberce.

„Výborně, takže to do rána vydržíš. A prosím – nikam nechoď, ano? Díky.“

Nakoukl jsem k Sabrině a přesvědčil se, že má studené čelo a zpomalený dech. Znamenalo to, že všechno je v pořádku a já si nemusím dělat starosti. Pak jsem se vrátil do obýváku, ustlal si na pohovce, svlékl se a ulehl. Zatímco jsem si rozepínal košili, cítil jsem, jak se mi do zad zabodává zaujatý pohled zajatkyně. Co naplat, chci-li přežít, musím o

sebe dbát, a ve vztahu k harmonickému mužskému tělu jsou všechny ženy stejné. Okázale jsem jí nevěnoval pozornost. V myšlenkách jsem byl docela jinde…

První zmínky o vampyrismu lze nalézt již ve starobabylónských kronikách. Během stavby pyramid a střídání prvních dynastií faraónů se už o upírech psaly traktáty, v nichž se hledalo jejich místo v přirozeném řádu bytí. Staří Řekové Stínu Zbavené jako první poetizovali – vzpomeňme si na pití obětní krve v Odysseji… A později se toho o nich napsalo ještě mnohem víc, ale o tom teď nemíním hovořit. Klidně vám však ještě jednou potvrdím, že lidé loví upíry a upíři zase lidi a že na tomto souboji není vůbec nic podivného. Ve všech časech, ve všech epochách lidé zakládali tajné organizace, pro které byl tento lov smyslem života a otázkou cti. Jedni bojovali pod praporem víry, další ve jménu záchrany lidstva, ale dříve či později začínalo jít především o peníze.

Jedním z takovýchto společenství jsou Ohaři. Jejich Řád funguje už déle než deset století a jeho historie je zářnou ukázkou všech možných příčin boje mezi lidmi a upíry. Kolik jen je s ním spjato osudů! Smutných, pokřivených, tragických… Průměrná doba života lovce upírů je dokonce i dnes nějakých třicet nebo pětatřicet let. A představte si, jaké to muselo být kdysi… Ohaři prožívali vzestupy a pády, střídání vedení, radikální politické proměny, uznání i odchody do ilegality. Na základě jejich archivních materiálů vznikla nejedna kniha a mám dojem, že dokonce i několik filmů.

Oficiálně byli zakázáni v roce 1867 za propagaci násilí a pokus o státní převrat v Irsku. Málokdo z nás však pochybuje o tom, že Řád Ohařů tajně pokračuje v činnosti, vytváří pobočky v nejrůznějších zemích a verbuje fanaticky naladěnou mládež. I když, copak si mohu být jistý, že právě oni mají něco společného s událostmi dnešní noci? Usnul jsem až nedlouho před úsvitem za zvuků napjatého supění zajatkyně, která mým směrem co chvíli vrhala nepřátelské pohledy…

Nezdály se mi žádné skutečné sny. Mám na mysli ta svět-

lá a mnohobarevná plátna s množstvím dílčích peripetií, která jsem vídal v dětství, když se mi klížily oči při poslechu matčiných pohádek. Na matku si dobře vzpomínám, třebaže jsem ji ztratil ještě jako malé děcko… Zemřela na tuberkulózu a otec, důstojník carské gardy, mě nedlouho poté poslal na dědečkův statek. O rok později sám zahynul během rusko-turecké války, když hájil nezávislost Bulharska…

Snad i proto od útlého mládí nenávidím války. Všechny – dobyvačné, osvoboditelské, svaté… Až příliš mnoho let jsem věnoval šedým vojenským kabátům, tvrdým sedlům a zápachu střelného prachu. Právě tehdy ve mně vyklíčil odpor ke krvi. A co se týče snů, přestaly se mi zdát mnohem dřív; poté, co matka zemřela, jak jsem už říkal…

Upíři mého druhu prakticky nespí. To znamená, že odpočívá určitá část mého vědomí, avšak sluch přesně zaznamenává všechno, co se odehrává okolo, a nikde a nikdy mi neposkytuje úlevu… Právě teď mě upozornil na klouzavé, takřka nehlučné kroky. Poblíž se někdo pohyboval s jistotou člověka znalého polohy každého předmětu v místnosti. Klidné oddechování zajatkyně bylo čas od času přerušováno legračním dětským funěním. Teď se něčí prsty dotkly uzlů na provazech a sotva slyšitelné zavrzání potvrdilo jejich spolehlivost. Když ihned neotevřu oči, už nikdy se nedozvím, kdo tuto zelenookou ospalkyni poslal na Lov. A mě to pořád ještě hrozně zajímá…

„Ne, Sabrino. Prosím…“

Upírka v odpověď vycenila špičáky a zasyčela. Ještě jednou opakuji, že nejsem kladný hrdina, nýbrž jen věrný sluha vlastního egoismu. A dívku jsem právě teď potřeboval živou…

* * *

„Jsi všivák, zrůda, ničema a podrazák!“

„Ztiš se, Sabrino. Jinak ji vzbudíš. Podívej, jak sladce spí…“

„Tím lépe! Alespoň nepocítí bolest!“

„Plně důvěřuji tvým zkušenostem, nicméně…“

„Mám hlad!“

„Ale ne takový, jak se ti zdá. Co tvá štíhlá linie?“

„K čertu, mám na to plné právo – vždyť na mě zaútočila!“

„Pomsta nejlépe chutná za studena…“

„Ale já ji chci, Dane!“

„Obávám se, že volání tvého srdce zůstane bez odpovědi, protože ona tebe evidentně nechce…“

Náš rozhovor by případnému pozorovateli zajisté připadal náramně podivným. Sabrina chraplavě vrčela slabostí, v prstech křečovitě svírala skvrnitý límec zajatkyně a po bradě jí nervozitou stékal pramínek slin. Odpovídal jsem jí klidně, aniž bych zvyšoval hlas. Stále jsem přitom seděl na pohovce. Oba jsme si plně uvědomovali vratkost stávající situace a vyhýbali se nepromyšleným pohybům. Měli jsme stejné šance – klidně by dokázala bezbranné oběti rozdrásat hrdlo dříve než… Ale možná že ne. V takových situacích stálo štěstí obyčejně na mé straně. Má družka ztratila trpělivost jako první, sklonila hlavu a pokusila se sevřít čelisti…

Dívka sebou ospale trhla, příšerné špičáky sklouzly, aniž by po sobě zanechaly byť jen škrábanec, a vyčerpaná Sabrina se sesunula za křeslo jako pytel brambor. Soudě podle zvuku se navíc musela praštit čelem o stolek, na němž stála televize. Zrzavá lovkyně ospale zamrkala. Klidně bych se vsadil, že tohle byla její první opravdová akce. S takovými schopnostmi by ve skutečné válce s upíry nepřežila ani den…

„Hm… Hmmm… Hu?“

„Grázle, ničemo, svině, zrádče!“

„Nedáme si šálek kávy, děvčata?“

Asi za půl hodiny jsme již všichni tři seděli v kuchyni a pokoušeli se vést světský rozhovor. Sabrinu jsem osobně zvedl z podlahy a oprášil. Když jsem ji pak nesl v náručí, sprostě nadávala a slibovala, že mě zabije. O něco později jsem rozvázal i zajatkyni. Také ji jsem byl nucen nést, neboť dívce během noci zmrtvělo celé tělo. Umývání a vůbec celá

ranní hygiena by si zasloužily zvláštní kapitolu, jíž by se nejlépe zhostil nějaký jízlivý spisovatel humoristické literatury. Já jsem ovšem s humorem poněkud na štíru a to, čemu říkám vtipy, jsou spíše ukázky cynismu a té nejčernější ironie…

Na druhou stranu ovšem musím připustit, že naše trojice vypadala u stolu navýsost zábavně – zraněná upírka, energetický upír a lovkyně upírů.

„Dane, moc-moc doufám, že mi budeš schopen srozumitelně vysvětlit, proč tohle děvče stále ještě žije," řekla Sabrina s okouzlujícím úsměvem a dlouhým brčkem usrkla krev z křišťálového poháru. Vždycky mám v ledničce láhev nebo dvě – jeden nikdy neví, kdy se mu budou hodit…

„Jen jsem chtěl zjistit, proč zaútočila právě na tebe. Jak tě vystopovala, odkud se o tobě dozvěděla, pro koho pracuje a kdy můžeme očekávat další loveckou návštěvu."

„To je nuda… Tak na co čekáš? Rychle se jí zeptej, abychom s ní mohli skoncovat!"

Lovkyně se divže nezakuckala horkou kávou. Na ubrus dopadlo několik hustých hnědých kapek. Těžko bych jí to však mohl klást za vinu – znovu jsem jí totiž svázal ruce a nohy a pít z talířku jako pes neumí zdaleka každý. Na to je potřeba dlouhého tréninku a určité míry tělesné ohebnosti…

„Moc se omlouvám." Otřel jsem jí bradu ubrouskem a posunul talířek blíž k ní. „Má drahá, víš přece, že mám své zvyky a své metody. Nemohu ti dovolit, abys naši návštěvnici zabila, aniž bych ji nenechal dopít kávu! Dala by sis ještě?"

Dívka okamžitě přikývla. Podle mě to byl už její čtvrtý talířek, ale ona by nejspíš ochotně vypila třeba celý lavor, jen aby oddálila nevyhnutelné.

„Já čekám," připomněla se Sabrina a demonstrativně přejela nehtem po kuchyňských kachličkách. V jejím hlase nebylo ani stopy po výhružnosti, ale na lesklém povrchu kachlíku zůstal hluboký škrábanec. Budoucí oběť vykulila oči a ještě snaživěji se pustila do kávy.

„Mám pocit, že ji děsíš.“

„Dane, to mi ani neříkej! Snad se mi zase nerozmazala rtěnka?!“

„To ne, ale je docela možné, že se prostě jen bojí upírů… Ještě?“

Lovkyně na mě upřela pronikavé zelené oči, v nichž již na úrovni zorniček šplouchala káva, a utrápeně přikývla. Lidé občas bývají neuvěřitelně vynalézaví při vymýšlení způsobů sebevraždy – naše zajatkyně se očividně rozhodla utopit…

Zachránilo ji zazvonění zvonku. Zrána obyčejně nemívám žádné hosty, a tak jsem se vibrující trylek nejprve pokusil ignorovat. Zvonek se však zlobil, běsnil, připomínal se znovu a znovu a nenechával nás pokračovat v tak zajímavém a přínosném rozhovoru. V jednu chvíli jsem měl sto chutí ho zastřelit, ale pak jsem se rozhodl vstát a dojít ke dveřím. Letmo jsem nahlédl do kukátka; pak jsem se otočil ke kuchyni a oznámil:

„Tři mladíci. Jeden na prahu, dva se schovávají na schodišti, takže jsou vidět jen jejich stíny. Nejspíš doručují ‘spěšný telegram’, řekl bych…“

„Jdou si pro ni!“ ozvala se Sabrina a ledabyle se na své stoličce protáhla. „Postarám se jen o dva, pořád mě trochu bolí rameno.“

„Kdo je tam?!“ zařval jsem ve snaze překřičet rámusící zvonek.

„Spěšný telegram!“

„No dobrá, chlapci, už otevírám dveře…“ povzdechl jsem si tiše. Otočil jsem klíčem a uskočil stranou, aby mě nerozplácly mé vlastní dveře. Trojice mladých vyholených nedouků s rachotem vtrhla do předsíně. Mladíci v běhu vytahovali osikové kůly a klasické stříbrné krucifixy. Žádní profesionálové… To by mě zajímalo, kdo jim přednášel praktickou démonologii? Co chtějí dělat s katolickými krucifixy v ulicích pravoslavného města?! Nelze přece úplně přehlížet náboženské a teritoriální rozdíly!

Dva se vrhli do kuchyně, zatímco poslední se otočil ke

mně. Neměl jsem chuť plýtvat časem a silami, a tak jsem se lehce vyhnul jeho kůlu a nepříliš silně ho udeřil hřbetem dlaně do odkrytého hrdla. Mladík padl na kolena a druhá rána, jež mu přistála na spánku, ho poslala vstříc dlouhému odpočinku. V kuchyni se mezitím rozpoutala opravdová bitva. Třeskot nábytku a předsmrtný břinkot rozbíjeného nádobí mě uvrhl do stavu naprostého zoufalství. Zní to hloupě, ale ve svém bytě mám rád pořádek… Vždyť jsem uklízel teprve včera!

Když jsem vstoupil do kuchyně, to nejhorší už očividně skončilo. Jeden lovec se válel pod stolem (nejspíš byl naživu, ale mohu se mýlit), druhého Sabrina držela pod krkem. Mimochodem, navýsost zajímavým způsobem… Prstíčky její levé ruky mu lechtaly ohryzek, zatímco on zase držel nebezpečnou břitvu… na hrdle naší ohromené zajatkyně! Ta seděla s tváří bělejší než první sníh a evidentně se pokoušela říci něco pobouřeného, avšak nesrozumitelné pištění a bublání, které se jí dralo ze rtů, se dalo jen stěží považovat za projev vděčnosti. Vážně ji ti chlapci přišli zachránit? Ale proč takovým radikálním způsobem?! To se někdejším Ohařům moc nepodobá…

„To je mi ale originální souboj…“ řekl jsem zádumčivě. „Nedokážu uvěřit vlastním očím. Kdo chce koho zabít? Každopádně, troufám si říci, že ať už to dopadne jakkoli, budeme tu mít jednu mrtvolu. A v ideálním případě dokonce dvě. Zajímavé. Chcete si o tom nejprve promluvit, nebo se už chystáte přejít k činům?“

„Hele, vole… tento… nech mě jít, nebo…“

„Mladý muži, očividně máte problém se srozumitelnou formulací svých myšlenek. Dovolte mi, abych vám náš problém ukázal tak, jak se jeví mně – téměř nezaujatému pozorovateli. Nebude ti to vadit, drahá?“

„Máš dvě minuty, Dane.“ Sabrina se něžně usmála. „Z vůně teplé krve se mi příšerně točí hlava…“

„Pokusím se to zvládnout během půldruhé, ale prosím – buď tak hodná a nejprve ho pusť. Tento milý mladík si ne-

přišel pro naše černé duše…“

Má posmutnělá láska trochu udiveně pokrčila nosík, povzdechla si a s královskou důstojností se uvelebila na stoličce, přičemž ohnula záda jako egyptská kočka. Mladík využil situace a okamžitě se ukryl za zády naší zajatkyně, přičemž jí stále držel břitvu u krční tepny. Aha, zdá se, že jsem už poněkolikáté použil slovo „naší“. Ještěže jsem to neřekl nahlas, neboť nepochybuji, že by si toho Sabrina všimla.

„Padej mi z cesty! Nebo jí podříznu!!!“

„A co má být? Směle do toho!“ navrhl jsem mu povzbudivě. „Tohle děvče vidíme prvně v životě, včera se pokusila zabít mou družku, chléb se solí jsme spolu nejedli, na přátelství jsme si nepřipíjeli… Máte zájem o její krev? Ochotně se s vámi rozdělíme.“

Vyholenému poklesla čelist. Svázané lovkyni také. Ačkoli, co ode mě vlastně čekala? Copak doufala, že si budu hrát na ušlechtilého hrdinu před někým, kdo se na mě ještě minulou noc pokoušel zaútočit? Ani hrdinové by neměli ztrácet kontakt s realitou.

„Ale… Hele…“

„Copak?“

„Vždyť nejsi upír!“ vykřikl mladík nervózně. „Tak proč je bráníš, vole?“

„Upíři zpravidla nelikvidují své soukmenovce,“ připomněl jsem smutně. „To jen my lidé jsme vždy připravení zabíjet, trestat, odsuzovat, obětovat… Teď ale není čas na mravní debaty, takže odpověz na mé otázky a pak zmiz.“

„Jdi do…“

„Nesprávná odpověď, vyvolaná nekontrolovaným výbuchem hrubých emocí. Sabrino, tento chlapec je beznadějně tupý… Je tvůj. Jen doufám, že se neotrávíš.“

„Jsi velmi laskavý, Dane.“ Postavila se jediným plavným pohybem, tak rychlým, že ho lidské oko takřka nestačilo sledovat. Vypadala jako staroegyptská bohyně Bastet – planoucí oči, rozevláté vlasy, ňadra se rozčíleně dmou pod černým hedvábím a špičáky se s okouzlující pomalostí odhalu-

jí… V takových chvílích se na ni nemohu vynadívat.

Zajatá lovkyně, která si konečně uvědomila, co se děje, prudce otočila hlavu a kousla mladíka do ruky. Soudě podle jeho výkřiku ho musela hryznout dokonce i přes silnou tkaninu rukávu! Za okamžik bylo po všem… Jediným úsilím vůle jsem lovce zbavil koordinace pohybů a Sabrina mu uštědřila přesnou ránu pěstičkou do spánku. Nebezpečná bitva mu přejela po vlastním stehně. Sabrina chytila bezvědomého mizeru a po kratičké omluvě si pospíšila s ukojením prvního hladu…

„Tihle upíři… Někdy se chovají jako děti…“ Provinile jsem rozhodil rukama.

Zrzce bylo zjevně na zvracení. Vypadalo to, že jí pohled na krev příliš nesvědčí. Budu-li mít příležitost, vlastnoručně utrhnu hlavu tomu nestydatému grázlovi, který posílá nezkušené děti na jistou smrt. Ani my nejsme svatí, ale on musí být ještě horší…

„Jak se jmenuješ, děvče?“

„Eva…“

Sabrina trochu otočila hlavu, přívětivě kývla a pak pokračovala v pozvolném slízávání krve, vytékající z rány, jejíž okraje opatrně svíraly její drobné prstíky. Její kultuře stolování nebylo co vytknout. Petrohradská škola – to se hned pozná…

* * *

„Obávám se, že se tu nemůžeme příliš zdržovat. Navrhuji, abychom počkali, až se setmí, a odjeli odtud. Sabrinino auto stále stojí před vchodem. Ukryjeme se na chatě mých známých. Tam se beze spěchu zamyslíme nad naší situací a se vším se vypořádáme.“

Vypadalo to, že to říkám do prázdna. Byl to neuvěřitelný pocit. Můj malý dvoupokojový byteček byl najednou plný lidí a všichni přišli právě za mnou. Nikdo si nespletl adresu, nikdo mě nepřerušuje, všichni mlčí, nicméně… Vypadá to, že všem je naprosto ukradené, co se jim pokouším sdělit.

Trojice mladých kamikadze leží pěkně vedle sebe na podlaze. Jsou spoutaní a z úst jim trčí roubíky. Zraněného jsme ovázali, abychom se ujistili, že se nestane upírem. Bude-li se dobře stravovat a hodně spát, zbaví se celkové slabosti za necelé dva týdny. Sabrina se dosyta najedla alespoň na pět dní dopředu. Mnozí lidé se chybně domnívají, že upíři musí pít krev dennodenně a že se u svých obětí nikdy nezastavují v půli cesty. Jedná se však jen o nehorázný blábol, který se hroutí ve světle vědecké kritiky. Kolik litrů krve koluje v lidském těle?! A kolik se jí může vejít do žaludku jediného upíra? Klidně proveďte několik triviálních matematických výpočtů…

Má družka po tom všem klidně usnula přímo na kuchyňském stole, který přestál vpád lovců bez větší újmy. Eva se stále ještě nedokázala vzpamatovat. Na otázky neodpovídala a přebývala ve stavu obtížně pochopitelné frustrace. Evidentně jí někdo hodně ublížil nebo dokonce zradil. Úplné zhroucení ideálů, jak se tak říká…

„Evo…“ Jemně jsem se dotkl jejího ramene a… Stěží jsem stačil ucuknout! Její zdravé mladé zuby cvakly naprázdno jen pár centimetrů od mého zápěstí.

„Nedotýkej se mě, ty ubohý upíří otroku!“

„Mohla bys prosím mluvit tišeji? Kdyby Sabrina něco takového uslyšela, mohla by to špatně pochopit a oba nás zabít.“

„Kašlu na to, jak to bude chápat! Po tom, co jsem tady viděla, po… No prostě jak tu krev… Fuj! Všechny vás nenávidím!!!“

„No, nenávist a lásku dělí pouhý krůček…“ zabručel jsem filosoficky, třebaže se hluboko v mé duši pohnulo něco špičatého a pichlavého.

Už dávno jsem imunní vůči jakýmkoli urážkám – ani trochu se mě nedotýkají. Během mnoha let napůl skutečné existence se pocit hanby otupuje jako první. Odvahu nahrazuje rozvážnost, výbušnost trpělivost, lásku logika a impulsivnost účelnost. Neříkám, zda to je dobré či špatné. Zkrátka to tak

je…

„Znáš je?“

„Nebudu odpovídat na žádné otázky!“

„Už jsi odpověděla. Připravovali jste se společně v nějakém sklepení a cvičili se na hadrových figurínách. Nejspíš jste ani neznali svá jména. Všichni jste měli jen bojové přezdívky nebo pořadová čísla.“

Kousla se do rtu a podívala se na mě vztekle přimhouřenýma očima. Nemusel jsem být psychologem, abych pochopil, že každé mé slůvko zasáhlo cíl. Každé bylo pravdivé!

„Nemám nač se tě vyptávat. Za všechny ty roky se lovci upírů nezměnili o nic víc než jejich krvelačné oběti. Jejich metody možná ano, ale samotní lidé ani trochu! Dějiny jsou cyklické. Nicméně bych chtěl, aby sis jednu otázku položila alespoň sama sobě. Proč tě chtěli zabít?“

„Oni… Nikdo mě přece nechtěl zabít!“

„Lžeš! A věř mi, že lež nikomu nepřidává na kráse. Pinocchiovi se po ní dokonce prodlužoval nos…“

Lovkyně sebou mimoděk trhla a tak nějak dětsky se podívala na špičku vlastního nosu. Málem jsem se usmál. Kdybych ovšem už dávno nezapomněl, jak se to dělá…

„Mysleli si, že když jsem padla do zajetí, určitě jste mě kousli a já… se také stala upírkou. Nebo se jí alespoň brzy stanu… A tak si řekli, že bude lepší… Než bude pozdě…“

„Tak tohle vás učili?! Hm… V tom případě se ti omlouvám, to totiž mnohé vysvětluje. Úmluvu o právech nelidských menšin vám asi nečetli, že?“

„Co? Chcete mi namluvit, že upíři mohou mít nějaká práva?!“ Než začala znovu omílat pochybné bludy, uslyšel jsem, jak Sabrina otevírá oči. Skutečně uslyšel – ani jsem se kvůli tomu nemusel otáčet. Tím spíš, že má družka zjevně nespěchala se zapojením do rozhovoru.

„Práva mají dokonce i zvířata. A každý upír byl přece kdysi člověkem. Věř mi, že jen málokdo se stává nemrtvým dobrovolně.“

„To je jedno! Kdyby mě některá z těch bestií kousla, sa-

ma bych si probodla srdce osikovým kůlem!“

„Takže vy jste všichni skutečně pevně přesvědčeni, že se z člověka může stát upír po jediném náhodném kousnutí?!“ Najednou mě ovládla mentorská nálada. O chvíli později jsem si kvůli tomu začal připadat hloupě, ale touha poučovat byla přesto nezadržitelná. „Mé dítě, my přece nežijeme v divokém středověku s jeho barbarskými zvyklostmi. Upíři už dávno kontrolují vlastní počty. Mají své statistiky, své evidence a registrace, řídí se celou řadou seriózních mezinárodních dohod! Které mimochodem narušují africké země a sem tam i Jižní Korea… Kdyby se vinou Sabrininy nedbalosti objevil nový upír, čekaly by ji velmi vážné nepříjemnosti.“

„Upíři jedí lidi!“

„Ale jen ve vzácných případech! Nemohou však jednat jinak, protože jejich cílem je obživa. Zatímco lidé často zabíjejí jiné lidi jen tak pro zábavu.“

„Skvěle řečeno, Dane…“ Má družka se nakonec uráčila vstoupit do našeho rozhovoru. Zpod řas se zaleskly tmavorudé oči. „Polib mě!“

„Sabrino?“

„Moc to chci, miláčku. Jen jediný polibek.“

„Jako bych nevěděl, že jeden ti nikdy nestačí…“

„Výborně! Tak pojď sem a vezmi si mě hned tady a teď!“

Eva se na mě dívala, jako bych byl poslední baštou mravnosti na tomto zkaženém světě. Ve skutečnosti jsem neměl žádný důvod odmítnout a jindy bych s tak přirozeným a otevřeným návrhem ochotně souhlasil, ale dnes…

Na okamžik jsem měl dojem, že mě zrzavá lovkyně nějakým způsobem spoutává. Věděl jsem, že se osvobodím jedině tehdy, když ji zabiji. Já jsem však zabíjel krajně nerad. Navíc se kdesi hluboko v mém podvědomí pohnulo něco podobného dávno zapomenutému pocitu. Neříkalo se mu náhodou stud…?

A v tu chvíli se v místnosti roztříštila skla! Skočil jsem stranou a jedna z kulek zasvištěla těsně kolem mého ucha… Někdo mi střílel do oken! Křikl jsem na Sabrinu, aby padla

na podlahu. Pak jsem se zády přitiskl ke spolehlivé dubové skříni a trpělivě vyčkával, zatímco mi neznámý odstřelovač proděravoval portiéry. Po sedmém výstřelu se rozhostilo ticho. Venku bylo naštěstí zataženo, a tak dovnitř otvory po kulkách nepronikalo sluneční světlo. Chvíli jsem se plazil po kolenou, abych posbíral tři měkké stříbrné kulky, a strčil jsem si je do kapsy. S hledáním ostatních jsem se nenamáhal. Mně osobně stříbro nemůže ublížit, ale kdyby se v cestě projektilů ocitla Sabrina…

„Dane! Tak políbíš mě, nebo ne?!“ ozvalo se z kuchyně.

Neodpověděl jsem a v duchu se pokusil najít nějaký dostatečně pádný důvod pro odmítnutí. Slušný, srozumitelný a pokud možno prostý všech hrubých a typicky mužských výrazů… Nic příhodného se mi však vymyslet nepovedlo.

„Hej! A vy… vy… jste ještě naživu?“ ozval se nesmělý a rozpačitý hlásek lovkyně.

Následovalo krátké plesknutí facky. Sabrina nesnáší, když ji někdo přerušuje. Ještě okamžik a… Má družka se svalila na podlahu, přičemž se hlavou dunivě praštila o parkety!

„Ta… Ta mrcha mi nastavila nohu…“ promluvila o něco později se špatně skrývaným respektem. Melancholicky jsem se poškrabal na bradě. Vypadalo to, že mě s těmito kráskami čekají pěkné věci. Jedna za osmnáct, druhá bez dvou za dvacet…

Podal jsem Sabrině ruku a pomohl jí vstát. Jeden z kulatých zlatých kroužků, zdobících její uši, se po nárazu zmáčkl do podoby originální elipsy.

„Zabiju ji,“ slíbila neznámo komu. „Nemáš nic proti?“

„Naneštěstí mám. Už jsem ti přece říkal, že tu dívku potřebuji živou. Jestli se chceš napít její krve, tak klidně do toho. Ale prosím, nezabíjej ji. Alespoň zatím…“

„Dane, tvá šlechetnost ti jednoho dne zlomí vaz.“

„Má drahá, víš přece, že jsem se už dávno zřekl svého šlechtického původu.“

„Pitomče!“

„Netoužila jsi náhodou po polibku?“

Na dalších pět minut se všechno kolem nás zastavilo. Veškeré pohyby ustaly a zbyly jen Sabrininy rty, zároveň ledové i palčivé, které pohltily celý svět. Měl jsem pocit, že neexistuje žádná síla, jež by mě mohla přimět, abych zapomněl na tuto neuvěřitelnou ženu. Přinejmenším byla jedinou bytostí, která mi byla po tolik let věrnou a oddanou společnicí, která mě brala takového, jakým jsem byl…

„Na co myslíš?!“

„Promiň…“

„Líbáš mě a přitom myslíš čert ví na co!“

„Musíme odsud vypadnout.“ Strčil jsem ruku do kapsy a vytáhl deformované stříbrné kulky.

Ve tváři mé lásky se objevil výraz odporu a zhnusení.

„Takže to jsou Ohaři! Jedině oni se uchylují k zakázaným zbraním! Všichni ostatní dávají přednost tradičním loveckým metodám.“

„Jako jsou například nečekané útoky z výtahů?“

„Byla jsem příliš zaujatá tebou. Jinak by mě ta zrzavá prvňačka nikdy nedokázala zastihnout nepřipravenou!“

Nejspíš měla pravdu. Upíří smysly jsou mnohem jemnější a vytříbenější než lidské. Kupříkladu jejich čich se vyrovná psímu. Ostatně, ucítit na deset kroků lovce, ověšeného česnekem a potícího se nervozitou, by nedělalo problémy ani mně. Ačkoli se na rozdíl od ostatních spoléhám spíše na sluch…

„Venku je zataženo. Dokážeš se dostat k autu, když tě zakryji deštníkem?“

„Ha! Sem tam chodím na procházky dokonce i během největších poledních veder! Astrachaň je demokratické město a já – jakožto pravá orientálka – často přes den vyrážím do ulic v muslimském hávu. Čádor, rukavice, těsný šátek a dlouhé šaty… Co víc by mohla potřebovat okouzlující moderní vamp?!“

Sabrině se nelíbilo, když byla nazývána upírkou, vampýrkou či dokonce vampirellou. Kratičké a vybroušené slovo vamp, podobné úderu do zad nebo násilně uzmutému polib-

ku, s neuvěřitelnou přesností vystihovalo celou její podstatu. Byla ztělesněným nebezpečím, oboustranně nabroušeným nožem. Litry krve, které v životě vypila, zaostávaly za počtem zlomených srdcí, jež za sebou zanechala. Šla svou podivnou existencí maličko povýšeným tanečním krokem a s těkavým úsměvem na rtech. Byla plná nelidského pohrdání tímto světem… Zároveň si však uchovávala křišťálově čistou duši, o níž věděli jen nemnozí. Ostatně, takoví obvykle nežili dlouho. A tato žena mě milovala…

Přípravy mi trvaly jen asi deset minut. Vzal jsem si s sebou pouze občanský průkaz, peníze a několik knih. Na místě, kam jsme měli namířeno, bylo k dispozici všechno nezbytné. V krajním případě bychom tam mohli přečkat i měsíční obléhání. Koneckonců, tento útěk ve skutečnosti nebyl ničím výjimečným. Už dlouho jsem se řídil zásadou, že nemohu-li zvítězit, není žádná hanba uprchnout. Nejdůležitější je získat čas a přežít. Zjišťovat, kdo po nás jde, můžeme později. Vlastně – nikoli můžeme, nýbrž musíme…

* * *

„Dane!“

„Už jdu!“ Rozvázal jsem poslední uzel na zápěstích lovkyně a položil před ni klíče. „Chtěl bych tě poprosit, abys na odchodu zamkla oba zámky na dveřích. Sousedé na druhé straně chodby jsou moc milí důchodci. Klíče nech u nich. Tady mládež se probere za pár hodin. Snad se na nás nebude zlobit… Ať dneska oslaví své nové narozeniny, protože ocitnout se v Sabrininých spárech a zůstat naživu je více než dostatečný důvod se pořádně napít. No, to je asi tak vše… Děkuji za návštěvu. Doufám, že byla poslední.“

„Ale… Vy přece nejste upír?!“

„Jsem.“

„No, jen jsem chtěla říct, že… Že nejste opravdický upír.“

„Ale jsem. Jen jste takové ještě neprobírali. Sbohem. Nádobí neumývej.“

„Proč?“ Rázem se načepýřila – bylo vidět, že se k tomu

už dlouho chystala.

„Protože ti nedůvěřuji. Mohla bys mi něco rozbít…“

Eva ke mně zvedla zelené oči a nesměle, snad dokonce trochu provinile se usmála. Skoro jako bych právě řekl něco legračního… Ve dveřích bytu jsem si dovolil letmé ohlédnutí. Má návštěvnice a zajatkyně stála opřená o křeslo a divže nám nemávala na rozloučenou. Já a Sabrina jsme důstojně sestoupili po schodech. Po nedávných zkušenostech jsem výtahu příliš nedůvěřoval.

Sabrinino auto pokojně parkovalo vedle dětského hřiště. Slyšel jsem minimálně o šesti pokusech o jeho ukradení – všechny však skončily dost neslavně. Má družka se neštítí chránit svého miláčka s pomocí „špinavých triků“. Naposledy se zloděj například dočkal elektrického výboje o takové síle, že z něho dodnes za sychravého počasí srší jiskry. Hladina sluneční aktivity byla dostatečně nízká, a tak jsme snadno zdolali potřebných deset metrů. Šťastná Sabrina žuchla na přední sedadlo tmavě višňového sportovního vozu. Věděl jsem, že je to její oblíbená barva, barva „sražené královské krve“, jak ji nazývala… Čekala nás hodinu a půl trvající jízda za město. Nerozprší-li se, měli bychom dorazit k cíli bez komplikací…

„Někdo nás sleduje.“

„Opravdu?“

„Je to tak – někdo si asi v dětství málo hrál na špiony.“ Posadil jsem se vedle ní na pravé sedadlo a zašilhal do bočního zrcátka. Čtveřice rozhodně se tvářících mladých lidí (tři chlapci a jedna dívka) se rozmáchlým krokem ubírala směrem k nám. Všichni měli vyholené hlavy a vojenské oblečení – maskovací bundy a kalhoty a na nohou vysoké kanady. Kdyby v rukou nedrželi osikové kůly, snadno bych si je mohl splést s bandou horlivých skinheadů. Jenomže v našem volžském městečku se toto neofašistické uskupení jednoduše nevyskytuje. A i kdyby ano, jeho členové by jistě nebyli ozbrojení pouhými klacky…

„Jedeme. Nechci, aby mi poškrábali auto.“ Sabrina otočila

klíčkem v zapalování.

Ani já jsem neměl pražádný zájem o účast v další potyčce. Tím spíše, že musím své zásoby energie obnovovat daleko častěji než obyčejní upíři. Nikde v dohledu nebyla žádná mladá a krásná žena, jejichž službám jsem obvykle dával přednost. I když, možná jsem nepoužil ten nejlepší výraz… Nikdy jsem ženám neprováděl nic špatného – pouze jsem je do sebe zamilovával. Fyzická blízkost mi dávala sílu, která mi při rozumném používání obyčejně vystačila na tři týdny. Ale věřte mi, že dokonce i romantická platonická láska – na úrovni toužebných pohledů a letmých úsměvů – je plná tak plamenné energie, že se to vzpírá jakémukoli popisu! Opovrhoval jsem podvodníky, tahajícími peníze ze zamilovaných husiček. Bral jsem si něco daleko cennějšího: jejich city, jejich vášeň, jejich něžnost. Zároveň jsem však tohle všechno také dával…

Stačili jsme ujet jen několik metrů, když má družka náhle měkce sešlápla brzdu.

„Podívej! Tvá návštěvnice se je zřejmě pokouší zastavit.“

A skutečně. Z domovního vchodu vyběhla Eva a zkřížila cestu blížící se skupince. Začala něco kvapně vykládat jednomu z mladíků, přičemž co chvíli ukazovala prstem na můj balkón. Náhle ji mladík prudce udeřil pěstí do břicha. Zrzavá lovkyně klesla na kolena a vyholená dívka jí těžkou botou uštědřila kopanec do obličeje… Nechápavě jsem se otočil k Sabrině. Její oči byly plné ledového despektu.

„Svině…“ A zařadila zpátečku.

„Máš to zapotřebí?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odvětila lhostejně a o okamžik později kufr tmavě višňového ferrari narazil přímo do hloučku výrostků, zabraných do mlácení.

Dva z nich měli, upřímně řečeno, smůlu… Když jsem vystoupil z auta, pocítil jsem nejprve humánní nutkání slitovat se nad oběma nešťastníky a dobít je. Posléze jsem však dospěl k názoru, že utrpení povznáší ducha… Chlapci stále ještě mají všechno před sebou – v poslední době se začaly

vyrábět velmi kvalitní invalidní vozíky. Párek zoufalých babiček se odbelhal zavolat záchranku a milici. Vzteky prskající vyholená dívka odvlékala stranou třetího mladíka, který měl všehovšudy zlomenou nohu.

Dřepl jsem si na bobek a sklonil se nad schoulenou Evou: „Můžeš vstát?“

S obtížemi přikývla, nadzvedla se na lokti a vyplivla na asfalt krev. Ano, bili ji krátce, zato s šokující krutostí. Ženy si obyčejně něco takového nezasluhují – dokonce ani za nejhorší zločiny. To už je lepší rovnou zabíjet, než takhle mrzačit; pro ukojení nejnižších pudů… Jemně jsem ji popadl do náruče, lehce zvedl a pomohl jí uvelebit se na zadním sedadle automobilu. Koutkem oka jsem si všiml sotva postřehnutelného stínu kousíček nalevo a bez ohlížení kopl nohou za sebe. Osikový kůl, vznášející se nad mou hlavou, s tlumeným klapnutím dopadl na obrubník a vyholená dívka, která nestačila vydat ani hlásku, odletěla do pískoviště. Rychle jsem se jí omluvil za svou neomalenost, ale nejsem si jistý, zda mě slyšela, protože se až po uši zaryla do dětských báboviček…

„Už nikdy se neopovažuj bít ženy!“ požádala mě Sabrina s nečekanou přísností. „Přinejmenším ne přede mnou…“

„Vzrušuje tě to?“

„Samozřejmě!“

Pokrčil jsem rameny, co nejpohodlněji se usadil a zapnul si bezpečnostní pás. Od nejbližší křižovatky již doléhalo uspěchané vytí sirény. Milice se blížila. Ferrari vyrazilo kupředu tak plavně, jako by v minulém životě bylo baletkou. Zabočili jsme mezi domy a vyjeli na Hvězdnou. Svérázný název ulice potvrzovala skutečnost, že se na ní tradičně usazovali všichni byť jen trochu významní městští básníci a malíři. Mnozí patřili mezi mé známé. Čtyři z nich byli upíři, ale ostatním to bylo jedno. Dokonce i těm, kteří znali pravdu…

„Dane, nemáš kapesník? Máš? Tak ho prosím tě pošli naší holčičce.“

„Naší holčičce?“ zeptal jsem se bez náznaku údivu. Měl jsem totiž pocit, že Sabrina má problémy s výslovností… Nebo s hlavou.

„Ať si otře krev. Jsem samozřejmě sytá, ale už mě unavuje cítit tu vůni a neustále se olizovat!“

Lovkyně mi vyrvala z ruky čisťounký kapesník a během necelé minuty ho proměnila v mokrý tmavorudý chuchvalec.

„Nemusíš ho vracet! Klidně si ho nech na památku,“ oznámil jsem jí zavčas. „A vlastně mi ani nemusíš děkovat…“

„To jsem ani nechtěla…“

„Škoda,“ prohodila má družka, zatímco brzdila před semaforem. „Protože zdvořilost je nejvyšším projevem lidskosti! Dane, mohl bys prosím stáhnout okénko a sdělit tomu idiotovi nalevo, že jestli se mě ještě jednou pokusí předjet, tak mu, grázlovi jednomu…“

Sabrina někdy říká takové věci, že se musím červenat. Podle mě to dělá schválně. Upíři považují příliv barvy do tváří za navýsost erotický. Divže je nepřivádí do extáze…

Eva tiše seděla za našimi zády. Žádné slzy, žádná tichá hysterie, žádná touha po pomstě v očích. Na zlomek sekundy se mi dokonce zdálo, že se snaží nakouknout do zpětného zrcátka, aby zjistila, nakolik modřiny hyzdí její vzhled. Nikdy jsem ženám nerozuměl. Ostatně, řekl bych, že to ani není zapotřebí – stačí je brát takové, jaké jsou. Rozhodně to značně šetří nervy muži, jenž s nimi musí žít už dvě stovky let…

„Kam mám jet?“

„Za železniční přejezd, pak přes Tři Průtoky, u parkoviště zaboč doleva a jeď podél náspu. Potom ti řeknu kudy dál.“

„Dobře. A kde vysadíme holčičku?“

„Kde se ti to zdá nejlepší?“ otočil jsem se k Evě. Lovkyně neodpověděla. Dívala se na mě úplně prázdnýma očima. Zamával jsem jí před nosem ukazováčkem, abych se přesvědčil, že neztratila schopnost reagovat, a zopakoval otázku: „Kam tě máme odvézt, aby ses mohla rychleji vrátit do-

mů k mamince a tatínkovi?“

„Já… Ne…“ Na okamžik se rozkašlala, ale několikrát se udeřila pěstí do hrudi a chraplavě pokračovala: „Jsem z jiného města. Nikoho tady neznám. Nemám kam jít.“

„Zabrzdi, prosím,“ poprosil jsem. Sabrina zastavila u krajnice a oba jsme se hluboce zamysleli. Nezasvěcenému pozorovateli by se jistojistě zdálo, že naše repliky absolutně postrádají smysl…

„Je to až příliš velká náhoda. Navíc jsem si v posledních letech začal ještě více cenit pohodlí a samoty.“

„Má dobrou krev.“

„Mluvíš tak, jako by potrava byla pro tebe tím nejdůležitějším.“

„Koneckonců, mohli bychom ji využívat společně.“

„Nevzpomínám si, že by tě někdy lákala trojka. To jsi vážně připravená se se mnou dělit?“

„O tomhle přece nemluvím! Má energii a charisma.

„To je vyloučené! Budeme-li na ni dva, nevydrží ani týden!“

„Nikdo nežije věčně! Je to jen člověk a lidé se množí rychle…“

„No nevím… Mohli bychom to zkusit. Kaprál nás jistě uvítá s otevřenou náručí, ale přítomnost neznámé dívky by…“

„Nemá snad rád ženy?“

„Právě naopak…“

„A jak je má rád?“

„Jinak než ty.“

„Tak to bych chtěla vidět.“

Pokračovat ve sporu už nemělo smysl. Věděl jsem, že když si Sabrina něco usmyslí, splní to, ať to stojí co to stojí. Proto vamp triumfálně přikývla a já na oplátku pokrčil rameny na znamení přiznání porážky.

„Dobře. Pojedeš s námi. A cestou nám povíš všechno o lidech, kteří tě přivezli do tohoto města.“

„A až se všechno dozvíte, zabijete mě?“ Naše malá zrzavá

oběť napjatě přimhouřila oči. Leckdo jiný by se na mém místě démonicky rozchechtal a odpověděl by, že její otázka postrádá smysl. Že je už tak jako tak prakticky mrtvá! Jenomže já nemám zlomyslnost v povaze…

„Nejspíš ano.“ …a také bývám ve většině případů až patologicky čestný.

„Jsem ze Sibiře, z malého městečka Tynda – je to takzvaná metropole bajkalsko-amurské magistrály. Ve škole jsem se dobře učila, hrála jsem házenou a pravidelně chodila na střelnici. Pak si mě všimli chlapíci v takových bílých přehozech…“

„Adepti?“

„Ano, oni! Pozvali mě do svého oddílu. Pak byl pohovor a dokonce něco jako zkouška. Uspěla jsem a stala se právoplatnou členkou. Platili nám… Tedy přesněji, slibovali nám solidní platy. Dva měsíce aktivní přípravy –teorie, vampýrologie, démonologie, střelba, boj zblízka… První praktický úkol jsme dostali tady v Astrachani. Instruktor povídal, že se tohle město upíry doslova hemží. Přivítali nás včera večer na nádraží, někam nás odvezli, nakrmili a hned poslali proti… vám. Dům, byt, plán Lovu – všechno bylo připraveno předem. Měla jsem samostatně skolit upíra. Konkrétně ji. To je něco jako zkouška, abych dostala licenci… Ostatní tvořili podpůrnou skupinu, každý měl vlastní úkol. Ale že s ní je takový… No takový, co vysává energii, nám nikdo nepověděl. Ve skutečnosti jsem se s ostatními poprvé setkala až těsně předtím, než jsme vyrazili do akce.“

„Kdo střílel do okna?“

„Nevím. O odstřelovačích nikdo nic neříkal.“ Konečně se pořádně nadechla, majestátně zamhouřila oči a sotva slyšitelně dokončila: „To je vše. Můžete mě zabít.“

„Můžeme, můžeme…“ opáčila automaticky Sabrina a znovu nastartovala. „Tak co jsi to povídal? Napravo od parkoviště, nebo nalevo?“

„Nalevo,“ přikývl jsem. „O kus dál by měla začít chatová oblast. Ukážu ti pozemek, kam máme namířeno.“

„Mluvíte… Mluvíte přede mnou o svém tajném úkrytu, protože už brzy budu mrtvá, že?“ zajímala se dívka.

„Ne. Zkrátka se ještě nikomu nepodařilo nás zradit,“ odvětila má družka bezstarostně.

„Proč?“ Eva otevřela jedno oko.

„Nestihli to…“

* * *

Chata stála stranou od ostatních, nedaleko řeky. Od tmavé hladiny, patřící jednomu z četných volžských ramen, ji dělilo jen nějakých deset metrů. Ve své jižní deltě se mocný veletok mění ve stovky větších či menších říček. Každá z nich se nějak jmenuje, ale na název téhle jsem si jako napotvoru nedokázal vzpomenout. Rameno bylo úzké, přibližně patnáct metrů široké, a do hloubky měřilo asi jako dva dospělí muži. Protější břeh zarůstalo rákosí, ale voda byla natolik čistá, že u sousedů dokonce kvetly lotosy. Jak jsem již říkal, domek se nacházel hodně daleko od ostatních a od zmiňovaných sousedů ho dělilo dobrých dvacet minut svižné chůze…

„To je ale díra… Doufám, že nás nebudou hledat dlouho, protože tady jen těžko vydržím déle než dva dny.“

„Je to vynikající místo pro někoho, kdo se chce oddat rozjímání,“ vysvětlil jsem zádumčivě. „Uvnitř je všechno potřebné.“

„Chceš říct, že uvnitř je všechno potřebné a my že se budeme oddávat rozjímání… jako by neexistovalo nic jiného, čemu bychom se tam mohli oddávat?!“ odfrkla si Sabrina.

Měl jsem pocit, že Eva sebou maličko škubla. Různí lidé mají odlišná mínění o hranicích slušnosti, ale nikdo z neznámého důvodu nechce pochopit, že upíři do těchto hranic tradičně nezapadají. Upíří svět naneštěstí není zkrášlen celou duhovou paletou lidského štěstí. Jsou jim dostupné jen dva druhy potěšení – láska a krev! To druhé je populárnější, zatímco první je dáno pouze vyvoleným. Není to tak složité a rozporné, jak to vypadá na první pohled. Vampyrismus je ze samotné své podstaty zatraceně erotická záležitost!

Postava v černém se plíží k posteli nevinné dívenky v bílém, omamuje ji a potom… První krev je jako první svátost oltářní – znamení čistoty a ctnosti během její první a poslední svatební noci. Copak někdo někdy slyšel o upírovi, který by svou oběť rozerval na kusy a pak se celý zakrvácený posadil, aby jí zpřelámal kosti a vysál z nich morek?! Copak někdo někdy četl o upírovi, který by znásilňoval dívky, uchyloval se k sadistickým praktikám nebo alespoň pozvedal ruku proti bytostem slabšího pohlaví?! Jejich srdce jsou černá a jejich duším není nic svaté, všechny je čeká osikový kůl a věčné zatracení, ale přesto… Básnit na toto téma se dá donekonečna, ale závěr je nakonec vždycky stejný – nic z toho se žádným způsobem nedá ospravedlnit. Tak proč mě někdy tolik bolí pohled do Sabrininých očí? Proč si připadám, jako bych právě já třímal v rukou naostřenou jistotu osikového kůlu?

„Dane? Máš klíče?“

„Není zamčeno. Tento dům žádný zámek nepotřebuje –“

„Proč?“ ozvalo se za našimi zády. To by mě zajímalo, jak se s takovou dotěrnou zvědavostí dokázala dožít svého věku. Vždyť my bychom měli být dvojicí krvelačných upírů, neštítících se žádné ohavnosti, zatímco ona oklamanou, všemi zrazenou a zmlácenou nánou ze zapadlého severského městečka. A navíc…

„Tak proč?“

„Sabrino? Měla by se nás bát, nebo ne?“

„Co se tvé osoby týče, je strach výhradně mou doménou. Ale ne strach z tebe, nýbrž o tebe. Protože tě miluji, jenomže ty máš nepříjemný zvyk do všeho strkat nos a páchat nejrůznější hlouposti. Ať děvenka počká do večera. V devět ji kousnu a ona pak celou noc hrůzou nezamhouří oka.“

„V tom případě nás určitě bude špehovat.“

„Aha… To je pravda! Co dělat?“

Zatímco jsme se takto handrkovali, Eva proklouzla dopředu a sevřela kliku. Bylo by lepší, kdyby to nedělala, ale naneštěstí jsem neměl čas ji varovat. Přímo z oprýskaných

prken se až po loket vysunula mužská ruka a obratně chytila lovkyni za zápěstí. V tu ránu zapištěla, jako by ji brali na nože! Vytrhla se; přitom ale odlétla zpátky, zadkem napřed přistála na prahu a zavřeštěla ještě hlasitěji. Ženy jsou vskutku záhadná stvoření… Copak má smysl tolik rámusit, když už se jí podařilo vytrhnout?! Ale ne! Začínající přemožitelka upírů ječela tak, jako by poprvé v životě spatřila ducha…

„Za-za-zastavit! Stát! Kdo to-to-tohle do-do-dovolil, ha?!“

Přímo ze zavřených dveří se vynořil náš Kaprál. Ruce měl zkřížené na prsou a ve tváři se mu usadil ten nejpřísnější výraz. Kaprál byl obyčejným, ba dokonce bych řekl úplně tuctovým duchem… Přízračné maskáče, na hrudi plno vyznamenání, baret posunutý do čela a na nohou, levitujících několik centimetrů nad zemí, vysoké holínky.

„O-o-opakuji! Speciálně pro ba-ba-baby! Co k če-če-čertu děláte na území me-me-mého u-u-útvaru?!“

Lovkyně ztratila dar řeči. Vojácký řev působí na ženy přímo zázračně. Zjevně se v něm uchovala alespoň špetka staré pohanské magie… Podstatným byl především samotný tón, protože Kapráloveo koktání činilo mnohá jeho slova téměř nesrozumitelnými. Poruchu řeči jsem mu však mohl jen stěží vyčítat. Věděl jsem, že smrt dělá s člověkem zvláštní věci a nikdo nemůže tušit, jaký zlý šprým si z něho ztropí.

„Ahoj, Mývale! To děvče je tu se mnou.“

„Da-da-dane?! Ra-ra-rád tě vidím, ty-ty-ty bejku!“ Duch se široce usmál a z rozmachu pleskl svou dlaní o mou. V reálu však jeho přízračná ruka prošla skrz, aniž by ve mně zanechala byť jen náznak zdání, že se mě dotkla.

„Dovol, abych ti představil Sabrinu. Už jsem ti o ní hodně vyprávěl.“ Má družka přívětivě kývla na pozdrav a maličko si nadzvedla tmavé brýle. „A tohle je Sergej Mýval, bývalý pohraničník, major a účastník tří nebo čtyř ozbrojených konfliktů, který hrdinsky padl během bojových operací v Čečensku.“

„By-by-byl jsem důstojníkem z po-po-povolání, da-da-

dámy, ale přátelé mi říkali jednoduše Ka-ka-kaprál.“ Duch si oprášil přízračná vyznamenání a důležitě povytáhl obočí. „Ne-ne-neměl jsem ve-ve-ve zvyku schovávat se za za-zazády svých chlapců ja-ja-jako někteří zkur… Pa-pa-pardon, da-da-dámy, to slůvko mi ma-ma-málem vy-vy-vyklouzlo!“

„Ono to mluví,“ hlesla přidušeně Eva. Zběsilý tlukot jejího srdce svědčil o tom, že se Sibiřané skutečně mohou pochlubit záviděníhodným zdravím. Kdejakou rozmazlenou Moskvanku by už na jejím místě dávno ranila mrtvice.

„Da-da-dane? Proč jsi ji se-se-sem přivedl?“

„Za její přítomnost může zvláštní sled velice nešťastných náhod.“

„Ale vždyť to-to-to je… Je-je-je to…“

„Dívka?“ napověděl jsem.

Tvář majora Mývala se z bledě šedé stala špinavě narůžovělou.

„Ne-ne-ne! Otevři oči, ka-ka-kamaráde! Je to lo-lolovkyně! O-o-ohařka, jestli se ne-ne-nepletu!“

„Jak na to přišel?“ podivila se Sabrina.

„Že by za to mohl zápach česneku, pseudovojenská uniforma, ochranné amulety na zápěstí a nápis ‘Smrt upírům’ na opasku?“

Upřímně řečeno bych mohl klidně vyjmenovat přinejmenším deset více či méně zjevných atributů, ale k čemu by to bylo? Když někdo jako já žije díky energii, získávané od příslušnic slabšího pohlaví, nezbývá mu než si všímat každičkého detailu. Chci-li úspěšně svádět ženy, nesmí pro mě existovat žádné maličkosti.

„Jsem zajatkyně!“ zapojila se do rozhovoru osoba, jež byla jeho tématem.

Všichni tři jsme naráz otočili hlavy a změřili si ji takovým pohledem, jako bychom ji uviděli poprvé v životě.

„Má milá, Dan ti už přece říkal, že jsi absolutně svobodná! Nikdo tě nezadržuje, můžeš si jít, kam chceš, takže nemůžeš být…“

„Ne! Jsem zajatkyně!“ Tvrdohlavá dívka si zřejmě přečet-

la příliš mnoho fantastických románů a odmítala uvěřit, že „pohádku“ lze jednoduše opustit. „Učili nás, abychom všem nebezpečenstvím čelili tváří v tvář. Není zdvořilé otáčet se k Smrti zády…“

„Protože by to mohla špatně pochopit?“ zajímal jsem se. Sabrina na mě z neznámého důvodu vycenila zuby.

Mýval, též řečený Kaprál, si narovnal pomačkaný baret a jako modrosivý obláček přilétl blíž k lovkyni.

„Vy-vy-výborně! He-he-hezky řečeno! Je-je-jen tak dál, ka-ka-kamarádko! Do-do-dovolíš osamělému du-du-důstojníkovi, aby tě po-po-pozval na romantickou ve-ve-večeři?“

„Ano, pane!“ odpověděla Eva chrabře. Dokonce Kaprálovi rázně zasalutovala, čímž si okamžitě získala náš obdiv.

Trochu unavené ferrari jsme nechali za plotem, nedaleko od říčního břehu. Jak se v komercializované éře staví solidní a levné chaty? Nejprve se koupí ucházející dřevěný domek. Ten se obloží cihlami a pokryje břidlicí. A najednou před vámi stojí novoučká chata. V našem případě však tomu bylo diametrálně obráceně. Domek vypadal navenek vetše – jako polorozpadlá kůlna s podkrovím a přístavbou. Ve skutečností by vám však při vstupu dovnitř nezbylo než vydechnout údivem. Přivítala by vás totiž prostorná hala a za ní dva velké pokoje: obývák a ložnice. Všechny opravy jsem zaplatil z vlastní kapsy, třebaže chata ve skutečnosti nebyla mým majetkem. Žila v ní čtyřčlenná rodina Jaralových – muž se ženou a dvě dospívající dcery. Byli to cirkusoví artisté… A tygrodlaci. Po většinu času však cestovali od vystoupení k vystoupení; navíc každé léto odjížděli do Slovinska ke vzdáleným příbuzným, a tak mi byl jejich domek plně k dispozici.

„To je krása!“

„To je hrůza!“

Obě dívky vydechly naprosto současně a z různých důvodů vykulily oči. Sabrina se ke mně vděčně přitiskla ladným ramenem a jala se obdivně prohlížet šedohnědé zdi, tmavé

koberce na podlaze, tmavomodrý strop, ozdobné pavučiny v rozích, nespočet různobarevných svící a vyřezávaný nábytek, vyrobený na zakázku místním šikovným rakvářem.

„Proč jsi mě sem ještě nikdy nevzal?“

„Před opravou tady nebylo co dělat a pak… Což jsme se v mém bytě měli špatně?“

„Nepři se se mnou!“ Sabrinina dlaň zasvištěla vstříc mé tváři, ale na poslední chvíli zpomalila a zlehka se mě dotkla konečky prstů. Ostré nehtíky mi hravě poškrábaly ušní lalůček. „Ukaž mi zdejší ložnici a já ti odpustím až do samého večera!“

Lovkyně se na nás podívala a pokusila se dát co nejokázaleji najevo, že se jí z nás dělá zle. Zřejmě ji učili, že nám je všechno lidské cizí…

„Koupelna a toaleta jsou napravo,“ poradil jsem jí.

„Mockrát děkuji.“ Zasalutovala mi o něco zdrženlivěji než před chvílí Kaprálovi – asi jako ve filmech o hrdinech z americké armády. Pak se otočila s takovou rychlostí, jako by se pohybovala na kloubových závěsech. Nejspíš spolu s ostatními prošla krom jiného i skutečným vojenským drilem. To bylo zlé… Znamenalo to, že z nich nebyli vychováváni jednotliví lovci upírů, nýbrž celé vojsko masových vrahů. Strohé stejnokroje, rázná chůze, prázdné oči a přísné paragrafy předpisů v tvárné duši mladé dívky… Lovec je samotářská profese. Jedná samostatně a zabíjí výběrově. Kdežto vojsko nedělá žádné rozdíly. Ba naopak dává přednost globálním čistkám…

„Dane? Kam se poděl Kaprál?“

„Zkrášluje se a zaujímá vyčkávací pozici v koupelně,“ odpověděl jsem po zhruba sekundovém zamyšlení.

„Bude ji strašit?“ Sabrina to ještě evidentně nepochopila.

„Ne. Bude ji špehovat.“

„Ten zvrhlík!“

„Docela obyčejný duch,“ hájil jsem ho. „Jen pomysli – jaké radosti mu ještě zbyly ze života? Měli bychom s ním spíš soucítit…“

„V tom případě ať nakoukne do koupelny, až tam budu já," svolila milostivě má družka. „Čeká ho naprosto nezapomenutelný pohled! Tím spíše, že mám prsa o dvě čísla větší než ona…"

Ze stěny pod svícnem na okamžik vykoukla Mývalova blažená tvář. Přimhouřené oči, idiotský úsměv, jazyk samým štěstím vypláznutý až na bradu… Vypadalo to, že zaslechl Sabrinin návrh. Jeden z těch návrhů, které NELZE odmítnout…

* * *

Večeře proběhla bez incidentů. Úspěšně jsem se dovolal do Koordinační centrály a bylo mi povoleno setkání s Kňourem. Ve skutečnosti bych k němu samozřejmě mohl zaskočit jen tak, ale myslím, že není na škodu chovat se alespoň čas od času v souladu se subordinací. Třebaže Kňour byl jedním z nejvyšších démonů Pekla, nikdy netrpěl přílišnou nadutostí. Zatímco jiní mnohdy nechávali návštěvníky čekat na chodbách po celá léta, můj patron trval výhradně na nevyhnutelných úplatcích. A to ještě spíše symbolických – stačila mu jediná brožurka nějakého nového módního a populárního náboženství. Prostě úplná maličkost… Hubbardem bych ho už nejspíš nepřekvapil, ale naštěstí mi na polici stály dva propagační sborníky školy Reiki. Nejedná se sice tak docela o náboženství, ale jako propustka určitě postačí…

Kaprál dvakrát zkusil špehovat Evu na toaletě. Lovkyně si ho ale v obou případech včas všimla a jednou se jej dokonce pokusila uhodit, přičemž si pořádně pohmoždila ruku o splachovací nádržku. Boj s duchy je velice problematický – dokonce i tehdy, jste-li ozbrojeni silným fénem nebo vysavačem. Mýval však podle všeho dal přednost omluvě a kvapnému odchodu, neboť se mi později pochlubil, že dívka na „romantickou večeři" nakonec přece jen dorazí. Co to přesně znamená, jsem doopravdy věděl pouze já. Můj nehmotný přítel se už dvakrát pokoušel tímto způsobem svádět soucitné ženy. Výsledek byl vždycky, řekněme, neadekvátní… Zají-

malo mě, jak asi dopadne třetí pretendentka.

„Dane! Dane, říkají vám tak, ne?!“

Vzhlédl jsem. Někdo z přítomných mě právě vyrušil z hlubokého zamyšlení nad zásadními záležitostmi. Že by Kaprál? Ten by při své užvaněnosti určitě nebyl tak skoupý na slovo. Sabrina mě nikdy nevolá dvakrát. A ani mi nevyká… Takže zbývá jen Eva. Naše malá lovkyně…

„Prostě jen nevím, jak vás mám oslovovat. Dan… To je jméno nebo přezdívka?“

„Daniil Andrejevič Titovskij, potomek polské šlechtické rodiny, rodilý Astrachaňan a avantgardní malíř. Ještě něco?“

„No… Vzhledem ke svému statutu válečné zajatkyně bych se chtěla co nejvíce dozvědět o upírech, kteří se mě zmocnili.“

„Takže adresy, hesla, místa schůzek, základny, seznam agentů, masová shromaždiště,“ pustil jsem se do vyjmenovávání. Lovkyně se neovládla a přikývla. Ihned se však vzpamatovala a zatvářila se rozdurděně. Zbytečně. Každý z nás se občas nechá polapit do takovýchto dětských pastiček…

„Ano, klidně mi můžeš říkat Dane… A co se upírů týče, během uplynulých sta let se naše komunita natolik legalizovala, že bychom se mohli docela dobře zaregistrovat jako národnostní nebo náboženská menšina. Obyčejní lidé nemají ani potuchy, jak těžké je naše břemeno a nakolik je existence upírů důležitá pro jejich vlastní životy.“

„Takže vás je tu opravdu tolik?!“ Naše zajatkyně vykulila oči a užasle se přitiskla ke zdi. „No jistě, ne nadarmo nás instruktor varoval, že se to v Astrachani upíry jen hemží!“

„A nejen upíry,“ opravil jsem ji a dolil číše přítomných dam červeným vínem. Večeře byla prostá, ale docela lidská – šunka, sýr, olivy a ovoce. Potrhané cáry zahnívajícího masa, sraženou krev, plíseň a veškeré další hnusy jsme přenechali autorům idiotských hororů. Navzdory všem pisálkovským snahám se upíři ničím takovým neživí. „Pokud je mi známo, ve městě žije poměrně početná komunita lykantropů,

hodně duchů, několik čarodějů, feministické sdružení vědem a malá skupina lidojedů-uprchlíků. Kavkaz je toho času neklidný a naše město je dostatečně stabilní, aby poskytlo bezpečný azyl…“

„To vypadá jako skutečný ráj pro lovce, že?“ mrkla na Evu má družka. „Představ nás, drahý. Pohár vína mě vždy přiměje, abych si vzpomněla na pravidla slušného chování.“

„Baronesa Sabrina von Waschenberg, mladší dcera německého velvyslance v Japonsku…“ Postavil jsem se a pozvedl svou číši. „Je mi ctí, že vás mohu představit slečně Evě…“

„Lopatkové,“ zabručela lovkyně téměř nesrozumitelně. „Eva Lopatková, žádný titul nemám, táta je vedoucí pracovní skupiny instalatérů.“

„Na vaše zdraví, dámy!“

„Připijeme si na přátelství? Dane, ona se mě už zase bojí.“

„Nebojím se! Jenom se odmítám líbat se ženami, abys věděla!“

„To byl jen vtip,“ ujistil jsem ji spěšně. „Upíří přípitek na přátelství se poněkud odlišuje od tradičního polibku po doušku vína. Obyčejně se při něm prokusuje spodní ret, což je nejméně bolestivý a nejpříjemnější způsob, jak udělat z člověka vampýra. Sabrino, styď se! Svůj limit jsi už dávno vyčerpala, tak proč tu dívku pokoušíš?“

„Něco mi dluží.“

„Já vím. Zaútočila jako první. Copak ale termín splacení dluhu nemůžeme odložit?“

„Ty mi snad čteš myšlenky…“ Sabrina zatřepetala řasami. V jejích očích se plavně pohupovaly žlutorudé plamínky vášně. „Buď tak hodná, holčičko, a nech nás na několik hodin o samotě.“

„Na kolik?“ odfrkla si lovkyně posměšně.

„Nech mě chvíli přemýšlet… Každá hodina tvé nepřítomnosti se rovná jednomu dni tvé přítomnosti (na tomto světě!). Tak se rozhodni.“

Nutno říci, že zrzce to myslelo velice rychle. Něco si v

duchu spočítala, popadla ze stolu jablko a jako kulka vystřelila nahoru do podkroví. Právě tam se v osamoceném pokojíku s výhledem na hvězdnou oblohu konaly slavné Kaprálovy „romantické večery“.

„Konečně si můžeme v klidu promluvit.“

„To je zvláštní. Měl jsem za to, že jsi ji vyhnala za docela jiným účelem…“

„Nedělej ze mě nadrženou idiotku!“ Sabrina vstala, přikročila ke mně a nějakou dobu mi mlčky olizovala ucho, přičemž ztěžka oddechovala vlivem obtížně potlačované vášně. „Ale na druhou stranu by bylo hloupé, kdybychom nevyužili situace… Stůl je dostatečně pevný. Hlavně někam ukliď ubrus a všechno ostatní, protože dneska nemám náladu špinit si záda salátem.“

Musím se přiznat, že veškeré erotické fantazie ve stylu „Devět a půl týdne“ nebo „Tequila Body Shots“ jsou pro obyčejné upíry naprosto nepřijatelné. Olizování něčeho sladkého nebo kyselého z těla své lásky může být skutečně velice vzrušující, pokud se ovšem jedná výhradně o olizování a nic víc! Upíři se však nechávají snadno unést, jestli mi rozumíte… Sex se Sabrinou mi i tak poskytuje celou škálu akčních zážitků. Posilovat její vášeň dodatečnými chuťovými dráždidly je přinejmenším neobezřetné…

„Dane! Ty mě už zase neposloucháš!“

„Promiň.“

„Promíjím. Také nejsem úplně sama sebou a rameno mě ještě pořád pobolívá… Proto máš deset minut na to, aby ses se mnou podělil o své pochybnosti.“

„Je to možné?! Že bys konečně usoudila, že má ostražitost může být něčím jiným než prvním příznakem stařecké paranoie?“

Tentokrát jsem schytal facku ještě dříve, než jsem si uvědomil, co jsem vlastně řekl. Sabrina se napřímila tak, jako by urážka byla ocelovým čepem, vraženým do její páteře. O vteřinu později se v jejích rozhněvaných očích zaleskly slzy…

„Moc se stydím. Jsem hloupá a vznětlivá.“

„Maličkost. Za nic přece nemůžeš.“

„Opravdu?! Takže se na mě nezlobíš?“

„Ne.“ Kdybych řekl cokoli jiného, dostal bych určitě facku také na druhou tvář. Zlobit se nemělo smysl – tím spíš, že pravda asi skutečně byla na její straně. „A co když to během deseti minut nestihnu?“

„V tom případě se už nedokážu udržet,“ zapředla horoucně a něžně se mi otřela lící o neoholenou bradu. Ani já jsem nebyl z ledu, což znamenalo, že bych si měl pospíšit…

„Pohlédněme pravdě do očí – to, co se stalo, tě příliš nepřekvapilo. Střílelo se po tobě, Ohaři se znovu pustili do lovu upírů, život získal nový emocionální odstín – to je fajn. Ale co dál? Na tom, že jsi byla napadena, není nic výjimečného. Otázkou ovšem zůstává, proč ses stala terčem takové rozsáhlé akce?“

„Chceš snad říci, že si to nezasluhuji?“ Sabrina se ke mně pootočila a demonstrativně se protáhla takovým způsobem, že mi mé kalhoty začaly připadat poněkud těsné.

„Stále ještě mám osm minut… Dovolím si jeden malý a ne zcela ověřený postřeh – lovci vždycky pracují samostatně! A jestliže se spojují do oddílů a používají zakázané zbraně, může to znamenat jedině to, že se chystají ke střetu s neméně početnou skupinou upírů. Dějiny Ohařů, Zabíječů, Nebeských válečníků, Synů pomsty, Osikářů a Hospodinových stříbrných šípů neznají jediný případ, kdy by proti osamocené vamp byla vyslána úderná skupina, čítající osm lidí. A všimni si, že jsem ze svých počtů vynechal odstřelovače… Komu jsi šlápla na kuří oko, má milá?“

„Je to důležité?“ Sabrina zamhouřila oči a konečkem jazyka si pomaloučku olízla vyschlé rty. „Ještě ti zbývají tři minuty…“

„Už se dostávám k jádru věci. Patřil ke tvým posledním obětem někdo dostatečně vlivný na to, abys byla po jeho smrti postavena mimo zákon?“

„Nikdy nevysávám ‘nové Rusy’ ani poslance!“

„A co ten petrohradský kriminálník… eee… Korejčík?“

„Naprosto nechutné hovado.“ Po tváři se jí mihl alespoň tucet naprosto protichůdných pocitů. „Navíc mám pocit, že to přežil…“

„Nazýváš snad životem invalidní vozík, koktavost, neustálé pocení a neschopnost samostatně žvýkat potravu?!“

„Právě jsi překročil svůj časový limit!“ oznámila Sabrina tónem, na který se nedalo nic namítnout. Nadzvedla si lem šatů a uvelebila se na mém klíně. Hleděla mi přímo do očí a nohama svírala má bedra jako své milované violoncello. Zaklonil jsem hlavu a vstřebával preludium prvního polibku. Náš dech se spojoval, měnil se vjedno, když vtom… Rachot, který se nám zničehonic ozval nad hlavami, nemohl svědčit o ničem menším, než že v podkroví začal řádit namol opilý nosorožec! Nebo pod obraz zpitý mamut! Nebo v krajním případě pořádně naštvaná lovkyně upírů…

„Ja-ja-jaká to dívka, Da-da-dane!“ Z podlahové lišty vykoukla Kaprálova modrá tvář. „Ta-ta-taková di-di-divoška!“

Na schodech zaduněly blížící se kroky. Byl to takový ten cílevědomý dupot, který nevěstil vůbec nic dobrého…

„Ajaj! Ne-ne-neviděli jste mě!“ varoval nás duch a v podobě lehkého oparu splynul s podlahou.

Má vamp se napjatě kousla do rtu a pozvedla zrak k začouzenému stropu.

„Pokud si myslíš, že z tebe kvůli té ostříhané extremistce stydlivě seskočím…“

„Upřímně řečeno, ani já sám tak docela nechápu, proč jsme ji sem museli tahat.“ Pomalu jsem se pokusil nahmatat zip na Sabrininých zádech a ona se mírně prohnula, aby mi ulehčila práci. „Souhlasíš přece, že jsme ji měli buďto zabít, nebo z ní udělat jednu z nás. Nebo ji v krajním případě k smrti vyděsit a starostlivě ji nechat na prahu blázince. Jenomže místo toho jsme…“

„Máš pravdu – jako vždy. Někdy tě za tuhle tvoji vlastnost musím nenávidět! Ale v její zrzavé hlavičce se skrývá něco víc, než se na první pohled zdá. Obejmi mě! Možná, že

stačíme alespoň…“

O vteřinu později se na nás hněvivě upřely zamhouřené zelené oči. Právě tohle se obyčejně označuje slůvkem „trapas“…

* * *

„Kde je?“ Líce jí planuly asi jako Venuši Milétské, kterou se v Louvru pokusil osahat turista z nezávislého Ázerbajdžánu.

„Holčičko, právě sis zkrátila svou životní dráhu o celý den.“ Sabrina jí věnovala ledový pohled.

„Kde je?!“

„O dva dny.“

„Kde je?!!“

„O tři.“

„Kde…“ Naše zajatkyně se zhluboka nadechla, ale nedořekla, neboť neopatrný Mýval vystrčil zvědavý nos z ložnice. Stačil okamžik, aby se Eva neuvěřitelným skokem přenesla k otevřeným dveřím a téměř z rozštěpu jim uštědřila pořádný kopanec! Nářek přiskřípnutého ducha by mohl posloužit jako dostatečná kompenzace hned pro několik generací žen. Nemohl jsem pochopit, proč Kaprál musí tolik ječet. Zřejmě překvapením, protože jak jsem se už zmiňoval, ublížit nehmotnému duchovi je více než problematické.

„Promiň, Dane.“ Sabrina mi měkce sklouzla z klína; udělala to ovšem TAKOVÝM způsobem, že se mi ze rtů vydral blažený povzdech. „Ale jestli hned nezjistím, co přesně se tam stalo, tak asi umřu zvědavostí.“

„Hm… Podle mě je průběh událostí dostatečně odhadnutelný…“

„Já se ale chci dozvědět pravdu z první ruky! Evo, co bys řekla tomu, kdybychom si daly pohár červeného vína? Podstatně totiž zlepšuje kvalitu krve – o její chuti ani nemluvě!“

„Aha! Takže takhle to je… Chcete mě opít, abyste mě pak mohli beztrestně zneužít!“

„O ne! Já ani Dan jsme nikdy nezneužívali opilé ženy – to musí být nějaké ošklivé drby!“ rozčílila se má družka na-

prosto upřímně. „Ale přece sis nedělala žádné iluze o dožití vysokého věku, když sis zvolila tuto profesi, ne? A protože je život beztak krátký, pěkně se posaď blíž, abychom si mohly ještě naposledy trochu zaklevetit!“

„K čertu…“ řekla lovkyně zvolna. „A opravdu – proč by ne? Jenom si, prosím tě, zapni šaty…“

„Přivádí tě to do rozpaků?“

Musím se přiznat, že mě to rovněž překvapilo. Sabrina má velmi výraznou linii zad a studený mramor její kůže je zkrátka velkolepý! Hloupá Eva se však tvářila zcela nepřístupně tak dlouho, dokud si tmavovlasá vamp nezapnula zip.

„Dane? Mám ti něco nalít?“

„Ne.“ Rozhodně jsem vstal ze židle a zamířil k sekretáři. „Pokusím se vám nepřekážet. Mám se čím zabavit.“

Dívky se vzdálily do kouta ke krbu, nalily si do pohárů polosuchý Bergerac, ležérně se uvelebily v černých křeslech a zahájily obšírnou debatu ve stylu anglických paniček z konce devatenáctého století.

„Samozřejmě chápu, že je nešťastný… Veterán, invalida, hruď plná vyznamenání, celý život strávený v různých posádkách, žádná rodina, žádný domov, dokonce ani kanárka nemá… Ale existují určité meze! Když ten chlípník v nejméně vhodnou chvíli vykoukl ze záchodové mísy a začal nadšeně ukazovat na toaletní papír…“

„Ani mi nemluv! V životě každé slušné ženy se nemohou neobjevit zvrhlíci, věř mi. Vzpomínám si, jak za mnou jeden dirigent – bylo to, myslím, v Soči v sedmašedesátém – běhal po každém koncertu a prosil mě: ‘Kousni mě, tak kousni!’ A hned mi nastavoval hubený, neoholený, uhrovitý krk…“

„To je odporné! No zkrátka – rozhodla jsem se, že tomu nedochůdčeti dám poslední šanci, když vy jste stejně… No prostě… Když jste stejně měli na práci něco jiného… Poslyš, mívají upíři někdy sex? Jako lidé, myslím…“

„Neodbíhej od tématu! Pak ti o tom pošeptám do ouška…“

Zatímco takto tlachaly a nikoho a ničeho si nevšímaly,

otevřel jsem šuplík sekretáře a vyndal notes a plnicí pero. Obvykle jsem dával přednost štětečkům z veverčích chloupků nebo husím brkům, ale mé malířské náčiní se nacházelo v ateliéru v přístavbě a mně se nechtělo plýtvat časem. Krom toho byly obě dívky tak skvěle osvětleny… Pero se pohybovalo lehce a nenucené; dlouhá plastická čára brzy objala Sabrinino rameno a beze spěchu se přelila v rukáv naší zajatkyně. Vznikající obrázek byl neobvyklý nejen na první pohled: vždyť nesmiřitelná nenávist se velmi podobá lásce. Ani jeden z těchto citů nemůže být polovičatým – oba si žádají naprosto vše.

„…takže jsem vešla do pokoje. Už tam na mě čekal. Frivolně se válel na pohovce a mrkal na mě! Na sobě měl jen trenýrky s kapsičkami, holínky a našikmo nasazený baret… A hned povídá, hrozně laskavě a vlídně: ‘Ša-ša-šampaňské je ve-ve-ve skříňce!’ Vyndala jsem ho, postavila na stolek nějaké zakalené poháry a dokonce našla i bonbóny. A ten lenoch celou dobu jenom ležel a ukazoval mi, co kde je…“

„Už jen za tohle bych ho zabila!“ podpořila ji s povzdechem má družka.

„To se ještě pořád chystám udělat!“

Hm… Pořád je to stejné. Lidé toho stále pozoruhodně málo vědí o skutečné podstatě duchů a dávají přednost získávání nezbytných informací z rádoby zábavných televizních seriálů. Dívku vůbec nenapadlo, že nešťastný Kaprál nemůže nic udělat sám. Dokáže rámusit, mizet, rozplývat se v průvanu – prosím! Řvát, nadávat, fouknout někomu do ucha, předvést množství chvatů pro boj zblízka – klidně! Ale… Není schopen posunout ani ohořelou sirku! Nezná finesy používání vnitřní energie a stále nemůže pochopit, že nic jiného než se jim naučit mu teď jednoduše nezbývá. A tak přežívá, jak se dá. Sám jsem si už zvykl a nikomu jinému se Mýval se svými problémy nesvěřuje…

„A co bylo pak?“

„Poprosil mě, abych dala do videopřehrávače jednu kazetu. ‘Mo-mo-moc romantickou,’ jak se vyjádřil.“

„A dál?“

„Já jsem ji jako husa vzala, zasunula (kazetu, samozřejmě!) a na obrazovce se objevilo něco TAKOVÉHO!!! Až potom jsem si všimla, že na krabici od kazety je napsáno – Žhavé prdelky… No co bys udělala na mém místě?“

„Hm… Nejprve bych se musela podívat… Dane!“

Stačil jsem dokončit několik náčrtů a téměř kompletní skicu budoucího obrazu „Žena-vamp a lovkyně upírů rozmlouvají o známém duchovi“. Nejspíš bych měl ještě domalovat Kaprála, jak odněkud vykukuje. Asi ho zachytím v co nejrozpustilejší póze a s takovýma těma olejnatýma očima – zkrátka jako obvykle…

„Dane!“ Sabrina jen zřídka něco opakuje dvakrát; nyní však viděla, čím se zaobírám, což byl jediný důvod, proč nevyhnutelnou facku odložila na neurčito. Nepochyboval jsem ale, že ono neurčito nastane už velmi záhy…

„Mohu se podívat? Ó, to je nádhera… Tady ty dva náčrty se mi moc líbí! Jenom tenhle ne. Předimenzoval jsi jí poprsí a přespříliš zúžil pas. Copak je přes ty maskáče všechno tak dobře vidět?“

„Co je vidět?!“ Eva natáhla krk.

„Nic zvláštního,“ mávl jsem rukou. „Pohled malíře na…“

„… na má prsa? Nejsou to žádné ‘tykve v síťovce’ a ani ‘půvabné třešničky’. Takže nic zvláštního, jak říkáte… Zajímáte se ještě o něco?“

„Ó!“ usmála se vamp. „Zájmů má Dan samozřejmě spoustu, ale když o tom tak přemýšlím, například filokartie mezi ně nepatří.“

„Co to je? Nakažlivá kožní choroba?“

„To je sbírání pohlednic!“ Cosi v dívčině nervózně pohrdavé otázce mě hluboce zasáhlo. „Navíc by mi bylo milejší, kdybyste odložily profesionální hodnocení mých náčrtů do chvíle, kdy bude hotový celý obraz.“

„Co vůbec maluje?“

„Ženy,“ odpověděla ochotně Sabrina. „Nejrůznější ženy, velmi zřídka oblečené a téměř vždycky mlčící. Tím chci říci,

že se jim Dan nenamáhá malovat ústa. Všechny jsou krásné, obnažené a… tiché. Podle mě ani nemusíme volat na pomoc Freuda – všechno je tak jako tak nad slunce jasnější.“

„Chtěla bych se… Chtěla bych se na to podívat.“ Z jejího hlasu bylo patrné, že mě jednoznačně považuje za chorého zvrhlíka a že mou „mazaninu“ chce vidět jen proto, aby jí uštědřila počestný plivanec. Na okamžik se mi ve spáncích usadil zvláštní palčivý pocit. Copak nenávist může být vzájemná? A já už tu dívku přesto téměř nenávidím…

Ze zamyšlení mě vytrhlo zazvonění telefonu. Zvedl jsem sluchátko a melodický hlásek sekretářky mi oznámil, že „šéf čeká“… Skvělé – právě teď jsem nejvíce ze všeho potřeboval alespoň na půl hodinky zmizet z tohoto domu.

„Musím vás na nedlouho opustit kvůli jisté neodkladné záležitosti. Kaprál se o vás bezpochyby postará. Doufám, že se tu zatím nebudete nudit.“

„Počkej chvilku… Chceš snad říci, že mě jen tak opustíš a někam si odejdeš?!“ zeptala se Sabrina významně zvýšeným hlasem.

„Naneštěstí ano… Čas lásky je ztracen. A osoba, která za to může, stojí hned vedle tebe,“ připomněl jsem jí a rychle se otočil ke dveřím. Věděl jsem, že bych měl odejít co možná nejkvapněji.

„Určitě mu zavolala nějaká nahá modelka!“ štěkla za mnou neopatrně lovkyně a povzbudivě poklepala Sabrinu po rameni. Byla to neomluvitelná hloupost, ale… Kdo jsem, abych se pletl do jejích záležitostí? Zabouchl jsem dveře a chladnokrevně ignoroval výkřiky, ozývající se z pokoje. Ty dvě si to určitě nějak vyříkají…

„Kaprále!“

„Ta-ta-tady!“ Chrabrý duch se přede mnou zjevil doslova odnikud. Bryskně mi zasalutoval a nehlučně srazil podpatky.

„Musím dočasně opustit prostor vám svěřeného objektu. Žádám vás, abyste neustále prováděl všeobecnou kontrolu situace a obzvláště bedlivou pozornost věnoval válečné zajatkyni Evě Lopatkové. Sabrinu nekrmit! Rozuměl jste?“

„Ano, pa-pa-pane!“

„Výborně! Takže pohov a už mi můžeš začít klást normální otázky.“

„Poslyš, Dane…“ Mýval na minutku přestal hrát divadélko a znepokojeně se mi podíval do očí. „Že si tě před chvílí ON za-za-zavolal na ko-ko-kobereček, co?! U-u-udělal jsi nějakou pi-pi-pitomost?“

„Ne, sám jsem ho požádal o audienci. Zkrátka bych si s ním rád promluvil o nových pravidlech Lovu, která ve své samolibosti stanovili Ohaři.“

„Aha! Proč jsi to-to-to ne-ne-neřekl hned? Takže ta ho-ho-holka je ce-ce-cenná svědkyně…“

„Přesně tak!“

Na chviličku jsem se vrátil zpátky, pootevřel dveře a podíval se, co vlastně obě dívky provádějí. Přesně jak jsem očekával, Sabrina krajně věrohodné hrála roli příšerně zlé upírky! Vycenila špičáky, ďábelsky vypoulila oči a s úmyslnou pomalostí zrezivělého robota chytala lovkyni, prchající podél stěn. K Evině cti musím přiznat, že ječela daleko tišeji, než by se dalo předpokládat. Tím chci říci, že jsem už slyšel, jak řvali ti, kteří spatřili mou vyvolenou na vrcholu jejího elánu a žízně. Tohle ovšem byla jen taková rozcvička, léčebná terapie pro prostřelené rameno. Nic zajímavého…

* * *

Vchod do Kňourovy kanceláře se nacházel na záchodě. Vlastně, asi se nevyjadřuji dostatečně přesně… Chtěl jsem pouze říci, že dostat se k šéfovi je zároveň velmi snadné i neuvěřitelně obtížné. Ve vzdálené části našeho pozemku stála obyčejná dřevěná budka pro vykonávaní jistých nevyhnutelných potřeb. Nezasvěceného člověka by nikdy nenapadlo zmáčknout v určitém pořadí tři vyčnívající součky, trknout hlavou prkno, mírně se svěšující nalevo, šestkrát si povyskočit a nakonec otočit kolem své osy zrezivělý ohnutý hřebík. O okamžik později vás pohltí meziprostorová temnota a vy se ocitnete před sekretářkou. Pokud však něco byť jen

maličko popletete, dostanete se… Ano, ano, právě tam! V podlaze se otevřou padací dvířka a vy se ponoříte až po krk do… Ale nač hovořit o takových smutných věcech? Já osobně jsem se ještě ani jednou nezmýlil.

„Daniil Titovskij! To jsou k nám hosté!“ Od elegantního počítačového stolku se zvedla Helen, krasavice s hřívou nádherných vlasů a křišťálovýma očima. Má malé pozlacené růžky, trošičku ostýchavý úsměv a poprsí, jež se nedokáže vtěsnat do žádné blůzky. Před časem jsme spolu prožili krátký milostný románek a dodnes se nám nějakým záhadným způsobem daří uchovávat minulost v tajnosti…

„Ahoj, Helen.“

„Vždy tě tu rádi vidíme, kocourku…“ Přimhouřila oči a nastavila mi odhalené rameno, abych ho políbil na uvítanou. Její zlatavá pleť voněla po síře a bazalce.

„Jak se má šéf?“

„Přebývá v té nejdobrodušnější náladě… Pokud sis s sebou ovšem nezapomněl něco vzít.“

„Přichystal jsem si to hned ráno.“ Demonstrativně jsem se poplácal po kapse letního saka. „Doufám, že se mu to bude líbit.“

„Poslední dobou hodně čte – má totiž nadbytek volného času,“ vysvětlila Helen a upravila si svou lví hřívu. Vlivem rytmického pohupování jejího poprsí se na blůzce sám od sebe rozepnul další knoflík. „Víš, šéf říká, že tam nahoře začalo příliš mnoho lidí plnit jeho funkce. Ještě pár století a démoni budou úplně bez práce.“

„Tyhle pohádky slýchávám už od dob Bismarcka. Ano, lidé nepřestanou hřešit, ale harmonie Dobra a Zla je pozoruhodně nepostižitelná. Lidstvo již mělo tolik příležitostí k sebezničení, ale…“

„Dane! Pojď dál, kamaráde!“ přerušil náš světský rozhovor vrnivý hlas, ozývající se odnikud.

„Nechtěl by ses po audienci trochu zdržet?“ V Heleniných očích zaplály střípky modravého ledu. „Mohli bychom…“

„Je tam Sabrina.“ Významně jsem namířil ukazováček

vzhůru.

„Ty mizero…“ Znovu se posadila ke svému stolku a posmutněle mi poslala vzdušný polibek.

Protější stěna zahořela oslnivým akvamarínovým plamenem. Do ušních bubínků mě udeřila hlomozivá hudba, podbarvená mocným cinkotem tympánů. Ztěžka jsem si povzdechl, narovnal ramena a vkročil do ohně. Kňour seděl na černém kamenném trůnu, ozdobeném dokonalými kopiemi Rodinových „Bran pekla“. V rozích plápolaly obětní třínožky, u stěn stáli gorilám podobní Núbijci s hrůzu nahánějícími sekyrami v rukou a u podnože trůnu klečely dvě nahé panny s trnitými obojky na hrdlech.

„Skloň se před mocí pravé ruky Pána Temnot!“

Mlčky jsem sklonil hlavu. Hlubokých úklon a pukrlat tady obyčejně nebylo zapotřebí. Obrovský černý kocour velký jako tygr ussurijský a natolik chlupatý, že vypadal spíše jako koule husté srsti, si tlapou uhladil pozlacené vousy a povýšeneckým pohledem si mě změřil od hlavy až k patě:

„Co tě přivádí do Sídla Věčného Zla, ó dotěrný smrtelníku?!“

Beze spěchu jsem vytáhl z kapsy saka tenkou knížečku a pozdravně s ní zamával nad hlavou.

„Dane, ty potvoro, proč to neřekneš hned! Tak sem s tím! Musím se podívat, co jsi mi přinesl…“

„Reiki. Nejsem si jistý, zda to je nové náboženství, nicméně autoři slibují léčbu přikládáním rukou na způsob Ježíše Krista a ještě navíc otevírají kanál pro přímou komunikaci s Bohem.“

„Doufám, že to nedělají zadarmo, ale za přiměřenou odměnu!“ Černý kocour rázem odhodil masku strojeného snobismu a vyrval mi knížečku z rukou.

„Prolistoval jsem si ten propagační sborník jen zběžně, ale celková koncepce je zhruba následující – kupujete si určitý stupeň mistrovství a pak za peníze léčíte lidi. Bez peněz kosmická energie nefunguje. Chcete-li si vydělávat více a léčit lépe, nezbývá vám než si zaplatit vyšší stupeň… Aby

energie opravdu pomohla, nemocný musí podstoupit pět seancí; v komplikovaných případech deset a v obzvláště komplikovaných dokonce patnáct. Pokud nezapůsobí ani to, je váš případ označen za osudový. A s osudem, jak je známo, si není radno zahrávat. Obyčejní lidé zpravidla dostávají rozum už po páté seanci a dávají přednost co nejkvapnějšímu uzdravení…“

„Z ekonomického hlediska je to navýsost opodstatněné, a co se lidské psychologie týče, skoro tomu není co vytknout!“ projevil Kňour upřímně své nadšení. Svíral brožurku jako malé děcko poslední hašlerku. „U Satana! Také pro tebe mám jednu zábavnou věcičku… Na odchodu si ji vyndej z kapsy. A teď se posaď!“

Šéf bez jakýchkoli rozpaků osobně odběhl za kamenný trůn a donesl mi moderní kancelářskou židličku.

„Všem moc děkuji, po zbytek dne máte volno!“

„Núbijci“ sklonili obrovské sekyry a sundali si otravné masky. Obě „otrokyně“ vyskočily na nohy a za veselého štěbetání vyrazily k východu.

„Všechno to jsou studenti herectví,“ vysvětlil Kňour a ledabylým gestem poručil, aby nám naservírovali víno, koňak, ovoce a čokoládu. „Nezbývá mi než si je najímat, aby mi tady ve volném čase dělali křoví. Však víš, že se Peklo bez trochy teatrálnosti neobejde. Lidé to mají rádi a chlapci a děvčata už tak či tak mohou počítat se zatracením. Křesťanská církev totiž komediantům odpírá vstup do Ráje…“

„Ano, vzpomínám si. Je to vážně smutné,“ souhlasil jsem zamyšleně a přijal pohár bílého vína.

„Mňau… Ale ty jsi za mnou určitě nepřišel proto, abys tady soucítil s neznámými umělci… Povídej, Dane. Vždycky ti rád pomohu.“

„Děkuji vám, Excelence. Všehovšudy se potřebuji dozvědět odpovědi na několik otázek.“

„Například jaký je smysl života?“

„Doufám, že to nebude nic tak obtížného…“

Šéf blahosklonně přikývl, vytáhl si z pravého ucha ang-

lickou dýmku, dal si tlapu přes tlapu, potáhl si a přichystal se k poslechu. Jeden z nejvyšších démonů by ve skutečnosti mohl vypadat prakticky jakkoli, ale šéf z naprosto pochopitelné lásky k Bulgakovovi dával přednost podobě obrovského kocoura. Proslýchalo se, že se v jeho knihovně nachází největší sbírka vydání Mistra a Markétky (včetně nejranějších zkusmých rukopisů samotného autora!).

Pověděl jsem mu všechno, co se týkalo událostí posledních dní. Samozřejmě jen z úcty k tradici – věděl jsem, že šéf má beztak vynikající přehled…

„Dane, chlapče zlatá, rok od roku získáváš stále více lidských rysů. Přičemž v prvé řadě si osvojuješ jejich slabosti!“

„Jenomže já opravdu jsem člověk.“

„Kdepak. Jsi zrůda a mutant! Copak ti musím převypravovat příběh tvého vlastního života?“

Měl pravdu. Paměť mi úslužně podstrčila vzpomínku na nepříčetné tváře nevolníků, plameny nad naším statkem a dědečkovu ruku, svírající rodinnou šavli. Byl jsem jediný, kdo přežil sveřepou nesmyslnost vzpoury.

„Je to tak, Excelence. Dobře si vzpomínám, kdo mi zachránil život a kdo ze mě udělal takovou… zrůdu a mutanta.“

„Ve tvém tónu se skrývají odpovědi na všechny otázky.“ Kocour hlubokomyslně zavrněl, vypustil kroužek dýmu a zašilhal po koňaku. Na okamžik zaváhal, ukázal sílu vůle, nakonec pohár zvedl, ale nenapil se… „Chápu-li to správně, opět mi odmítáš sloužit, ano?“

„Cením si svobody a pohodlí.“

„Jsi jedním z nemnoha, kdo si může sám zvolit svého vládce. A koneckonců nikdo ti nezakazuje, aby ses stal svým vlastním pánem…“

„Moc mě nikdy nelákala.“

„Ale ten, koho láká, udělá cokoli, jen aby si vynutil tvou poslušnost. Když zvíře vzdoruje krotiteli, bývá potrestáno. Nesmíš se tedy divit, kdyby se ti pomstili tím, že by ti věnovali uříznutou hlavu tvé družky.“

„A to je všechno, co mi můžete povědět?“ zamračil jsem se.

Kňour si jen odfrkl pod pozlacené vousy: „Jsou to tvé záležitosti a tvé problémy. Co s tím vším mám společného já?! Sedím si tady, do ničeho se nepletu, čtu si…“

„V tom případě se omlouvám, že jsem vás připravil o tolik času.“

„Nezlob se na mě, Dane. Nejsem anděl! Bylo by docela nudné, kdyby tví pokeroví protihráči ihned odkryli všechny karty. Odpovědi mají vždycky dvě barvy – přemýšlej o tom ve volných chvílích. A… Pozdravuj Sabrinku, mňau!“

Vstal jsem a uklonil se. Kocour mi vznešeným gestem naznačil, že smím odejít. Opět zahořela plamenná stěna, a když jsem skrze ni prošel do předsíně, zastihl jsem Helen zabranou do čtení jakéhosi ženského časopisu. Byla příliš zaujatá anebo příliš uražená, a tak mi jednoduše kývla na rozloučenou a stiskla potřebnou kombinaci tlačítek na klávesnicí svého počítače. O vteřinu později jsem už stál v nenápadné budce u chaty. Ve vnitřní kapse saka jsem měl zastrčenou útlou knížečku.

„Pán prctenů,“ přečetl jsem nahlas. „No, jestli to doporučuje samotný šéf…“

Na obloze se záhadně usmíval dorůstající měsíc. Upíři a vlkodlaci už určitě vyrazili na své noční toulky. Tma, cvrkot cikád, svěží vzduch a nekonečná hvězdná klenba nad hlavou. Tajuplné zvuky, rudě žhnoucí oči, pramínky slin, stékající z vyceněných tesáků… Exotika starobylého města, stojícího na hranici Západu a Východu.

Na první pohled se může zdát, že astrachaňské noci musejí být plné příšerných výjevů s krvelačnými bestiemi a rozervanými pozůstatky nevinných pozdních chodců. Naneštěstí skutečnost je naprosto jiná… Naneštěstí proto, že by pak všechno bylo mnohem jednodušší. Lidé si libují v černobílém vidění světa – neotřesitelné zákony bytí jim poskytují iluzi klidu. V existenci upírů doopravdy nevěří ani ti, kteří se s nimi střetávají tváří v tvář. To proto, že se Stínu Zbavení

musejí chtě nechtě přizpůsobovat a hledat si své místo v rámci obyčejného mezilidského soužití.

Každý jsme jiný, ale většina dává přednost byť chatrnému, ale přece jen míru. Tím si výrazně prodlužují svou existenci. Je totiž známou věcí, že ti, kteří zabíjejí lidi, nežijí dlouho. Nemocnice, v nichž se provádějí odběry krve, jsou plné upírů. Najdete je na všech postech – od hlídačů až po primáře. Dva moji známí si našli pohodlné místečko v trestanecké kolonii. Vězňové si rádi nechávají odebírat krevní vzorky… Několik ostřílených chlapíků úspěšně slouží v řadách milice, přičemž se specializují na maniaky a nenapravitelné recidivisty. Mnozí upíři se ctí slouží Rusku na „žhavých místech“, kde jejich žízeň po krvi nevyvolává podezření. Jeden dokonce pracuje na záchytce a obživu mu poskytují odpočívající opilci. Obávám se však, že ho bude už brzy potřeba poslat na léčení – v krvi klientů tohoto zařízení koluje příliš mnoho alkoholu a se závislostí se nežertuje…

Na prahu chaty spal s pokojně nataženýma nohama chrabrý major Mýval. Nu což, i duchové někdy musejí odpočívat, a můj přítel dnes prodělal silné nervové vypětí. Opatrně jsem ho překročil a tiše vklouzl dovnitř. Věřte mi, že nikoho jiného by Kaprál nepustil, ani kdyby spolykal celou krabičku prášků na spaní.

V pokojích panoval podezřelý klid. Aniž bych rozsvěcel, pokusil jsem se co nejpozorněji zaposlouchat do všeobjímajícího ticha. Z podkroví se ozývalo klidné odfukování Evy. Utíkání před vznětlivou vamp ji zřejmě definitivně vyčerpalo. Od ložnice doléhalo tichounké praskání hořících svící a Sabrinino přerývané oddechování. Nejspíš bych se měl zavčas svléknout – v takovém stavu by mi v mžiku rozervala oblečení na cáry…

„Čekám na tebe, Dane.“ Její oči se rudě leskly. Studené prsty se s nepopsatelnou něžností dotkly mých rtů.

Myslím, že v takovou noc jsou veškerá slova zbytečná…

* * *

Ráno. Poměrně časné ráno – nanejvýš šest sedm hodin. Sabrina pokojně spí. Je ke mně otočená zády a ve spánku se se mnou přetahuje o deku. Zazvonění telefonu v takovou dobu mi připadá jako něčí zlomyslný žert. Natahuji ruku ke sluchátku s myšlenkou, jaké by to asi bylo, kdybych teď měl volajícího na dosah, obtočil mu hrdlo telefonním kabelem a pak už jenom škrtil a škrtil a škrtil…

„Ano?“

„Ohaři vás našli. Prchej, Titovskij! Prche-e-ej…“

Spojení se přerušuje. Slyším jen krátké tóny. A vůbec nic nechápu.

Opatrně jsem položil sluchátko. Otázkou, kdo mi to vlastně volal, jsem se skoro vůbec nezabýval. Hlas zněl panovačně a všechny koncovky vyslovoval maličko nakřáple… Daleko více mě ovšem zajímalo, proč mi zavolal. Co to mělo být – výhružka, varování, škodolibé konstatování skutečnosti? Ve skutečnosti se mohlo jednat naprosto o cokoli… Což znamenalo, že bychom měli zareagovat adekvátně. To jest nijak. Nemám ale vůbec rád, když se mé další kroky dají tak jednoduše předvídat…

Než jsem vstal z postele, opatrně jsem políbil Sabrinu na ouško. V odpověď tichounce zapředla jako kočka. Chudinka se dnes v noci naprosto vyčerpala, ale přesto jsem věděl, že bude lepší, když kvapně zmizím – tahle žena nedokáže JEN spát vedle muže o moc déle než dvě hodiny.

Rychle jsem se oblékl a vyrazil do obývacího pokoje. Cestou mě potkala toaleta, koupelna, osvěžující sprcha a mlhavý Mýval, který se silně rozčarovaným výrazem ve tváři přilétal z podkroví.

„Ce-ce-celá zalezla pod de-de-deku! Nic ne-ne-není vidět, jenom pa-pa-pata…“

„Tak si ve své fantazii neprodleně dokresli zbytek! Tvá představivost je přece nezastavitelnější než obrněný transportér!“ pokusil jsem se ho utěšit.

Kaprál zkřivil tvář v uražené grimase a nehlučně se svalil na pohovku.

„Nezoufej, kamaráde! Sabrina se chystá do sprchy, takže ještě budeš mít šanci.“

„Ne-ne-nelži mi, Da-da-dane.“ Starý voják nedůvěřivě mávl rukou, ale očka se mu lišácky zaleskla.

„Vsadíme se? Když tě nevyžene, slíbíš mi, že už nebudeš terorizovat Evu na záchodě.“

„Co-co-co?! Stěžovala si? Ko-ko-koza je-je-jedna zrzavá! Vždyť ani ne-ne-nebylo na co se ko-ko-koukat.

„Takže platí?“ Beztak jsem věděl, že Kaprál nikdy neodmítne žádnou sázku, a tak mě nepřekvapilo, když duch za okamžik odměřeně přikývl. „Mimochodem, ani jsem se nestačil zeptat, jestli během mé nepřítomnosti nedošlo k nějakým incidentům.“

„Tvoje ho-ho-holky se po-po-porvaly…“

„A co venku?“

„Dva vy-vy-vyholenci se to-to-toulali podél plotu,“ vzpomněl si Mýval. „Ne-ne-neozbrojení, v ci-ci-civilních šatech, hráli si na za-za-zamilované. No ne-ne-nestačil jsem va-va-valit bulvy!“

„Dva chlapci?“ Byla to spíše upřesňující otázka – vlastně jsem se ani moc nedivil.

„Jo. Ho-ho-hoši asi se-se-sedmnáctiletí. Je-je-jeden nakoukl do o-o-okna, tak jsem vylezl a vy-vy-vynadal mu! Druhý přiběhl a ka-ka-kamaráda od-od-odnesl. Ten do-dodočista zešedivěl, fa-fa-fakt…“

„V tom případě připrav dům na obléhání. Řekl bych, že se ho dnes v noci pokusí dobýt.“

„My-my-myslíš? To kvůli E-e-evě?!“ zaradoval se.

Na tohle neexistovala jednoznačná odpověď. Jisté bylo jen jedno – někdo lovil Sabrinu, přičemž se snažil zlikvidovat jejího jediného ochránce (to jest mě) a zbavit se použité zbraně (to jest zrzavé lovkyně). Evina smrt nepochybně poslouží jako ukázka upíří krutosti a vyvolá touhu po pomstě. Dívka bude prohlášena za mučednici, na jejím pohřbu zazní nespočet vznešených slov a nejeden tucet mladých bojovníků, inspirovaných jejím příkladem, ochotně vyrazí vstříc

záhubě.

Byla to banální, až nudná situace. Popravdě řečeno jsem od našich protivníků očekával něco nápaditějšího. Ačkoli, ve skutečnosti není moc velký rozdíl, jestli vám probodnou hrdlo elegantní stříbrnou jehlou nebo roztříští lebku úderem prachobyčejného perlíku…

„Proč jsi mě nevzbudil, Dane?“ Na prahu ložnice se zjevila Sabrina, ledabyle zahalená do černé deky.

„Spala jsi sladce jako v hrobě… Nemohl jsem se na tebe vynadívat.“

„Opravdu?!“

„Samozřejmě!“ přísahal jsem slavnostně. „Navíc jsme se s Kaprálem vsadili ohledně sprchy. Však si vzpomínáš…“

„Na co bych si měla vzpo… No ano, sprcha! Samozřejmě, právě se tam chystám. Řekni tomu hrdinskému zvrhlíkovi, aby byl dochvilný…“

Mýval zmizel tak rychle, jako by snad v obýváku ani nikdy nebyl. Má družka se pozvolna otočila a věnovala mi poslední pohled rudohnědých očí. Poté je významně zamhouřila a důstojně vyrazila do koupelny. Doprovázel jsem ji obdivným pohledem. Černá přikrývka s každým krokem stále více sklouzávala z jejího alabastrového těla a definitivně kapitulovala před vchodem do koupelny. Dlouhou vteřinu jsem bojoval s pokušením vrhnout se za ní, zaujmout Kaprálovo místo a ducha poslat ke všem čertům. Naneštěstí jsem to však nestačil udělat… Po rozvrzaných schodech totiž z podkroví za pleskotu bosých nohou poklidně sestupovala naše vyspaná oběť.

„Dobré ráno.“ Podmračeně se rozhlédla po pokoji. „A kde se schovávají ostatní?“

„Sabrina se sprchuje. Kaprál ji špehuje. Všichni mají co dělat,“ vysvětlil jsem. Dívka nedůvěřivě našpulila rtíky, ale neodpověděla. „Jaká byla noc? Nikdo tě nerušil?“

„Ne, pokud vím… Vlastně jsem spala jako zabitá, takže i kdyby mě někdo rušil až moc, vůbec bych to nemusela pocítit.“

Nebyl jsem si jistý, zda jsem ji správně pochopil. Doufám, že tím měla na mysli jen to, že ji ve spánku neobtěžovali noční upíři…

„Asi bychom si měli promluvit otevřeněji," navrhl jsem s pokrčením ramen. „Kaprál mi říkal, že se tu včera večer, zatímco jsem byl pryč, potulovali dva podezřelí chlapci. Zřejmě špioni nebo zvědové."

„A copak náš udatný důstojníček udělal? Pozval je dovnitř, aby je k smrti vyděsil některou ze svých nepřístojných videokazet?"

„Proč nepřístojných? Co je špatného na tom, když se dospělí lidé…"

„Nebo počkal, až půjdou na záchod, a zničehonic na ně vybafl zpod jejich zadků?"

„Ne, jenom se na ně usmál a vysvětlil jim, že…"

„To je přece totéž!" odfrkla si Eva. Z jejího hlasu čišel neskrývaný sarkasmus, ale upřímně řečeno jsem nedokázal pochopit jeho příčinu.

„O to vůbec nejde. Zkrátka, dnes ráno jsem měl velmi podivný telefonický hovor. Někdo mě varoval, že náš úkryt byl odhalen, a poradil mi, abych uprchl."

„Nikomu jsem nic neprozrazovala!"

„To ti ochotně věřím. Nicméně jim stačila jediná noc, aby nás našli."

„A co? Znamená to snad, že jsem zrádkyně?!"

Některé ženy zkrátka neumějí hovořit bez zvyšování hlasu. Nejspíš si hrubost a křik spojují s bojem za zrovnoprávnění slabšího pohlaví…

„Všehovšudy se ti pokouším sdělit, že náš dům teď může být každou chvíli napaden nepřátelskou přesilou, a tak by možná bylo lepší, kdybys odešla…"

„Aha! Takže máte strach nechat si za zády vycvičenou Ohařku?!" utrhla se lovkyně a v příštím okamžiku se kousla do jazyka. Zapovězené slovo bylo nakonec přece jen vyřčeno. Takže po nás opravdu jdou Ohaři…

Eva se posadila na kraj stoličky a jala se nepřítomně civět

do zdi, přičemž napjatě supěla. Vypadala, že se za chvíli rozpláče jako ukřivděné děcko. Situaci zachránila osvěžená Sabrina, která s mokrou hlavou a župánkem navlečeným na nahé tělo vyplula z koupelny.

„Doufám, že jste se pohádali! Po všech stránkách mi totiž vytrávilo!“

„Posaď se.“ Za včasně přisunutou židli se mi dostalo povzbudivého kousnutí do předloktí. „Tvá snídaně bude hotová během minuty.“

„A co můj zákuseček?“ Chytila mě za opasek, přitáhla si mě k sobě a za tichého vrčení se mi lící otřela o kovovou přezku. Evino supění začalo pomalu ale jistě přecházet do bezútěšného stádia vzlykání.

„Ale… eee… já… Aha, mimochodem, chtěl jsem se zeptat, kam se poděl náš věrný Kaprál? Nebo jsi ho snad během sprchování zaházela mýdlovou pěnou?“

„Dane, máš vzácný talent vždycky všechno pokazit!“ odfrkla si rozhořčeně Sabrina a neochotně mě pustila na svobodu. „Tvůj nadržený duch teď stojí v koupelně jako solný sloup. Podle mě se ocitl v sedmém nebi. Nebudu lhát – ani jsem se nemusela příliš snažit. Jednoduše mi stačilo chovat se přirozeně…“

Sabrinino přirozené chování velice dobře znám. Obyčejně přivádí každé publikum do stavu euforie pouhou hrou na violoncello (mnohé ženy začínají teprve po návštěvě jejího koncertu chápat, co znamená výraz vícenásobný orgasmus!). Kdyby se má družka rozhodla vystupovat ve striptýzovém klubu, všichni obyvatelé města by brzy seděli ve vězení za nemravné chování. A přitom se Sabrina nikdy nesnižuje k falešným notkám a zbytečným pohybům; nenašli byste u ní ani stopu po vulgární obscénnosti nebo cynismu. Sabrina si jako nikdo jiný nadevše cení vlastní důstojnost…

„A co je s Evou?“

„Náhodou jí vyklouzlo, že patří k Ohařům.“

„Copak si myslela, že nám to ještě nedošlo?“

„To asi ne, ale stejně… Myslím, že si teď připadá jako

zrádkyně, takže se k ní, prosím, nechovej zbytečně přísně.“

„Dobře, dobře, jen ať se vypláče. Copak jsem netvor? A mimochodem, kde mám svůj ranní pohár plný krve?!“

Teď už to zrzavá lovkyně definitivně nevydržela a rozbrečela se na celé kolo. Delikátně jsme se odvrátili, abychom ji nerušili, a pokračovali v aristokratické výměně novinek.

„Byl jsem navštívit šéfa. Mám tě pozdravovat.“

„Ach, ty jeho pozdravy… Pořád si nedokáže odepřít žádnou mladou kočičku?“

„Zdá se mi, že podobné výčitky v sobě vždycky skrývají kousek komplimentu… Zajímal mě jeho názor na Ohaře a jejich porušování zákazů a pravidel Lovu, ale… Vypadá to, že tam dole mají velice seriózní podporu.“

„Vždycky mě ohromovalo, jak jedna a tatáž organizace dokáže zároveň bojovat pod praporem církve i s požehnáním Satana… Vychytralí lidé, tihle Ohaři!“

„Potom Kaprál vyplašil dva špiony u naší chaty a ráno mi někdo zavolal, aby mě varoval, že náš úkryt byl objeven.“

„Ha! Ne že bychom si dali s ukrýváním velkou práci!“

„Nicméně bych byl rád, kdyby ses pokusila pochopit, že stávající situace ani trochu nepřeje našemu líbánkovému víkendu!“

„Dane! Už zase ze mě děláš… Stop! Takže nám nepřeje ještě něco dalšího kromě téhle zrzky?! Už toho mám dost! Jdu rozsévat zkázu a zmar!“

„No, pokud na tom vyloženě trváš…“ V tu chvíli jsem si uvědomil, že již neslyším Eviny vzlyky. Snaživá lovkyně úplné pustila z hlavy své bezútěšné hoře a nyní dychtivě naslouchala našemu rozhovoru. Jakmile si však uvědomila, že se na ni dívám, okamžitě se vzpamatovala a opět se dala do breku.

„To ty jsi ji včera tak vyděsila?“

„Styď se! Jak tě mohlo něco takového vůbec napadnout? Copak si ani nesmím trochu pohrát? Maličko jsem si za ní zaběhala, párkrát jsem s ní vymetla podlahu… No dobře, snad jsem ji i poslintala, ale nekousla, to ne!“

„Evo," promluvil jsem tím nejprocítěnějším hlasem. „Myslím, že nastal čas, abys od základů změnila svůj život. Už sis dost dlouho hrála na lovkyni. Viděla jsi opravdové upíry. Máš nepřeberně nových zážitků a snad ses i něčemu přiučila. Podle mě je teď ta správná doba, abys konečně dospěla. Vrať se domů – Sibiř tě jistě přivítá jako ztracenou dceru. Ochotně ti půjčíme peníze na cestu. Vrátíš nám je, až budeš moci. Pozdravuj mámu a…"

„A co tam asi budu dělat?!" zabručela. Příval slz ihned ustal.

Na chviličku jsem se zarazil.

„Momentíček, ale zdá se mi, že to není naše starost. Najdi si normální práci, nebo – co já vím? – třeba se dej do psaní knížek o upírech. To druhé by nás dokonce potěšilo…"

„No jistě, najdu si práci! Tam u nás – ha-ha-ha! Továrnu zavřeli, polovina firem krachuje a druhá polovina už půl roku nevyplácí mzdy. A literární nadání nemám! Tak kam se mám asi vrtnout? No kam?!"

„Promiň, Dane, ale myslím, že jí hned teď něco udělám," nevydržela to Sabrina. „Nesnědli jsme ji, nepokousali jsme ji, dokonce jsme jí podali pomocnou ruku! A ona hupky-hupky a pověsila se nám na krk!!!"

„Jenomže jsem vaše zajatkyně!" oponovala jí Eva. „A mám právo…"

Přerušil ji divoký nelidský výkřik odkudsi zvenku. Přistoupil jsem k neprůstřelnému oknu. Aha… Takže to vypadá, že se rozhodli nečekat na noc.

* * *

Podél našeho plotu se shromáždil úctyhodný bojový oddíl mladých lidí – na první pohled přinejmenším třicetičlenný. Sestával převážně z asi dvacetiletých chasníků, kteří za sebou bezpochyby měli službu v armádě a také speciální výcvik v táborech Ohařů. Pět nebo šest dívek očividně plnilo funkci spojek…

„Nebesa, tolik krve!" Má vznětlivá družka nedokázala za-

držet nadšené vydechnutí a pružně mě svou hrudí drcla do zad. Bylo to něžné a velice příjemné… „A kdo to tam vůbec tak zařval?“

„A kdo asi nechal venku své nenápadné ferrari?“ odpověděl jsem otázkou na otázku.

„A kdo asi dostal pochybný nápad se ho dotknout?! Teprve před několika dny mi tam namontovali novoučký imobilizér. Mimochodem, ten mechanik je opravdu třída – hotový sadomasochista.

„To jsem si hned myslel. Zase elektrošok?“

„S doplňujícím efektem paralyzování nervové soustavy!“ dodala Sabrina láskyplně.

„Působivé…“

„Mohla bych se také podívat?“ ozval se za námi nesmělý hlásek.

Posunuli jsme se. Zrzavá lovkyně si otřela zarudlý nos kostkovaným kapesníkem a přitiskla čelo ke sklu.

„Tak tyhle neznám… Nejspíš jsou z jiných oddílů. Instruktor nikdy ani nenaznačil, že tu máme takové vojsko. Nejspíš už brzy začnou nějak jednat, že?“

„To je klidně možné.“ Odstoupil jsem od okna, zvedl telefonní sluchátko a popaměti vytočil známé číslo. „Myslím, že nastal čas jednoduše zavolat milici.“

„Jak jako?!“ Eva se ke mně zaraženě otočila. „Milici?! Chcete mi říci, že astrachaňská milice bude bránit upíry? No ale to je… To je úplný blábol!“

„A proč by ne?“ Má milovaná vamp povytáhla obočí. „Jsme přece zákonů dbalí občané Ruské federace a poctivě platíme daně. A Ústava se ani slůvkem nezmiňuje o nelegálnosti vampyrismu.“

„Jestli se někdy stanu poslankyní…“

„Tišeji, prosím,“ pořádal jsem zdvořile. „Haló! To jsi ty, Chrapoune? Ano, tady Daniil Titovskij… Jasně, mám se dobře, jenom… Proč volám? Poslyš, tady u nás na chatě, v oblasti Třech Průtoků, řádí banda rockerů. Je jich kolem pětadvaceti nebo třiceti. Chovají se dost agresivně a myslím, že

by se nám mohli pokusit zapálit dům. Ne, já sám nesmím… Ne, to ti vysvětlím později. Ať se s tím vypořádají státní orgány. Adresa? Chata rodiny Jaralových, už jsi tu koneckonců byl. Dobře… Dobře, budeme na vás čekat. Ano, Sabrina je tu se mnou. Určitě jí to vyřídím. Zatím!“

„Tak co? Posílá mi pozdrav, úklonu nebo polibek?“

„Jemné kousnutí do krkavice.“

Sabrina okamžitě natáhla krk a já se něžně dotkl zuby její heřmánkově-mátové pleti. Eva si demonstrativně poklepala ukazováčkem na čelo. Nejspíš záviděla…

„Myslím, že slyším klepání na dveře…“ S obtížemi jsem se odtrhl od intimního laskání a ohlédl se. „Kde je Kaprál? Má přece na starosti všechny zvané i nezvané hosty!“

Má družka zvedla hlavu a jala se předstírat, že s tím nemá absolutně co dělat. No jistě… Mýval se přece schovával v koupelně a špehoval sprchující se Sabrinu! A pokud je mi známo, takový pohled nesvědčí jedincům se slabými nervy a nadměrnou fantazií.

„Děvčata, podívejte se, jak na tom je, a já se zatím půjdu mrknout, kdo že se to k nám tak snaživě dobývá.“

Za dveřmi stála dvojice mladíků s fanaticky se lesknoucíma očima a pořádnými svaly.

„Čemu vděčím za návštěvu?“ Oba nejspíš nečekali, že jim někdo otevře, a tak prudce uskočili zpět a zaujali obranný postoj. „Jen se ptám…“ Neodpovídali. Nějakou dobu jsme mlčky stáli tváří v tvář a já se pomalu, ale jistě začínal nudit.

„Hele… V tomhle baráku jsou upíři!“ odhodlal se konečně jeden z nich. V pravý čas – už jsem totiž měl sto chutí zabouchnout dveře.

„To je hloupost! Každé malé dítě ví, že žádní upíři ve skutečnosti neexistují.“

„Jenomže oni existují! Existují – to vás mohu ujistit!“ probral se druhý mladík, zřejmě o něco vychovanější.

„Vůbec si neumíte představit, jakému nebezpečí se vystavujete! Ale nebojte se, my vás zachráníme!“

„Vy dva mě zachráníte?“ otázal jsem se skepticky.

„Ne, ale koukni – za plotem je spousta našich! Akorát hvízdneme, všichni vlítneme dovnitř a upíři budou kaput!“ vysvětlil mi co možná nejsrozumitelněji mladík číslo jedna.

„Aha! Opravdu? No dobrá, nebudu se s vámi hádat… Ale proč jste si tak jistí, že jsou zrovna tady?“

„Páč jsme dostali hlášku! Našim dal někdo vědět, že…“ Mladík zachytil výmluvný pohled svého druha a spěšně zmlkl.

„Není možné, že si z vás někdo udělal legraci?“

„Promiňte,“ řekl zdvořile, avšak neústupně ten inteligentnější, „ale máme své rozkazy. Jsme speciální jednotka lovců upírů a v našich řadách není místo pro neprofesionály! Pusťte nás do domu, nebo…“

Mladíkovi nejspíš dodala odvahy skutečnost, že se k domku jakoby náhodou přiblížila další šestice jeho spolubojovníků. Všichni byli klidní, sebejistí, dobře vyzbrojení i vybavení. Chrapoun dorazí až za patnáct nebo dvacet minut. A mezitím nám asi nezbude než si trochu zabojovat.

„Dane? Je všechno v pořádku?“ ozvalo se z chaty.

„Samozřejmě, drahá!“ pospíšil jsem si ji uklidnit a vzápětí jsem důvěrně mávl na blížící se Ohaře. „Chlapci, všichni jste ještě mladí, máte životy před sebou… Můžete se stát řidiči trolejbusů, číšníky, umývači aut nebo dokonce revizory – tím vším daleko lépe posloužíte společnosti a především si až do stáří zachováte úctyhodné zdraví. Přestaňte s lovem upírů, prosím…“

Jistě, samozřejmě chápu, že by mě tak jako tak neposlechli, ale myslím, že si každý zasluhuje dostat poslední šanci. Ti dva se na mě mlčky vrhli hned poté, co jsem se k nim otočil zády. Tentokrát jsem přimhouřil oči a maximálně se uvolnil. Vzápětí jsem se stínem škodolibosti pocítil, jak jejich těla zkřivila křeč. Než přispěchali ostatní, byly dveře naší pevnosti zamčené a na prahu chroptěly a svíjely se první oběti dnešního dne… Nijak zvlášť je to sice nebolelo, ale věděl jsem, že tito milí chlapci nebudou přinejmenším do konce týdne schopni se samostatně pohybovat.

„Proč ti to trvalo tak dlouho?!“ Zleva mě přivítala nezbytná facka. Oči mé družky, planoucí téměř nekontrolovanou vášní, se změnily v pár hořících půlměsíců.

„Proč jsi nás nechal šílet nejistotou?“ Druhá facka přiletěla zprava. Byla nesmělá a neobratná.

Já ani Sabrina jsme samým údivem nedokázali okamžitě zareagovat a jen jsme nevěřícně sledovali Evu, jak provinile třepe pohmožděnou ručkou. Během příštích tří minut se po obýváku převaloval chumel, tvořený dvěma ječícími dívkami a mnou, který se jako vždycky úplně nevinně ocitl uprostřed té mely. Ženská pranice nebývá nic pro slabé povahy a v tomto případě to platilo dvojnásob. Obě sličná stvoření se do sebe pustila s nepopsatelnou vervou! Samozřejmě je nebylo těžké pochopit – Sabrina nestrpí, aby se mé tváře dotýkala jiná ruka než její vlastní. Eva zase došla k celkem logickému závěru, že smí-li beztrestně jiné, proč by nemohla i ona… Ale co já? Kdybych z lovkyně vysál energii, má družka by ji roztrhala na kusy. Pokud ovšem alespoň dočasně neutralizuji vamp… Osobně bych pak na své přežití nevsadil ani zlámanou grešli. Sabrina škrtila Evu; ta se jí na oplátku snažila zkroutit zápěstí a dloubala ji kolenem do hrudi. Já jsem měl „štěstí“, protože jsem se nacházel zhruba uprostřed. V životě jsem zažil jen málo horších situací. Rvačku ukončil druhý výstřel do okna. Prvního jsme si jednoduše nevšimli…

„Dane, mám dojem, že po nás střílejí…“ Sabrina se elegantně odkutálela stranou, vrátila na místo sklouzlé ramínko šatů a narovnala si pomačkanou řasu. Do skla zvonivě udeřily další dvě kulky.

„Maminko!“ ozvala se hlasitě nebojácná přemožitelka upírů a – aniž by dodala cokoli dalšího – vplazila se pod stůl.

Vstal jsem a ihned podal ruku Sabrině, abych jí pomohl zvednout se na nohy.

„Kaprále!“

„Neřvi tolik, je přece hned vedle v koupelně! Pokoušely jsme se s ním pohnout, ale není to o nic lehčí než přenést z jednoho konce pokoje na druhý obláček páry. Poslyš – nevíš,

jak je možné, že éterické bytosti dokáží takhle strnout?!“

„Kaprále!“ vykřikl jsem znovu. Téměř hystericky.

Lovkyně už to nevydržela, po čtyřech se vyplížila ze svého úkrytu a oběma rukama se chytila mých džínů:

„K zemi! Padněte k zemi – oba dva! Vždyť vás mohou zabít!“

„Až se nám bude chtít padnout k zemi, má milá, tak… Hej, hej, hej!!! Dane, ona se tě začíná chytat nad koleny!“

„Uklidni se, Evo.“ Zpanikařená lovkyně se mi evidentně rozhodla vyškrabat na ramena jako kočka na strom. „Dům je výborně chráněný. Máme neprůstřelná skla a zdi z tankového pancíře. Jen ať si klidně střílejí, dokud je to neomrzí nebo některého z nich nezasáhne odražená kulka.“

„Dane, ty snad musíš být prorok!“ Sabrina se otočila a vyhlédla z okna, zpoza něhož se ozval bolestný výkřik. Pak zvedla pěst a namířila palec směrem dolů. „Jeden má dost.“

„Kaprá-á-ále!!! Drahá, už mu nikdy nedovoluj, aby tě špehoval. To ať radši Evu…“

„Jenomže u té rozhodně není nic k vidění!“ odsekla Sabrina tónem, jenž nepřipouštěl námitek.

Zrzka jenom otevřela pusu: „Cože?… Já… Já náhodou mám…“

„Jestli něco máš, tak vážně leda náhodou!“

Pohrdavé odfrknutí mé družky zůstalo bez odpovědi – za zdí totiž zazněla exploze! Obě rozhádané dívky svorně zaječely a vrhly se pod stůl. Nebudu lhát, že se mi jako jedinému podařilo uchovat klidnou tvář a pravidelný tep. Bylo čím dál jasnější, že se nás naši nepřátelé rozhodli sprovodit ze světa za každou cenu. Naše situace začínala být čím dál vachrlatější. (Omlouvám se za netradiční výraz, ale když po mně někdo začíná házet granáty, doznává má slovní zásoba povážlivých změn.)

„Ku-ku-kurva, to by-by-byla protipěchotní F-3!“ oznámil nám bodře duch, pozvolna vylétávající z koupelny. Nedalo se přehlédnout, že Kaprál má bezmocně povislé nohy, plandající ruce a hlavu, která mu divže nepadala z ramen. Sa-

motné tělo pak vypadalo, jako by ho někdo nesl zvednuté za límec. V Mývalových široce otevřených očích se stále ještě zračila obnažená záda mé družky.

„Vydržte, ka-ka-kamarádi! Hned se da-da-dám dohromady a na-na-nakopu těm ba-ba-bastardům jejich ru-ru-růžové prdelky!“

„No dobře, už mu to víckrát neudělám,“ zabručela smířlivě Sabrina, když si všimla, že ji provrtávám obviňujícím pohledem. Vykoukla zpod stolu a pokračovala: „A pokud mi nevěříš, budeme chodit do koupelny výhradně spolu, platí?“

„Mývale, nastal čas, aby ses pustil do chlapské práce. Vyjdi ven a podívej se, co to tam vlastně chystají.“

Pod naším oknem zaburácel druhý výbuch! Skla se zachvěla, ale vydržela.

„Idioti! Když to takhle půjde dál, bude během půl hodiny celá chatová osada na nohou. Dnešní Ohaři to asi nemají v hlavě úplně v pořádku, nezdá se vám?“

Kaprál spíše silou vůle doplachtil ke dveřím, ulevil si několika peprnými nadávkami a pak pronikl ven. Oknem jsem uviděl, jak se mladá dívka, vykukující zpoza plotu, najednou divoce rozkřičela a dala se na útěk. Poté náš poloprůsvitný hrdina rozhodným krokem zamířil ke skupině útočníků.

„Všichni stát! Ko-ko-komu to povídám?! Stát, ho-ho-hovada!!!“

Další dva nevydrželi a ostudně vyklidili bitevní pole. Mýval zařval a vrhl se kupředu, jako by se se zbytkem chystal vypořádat ručně. Jak jsem se již zmiňoval, sám by nedokázal pohnout ani pírkem, ovšem milí lovci o tom neměli ani potuchy. Ne že by neprokázali pořádnou dávku odvahy. Dotírali na ducha osikovými kůly, stříleli po něm postříbřenými šipkami, ale… Ani mávání kříži, amulety a talismany nevedlo ke kýženému výsledku. Tři nebo čtyři Ohaři dokonce odnesli válečnické snažení svých druhů vážnými zraněními. Kaprál byl šťastný jako nikdy! Bitevní extáze, křik nepřátel, výstřely, šílený zmatek a nesmyslná pranice… Co by mohlo více potěšit srdce bývalého vojáka?!

„Nepodíváme se ven?“ navrhl zpod stolu Evin hlásek.

„Právě jsem to chtěla navrhnout,“ opáčila okamžitě Sabrina.

Odněkud zdaleka se již ozývalo přerývané vytí sirény přijíždějící milice.

„To je Chrapoun! Pospěšte si! Jinak zmeškáte to nejzajímavější!“

* * *

Chrapoun. Taktéž Viktor Chrapov, předtím Chrapenko a ještě předtím, myslím, Chrapoveckij. Zkušený medvědodlak – už více než sto let ve službách zákona… Měří přes dva metry, má širokánská ramena, hruď jako soudek, tvář prostičkou jako kovadlina a hlavu i pěsti zhruba stejné velikosti. Je to klasický policajt, který začínal ještě jako člen carské ochranky a žádnou jinou profesi si snad ani nedovede představit. Svého času jsem mu prokázal malou službičku, když jsem mu poradil, aby se vyhýbal služebnímu postupu a raději setrvával v poddůstojnickém sboru. Chrapoun mě uposlechl a už nejedno desetiletí se mu dařilo poflakoval se někde mezi četařem a staršinou. S žádostí o pomoc jsem se k němu obracel jen výjimečně, ale vždy, když se tak stalo, ochotně mi projevoval svůj vděk…

Jakmile se objevil UAZ milice, útočníci se neprodleně rozutekli na všechny strany! Jejich plány evidentně nezahrnovaly konfrontaci se strážci zákona. Trojici Chrapounových podřízených tedy nezbylo než posbírat raněné a zavolat záchranku. Samotný medvědodlak se mezitím beze spěchu vydal směrem k nám.

„Nebude vám vadit malá návštěva?“ Goliášovská postava v pytlovité uniformě milice se s obtížemi protlačila dveřmi.

„Díky, že ses na nás přijel podívat.“

„Za nic. Ahoj, Sabrinko!“ Chrapoun mé družce s elegancí hodnou medvěda brtníka políbil ručku a letmo se podíval na uraženou Evu. „A co je zač tahle?“

„Zajatkyně vašich upířích kamarádíčků!“ Lovkyně odpo-

věděla dříve, než jsem stačil otevřít ústa.

„Konzerva pro Sabrinu nebo akumulátor pro Dana?“

„Ani jedno, ani druhé!“ řekl jsem spěšně. „Krve máme v ledničce dost a jako žena to není můj typ.“

„Aha! Takže takhle to je…“ ucedila Eva a otočila se ke zdi. V jejím hlase zaznívala nelogická směsice ukřivděnosti a pohrdání mým uměleckým cítěním.

„Mám ji odvézt s sebou na stanici? Nebyl by problém obvinit ji z tuláctví a vykrádání chatek…“

„Ano, to by možná šlo. A jaký trest by jí hrozil?“

„Po dvou letech by ji mohli propustit. Za dobré chování…“

„Ne, tak to ani náhodou!“ rozhodli jsme se se Sabrinou téměř okamžitě a chviličku nato jsme se na sebe rozpačitě podívali.

„Já tak docela nerozumím…“ začala upírka.

„Chtěl jsem říci, že…“

„Měl jsi na mysli, že by neměla…“

„Ano, samozřejmě máš pravdu, ale o to nejde…“

„To znamená, že přece jen mám…“

„Nu což, takže asi přece jen máme jasno…“

„Už jste si řekli vše potřebné?“ zajímal se taktně Chrapoun ve chvíli, když už Sabrina natahovala ruce k mému krku a kdy jsem začínal stále více bažit po jejím polibku.

„Ano!“ Pohlédli jsme jeden na druhého. „Ať jede s vámi. A kup jí jízdenku domů do Tyndy – astrachaňské žhavé klima neprospívá zdraví Sibiřanů. Všechny výlohy samozřejmě později uhradíme.“

„Cože…? Chcete mě snad poslat do vězení?!“

„Ne, chtějí vás poslat někam jinam,“ uchechtl se přihlouple medvědodlak a setřel si z koutka mimovolnou slzu. „Rozumím, Dane. Pošleme to děvče zpátky na Sibiř a dáme vědět tamním kolegům, aby na ni pro jistotu počkali na nádraží. A teď mi v rychlosti vysvětli, do čeho že ses to tentokrát namočil…“

Zatímco Chrapounovi podřízení vítali bílý automobil s

červeným křížem, nakládali dovnitř zadržené a poskytovali jim první pomoc, uplynula přinejmenším půlhodina. Medvědodlak mi naslouchal bez přerušování. Seděl u stolu s hlavou položenou na tlapách – po medvědím způsobu. Omlouvám se za tuto formulaci, ale kdybych jeho končetiny označil slovem ruce, musel bych se považovat za nestydatého lháře.

„Samozřejmě zjistím všechno potřebné ohledně těchhle Ohařů, ale pokaždé tě tahat z bryndy nebudu. Vždyť já ani nemohu! Jistě chápeš, že mají PRÁVO lovit."

„Dokonce i když přitom porušují ZÁKON?" připomněla suše Sabrina.

Medvědodlak se na ni dlouze zadíval.

„Naneštěstí. Je tomu tak odjakživa. Lidé jsou už po staletí známí tím, že porušují své závazky…"

„Tak vidíš!"

„…ale co se stane, když ZÁKON začneme porušovat my?"

Má družka mlčky sklopila hlavu, čímž přiznala, že má pravdu. Dobře věděla, jak to vypadá, když upíři neplní ani ty nejzákladnější závazky vůči svým obětem. A ne z doslechu.

„No dobrá, tak já pojedu. Beztak už na mě chlapi ze dvora houkají. Pozdravuj Mývala! Ještě se ti ozvu, Dane."

Přikývl jsem. Chrapoun otevřel dveře a s úsměvem pokynul Evě, aby se k němu připojila. Lovkyně vyšla ven s hrdě vztyčenou hlavou. Ani se nám neobtěžovala zamávat na rozloučenou. A přitom jsme s ní, vzato kolem a kolem, nezacházeli nijak zle.

Na prahu se medvědodlak otočil a s pohledem snaživě upřeným kamsi stranou jakoby náhodou prohodil:

„Víš, všichni teď mají nějaké problémy. Že by to bylo zvýšenou sluneční aktivitou? Na tvém místě bych se tady na chatě moc nezdržoval. Stát se může leccos… A ještě něco – NECHCI vědět, kde budeš pobývat zítra."

Potom odjeli. Zůstali jsme sami. Kaprál s návratem nespěchal. Nejspíš stále ještě prohánět po vzdálených loukách některého z uprchlých Ohařů.

„Vážně to zašlo tak daleko?“

„Asi…“

„Ale… copak Chrapoun mohl nepřijet? Je to přece tvůj přítel!“

„Nicméně… Myslím, že by ani teď nezasáhl, kdyby se ti rozumbradové neuchýlili k používání zákonem neschválených zbraní. Jak si jistě vzpomínáš, při Lovu upírů platí přísný zákaz výbušnin a střelných zbraní! K úhoně by totiž mohli přijít úplně nevinní lidé. A lykantropové jsou po většinu života právě lidmi…“

„Na rozdíl od nás,“ dořekla chladně Sabrina. „Přece jen ale existuje někdo, kdo by nás dokázal ochránit před zvůlí Ohařů. Přinejmenším je dostatečně mocný, takže je může donutit, aby napříště hráli podle pravidel. Jistě víš, o kom mluvím…“

Věděl jsem to. Ale ani trochu mě to netěšilo. Podle Chrapounova názoru nám nezbývalo nic než útěk. Doufat v něčí nezištnou pomoc by bylo naivní. Upíři se ochotně sdružují jen během slavnostních večeří a možná ještě při plesech a setkáních. Představa, že se všichni semknou v jeden šik, aby ochránili Sabrinu, byla k smíchu. Tím spíše dozví-li se, že by museli čelit dobře organizovanému oddílu Ohařů. Oddílu, jenž z neznámého důvodu dychtí probodnout osikovým kůlem srdce té nejkrásnější vamp… Já sám jsem ovšem věděl, že ji budu bránit do posledního dechu a že za ni ochotně položím život.

„Dane? Jaké máme plány na večer?“

„Ani nevím… Dnešek byl slunečný, takže nebudeš moci vyjít ven před devátou. Myslím, že tuhle noc se nám nepovede strávit tady na chatě. Jednoduše nám to nedovolí…“

„Rozumím.“ Položila mi ruce na ramena, pohlédla mi do očí a tiše se zeptala: „To všechno kvůli mně?“

„Doufám, že ne.“ Co nejpevněji jsem ji objal a pokusil se, aby v mém hlase nezazněla ani špetka nervozity. „Pořád si myslím, že máme co do činění s obyčejným Lovem upírů. Zkrátka ses právě ty ocitla na nesprávném místě v nevhod-

nou dobu; a nyní je již hodně obtížné cokoli napravovat.“

„Jakmile Ohaři jednou objeví stopu, nezastaví se před ničím…“

„Mám za to, že bychom se měli chovat stejně bezohledně. Ty se třeseš?!“

„To nic není. Jen nervy…“

Měl jsem na to odlišný názor. Sabrina se mi v náručí chvěla a mě napadlo, že by jí teď neuškodilo dát si trochu ohřáté krve. Mlčky vypila celý obsah velkého hrnku. Držela ho oběma rukama jako malé děcko a vydechovala po každém doušku. V očích se jí usídlil jakýsi bolestný olověný chlad, líce jí nepřirozeně zrůžověly a dech se stal tichým jako hřbitovní noc. Nejspíš o sobě dávalo vědět její zranění – osika je velice zákeřný strom a může způsobovat dlouhodobé komplikace. Ale kéž by šlo jen o tohle…

„Víš, vždyť i já jsem zabíjela lidi. Dřív se to stávalo často, ale teď už to není nezbytně nutné. Možná jsme se během posledních třiceti čtyřiceti let naučili žít, aniž bychom museli mařit lidské životy. Nikdy jsem se nezabývala etickými otázkami – jednoduše jsem tišila svůj hlad, což znamená, že jsem nebyla o nic lepší než ostatní. Teď už nikdo nevěří hrůzostrašným pohádkám o upírech, zabíjejících pro potěšení. Vzpomínáš si na tu malířku, na Lolu, co měla ateliér hned vedle porodnice?“

Přikývl jsem. Doma v albu mám stále ještě dvě její kresby, na nichž jsou vyobrazeny roztodivné ryby. Začátkem čtyřicátých let ji rozerval na kusy rozběsněný dav. Stalo se to ani ne měsíc před začátkem války…

„No tak třeba ona by nikdy neublížila dítěti. Dokonce i kdyby byla natolik vyčerpaná, že by se stěží dokázala pohybovat a nemohla samostatně lovit. Také jsem znala dva starší členy našeho společenství, kteří nebyli schopni zabíjet ženy. To znamená, že upíři rovněž mají své chutě, vášně, zvyky a zásady. Možná, že se od lidí ve skutečnosti příliš nelišíme. Nebo s nimi alespoň máme něco společného…“

Nepřerušoval jsem ji a ani se ji nesnažil uklidňovat. Sab-

rina nepotřebovala slova útěchy; litovat ji je stejně nebezpečné jako si tisknout k hrudi umírajícího rysa. Nikdy nikoho neobhajovala a nikdy se nikoho nepokoušela ospravedlňovat (koneckonců, pro nás žádné ospravedlnění neexistuje!). Jen chtěla pochopit, proč Ohaři zabíjejí všechny bez rozdílu…

„Dane?!“

„Ano? Promiň, asi jsem se na chviličku zamyslel… Neříkala jsi něco ohledně našich plánů na dnešní večer?“

„To také.“ Ovládla se, pohlédla na hodinky a navrhla: „Vezmi mě do restaurace.“

„Proč by ne…“ odvětil jsem po chvilkové úvaze. „Když už jsme se rozhodli strávit dnešní noc mimo chatu, řekl bych, že nemá cenu stavět stan na břehu řeky uprostřed houfů kvákajících žab a mračen neodbytných komárů. V podnicích, které v našem malém městečku stojí za návštěvu, se vyznáš lépe než já. Který tedy slečna zvolí?“

„Slečna zvolí Podkovu!“

Mělo mě to napadnout. Tato malá pohostinná restaurace se nacházela na nábřeží Sedmnáctého přístaviště, tedy na místě, kde se věčně bavila mládež, vyhrávala hudba a samotná atmosféra vybízela k lásce a nerozvážnostem. Její majitelé se prý do Astrachaně přestěhovali z městečka Kamyzjak, což do značné míry vysvětlovalo koncepci její vnější úpravy i podobu interiéru. Všechno tady odkazovalo na starý dobrý venkov, country styl se zvláštním způsobem mísil s romskými prvky a každičký předmět – stoly počínaje a slánkami konče – byl vyroben ručně. Zdejší jídelníček slul neuvěřitelnou pestrostí. Dalo se tu objednat vše od ukrajinského boršče přes japonské suši až po mexická vepřová žebírka. Hosty nerušila jasná světla ani přeumělkovaná hudba. Prostředí bylo intimní a klientela slušná. Hlavním kladem však byla nepopiratelná skutečnost, že Podkova sloužila jako neutrální půda pro setkání nesmiřitelných nepřátel. Mohli jste tu potkat upíra, poklidně debatujícího s Ohařem, státního zástupce popíjejícího s advokátem, vědmu laškující s ateis-

tou, a čas od času dokonce i anděla ve společnosti ďábla… Ti dva se sice objevovali jen zřídka, ale vždycky se kolem nich shromažďovalo početné publikum obdivovatelů.

„To znamená, že nemáš nic proti? Výborně! V tom případě si obleču své vůbec nejodvážnější šaty!“

Dnes jsem se s ní jednoduše nedokázal přít. Ve vzduchu visel pocit neodvratnosti a osudové nevyhnutelnosti. V kufru Sabrinina ferrari ležel kufřík s jejím jevištním hávem – upíři se obvykle snaží mít vše potřebné po ruce. Tyto šaty… Ano, nejspíš byly přespříliš odvážné. Ale na druhou stranu – byl to snad důvod, aby je nenosila?

* * *

Mýval se ukázal teprve k večeru. Byl unavený, zadýchaný a nadmíru spokojený sám se sebou. Vyrozuměl jsem, že se mu podařilo zahnat dva mladší lovce do jakési opuštěné chatrče, načež popustil uzdu své fantazii (kterou má, jak jste si jistě všimli, poněkud chorou) … Naši výpravu do Podkovy neschválil z čistého egoismu, neboť on sám musel zůstat doma. Ještě jsem Sabrině připomněl, aby zavolala své tetičce a oznámila jí, že u ní dnes nebude nocovat. Stařenka byla známou vědmou a odjakživa se strachovala o svou neteř (z tolikátého kolena, že by se to nejspíš nedalo vyhledat ani v archivech). Na návrat domů pochopitelně nebylo ani pomyšlení – nemohli jsme přece tu milou starou paní vystavit nebezpečí…

Do města jsme vyrazili věrným ferrari mé družky. Pochybuji, že by někdo jiný dokázal takovým způsobem vycvičit němý automobil. Vůz natolik miloval svou majitelku, že pro ni byl ochoten konat zázraky. Schopnost samostatné obrany nebyla jeho hlavní předností. Kdybyste jen viděli, jak ho Sabrina řídí! Dotýkala se volantu pouze konečky prstů a to ještě ne vždy… Jeli jsme beze spěchu po okružní silnici a oba jsme zřejmě mysleli na totéž…

„Víš ty co? Bude mi chybět…“

„Proč? Vždyť není normální.“

„Ani ty nejsi dokonalý. Dokonalost je vůbec chatrný a mlhavý pojem a přespřílišná ušlechtilost ve vztahu ke slabšímu pohlaví nemusí být vždy ku prospěchu… Mimochodem, nemáš hlad? Hned ti přibrzdím…“

Blonďatá dívka v necudné blůzce, držící pouzdro na housle, se zastavila, otevřela ústa a jako ve snách se na mě zadívala. Usmál jsem se a pocítil, jak se mi hruď plní lilovou energií jejího zájmu. Trvalo to nějakých deset patnáct vteřin. Pak ferrari znovu nabralo rychlost a dívka zmizela za rohem. Ještě jsem si však stačil koutkem oka všimnout, jak se houslistka zemdlele opřela o sloup veřejného osvětlení. Běž domů, děvče, za hodinu za dvě bude všechno v pořádku, ale zatím by sis měla odpočinout.

„Mají v Podkově ještě pořád čerstvou krev?“

„Samozřejmě! A to dokonce v několika exotických kombinacích!“ Upřímně řečeno, sám jsem dobře věděl, že se tam dá sehnat prakticky vše – od vyhlášených astrachaňských jesetrů po pečenou nosorožčí plec. I když, vlastně ne… V nabídce chyběla člověčina. Je to totiž pro každého Stínu Zbaveného tabu – nikdy nezabíjíme tam, kde žijeme.

Na místo jsme dorazili celkem rychle – k večeru provoz ve městě řídne. Nikdo nás nesledoval. Na malém parkovišti vedle restaurace stála tři čtyři auta s neznámými poznávacími značkami. To ovšem nic neznamenalo: našinci se sem obvykle sjížděli až kolem půlnoci. Kolem vchodu se tísnilo několik různě starých děvčat cikánského vzezření.

„Strejčku, strejčku, dej nám rublík! Bude tě provázet štěstí – tebe i tvou krásnou ženušku! Dej nám, dej! Prosí-í-ím!“

Sabrina vlídně popleskala nejmladší z nich po tvářičce. Děvče zkušeným pohledem zhodnotilo naostření jejích nehtů, zachmuřeně si odplivlo a úsečným gestem nařídilo ostatním, aby nás nechaly být. Našinci jsou před nimi v bezpečí, ale obyčejným lidem vřele doporučuji, aby zbytečně neskrblili a dali dívenkám požadovanou minci. V opačném případě by se mohli snadno nedopočítat prstů na rukou nebo i něčeho důležitějšího…

Volné místečko se pro nás našlo dole ve „stájích“. Nacházely se tu řady diskrétně oddělených pohodlných boxů. Dojem naprosté izolace od uspěchaného světa podtrhovalo matné intimní osvětlení. Obsluhovali zde urostlí, vkusně odění mladíci, kteří nekladli zbytečné otázky a uměli zachovávat tajemství.

„Dala bych si trojitý koktejl Řeka života a salát ze syrových jater Kanibalovo jitro. Ten ti, Dane, moc a moc doporučuji! A jako hlavní chod… Hmm… Asi Salemskou hranici, ale příliš dlouho ji nesmažte, prosím.“

Mladík si netroufl usmát, takže jen zdvořile přikývl a otočil se ke mně.

„Pro mě spíš něco obyčejnějšího… Irské pivo a skopové žebírko. Salát nechci a zákusky také ne, ačkoli… Snad přece jen jeden sýrový talíř k pivu. To je zatím vše.“

„Poslední dobou příliš málo jíš! Můj milý, to by mohlo mít neblahý vliv na tvé schopnosti…“

„A ty zase piješ až moc krve. Trojitý koktejl! Vždyť by se ti mohl objevit ruměnec…“

„Jen to ne!“ Sabrina se mimoděk zachvěla. „Dneska asi nemáš nejlepší náladu, co?“

„Mám trochu strach o Evu. Chrapoun samozřejmě udělá všechno pro to, aby se bez problémů dostala do svého sibiřského městečka, ale myslím si, že ji Ohaři nenechají na pokoji. Je známou věcí, že si biblické milosrdenství vykládají velice volně a k odpadlíkům se chovají s jednotvárnou krutostí.“

„Ale co je nám po tom? Kdybych tě už tolik let neznala, určitě bych si začala myslet, že ses… zamiloval.“

„To je hloupé…“ zamračil jsem se. Číšník přede mě postavil orosenou sklenici piva. Sabrina zase dostala vysoký pohár s originální směsí tří krevních skupin, kostkou ledu a vypeckovanou olivou. „My přece nejsme schopní lásky.“

„Chtěl jsi snad říci, že nemůžeme mít děti?!“ poopravila mě stroze vamp. Nezbylo mi než přikývnout. Měla pravdu. Zpochybňovat její lásku ke mně nebylo z mé strany vůbec

fér… Omluvně jsem se dotkl její studené ruky.

„Ó, ó, ó! Koho to vidím?! Není to náhodou Sabrinka – perla mezi krasavicemi?!“ K našemu stolku se úmyslně nepřístojnou chůzí přiloudala vulgárně oblečená osoba neurčitého pohlaví. „Ach, jak jsi nenasytná! Už sis našla muže na dnešní večer! Není to pro tebe trochu velké sousto? Stejně ho sama nevysaješ dosucha… No tak už mě konečně seznam s tím svým roztomilým pudinkem!“

„Tohle je Slavíček. Transvestita. S oblibou mění jména a šaty. A je to mátový upír…“ vysvětlila mi s neskrývaným odporem má družka.

„Ale no tak! Jsi hrubá a zlá – vždycky jsi byla taková! Jmenuji se Irena. A co vy, kolego?“

Zaplavila mě vlna mrtvolného puchu, který nedokázalo přebít naprosto nic – dokonce ani ta nejkoncentrovanější vůně máty. Mátový upír! Také se jim říká šakali nebo mrchožrouti. Jedná se o nejnižší a nejopovrhovanější kastu. Jsou příliš zbabělí, než aby lovili jinak než ve smečkách, chamtiví a neustále hladoví. Jejich oběťmi se stávají bezmocní starci nebo kojenci, ponechaní bez dozoru. Není-li jejich kořist mrtvá déle než dva dny, jsou dokonce schopní ji vyhrabat z hrobu, aby na chvíli zapudili hlad několika kapičkami sražené krve… Žvýkačky jim pomáhají alespoň trochu ztlumit nepříjemný zápach z úst a zároveň udržují ve vynikající kondici jejich vytrénované čelisti.

„Ty ho necháváš chlemtat pivo? To se nebojíš, že pak může být dobrý leda tak na francouzské milování? Copak ti to nevadí?“ Drzoun se postavil vedle nás a demonstrativně zabubnoval na náš stolek nepěstěnými nehty. „Hola, smrtelníku, objednej mi taky jeden trojitý!“

„Dane, jestli chceš, klidně ho zabiji sama…“ navrhla mi laskavě Sabrina a mátový Slavíček okamžitě uskočil stranou.

„Dan?!“ zopakoval, přičemž se prozíravě držel v bezpečné vzdálenosti (evidentně mou družku skutečně znal). „Ten Dan Titovskij, kterého Ohaři hledají po celém městě? Energetický upír, monstrum, zrůda…“

Stačil okamžik a… O nos se mu roztříštila bílá porcelánová slánka!

„Drahá, možná jsi ho měla varovat, že kromě tebe mě nikdo nesmí nazývat zrůdou.“

„Promiň, jenom mi ujela ruka,“ vydechla provinile Sabrina a nervózně si upravila účes. Na všechno zvyklí číšníci rychle zametli střepy, zvedli zpola omráčeného Slavíčka a zdvořile mu pomohli odbelhat se nahoru k baru. O chvíli později se vrátili s oficiální omluvou, dali na náš stolek novou slánku a jako kompenzaci nám nabídli, abychom si na účet podniku objednali jakýkoli zákusek.

„Hm… Takže to vypadá, že lovci pátrají po mně.“

„Opravdu?“ Sabrina se nepřítomně zadívala na malbu, na níž byli vyobrazeni koně u napajedla. Zřejmě si stačila nenápadně sundat střevíčky, neboť prstíky její levé nohy mi začaly chladivými krůčky postupovat vzhůru ke kolenu…

„Víš, nejsem zvyklý na takovou neodbytnou pozornost. Nikdy jsem neslyšel, že by někdo lovil někoho… no zkrátka někoho takového, jako jsem já. Obyčejně se věnují výhradně upírům, vysávajícím krev. Co to děláš?“ přerušil jsem svou zpověď, když jsem ucítil, že Sabrininy prstíky dorazily k cíli.

„Je ti to nepříjemné?“

„Ne, ale… Ty ses musela zbláznit – jsme na veřejném místě!“

„No a co?“

„Hm… No vlastně nic zvláštního…“ Zaklonil jsem hlavu a měl jsem co dělat, abych nezapředl blahem. „Jen jsem… Nedaří se mi srozumitelně vyjádřit… své myšlenky, týkající se… toho…“

„Chtěl jsi něco dodat?“

„Nepřestávej…“

Naši idylku přerušil mírně se červenající číšník se salátem pro dámu a sýrem pro mě. Poté co nás obsloužil, mladíček neznámo proč ještě jednou setřel ze stolu neexistující drobky, naklonil se ke mně a tichounce varoval:

„Ptali se po vás. Dva muži – pravděpodobně z opačné

strany barikády. Barman jim řekl, že neviděl ani vás ani… Druhý chod bude hotový během dvaceti minut.“

Sabrina vděčně přikývla. Čerstvá hovězí játra, posypaná nastrouhaným parmazánem, skořicí a kousky zeleniny, zalitá pálivou omáčkou a ozdobená pěticí pevných smažených žampionů bez majonézy… Podle mého názoru byl tento pokrm zbytečně extravagantní, ale má družka odjakživa zbožňovala exotiku.

„Dane, ty dneska vůbec nejíš. Jaký smysl má navštěvovat drahé restaurace jen proto, aby ses napil piva?! Nech mě, ať tě nakrmím lžičkou jako děcko…“

Zádumčivě jsem zavrtěl hlavou na znamení jednoznačného nesouhlasu. Nebyl jsem však pochopen. Ve výsledku do mě několik minut dloubala malou lžičkou na hořčici. Povedlo se mi sice všechny její útoky odrazit, ale zaplatil jsem za to beznadějně zničenou košilí. Nakonec Sabrina pokrčila rameny. Mé odmítnutí zřejmě nevzala nijak osobně, neboť se s chutí pustila do salátu. Postavil jsem na stůl vyprázdněnou sklenici, když vtom jsme oba uslyšeli nechutně známý hlas:

„Oba jsou dole… Ale já tam nepůjdu – ta ženská je obyčejná vulgární hrubiánka! Vidíte tu bouli? Prohmatejte si ji, no jen si ji prohmatejte… A tady… A ještě tady… Ano, ano, ano, au-u-u!!!“

K našemu stolku se horem pádem skutálel Slavíček (nebo Irena?!). Síla každého upíra, dokonce i toho nejslabšího, přinejmenším dvojnásobně převyšuje lidskou. Ten, kdo se se Slavíčkem s takovou lehkostí vypořádal, tedy musel být opravdovým mistrem svého řemesla. Beze spěchu se k nám blížila dvojice urostlých mužů v černých kožených vestách. Mohlo jim být něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti lety. Měli svalnaté paže, šlachovité krky a v očích ušlechtilý ocelový lesk.

„Dobrý večer, vážení. Omlouváme se, že jsme mimoděk narušili atmosféru vaší romantické večeře.“ Oba se uklonili, avšak hovořil pouze jeden z nich.

„Čemu vděčíme za toto setkání?“ zeptal jsem se neméně

zdvořile.

„Předpokládám, že jste Daniil Titovskij… Dovolíte, abychom si na chvíli přisedli? Máme jen jednu jedinou, zato však velmi neodkladnou otázku. Nemá vaše dáma nic proti?“

„Vůbec nic.“ Sabrina ochotně vycenila špičáky. „Odjakživa ráda debatuji s taktními a rozumnými protivníky.“

„Díky.“ Povídavý muž bezohledně odkopl transvestitu, jenž se právě namáhavě pokoušel vstát, mávnutím ruky propustil znepokojeného číšníka a přisedl si k nám. Druhý – ten mlčenlivý – mu zůstal stát za zády.

Podle toho, jak na mě na první pohled zapůsobili, jsem tipoval, že oba mají hodnost „kondora“, což v Ohařské hierarchii přibližně odpovídalo majorovi nebo dokonce podplukovníkovi. Nebyly to žádné štábní krysy, žádní teoretikové. Nepochybně začínali úplně od píky. Oba měli kůži zbrázděnou četnými šrámy – a rozhodně se nejednalo o jizvičky po neodborně odstraněných nežitech. Jejich pohyby byly klidné a úsporné. „Kondoři“ se trochu podobají hrajícím trenérům – dohlížejí na výcvik bojových jednotek a čas od času sami vyrážejí na Lov.

„Nebudeme vás zbytečně připravovat o drahocenný čas – víme, že ho je vždycky málo. Daniile Andrejeviči, jste poměrně známou osobností, a pokud je mi známo, také velmi zásadovým člověkem. Dostali jsme za úkol si s vámi soukromě pohovořit a prodiskutovat s vámi nedávné události.“

„Pokud je tento rozhovor natolik soukromý…“ Sabrina věrohodně předstírala, že má v úmyslu se vzdálit.

„Ne, ne, zůstaňte! Tato záležitost se přímo týká i vás. Řeč bude o jistých porušeních všeobecně uznávaného Zákona.“

„No konečně…“

„A narušiteli jste vy!“

To jsou mi ale věci! A já si celou dobu myslel, že je tomu právě naopak. Já i Sabrina jsme nasadili výraz doslova andělského údivu… Ale neuvěřili nám.

* * *

„Děkujeme, že jste svolili nás vyslechnout. Pro začátek ale odkliďme zbytečný pár uší.“

Na pokyn svého společníka zvedl mlčenlivý lovec vřískajícího Slavíčka za umělá prsa a odnesl ho nahoru. Vrátil se asi za půl minuty, lhostejně se postavil na původní místo a otřel si ruce ubrouskem.

„Nenávidím mátové upíry – je to neuvěřitelně prodejná pakáž. Naneštěstí musíme mít někdy co do činění i s nimi… Já a můj přítel už nejeden rok cvičíme nové lovce. Připravujeme mládež na barvité a krátké životy. Chápete, doufám, že se zde sešli samí profesionálové, a tak nemá smysl plýtvat časem na zbytečné vzájemné obviňování a vyjmenovávání starých hříchů.“

Přikývli jsme. Věděli jsme, že kdyby někdo toto téma byť jen nakousl, bavili bychom se o něm přinejmenším do Silvestra. I když… Možná že ne. Pře tohoto druhu jen zřídka trvaly déle než půlhodinu – poté obvykle propukala jatka.

„Začnu tím, že Rada našeho Řádu podala celou řadu oboustranně výhodných a konstruktivních návrhů zplnomocněným představitelům vašeho klanu. Svět se mění a lovci i upíři už nejsou tím, čím bývali před dvěma sty lety. Nebudu vyjmenovávat všechny body smlouvy a zmíním se pouze o těch, které se přímo týkají našeho rozhovoru. Tak tedy – byla přesně vymezena území, na kterých provádíme výcvik mladých novobranců. Je mezi nimi i Astrachaň; tedy město, obydlené prakticky všemi druhy aktivně působících upírů. To znamená, že Řád zde má zákonné právo Lovu a…“

„Promiňte… Ale proč se vyhýbáte slovu Ohaři?“ přerušil jsem ho.

Muž na okamžik sklopil zrak. Pak se pousmál a pohlédl mi přímo do očí:

„Víte stejně dobře jako my, že činnost Ohařů byla zakázána ještě v předminulém století. Nehodláme zapírat, že v naší organizaci působí několik odborníků z jejich řad, ale ve skutečnosti máme poněkud odlišné úkoly. Vraťme se raději k Astrachani… Tak tedy, město bylo prohlášeno ‘výcvikovou’

čili ‘profylaktickou’ zónou, což znamená, že zde lovíme pouze vzácně a výhradně za účelem vzdělávání nové generace. Je pro nás stanovena přísně omezená lovecká kvóta. Seznam cvičných subjektů spolu s jejich adresami nám poskytuje vaše vedení. My pouze…“

„Minutku! Chcete říci, že vám nějaký upír ‘oficiálně’ povoluje vraždit své soukmenovce a dokonce maximálně ulehčuje vaši práci poskytováním vyčerpávajících informací o obětech?!“ Nedokázal jsem uvěřit vlastním uším. Sabrina mezitím úspěšně předstírala, že náš rozhovor pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven. Již stačila skoncovat se salátem; nyní elegantně usrkávala koktejl a čekala na hlavní chod.

„Tak za prvé – není to ‘nějaký upír’, nýbrž plnoprávný vůdce vašeho společenstva. A za druhé – když už tradice Lovů navzdory všemu zůstává zachována, proč bychom ji neměli poněkud zcivilizovat? Jistě souhlasíte, že likvidace jediného upíra během dvou tří let je mnohem humánnější a praktičtější než dřívější agresivní čistky, jimž padala za oběť celá Útočiště!“ opáčil „kondor“ s vražednou logikou.

„No dobře. Nehodlám zpochybňovat mravní aspekty této dohody. Mimochodem, kdo že ji za nás vlastně podepsal?“

„Vy to nevíte? To je zvláštní…“

Poprvé za celou dobu jsem vycítil Sabrinin neklid. Ničím zásadním sice své zaujetí nedávala najevo, ale mně přesto neuniklo sotva postřehnutelné chvění jejích řas. Má družka se nikdy ničeho nebála – či přinejmenším se nikdy nebála o svůj život (v jejím případě se spíše hodí slovo existence). Copak se teď vážně strachovala, že pronesu jméno toho, kdo uzavřel tuto hanebnou dohodu?

„Pokud vám správně rozumím, tentokrát slepý Osud ukázal prstem na zde přítomnou Sabrinu von Waschenberg.“

„Je mi to opravdu líto…“ Lovec lhostejně přikývl.

„A co očekáváte ode mě?“

„Nic.“

„To vám ale nemohu slíbit.“

„Přesto však právě tohle potřebujeme. Opravdu doufáme, že nepodniknete ŽÁDNÉ kroky, vedoucí ke změně stávající situace. Za prvé byste mohl překazit plánované cvičení absolventů a nedoučení lovci obvykle nežijí dlouho. Chcete snad zavinit smrt těchto mladíků? Za druhé byste podrobil těžké zkoušce výsledek mnohaletých jednání – první případ spolupráce lovců a upírů by se mohl vaším přičiněním stát posledním. K čemu by to vedlo? A za třetí – i kdyby se vám spolu s vaší družkou podařilo nějakým zázrakem se někde ukrýt, její místo na obětním oltáři by muselo připadnout někomu jinému. A vina za smrt tohoto upíra by rovněž padala na vaši hlavu…“

Mlčky jsem mu hleděl do očí. „Kondor“ mi už dál nemusel nic vysvětlovat. Přikývl, pokynul svému druhovi a postavil se:

„Nezbývá mi než obdivovat vaši obětavost. Takže – uvědomujete si plně, že jste se právě postavil proti všem? Jak proti nám, tak i proti svým soukmenovcům?“

„Co se dá dělat…“

„A proč vlastně váš přítel celou dobu mlčí?“ zeptala se nečekaně Sabrina.

„Ztratil dar řeči, víte… Měl rodinu, byt, slušnou práci, děti. Jednoho dne se vrátil domů krátce poté, co ho navštívili upíři… Celkem šest hrobů. O měsíc později zabodl osikový kůl do srdce svého nejmladšího syna,“ vysvětlil „kondor“ tichým všedním hlasem.

Další otázky jsme už neměli.

Nevzpomínám si, o čem jsme hovořili, když odešli. Snad minutu nato donesl číšník hlavní chod. Nikdo už nás nevyrušoval, a tak jsme měli ideální příležitost promluvit si o všem bez přílišného spěchu a dospět k jedinému správnému rozhodnutí. Ale my… Diskutovali jsme o všem možném – o počasí, filmech, současné literatuře, politice, cenách ropy, profesionálním sportu… Dodnes nedokáži srozumitelně vysvětlit, co nás tehdy vedlo k takové trestuhodné lehkomyslnosti. Nebyla to odvaha, zoufalství ani nerozvážnost. Ne…

Jednalo se o cosi odlišného – podvědomějšího a obtížněji vyložitelného.

Při placení nám číšník pološeptem připomněl, že před východem na nás „čekají“. Koneckonců, nebylo by čestné upírat našim protivníkům alespoň základní dávku logiky – Ohaři do svých řad nepřijímají úplné idioty. Dokonce ani jako „potravu pro děla“… Podstrčil jsem číšníkovi další stovku navrch a ten nás delikátně pustil ven zadním východem. Bylo to navýsost rozumné a spravedlivé – pořádat „mafiánská vyřizování účtů“ v takové blízkosti Podkovy by vůči majitelům restaurace nebylo fér. Nedalo se jim upřít, že se snaží chovat stejně ke všem představitelům všech forem života – a neživota ostatně také. Jejich podnik dokonce jednou navštívil i Serjoža Žukov z pořadu Ruce vzhůru a (světe div se!) vyšel ven po svých. Toho dne Sabrina naštěstí pobývala mimo město – pouze tato šťastná náhoda zachránila obtloustlou estrádní hvězdu…

Na Říjnovém náměstí se nám povedlo zastavit taxi. Byli jsme si jistí, že Sabrinino ferrari je pod bedlivým dohledem mladých lovců. Jen ať si kolem něho klidně obcházejí – dovnitř se stejně nedostanou. Asi za čtvrt hodiny nás nemluvný řidič dopravil k mému bytu. Nebylo to o nic nebezpečnější místo než kterékoli jiné. Jestliže se Ohaři rozhodli, že nás stůj co stůj dostanou, stejně po nás budou pátrat úplně všude. Nemělo tedy smysl komplikovat pravidla už beztak nečestné hry.

„Nerozsvěcuj. Oba bezvadně vidíme i potmě.“

„Jak si přeješ. Mohla bys zatím jít do kuchyně? Musím se po všech dnešních peripetiích pořádně osprchovat; pak za tebou přijdu a uvařím kávu.“

„Ne, já první.“ Sabrina mě jemně odstrčila stranou. Neuplynula ani minuta a z koupelny se již ozývalo šplouchání tekoucí vody, doprovázené jejím nenapodobitelným pobrukováním. Prozpěvovala si nějaké staré německé písničky, které v dětství slýchala od své babičky. Sabrina se stala upírkou v Japonsku. Tou dobou už byla plnoletá a dokázala se

úsilím vůle přimět, aby otcův dům opustila bez krveprolití. Hlad obvykle vytěsňuje z mysli naprosto vše – čest, slušnost, lásku, příbuzenské vazby… Upír je mnohdy schopen zabíjet dokonce i v rodném domě. Než jsme se setkali, Sabrina již toho stačila hodně prožít. A upřímně řečeno, takový osud bych nepřál ani nejhoršímu nepříteli…

Po chvíli vyšla uvolněná vamp z koupelny. Vodní krůpěje se na ní leskly jako perly. Kromě zvolna stékajících kapiček na sobě neměla vůbec nic. Vždyť jaký smysl má ručník nebo župan, když kolem stejně není nikdo cizí? Mně osobně to vyhovovalo. A na názory jiných má družka ani trochu nedbala…

Ani mi nedovolila se svléci. S rozpaženýma rukama na mě skočila ze vzdálenosti dobrých dvou metrů a koleny mi narazila do hrudi. Svalil jsem se na koberec a divže se neuhodil do zátylku.

„Ahoj, Pú! To jsem já – Tygr!“ zaječela nadšeně Sabrina, přičemž po mně hopsala jako na trampolíně. „Jak se máš, Pú?“

„Vy-výborně…“ vymáčkl jsem ze sebe přiškrceným hlasem (moc těžká sice není, ale poskakujících pětapadesát kilo o sobě chtě nechtě dává vědět…).

„Ju-chu-chú! A co tady děláš?!“

„Hm… Ležím,“ řekl jsem po chvilce zamyšlení. Zřejmě se jednalo o nějakou novou erotickou hru. Každopádně asi ještě nenastal čas, abych ji ze sebe shodil.

„Určitě hledáš med?!“ pokračovala v představení velkolepá vamp. „Pomůžu ti! Copak jsi nevěděl, že Tygři jsou nejlepší hledači medu na světě?!“

„Hledej si, co chceš, a až to najdeš, můžeš si všechno nechat! Jenom po mně, u Kryštůfka Robina, tak nekřep-či-i-i…“

„Ju-chu-chú!“ Rychle mi olízla ucho, pak mi z neznámého důvodu očichala krk a nakonec sklouzla níž, aby mi zkušeně rozepnula džíny. Přikryl jsem si oči dlaní…

„Našla jsem…“ zašeptala Sabrina sladce a toužebně. „Na-

šla jsem… svůj… med…“

Zvonek u dveří o sobě dal vědět přibližně po uplynutí půldruhé hodiny. To znamenalo, že příchozí měl alespoň mizivou šanci na přežití – kdyby totiž stiskl tlačítko jen o trochu dřív, byla by to jeho poslední a osudová chyba. Má družka není o nic agresivnější než kterákoli jiná žena, nucená v nejméně vhodnou chvíli zanechat určité činnosti, ale jako upírka zná pouze minimum trestů za tento prohřešek: v podstatě jen zmrzačení nebo smrt. Přičemž volba je čistě na ní…

„Neotevírej! Nejsme doma.“

„Myslím, že by přece jen stálo za to tam dojít a podívat se. Když už jsme stejně probudili všechny sousedy…“

„No a co?!“

„Nic. Snad jen že zavolali záchranku.“

„Neměl jsi tolik sténat!“

Potřásl jsem hlavou a přerušil nesmyslnou při – steny bolesti a rozkoše zní přes zeď téměř totožně. Sabrina si odfrkla, sfoukla mi z kyčle nenápadný vlásek a milostivě mi dovolila vstát. Zvonění neustávalo. Někdo tam venku byl evidentně skálopevně přesvědčen, že jsme doma…

„Dane…“

„Ano?“

„Jestli se chystáš otevřít dveře, radši si nejdřív něco obleč…“

Hm… Nejspíš jsem skutečně pustil ze zřetele zcela očividnou skutečnost vlastní nahoty. Musel jsem se vrátit do pokoje pro džíny. Vděčně jsem políbil Sabrinu mezi lopatky a vydal se do předsíně. Zvonění „odumřelo“ v tu samou chvíli, kdy jsem nahlédl do kukátka. Takže takhle to je… Ohlédl jsem se, protřel si oči a podíval se ještě jednou. Na chodbě přede dveřmi nejistě přešlapovala Eva Lopatková. Tatáž zrzavá lovkyně, kterou jsme dnes ráno svěřili do rukou naší hrdinské milice, konkrétně naprosto spolehlivého Chrapouna. Ten mi, pokud jsem si dobře vzpomínal, slíbil, že ji pošle domů, a já jsem věděl, že medvědodlak nemá ve zvyku porušovat sliby.

„Kdo to je, Dane?“

„Tomu neuvěříš…“

„Proč by ne? Je taková mladá a dotěrná… Že by ji vážně omrzel život?“

„Víš, Chrapoun by určitě zavolal, kdyby…“

V tu chvíli se ozval jemný trylek telefonu – jako by chtěl podtrhnout tragikomičnost situace. Otočil jsem se a zvedl sluchátko. Sdělování informace netrvalo déle než minutu.

„Jeden z našinců pracujících v milici mě mlhavě varoval, že Eva už na stanici není,“ oznámil jsem Sabrině. „Detaily prý upřesní ráno.“

„To od něho bylo moc a moc milé…“ Vamp ke mně zezadu přistoupila, objala mě kolem krku a něžně si mě k sobě přivinula. Pak navrhla: „Prostě se otoč a nedívej se tam. Jen ať si klidně trčí za dveřmi. Nejsme přece povinní se s ní piplat! Tím spíš, že v danou chvíli máme na práci daleko lepší věci…“

A tak jsme se do těchto „lepších věcí“ hned pustili.

Odpojil jsem telefon a zvonek jako začarovaný mlčel až do rána…

* * *

Noc uplynula klidně. Nikdo se nám nesnažil vtrhnout do bytu, střílet do oken, vyhazovat dům do vzduchu nebo nás otravovat klepáním na zeď. Vstal jsem celkem pozdě – asi v deset ráno. Sabrina odmítla otevřít oči a raději si přikryla hlavu dekou. Upíři dokáží klidně spát dva nebo tři dny v kuse a někdy se mohou ponořit do spánku trvajícího celá staletí, takže nemělo cenu pokoušet se ji násilím vzbudit. Zatímco jsem se umýval, holil a čistil si zuby, neustále mě pronásledoval nezřetelný hluk, nejvíce ze všeho připomínající slabé ospalé odfukování…

Nechápu, proč bychom měli odpovídat za to pomatené děvče?! Jistě, samozřejmě ctím nezpochybnitelné právo každé bytosti na sebeurčení a na volbu životní dráhy. Má-li někdo přespříliš rozvinuté sklony k sebevraždě, považuji za

zbytečné snažit se mu pomoci – takový je zkrátka jeho osud… Ale proč ono vyřizování účtů s hříšným světem musí probíhat právě na mém prahu?! V hloubi duši jsem měl na Evu vztek. Až příliš velký vztek, než abych mohl čestně prohlásit, že pro mě absolutně nic neznamená… Nasoukal jsem se do košile, natáhl si džíny a unyle vyrazil otevřít dveře.

„Dobré ráno, Evo! Jakpak ses vyspala?“

„Aá… Jé! Já ale… ne… nespím!“ hlesla dívka poněkud nezřetelně. Pokusila se vstát a zároveň si pěstičkami protírala oči. Její snaha slavila úspěch až za hodnou chvíli – noc strávená na rohožce zcizené sousedům o sobě dávala vědět. Ani trochu jsem jí nezáviděl. Muselo jí zmrtvět celé tělo…

„Pomohu ti…“

„Ne… Ne… Zvládnu to sama!“

„Zvládnu to sama? Není to erotický pořad pro ženy?“ pokusil jsem se o žert. „Důvěřuj mým zkušenostem a nikdy neodmítej mužskou ruku.“

„V jakém smyslu?“ Lovkyně se začervenala – nejspíš jsem už zase něco řekl špatně. Ale co! Ať si to klidně chápe, jak chce.

Popadl jsem dívku za podpaždí, nadzvedl ji, kopl do zavírajících se dveří a odnesl do kuchyně.

„Trochu si oddechni. Čaj bude hotový za deset minut a myslím, že bude lepší, když ho vypiješ s koňakem. Máš hlad?“

„Hm…“

„Výborně. Bude ti stačit praženice s rajčaty? Třeba tě stačím nakrmit dřív, než se probudí Sabrina.“

„A… A ona… Nebude jíst?“

„No…“ zaváhal jsem. „Možné je pouze jedno nebo druhé. Buďto budeš jíst ty, nebo ona – a v tom případě už na jídlo nebudeš mít ani pomyšlení…“

„Rozumím.“ Eva skromně přikývla a uvelebila se na stoličce v koutě jako malý načepýřený vrabčák.

Díval jsem se na ni a najednou jsem udiveně zjistil, že nejsem schopen odtrhnout pohled. Nebyla to krasavice podle

všeobecně rozšířených představ. K čertu, kdybych měl považovat za krasavice všechny ty vysušené (zvenku i zevnitř) děvy, které se vystavují po pódiích nebo vystrkují bujná poprsí ze stránek pestrobarevných časopisů! Stařík Dostojevskij měl naprostou pravdu, když tvrdil, že „krása zachrání svět“… Ale výhradně v ironickém smyslu! V Evě se totiž pozoruhodným způsobem harmonicky snoubily naprosté protiklady. Silné vypracované ruce s vystouplými bicepsy a… aristokraticky elegantní prsty s něžnými a čistými nehtíky. Rovná a široká ramena, záda zkušené jezdkyně a zároveň… drobná ňadra – důvod špatně skrývaných komplexů. V obličeji samé nejobyčejnější rysy: drsné krátké vlasy, strohé rty a přesto přímo neuvěřitelný půvab…

„Je něco špatně?“

„Eee… prosím?“

„Ptala jsem se, jestli je něco špatně?“ Bývalá lovkyně podezřívavě přimhouřila oči. „Mám špinavé uši? Nebo jsem si ušpinila nos mazutem? To se mi asi muselo stát na nádraží. Mám se jít opláchnout?“

„Nejprve bych si rád vyslechl příběh, plný neuvěřitelných dobrodružství a hrůzu nahánějících nebezpečenství, která jsi musela překonat, aby ses dostala ke známému prahu a vyčerpaně se zhroutila na rohožku u dveří. Určitě na tebe poštvali psy a stříleli ti do zad z minometu! Plížila ses hlubokým lesem a nad hlavou ti létaly bombardéry, které na tebe shazovaly napalmové pumy, že?!“

Myslím, že jsem už zase řekl něco, co jsem neměl… Na svou obhajobu bych rád poznamenal, že jsem se snažil působit co nejveseleji a nejbezstarostněji. Přesto však mé jitřní návštěvnici začala pomaloučku poklesávat čelist.

„Dane! Přestaň tu dívku trápit!“ ozvalo se z ložnice. „Kňour ti věnoval moc zábavnou knížečku, ale ne všechno se mi daří pochopit. Pojď ke mně! A Evu pošli do koupelny!“

Lovkyně hlučně zaklapla pusu a okamžitě se uraženě nafoukla tak, že málem praskla. V tomto stavu vyrazila hledat

koupelnu. Ve dvoupokojovém bytě to nebylo nic složitého – tím spíše, že se do ní dostala už během své první „návštěvy“…

Odložil jsem pánev, otřel si ruce do utěrky a nakoukl k Sabrině. Vamp úplně nahá ležela na břiše, zabraná do Pána prctenů.

„Celkem zajímavé čtení. Ačkoli nemám ráda, když si někdo dělá legraci z klasiků. Krom toho sice rozumím většině slovních hříček, ale situační humor mi tradičně uniká. Dane? Upíři a smysl pro humor – to asi nejde moc dohromady, že?“

„Proč by ne? Jen si vzpomeň, jak se tvůj maďarský přítel Jánosz Fehér proměnil v netopýra a snažil se létat, aniž si z uší vyndal sluchátka walkmana…“

„To nebylo směšné. Šestkrát narazil do sloupů veřejného osvětlení.“ Má družka si tlumeně odfrkla a já si najednou pronikavě uvědomil, že Eva je tu dnes poněkud přebytečná. „Tak tedy buď tak hodný a vysvětli mi, co je legračního na pasáži – Legoplast vyšel zpoza stromu, kde pokojně prznil malou veverušku…“

„No… Prznit – to je… Zřejmě něco jako stimulovat erotogenní zóny… Co je na tom k nepochopení?“

„Jak může elf prznit veverušku?! Proč? Za jakým účelem? Jaký je smysl tohoto prznění?! Krom toho jsem pevně přesvědčená, že právě tady někde se ukrývá humor, jenomže ho zkrátka nedokáži pochopit!“

Opřel jsem se zády o rám dveří a vážně se zamyslel. Problém byl možná daleko hlubší, než se zdálo na první pohled… Pokusil jsem si představit, jak bych asi jednal a čím bych začínal, kdybych se musel v nouzi pustit do prznění veverušek. K ničemu to však nevedlo – představivost mě nechala na holičkách. Byl jsem nucen uznat, že onen elf má neuvěřitelně bohatou fantazii…

„Poslyš, co kdybychom tohle téma projednali u kulatého stolu o něco později? Protože když se na tebe dívám, musím pořád myslet na docela jiné prznění.“

„Naznačuješ snad, abych se oblékla?“

„Ne. Trvám na tom.“

„Na čem?“ Zpoza mého ramene vykoukl Evin zvědavý nosánek. „Jejda! A… Proč tady… takhle… celá leží?“

„Odpočívá po bouřlivé noci plné lásky,“ vysvětlil jsem chladně a nekompromisně otočil lovkyni o sto osmdesát stupňů. „To jen muži relaxují rychleji, zatímco ženy si rády pohoví v posteli, kde se nyvě protahují a sladce vzdychají…“

Eva si záměrně nahlas odfrkla, vytrhla se mi a nazlobeně se odebrala do kuchyně. Já a Sabrina jsme si vyměnili udivené pohledy.

Čaj jsme pili společně. Naše známá oběť snídala s velkou chutí, já se omezil na šálek čaje, zatímco má družka dala přednost skleničce Bloody Mary bez rajské šťávy. V bytě vládlo hluboké pološero – navzdory tomu, že astrachaňští upíři většinou až tolik nepodléhají zhoubné moci slunečních paprsků. Na světě je jen málo neměnných věcí a skutečností. I nemrtví mutují a přizpůsobují se okolnímu prostředí. Je-li dostatečně zataženo, mohou si mnozí z nich dovolit nakrátko vyjít ven. V největších poledních vedrech by však dokonce i Sabrina brzy ztratila vědomí a na jejím těle by se objevily vážné a prakticky nevyléčitelné spáleniny.

„Jsme jedno ucho…“

„Hm,“ přikývla sytá lovkyně, která očividně nepochopila, o čem je řeč.

„Chtěla jsi nám povědět, jak ses sem dostala.“

„Opravdu jsem chtěla?“

„Dane, mám pocit, že na ni vyvíjíš psychologický nátlak. Evo, má milá, jestli nechceš mluvit, nemusíš! Je to koneckonců tvé poslední přání a posledních přání je třeba si vážit.“

„Proč poslední?“

„Právě proto, že nechceš mluvit,“ vysvětlila Sabrina trpělivě. Já jsem se zase zatvářil tak, jako by se mě celá záležitost vůbec netýkala.

„No tak dobře, dobře…“ Dívka zkřivila rtíky a kapitulovala. „Zkrátka mě odvezli na stanici, posadili mě na židli na chodbě, ale k čemu? Doklady u sebe nemám, kde se nachází

naše základna, vůbec netuším, v Astrachani jsem prvně a nemám tu žádné příbuzné, známé ani přátele. Jenom vás…“

„Hm… No, nazývat přáteli nás by bylo přinejmenším podivné…“ přiznali jsme.

Lovkyně přikývla a pokračovala:

„Nějakou chvíli jim to trvalo, než se spojili s oddělením milice u nás v Tyndě a než se dohodli… A zatím mi dovolili, abych se procházela po dvorku. Bloumala jsem po něm alespoň dvě hodiny, seznámila se se dvěma strážníky a nakonec jsem… odešla. No ale vážně – copak jsem nějaká idiotka, abych tam zbytečně čekala? Říkala jsem si, že k vám zaběhnu na kus řeči, posedím si s vámi, podívám se na televizi… Vždyť zpátky na stanici se můžu klidně vrátit až zítra, no ne?“

„To můžeš,“ souhlasil jsem a pokrčil rameny. „A jak jsi nás našla? Vždyť se tady ve městě vůbec nevyznáš…“

„Prostě mám výbornou vizuální paměť!“

„To mnohé vysvětluje,“ podpořila ji bodře Sabrina. „Jednou v noci si přijde na neznámé místo a za dva dny ho snadno najde po paměti! Má to někdo ale štěstí…“

„Vy mi nevěříte?!“ užasla lovkyně a teatrálně se chytila za srdce.

„Zda ti věříme nebo ne, nemá absolutně žádný význam… Upřímně řečeno mi není jasná jen jedna jediná věc – proč jsi nás hledala?“

„Zachovali jste se ke mně tak hezky! Vždyť jste mě mohli zabít a sníst a vypít všechnu krev – koneckonců, to já jsem zaútočila jako první… Ale navzdory tomu jste ke mně byli tak milí… A tak jsem se rozhodla, že za vámi půjdu, omluvím se a taky… No že vám pomůžu schovávat se před lovci!“

„Dane, to děvče mě dojímá… Jaká starostlivost! Každou chvíli se rozpláču, jsem už holt taková sentimentální baba…“ prohlásila Sabrina a zamrkala na mě. Ani já jsem neměl slov. Buďto nás dívka považovala za párek naprostých pitomců, nebo to v hlavičce neměla tak docela v pořádku…

„Ne! Já to myslím vážně!“ Eviny tváře zrudly – neklamná to známka lži. Ale ustoupit již bylo pozdě. A hlavně nebylo kam. „Vy vůbec neznáte naše – oni vás ani za nic nenechají na pokoji! Astrachaň je prý malé městečko a není v něm moc míst, kde by se dalo schovat. Budu vám krýt záda a pomohu vám dostat se do Útočiště.“

„Do jakého Útočiště?!“

„No… To je přece místo, kde přespávají všichni upíři! Nechte toho přetvařování, vždyť každý ví, že se upíři spojují do klanů a žijí v katakombách nebo ve sklepeních, že spí v rakvích, loví v noci a své soukmenovce nenechávají ve štychu. V Útočišti budete v bezpečí. A přestaňte se na mě takhle dívat!“

„Jak?“ zajímal jsem se.

„Jako na husu! Já se vám prostě jen snažím odvděčit!“ odbyla mě rozhněvaně mladá válečnice z „neviditelné fronty“.

Sabrina vstala a odešla do ložnice. Cestou si rezignovaně masírovala spánky. Po chvilkovém mlčení jsem se pustil do sklízení nádobí ze stolu. Eva seděla jako poslušný pejsek a nespouštěla ze mě pohled plný naděje.

„Takže… Vezmete mě s sebou?“

„Klidně…“

„A chcete, abych umyla nádobí?!“

„Umyj…“

Neměl jsem žádný důvod ji od toho odrazovat. Ať už to dítě do tohoto sebevražedného podniku poslal kdokoli, musel zatraceně dobře vědět, co a koho obětuje. Jenomže já nemám rád, když někdo někoho bez výčitek odepisuje… Chcete hrát podle svých pravidel?! Nemám nic proti, začněme… Vy už jste svůj tah provedli, páni Ohaři, takže teď je řada na mně. Možná bych měl zavolat Chrapounovi, ale dokáži si celkem dobře představit, co mi poví… Ne, raději ať mu zavolá Sabrina. Vamp má pozoruhodný talent hovořit s lidmi, lykantropy i nemrtvými (obzvláště s bytostmi opačného pohlaví) …

„Chrapoun je pořádně naštvaný!“ sdělila mi radostně,

jakmile položila sluchátko. „Naše návštěvnice neopustila stanici dobrovolně – přišli si pro ni. Najednou se odkudsi objevili dva reprezentativně vypadající muži, promluvili si s náčelníkem, ukázali mu nějaká lejstra a hotovo. Samotný Chrapoun byl tou dobou pryč. Kvůli jakémusi neodkladnému případu musel odjet až na Trusovskou stranu. I když na místě se ukázalo, že ve skutečnosti nešlo o nic vážného… Po návratu mu bylo sděleno, že slečna Lopatková dobrovolně odešla se svými kolegy z práce a že pokoušet se o její pronásledování se nedoporučuje. Chrapoun dokonce říkal, že mu bylo naprosto jednoznačně nařízeno, aby se do ničeho nepletl. Ještě v noci se ti snažil dovolat; chtěl zjistit, co se to vlastně děje…“

„Telefon byl odpojený.“

„K mé velké radosti. Skutečně nesnáším, když mě někdo vyrušuje v době, když… No zkrátka nevhod!“

„Co budeme dělat s Evou?“

„Zabijeme ji?!“ navrhla Sabrina a široce rozevřela oči.

Nebudu lhát, že jsem to okamžitě pohoršené odmítl…

* * *

Dovolili jsme Evě, aby zavolala „jedné hrozně osamělé babičce“, kterou „náhodou“ potkala a pomohla jí přejít ulici. Musela neodkladně zjistit, „jak se babička cítí“, a samozřejmě jí oznámit, že ona sama se má dobře a že „kostky jsou v krabici“… Když kostky, tak kostky, jaký je v tom vlastně rozdíl? Dlouho jsem přemýšlel, kam bychom se měli večer vydat… Když už nám podstrčili takovou, abych tak řekl, Matu Hari, znamenalo to, že Lov nehodlají dlouho odkládat. Nechtěl jsem, aby se můj byt změnil v cvičiště mladých Ohařů. Ani trochu jsem to nechtěl, mám-li být upřímný… Nejspíš bychom tedy měli vyrazit někam do přírody. Eva říkala, že moc a moc touží nalézt Útočiště. Nu což, myslím, že o jednom skutečně vím. Byť je poněkud specifické…

„Drahá, řekl bych, že má pravdu. Zůstávat doma je pro nás příliš riskantní. Musíme odejít ke svým – lovci se neod-

váží zaútočit na početnou skupinu upírů.“

„Dane, nespadl jsi náhodou na hlavu?!“ Sabrina vykulila pravé oko, zatímco levé zamhouřila tak, že vypadalo jako uzoulinká škvírka.

„Ty mi nerozumíš,“ trval jsem na svém a přitom s vervou gestikuloval. „Jakmile usneme, vrhnou se na nás celé oddíly vycvičených Ohařů. Nebudeme moci postavit hlídky a zřídit kruhovou obranu. Na to je tu příliš málo místa.“

„A když…“

„Ne! Zaminování přístupových cest kategoricky odmítám!“

„Tak potom alespoň…“

„To ale budou oběti!“

„A co? Nedělej, jako bys nikdy…“

Eva seděla v křesle zády k nám a co nejokázaleji nám dávala najevo svůj naprostý nezájem. Pokračovali jsme v rozhovoru. Je docela příjemné, když vás někdo poslouchá a nesnaží se vám skákat do řeči…

„Musíme jít do Útočiště. Teď tam, pravda, asi moc upírů nebude, ale všichni se kolem nás jistě semknou, aby hájili čest Stínu Zbavených!“

„Ó Nebesa, to ne, ne! Útočiště je posvátné a my nemáme právo měnit ho v bitevní pole. Ostatky našich předků budou vyrušeny a prokletí z jejich zetlelých rtů padne na naše lehkomyslné hlavy věčným žhavým popelem!“

„No páni… To jsi vymyslela sama?!“

Občas jsem měl pocit, že lovkyně musí každou chvíli prasknout „nezájmem“ o náš spor, který se dmul v jejím nitru. Eviny uši, zrudlé napětím, se mimoděk zachvívaly, kdykoli jsme já nebo Sabrina zvýšili hlas. Víte, existují lidé absolutně nepřizpůsobení pro práci špionů, lidé, kteří se pro ni nehodí ze samotné své podstaty. Klidně se mohou snažit ze všech sil, mohou plnit posvátnou povinnost vůči vlasti a svým spolubojovníkům, jejich osobní statečnost a oddanost společné věci může být bezmezná, mohou být připraveni položit život za světlou budoucnost, ale bohužel… Licoměr-

nost je vlastní spíše upírům než lidem a v tomto ohledu nás bláhové děvčátko nemohlo nikdy obelstít. Eva dlouho předlouho hypnotizovala pohledem telefon v marné snaze vymyslet nový důvod pro rozhovor s „hrozně osamělou babičkou“. Pak se najednou plácla rukou do čela a srdečně navrhla, že by nám mohla pro něco skočit do obchodu.

„Určitě budete potřebovat nějaké zásoby na cestu, že?“ naléhala a s dětskou nadějí mi nakukovala do očí. „V kuchyni došel prostředek na mytí nádobí! Teda skoro… A Sabrinka by si měla vyměnit obvaz, rameno ji určitě ještě bolí, že?! Za všechno můžu já, darmožroutka jedna nešikovná! Nechte mě na chvilinku odběhnout… Zvládnu to rychle… A všeličko koupím… Obchod je hned za rohem, viděla jsem ho!“

„Vlastně myslím, že zrovna nic nepotřebujeme…“ řekl jsem úmyslně pochybovačně. Eva schlípla…

„Holčičko moje,“ přišla jí na pomoc Sabrina, které se dívky zželelo. „Za jak dlouho budeš mít své dny?“

„Už brzy!“ zaradovala se lovkyně a divže nezačala skákat po jedné noze. „Možná dokonce už dneska! Žádný problém! Opravdu, čestné slovo! Tak já na pár minutek zmizím a koupím… No však víte…“

„Ale prosím, vrať se co nejrychleji. Zrovna se chystáme projednat, kudy do Útočiště půjdeme a jakých lstí použijeme, abychom se zbavili zvědů. Ohaři se nikdy nesmějí dozvědět, jak se tam dostat!“

„Jasně, už běžím!“

„Vezmi si peníze.“ Popadl jsem běžící dívku za límec.

„Ne-e… Já mám, tady, koukněte se!“ Bezelstně vytáhla z kapsy džínů tlustý balíček pětisetrublových bankovek. Že by šlo o dárek od milice? Najednou jsem se přistihl, že se jí stydím podívat do očí…

„Je už telefonní budka vedle obchodu opravená?“ zeptala se zamyšleně má družka, když dusot vojenských bot postupně ztichl. „Chudák malá – tolik spěchala, že dočista zapomněla na výtah.

„Určitě stačíme její nepřítomnosti patřičně využít.“ Jemně

jsem objal Sabrinu zezadu kolem pasu a položil jí bradu na chladné rameno.

„Ne.“ Nikoli bez lítosti se vymanila z mého objetí. „Nikdy bych si nepomyslela, že ti tohle někdy řeknu, ale… Ne! Nejprve mě srozumitelně a do všech podrobností seznam se svým plánem. Kam že to večer zamíříme? Jaképak Útočiště? Vždyť tyhle kolektivní jídelny a ložnice v jednom vyšly z módy před nějakými dvěma sty lety… Tak co jsi vymyslel?“

„No, je to velmi jednoduché…“

„Počkej! Takhle to přece nejde. Nech mě alespoň, abych tě políbila…“

Polibek nám podle mého skromného odhadu zabral sedm či osm minut, a tak jsem musel své „podrobné“ vyprávění zkrátit na minimum. I když, mám-li být upřímný, vymýšlet s upíry jakékoli seriózní plány je prakticky nemožné…

„Zhruba v devět hodin pojedeme na nudistickou pláž. Divila by ses, kolik na ní po západu slunce zůstává lidí. Existují parádnice, které dávají přednost měsíčnímu opálení. Jen si to představ – šero, poslední sluneční paprsky, ticho a úplně nahé krasavice, hovící si na stále ještě horkém písku… Jsem si jist, že tam Ohaři budou mít koho pronásledovat…“

„Doufám, že si uvědomuješ, k čemu to povede?“

„Nemusíš se bát, žádná občanská válka nás nečeká. Astrachaň je velmi svérázné místo, plné jakési vnitřní harmonie. Lidé nevystupují proti upírům, upíři se nespojují proti lidem a lovci… Víš, těch je mi svým způsobem líto. Zvolili si špatné město…“

„A špatné oběti.“

Sabrina se ke mně přitulila a vzápětí se naléhavě rozezněl zvonek. Byla to Eva, nadšená tím, že se jí povedlo splnit svůj úkol na výbornou. S pýchou nám ukázala dvacet balení dámských hygienických výrobků, přičemž každé bylo jiné.

„Opravdu působivé,“ přiznal jsem čestně.

„Vidíte! S křidélky, bez křidélek, bílé, černé, extra absorbující, pro každodenní používání, výjimečně tenké…“

„Dobře, dobře! Děkuji, ale už mi to stačí!“ Zakryl jsem si

uši dlaněmi. „Nechte nám mužům alespoň nějaké iluze…“

Má družka vzala lovkyni za ruku a odvedla ji do pokoje: zřejmě se chystala podrobně prozkoumat všechny nakoupené vložky. To znamenalo, že jsem měl přibližně půlhodinu volného času – více než dost na to, abych si s někým promluvil. Neměl jsem sice zrovna po ruce žádnou vhodnou literaturu, ale říkal jsem si, že šéf určitě přistoupí na výměnu informací. Znal jsem totiž novou adresu sídla komunity Svědků hlasu Božího. Naše město je domovem mnoha neobyčejných věrouk a byl by hřích toho nevyužít…

„Děvčata, buďte tak hodná a během příštích několika minut nechoďte na toaletu. Vypadá to, že mě postihly menší žaludeční potíže…“

„Můžu nějak pomoci?!“ zareagoval okamžitě Evin hlásek.

„Eee… A jak konkrétně?“ nechápal jsem. Její horoucí starostlivost mě zasáhla přímo do srdce. „Nejspíš to zvládnu sám. Ale stejně děkuji za ochotu!“

Obě dívky mi sborově popřály hodně štěstí. Zapřemýšlel jsem nad nejvhodnější odpovědí, leč marně. V duchu jsem nad tím tedy mávl rukou a zamkl se na toaletě. Teď se hlavně nesplést a stisknout kachlíky ve správném pořadí… Nebylo to sice tak obtížné jako na venkovském záchodě, ale v případě omylu bych se mohl snadno ocitnout nikoli v Kňourově kanceláři, nýbrž v ohnivé Gehenně nebo na nějakém jiném neméně nehostinném místě. A že jich je v Pekle nepřeberně.

Dnes mě Helen přivítala mnohem chladněji. V podstatě je to upřímná a slušná bytost; není její vina, že se vyhýbám manželství a nemohu patřit jen jediné ženě. Ostatně, tento můj charakterový rys obvykle škodí především mně samotnému…

„Jdeš neohlášen.“

„Já vím, ale opravdu nutně s ním potřebuji hovořit.“

„Šéf je zaneprázdněn, má hodně práce,“ vysvětlila suše. „Blíží se termín odevzdání podkladů pro náboženskou expanzi Číny do dálněvýchodní části Sibiře. Už jsme do toho

vložili nemalé prostředky…“

„Helen, mohla bys mu alespoň říci, že jsem tady?“

„Možná. Ale budeš muset počkat…“

„Já to risknu.“ Sezení na studené mramorové lavici nebylo nijak zvlášť příjemné, ale tady se o pohodlí návštěvníků nikdy nikdo nestaral. Aniž by se podívala mým směrem, šéfova sekretářka cosi naťukala na klávesnici svého počítače a pak se co nejpohodlněji uvelebila v křesle. Uplynula dlouhá minuta, během níž si Helen důležitě prohlížela stoh jakýchsi nepotřebných lejster. Já mezitím znuděně zíral do stropu. Byla na něm vyobrazena skvostná kopie slavné fresky jednoho z italských mistrů „Svatý Michael vyhánějící padlé anděly z nebe“. Kňour měl toto dílo velmi rád a s oblibou zdůrazňoval, že ho umělec vyobrazil jako nejpohlednějšího ze všech vzbouřenců. Upřímně řečeno si nejsem vůbec jistý, jak tomu bylo doopravdy – tvůrčí duše vždy bloudí v šeru –, ale celkově se samozřejmě jednalo o nanejvýš religiózní záležitost.

„Nechť vstoupí!“ zazněl odněkud zvučný vrnivý hlas.

Helen zamračeně přikývla a znovu se soustředila na své „neodkladné“ sekretářské povinnosti. Až se sem vydám příště, musím jí určitě koupit kytici a něco sladkého na zub. Sabrina se jistě neurazí – nedělám to přece každý den…

Stěna přede mnou se změnila v hradbu řvoucího ohně – tradiční to vchod do úřadovny jednoho z nejvyšších pekelných démonů. Vstal jsem a vkročil do plamenů. Stejně jako většina zdejších zvláštních efektů byl i oheň spíše psychologickou záležitostí. Nikdy nespálil toho, kdo z něj neměl strach.

Kňour mě opět přivítal ve své oblíbené podobě černého kocoura. Místnost se tentokrát podobala spíše kanceláři kmotra jednoho ze sicilských mafiánských klanů. Samotný šéf se rozvaloval v koženém křesle, na nose měl tmavé brýle od Gucciho, v zubech kubánský doutník a kolem krku až nechutně masivní zlatý řetěz. Po stranách křesla klečela dvě dlouhonohá děvčata s ohromujícími poprsími – obě na sobě

měla kostýmy playboyovských králíčků. Za Kňourem se záměrnou ledabylostí postávala čtveřice podmračených mladíků v kloboucích a pruhovaných sakách. Atmosféru dokreslovalo tlumené Armstrongovo blues a široké lopatky ventilátoru, jež se pozvolna otáčely nad hlavami přítomných. Povzdechl jsem si. Šéf odjakživa miloval divadélko…

„Jsem šťasten, že vás znovu vidím, Excelence!“

„Mňau… Pojď dál, můj chlapče,“ mňoukl kocour dobrodušně. „Dáš si martini? Či snad cinzano? Nebo možná něco silnějšího?“

„Ne, děkuji.“

„Jak se ti líbil můj dárek?“

„Skvělá knížečka. Sám jsem ji, pravda, ještě nečetl, ale Sabrina byla nadšená!“

„Ach ano, Sabrina! Sabrina…“ Kňour zasněně zamhouřil oči. „Tolik jsem toho o ní slyšel, ale přesto jsi nás dosud neseznámil… I když, slyšel jsem, že teď má jisté problémy…?“

„Ano. Chtějí ji zabít.“

„My všichni jsme každou chvíli zabíjeni – někým nebo něčím. Jedny mordují lidé, druhé upíři, další osud a jiné třeba stáří. Je to smutné, ale co se dá dělat? Ve svém věku by ses už měl naučit ztrácet.“

„Já ji ale nechci ztratit, Excelence.“

„Dane, dokonce i Bible učí na nic se nevázat, protože nám nic na světě ve skutečnosti nenáleží – jen nám je to dočasně poskytnuto. Co když její čas vypršel?“

„To měla být odpověď?“

„Copak ses na něco ptal?“ odfrkl si kocour pobaveně a mladíci za jeho zády si dovolili hulvátská uchechtnutí. Podíval jsem se na ně – dva se zhroutili téměř okamžitě, jeden stačil vytáhnout pistoli a poslední dokonce stihl vystřelit…

„Bravo, bravo, můj chlapče!“ Šéf mi upřímně zatleskal a líně se protáhl v křesle. „Pokračuj ve zdokonalování svých schopností a možná se jednoho dne staneš vládcem všech upírů!“

„Nebo začnu vystupovat v nějaké třetiřadé jarmareční boudě…“ vydechl jsem unaveně. Energetický útok mi vždycky ubírá mnoho sil. Pochopitelně nemělo smysl začínat si s protivníkem, majícím takovou početní převahu, ale v tu chvíli mou duši naplnila chladná zuřivost. Musel jsem je skolit všechny do jednoho, a to bez použití fyzické síly. Tohle nebylo místo, kde by se dal beztrestně projevovat strach či bezmoc…

„Donesl jsi mi něco?“

„Ve městě se objevila nová sekta. Nazývá se Svědkové hlasu Božího. Její členové chodí od domu k domu a rozdávají spousty pozvánkových letáčků. Jejich heslo zní –pamatuj, Ježíš za tebou přijde!“

„Co mi to jen připomíná? Čekisty? Varování ve stylu staré dobré NKVD?“ Kocour oklepal popel z doutníku a vykouzlil výraz vlažného zaujetí. „A co tě na nich zaujalo?“

„Popírání milosrdenství. Myslí si, že dávání almužen je nemravné a hříšné. Člověk přece může tyto peníze propít nebo proflámovat.“

„Mňau… A co ono slavné – každému, kdo tě žádá, dávej?“ zvolal Kňour. Chtěl-li, dokázal citovat Bibli lépe než leckterý papež.

„Tito lidé se domnívají, že ostatní Slovo Boží špatně interpretují. Podstata skutečné almužny prý nespočívá v penězích, nýbrž v Kristově učení. Když je nějaký žebrák poprosí o kopějku, usmějí se, posadí se vedle něj a povypráví mu o Bohu. Nejsem si ale jistý, jestli takový rozhovor dokáže zahnat hlad…“

„Ostatní je ještě nebijí?“

„Astrachaň je tolerantní město,“ pokrčil jsem rameny.

V šéfových očích zahořely zelenkavé plamínky. Byl jsem si jistý, že mi teď zodpoví každičkou otázku.

„Jaká je adresa té sekty?!“

„Pište si, Excelence…“

* * *

Sabrinu jsem zastihl ledabyle rozvalenou na pohovce. Zrovna si brousila nehty jehlovým pilníčkem a můj černý župan s draky zdůrazňoval každou křivku jejího svůdného těla. Není to žena, nýbrž jedna velká narážka – přičemž nikoli dvojsmyslná.

„Kde je Eva?“

„V koupelně.“

„Rozhodla se osprchovat?“ Klesl jsem do křesla a vzal si ze stolku noviny.

„Ne, odnesla jsem ji tam. Sekyru jsem už opláchla, krev z koberce slízala a pustila studenou vodu… Nemáš náhodou nějaké celofánové sáčky?“

Nadskočil jsem v křesle a upustil noviny. Sabrina na mě upřela drzý pohled a demonstrativně – jako kočka, jež si je jistá svou beztrestností – si olízla rty.

„Ale… Proč?!“

„Po tak vážném zranění si můj organismus žádá více potravy.“

„Ale… V ledničce by přece měla být ještě jedna lahvička…“

„Vážně? Tak tu jsem nenašla…“

„Nebyl jsem pryč ani půlhodinu!“

„No a co?! Copak už mi nesmí vyhládnout?“ opáčila rozmarně uražená vamp.

Veden prachšpatně kontrolovaným vztekem jsem se vrhl do koupelny. Silným trhnutím jsem otevřel dveře (trošičku mě udivilo, že byly zamčené zevnitř – urval jsem totiž zástrčku) a… Na prahu jsem na vteřinu zkoprněl. Zrzavá lovkyně blaženě podřimovala v aromatizované růžové vodě. Probuzena hlukem otevřela zelené oči, s něžným úsměvem se na mě podívala a vtom si najednou uvědomila celou pikantní absurditu okamžiku. V tu chvíli se rozječela jako kvalitní poplachové zařízení. Zrudlý až po kořínky vlasů jsem zabouchl dveře a pro jistotu se o ně ještě opřel zády. Srdce mi tlouklo tak, jako by se každou chvíli chystalo vyskočit na svobodu. V obýváku se tlumeně řehtala Sabrina. Upřímně

řečeno, upíři se ve skutečnosti neumějí moc dobře smát. Nějaké to zlověstné zahihňání nebo démonický chechot – to prosím. Ale obyčejný nakažlivý smích je skutečnou vzácností, to mi můžete věřit. Jekot v koupelně stále neztrácel nic ze své počáteční intenzity. Eva se snažila ze všech sil, čímž přispívala k rostoucímu pobavení mé družky.

„Máš ty vůbec svědomí?“

„To byla řečnická otázka?“ Sabrina se konečně přestala popadat za břicho a mávla rukou. „Dočetla jsem tu hloupou parodii na Tolkiena a myslím, že jsem konečně pochopila, co je to humor.“

„Aha! Takže sis ze mě jednoduše udělala legraci?!“

„Ano, miláčku! Dane, kdyby sis jen ve chvíli, kdy jsi vybíhal z koupelny, mohl vidět do tváře… Nejspíš by ses také rozesmál!“

„No dobrá, tak sis tedy zaplnila mezery ve vzdělání, pobavila se na můj účet a změnila náš život z jednotvárně šedého v nádherně pestrobarevný. A teď mi u všech svatých vysvětli, proč pořád tolik povykuje… Vždyť už na nás začnou každou chvíli zvonit sousedé!“

„Tak tam nakoukni ještě jednou a zeptej se jí sám…“ navrhla mi Sabrina s úsměvem zkušené pokušitelky.

Zatnul jsem zuby a uposlechl její rady.

Nyní se na mě Eva podívala s nefalšovaným zájmem, zahihňala se a… Hned vzápětí zase zmlkla.

„Díky,“ řekl jsem jí nejistě a přivřel za sebou dveře. Z pohovky v obýváku se rozléhaly výbuchy smíchu. Já osobně jsem však na situaci neshledával absolutně nic zábavného. Nejspíš jsem Sabrině dal nesprávnou literaturu. Najde-li se trocha času, budu jí muset hned zítra koupit knihu Tři muži ve člunu (o psu nemluvě).

„Nezlob se, Dane!“ Sabrina bleskurychle vstala z pohovky, objala mě kolem krku a vášnivě mě políbila na rty. „Ale nemohl bys teď jít na chvilku do kuchyně? Ještě tu s Evou máme něco na práci…“

„To… To nechápu,“ vymáčkl jsem ze sebe nevěřícně.

„Co máte na práci?!“

„Fuj! Rozhodně ne to, na co jsi právě pomyslel!“ Mou tvář spálila slastná facička. „Jen bych ráda zkusila proměnit tuhle šedou provinční myšku ve skutečnou ženu! No tak běž, běž už! Stejně do večera zbývá kopa času…“

„Prosím, klidně se můžete zabavit jakkoli, ale…“

„Opravdu jakkoli?!“ zeptala se významně.

„S jedinou tobě dobře známou výjimkou,“ opravil jsem se spěšně. Kdyby se její fantazii nechala úplná volnost, mohla by si drahocenná vamp podrobit dívčinu vůli a pak začít s něčím takovým… Zkrátka a dobře, Sabrina prakticky postrádá zábrany. Detaily si raději odpustím, ale jsem si jist, že kdyby mělo dojít třeba na „prznění veverušek“, klidně by onoho vyžilého elfa porazila na celé čáře!

Ostatně, možná to bylo dobře, že se mi naskýtala příležitost zůstat nějakou dobu o samotě. Kňour mi neprozradil nic, co bych si sám nedokázal domyslet, ale zároveň poměrně jednoznačně potvrdil veškeré mé dohady. Nejprve jsem se chtěl o svá zjištění okamžitě podělit se Sabrinou, ale pak…

Jaký smysl má hledání viníků? V dané fázi musíme oba dokázat nemožné – to jest zůstat naživu! Přežít navzdory tomu, že o naši záhubu budou snaživě a metodicky usilovat všichni: lovci, upíři a nic netušící lidé, slepě pomáhající jedněm i druhým. Věděl jsem, že kdybych odvrhl falešný optimismus, spatřil bych tvář beznaděje v celé její kráse. A pak bych nejspíš ztratil vůli žít… Vítězství bylo možné pouze ve dvou případech – buďto zlikvidujeme všechny lovce, nebo donutíme toho, kdo podepsal tu nešťastnou dohodu, aby ji zrušil. Ani jedna z těchto možností však nebyla procházkou růžovou zahradou…

V kuchyni jsem dal vařit vodu a po chvíli jsem zavařil čerstvý karkade. Zatímco vychládal, pokoušel jsem se chytit sluneční prasátko, jemuž se nějakým zázrakem podařilo proniknout skrze černé sametové portiéry.

„Podívej se na nás!“

Otočil jsem se. Eva měla na sobě mou bílou košili, zapnu-

tou na dva prostřední knoflíky, rukávy vykasané až po lokty. Sabrina dívce udělala manikúru, zkušeně nalíčila její obličejík a dokonce jí půjčila své náušnice a střevíčky. Pod košilí scházelo jakékoli spodní prádlo… Pokud mě chtěla ohromit, ani se nemusela tolik snažit – jistě bych podlehl i slabšímu náporu. Ta dívka byla učiněný zázrak! Cítil jsem z ní zřídkavou osobitost. Dokonce bych to nazval jistou výlučností, obohacenou o dřímající cudnou vášeň. Už mi bylo jasné, proč si má družka dala na jejím zkrášlování tolik záležet. Podařilo se jí přimět lovkyni, aby spatřila něco, co během dosavadního života zcela přehlížela.

„Ach, pardon…“ Naše krasavice mimovolně udělala krok zpátky a přitiskla si prsty ke spánkům. „Dělá se mi… nějak… nevolno…“

„Dane!“ okřikla mě Sabrina hromohlasně. K čertu, nejspíš jsem se trochu uvolnil a přestal ovládat své city. Energie zrzavé lovkyně mi spalovala žíly. Dobrý bože, jak jen to bylo nádherné… „Nezbláznil ses náhodou!?“

„Ano. Moc omlouvám, víckrát se to už nebude opakovat.“ Rychle jsem se ovládl. Je možné, že by na mě vážně tak hluboce zapůsobila?

„Své omluvy si můžeš strčit sám víš kam, milý…“ zavrkala líbezně činorodá vamp. „Jestliže ty smíš, potom i já chci svůj díl! Pár loků mi určitě neodmítne…“

„Já se… Já se budu bránit,“ varovala ji Eva nervózně a trochu ucouvla.

„Všechno je v pořádku,“ uklidnil jsem ji. „To si jen Sabrina přečetla jednu nesmírně ‘poučnou’ knížečku a teď se ze všech sil snaží praktikovat své poznatky. Mám-li být přesný, znamená to, že si jen dělá legraci.“

Vtom má družka roztáhla ruce, vypoulila oči, skrčila se a zasyčela. O zlomek vteřiny později se již senzitivní lovkyně krčila na skříni…

* * *

Večeře proběhla v přátelské a nenucené atmosféře. Dlouhé

rozhovory mezi neprofesionální špiónkou a dvěma přeborníky v licoměrnosti se týkaly rozličných poučných témat. Eva se ukázala být vděčnou posluchačkou a trpělivě si dělala poznámky na kus papíru – celkový počet astrachaňských upírů, podrobnosti o jejich vzhledu, bydlištích, místech nejčastějších schůzek, zvycích a zálibách, zbraních, jichž se ten který upír nejvíce obává, a způsobech, jak se s jednotlivými Stínu Zbavenými nejsnáze a nejbezpečněji vypořádat. Nikdy bych si nepomyslel, že Sabrina dokáže lhát s takovou lehkostí… Či přesněji, věděl jsem mnohé o jejích četných nadáních, ale netušil jsem, jak moc jsou rozvinutá. Kdyby chtěla, klidně by si mohla udělat jméno jako spisovatelka akčních fantastických románů (mnohadílných, pochopitelně), neboť měla obrovský dar epického vyprávění.

Chvíli před sedmou se ozval Chrapoun. Lhostejně jsem si vyslechl jeho omluvy a poprosil ho, aby se u nás zítra zastavil. Okamžitě pochopil, že dnešní noc proběhne pod heslem „nejsme doma, bavíme se venku“, a pouze nás poprosil, abychom si dali práci s včasným odklízením mrtvol. Co vůbec chtěl? Abychom jim platili drahé pohřby s věnci a orchestrem? Ohaři na nás zaútočili jako první, a tak Chrapoun neměl žádné právo po nás cokoli žádat. A už vůbec ne jakési sentimentální milosrdenství… Jsme přece upíři!

Nedlouho po osmé jsme dovršili poslední přípravy a svorně se vydali do „Útočiště“. Strčil jsem si do kapsy několik dýmovnic ze starých zásob; Sabrina vyrazila do akce v těch samých černých šatech (sice bych pro ni mohl ve skříni vyštrachat nějaké náhradní oblečení, ale dnes jsme chtěli být styloví – byť útěk křovisky před lovci je přece jen o něco pohodlnější v džínsech a tričku). Zrzka se převlékla do vyčištěné uniformy a poprosila nás, abychom jí cestou koupili trochu česneku. Jen tak pro všechny případy. Co kdyby některý z ochránců „Útočiště“ neuvěřil, že stojí na jeho straně…

Rozhodli jsme se, že mladým Ohařům nebudeme nic ulehčovat. Došli jsme k závěru, že když už se nás rozhodli

tak puntičkářsky sledovat, ať si to užijí a pořádně si zaběhají. Rychle jsme nastoupili do taxi dodávky, v níž zbývala právě tři volná místa. Dvojice „znuděných“ mladíků v tmavých brýlích si nucené odplivla před zabouchnutými dvířky a ještě dlouho hleděla za odjíždějícím autem.

Eva se na mě celou cestu zaraženě dívala, jako by očekávala vysvětlení tohoto „podlého“ činu…

Vystoupili jsme na křižovatce u Světa hraček a pěšky vykročili po Novém mostě. Napočítal jsem hned čtyři „procházející se“ mladíčky, kteří nevtíravě mířili stejným směrem. Sabrina mě nenápadným pohledem upozornila na další dva. Pokud to tak půjde dál, zúčastní se nočního koupání celý lovecký dorost.

„Poslyš, kolik lidí teď slouží ve tvém oddílu?“

„He? Co?“ Eva po mé nevinné otázce divže neklopýtla a zpitoměle se na mě podívala. „Nechtěla jsem… Já…“

„Tak kolik je v oddílu Ohařů? Alespoň přibližně,“ zopakoval jsem zdvořile.

„Aha… Tak tohle máte na mysli… Nevím, nějakých dvacet lidí, možná i víc… Půjdeme ještě dlouho?“

„Jen chviličku.“ Sabrina se na ni povzbudivě usmála. „Jen se podívej, jak je všude kolem krásně! Až to bere dech…“

Skutečně – skvostná mnohobarevná obloha, odrážející se na smaragdově zelené hladině Volhy, a tisíce opalizujících městských světel vytvářely úchvatnou večerní scenérii! Z výšky mostu to byl tak podmanivý pohled, že jsem mimoděk zvolnil a málem zapomněl, kam vlastně jdeme a proč.

„Co kdybychom si pospíšili? Vždyť se už stmívá! Co když Útočiště zavřou?“

„Hm… To těžko, teprve po setmění to tam začíná doopravdy žít,“ opáčila má družka a významně na mě mrkla. Nicméně lovkyně měla pravdu – dorazíme-li příliš pozdě, z veselé kratochvíle nic nebude. A zatím si dovolím krátké odbočení…

Nudistické pláže byly v Rusku oficiálně otevřeny relativně nedávno. Spolu s vlnou „západní svobody“ se do Astra-

chaně nahrnula i spousta póvlu a špíny – sektáři, šiřitelé osvěty, religiózní misionáři, rozličtí guruové a další sebranka. Vznikal nezdravý dojem, že cílem jejich životů není nic menšího než duchovní SPÁSA Ruska! Byli mezi nimi i nudisté, kteří oblepovali všechny sloupy ve městě plakáty: „Koupání bez šatů! Není třeba se stydět za prapůvodní krásu! Budeme-li čistí, stane se čistým i naše město!“

Obyvatelé Astrachaně odjakživa sluli svou snášenlivostí, a tak nudistickému hnutí nijak nebránili v činnosti. Jeho členové si pro sebe zabrali nejlepší kus pláže a začali do svých řad aktivně verbovat dívky. No ano, mužů středního věku bylo mezi nimi plno a dychtivých mladíků jakbysmet; problém spočíval v nedostatku mladičkých osůbek opačného pohlaví. Nutno však říci, že se dívky dostavily rychle a vedly si natolik rozhodně, že se písčitá říční naplavenina stala během několika let výlučně jejich územím. Převážně se jednalo o pohledné příslušnice střední třídy, ale našly se mezi nimi i takové, na něž na betonovaném nábřeží čekaly opancéřované džípy. Cizím mužům se nedoporučovalo tato zapovězená místa navštěvovat. A právě na to jsem spoléhal…

„Neustále se otáčíš, drahoušku.“ Sabrina starostlivě chytila za rukáv lovkyni, která se chystala zmizet ve spleti keřů. „Je snad něco v nepořádku?“

„Ne, ne, všechno je skvělé! Já jsem… jenom… eee… šla…“

„Tady nesmíš – je to ekologicky čistá zóna!“ odsekla přísně má družka a zrychlila. Eva tlumeně zanadávala, ale nezbylo jí než Sabrinu následovat. Vytrhnout se z upířího sevření není vůbec jednoduché. Cestička se vinula mezi nízkými jívami a pařízky; jen jedinkrát se mi pod nohy připletla prázdná láhev od Fanty – na čistotu se tady dbalo. Soudě podle chřupotu písku a praskání drobných větévek nám byli naši pronásledovatelé v patách. Sluch mi napovídal, že je jich zhruba deset, maximálně dvanáct.

Vtom křoviny skončily a my jsme vkročili na stříbřitou pláž. Hrstka ležících dívek líně otočila hlavy naším směrem.

„Je čas…“ řekla Sabrina s jistotou a rozepnula si šaty.

* * *

Následující události mohu popisovat z nezaujatého pohledu nestranného pozorovatele, neboť jsem vynaložil nemalé úsilí na to, abych se na této frašce podílel co nejméně. Ve skutečnosti jsme vyhráli už ve chvíli, kdy se Ohaři pustili do našeho pronásledování. Byli to samí mladí a horkokrevní chlapci, takže se jejich chování dalo snadno předvídat.

Ve chvíli, kdy vytvořili dlouhý řetěz a za zvuku burácivého bojového pokřiku se vrhli do útoku, jsem kvapně skočil za nejbližší pařez a skryl se mezi jeho vystouplými kořeny. Samozřejmě jsem nebyl sám… Evu jsem nesměl v žádném případě ponechat bez dozoru, a tak jsem ji rovněž povalil, přitiskl si ji k hrudi, důkladně ji zkroutil ruce a dlaní zacpal ústa. Lehli jsme si velmi zdařile – atakující šik nás jednoduše přeskočil.

Lovce, ověšené česnekem a osikovými kůly, takové množství „upírů“ neohromilo, nýbrž je rozběsnilo k nepříčetnosti.

„Bijte upíry!!!“ zahřmělo nad ztichlou pláží. Tedy abych byl přesný, pláž byla ztichlá pouze několik okamžiků… Pak však propuklo skutečné peklo! Zaznělo tak příšerné pištění a jekot, že se měsíc otočil kolem dokola, zatímco hvězdy, neschopné snášet takový randál, si prstíky ucpávaly uši a vrhaly se dolů. Nadšení praktikanti pronásledovali obnažené dívky, házeli po nich stroužky česneku a odvážně mávali krucifixy. Lovcům, mezi nimiž převládali devatenácti či dvacetiletí mladíci, tato činnost zjevně přinášela potěšení. Dívky se zoufale bránily a na jednom místě už dokonce byla prolita první krev – jakýsi rozumbrada se pokusil použít kolík nestandardním způsobem a odnesl to rozbitým nosem… Astrachaňské dívky se brání, i když jsou úplně nahé! O Sabrinu jsem se nebál. Jistě se jí ve všeobecném zmatku povedlo najít nějaké nenápadné místečko.

V době, kdy lovci konečně shromáždili chycené nudistky

na jednom místě a již se chystali pustit do prověřování, zda se skutečně jedná o upíry, se ozvalo zazvonění telefonu. Jedna z dívek kvapně vytáhla mobil a v rychlosti seznámila „tatíčka“ se zdejší situací. Kde tahle kráska schovávala mobilní telefon, mi dodnes zůstává záhadou… Tělesní strážci se na pláži objevili s takovou rychlostí, jako by je tu někdo vysadil z vrtulníku! Drsní svalnatí chlapíci se nikoho na nic neptali a myslím, že té noci nejeden z lovců zauvažoval o změně profese. Veselicí okořenily mé dýmovnice! Krásné nahotinky a tělesní strážcové vyprašovali Ohařům kožichy přinejmenším půl hodiny, přičemž ignorovali jejich omluvy a vysvětlení ve stylu: „My tady vlastně lovíme upíry…“

Když se pláž konečně vylidnila a lovci, kteří měli o něco větší štěstí, odnesli smolnější spolubojovníky, pustil jsem Evu a postavil se.

„Ty… Vy… Maminko… Ajaj, maminko-o-o!…“ Nejprve zvedla nohu, jako by mě chtěla kopnout, ale pak se jednoduše posadila a rozplakala se.

„Nech toho, Evo.“ Sedl jsem si na bobek a pokusil se naši „špiónku“ neobratně uklidnit. „Všechno bude v pořádku. Sice nenašli Útočiště, ale určitě získali dost zážitků na dva roky dopředu. Špehování, pronásledování, nahé krasavice, boj zblízka na břehu řeky, vytlučené zuby a osikový kůl v kalhotách – může snad něco více potěšit srdce opravdového muže?! Srdce lovce a válečníka, bojovníka s upíry a statečného hrdiny, razícího svou širokou hrudí cestu ke světlé budoucnosti člověčenstva?!“

„Magore…“ Eva se tiše a tak nějak uvědoměle uchechtla, otřela si nos a přestala brečet. Když jsem dívce podal ruku, abych jí pomohl vstát, byla už úplně klidná.

„Pojeďme domů.“

„Co když tam na nás už čekají?“

„Těžko. Dnes v noci si tví ‘bývalí’ přátelé budou tak maximálně lízat rány, diskutovat o příčinách krachu a kout pomstychtivé plány na zítřek. Pojďme.“ Zvedl jsem z pařízku Sabrininy černé šaty a vykročil k vodě. Podle mě se vamp

jednoduše rozhodla vykoupat… I když lidé neznalí upírů by si mohli myslet, že se utopila.

Po volžské hladině přebíhaly různobarevné záblesky, ve vzduchu se vznášel zápach bahna mísící se s nepolapitelnou svěžestí a pachutí slunce, jež už před hodnou chvílí zmizelo za obzorem. Lovkyně se zastavila po mém boku. I ji očividně okouzlilo ticho a velkolepost okamžiku. Její rameno se na chvíli dotklo mého a já pocítil píchnutí elektrického výboje. Ne, nejen to… Náhle jsem si vzpomněl, jak moc příjemné bylo držet ji v náručí – tam za pařezem. Uvědomil jsem si, že se mi vůbec nesnažila vytrhnout…

Sabrina se zvedla z vody jako rozhněvaná najáda:

„Dane! Kde se touláš, ty darebo?! Už se mi po tobě začalo stýskat a navíc je mi zima, abys věděl!“

Vrhla se do mého objetí, přičemž nás ohodila vodopádem krůpějí. V měsíčním světle byla vyzývavá a nepopsatelně nádherná.

„Upíři mohou zadržet dech na hodinu, někdy i na dvě…“ vysvětlil jsem klidně strnulé dívce. Sabrina na ni něžně mrkla a – aby zbytečně neztrácela čas – zapečetila mi ústa dlouhým polibkem. Veškerý můj zájem o lovkyni se během jediného okamžiku rozplynul. Ne nadarmo se říká, že upíři jsou oběťmi vlastních vášní. Pochybuji, že bychom byli schopni hlubších citů. Lehkost přechodu mého srdce od Sabriny k Evě a pak zase zpátky byla naprosto přirozená. Ani má družka nebyla nijak zvlášť žárlivá, ačkoli… V návalu vzteku mohla i zabít. Ne mě, samozřejmě, nýbrž mou naprosto nevinnou vyvolenou.

Náš vášnivý polibek trval dobrých pět minut. Odtrhl jsem se od Sabriny jen proto, že jsem ucítil, jak mi do zad vší silou buší něčí pěstičky…

„Zbabělče! Zrádče a zbabělče! Oklamal jsi mě – tady není a nikdy nebylo žádné Útočiště!!!“

„Mám dojem, že mluví na tebe…“ usmála se nuceně mokrá vamp. Logika jejího prohlášení byla nevyvratitelná – jednalo se o příliš zjevný a nedvojsmyslný případ.

„Ty… Vy… Já?!“

Otočil jsem se, chytil Evu za zápěstí a držel ji tak dlouho, dokud nepřestala běsnit.

„Vždyť tu není jediný upír! Tohle není Útočiště, ale nějaké doupě pro nahé nány! Co tady vůbec dělají? To se nestydí?! Ale já se stydím! Stydím se za vás! Vy… Vy oba jste mě oklamali-i-i!!!“

Sabrina k nám s neuvěřitelnou rychlostí přistoupila a vrazila lovkyni zvučnou facku. Sílící vřískot rázem ztichl, aniž by dosáhl vrcholu. Podle mě je to jeden z nejefektivnějších způsobů, jak probrat ženu z hysterie, ale já ho nepoužívám – na to mám příliš těžkou ruku… „Kdy vyrazíme domů?“ zeptala se lovkyně. Hlas měla naprosto klidný, nezůstalo v něm ani památky po předchozím výstupu.

„Okamžitě,“ odvětila Sabrina dobrodušně a vzala mi své šaty. „Ale chci, abyste věděli, že až k mostu půjdu nahá! Noc je teplá, vzduch čerstvý, vůně krve pozdních chodců tak lákavá… Ne, ne, já tohle štědré město přece jen miluji!“

Svým slovům dostála, ačkoli musím přiznat, že bych se s nahou vamp ochotně procházel třeba celou noc. Kvůli Evinu intenzivnímu supění a několika autům, která vedle nás přibrzdila, se však Sabrina přece jen raději oblékla.

Kráčeli jsme po sluncem vyhřátému asfaltu, jenž dosud nestačil vychladnout, a dýchali z plných plic. Neuvažovali jsme o smyslu bytí a ani na okamžik jsme se nenechali ukolébat chvilkovým vítězstvím. Život se skládá ze vzestupů a pádů – dnes se dařilo nám a zítra zase mohou slavit úspěch oni, takže by bylo hloupé podléhat přehnanému optimismu. Tím spíše, že nás podle slov vševědoucího Kňoura ještě „leccos čeká“…

Cesta pěšky od mostu k nábřeží Sedmnáctého přístaviště trvala zhruba hodinu. Právě tam jsme, jak si jistě vzpomínáte, nechali Sabrinino ferrari, a teď nastal čas, abychom si věrný automobil zase vyzvedli. Parkoval na stejném místě – vlastníci Podkovy se vždycky dobře starali o majetek stálých zákazníků.

„Nestýskalo se ti po mně, broučku?“ Vamp láskyplně podrbala vůz za bočním zrcátkem a já bych klidně odpřísáhl, že jí odpovědělo blažené zapředení. „Je něco špatně, maličký? Bolí tě něco? Ti zlí strejdové ti ubližovali?!“ Eva zalapala po dechu a s obavami zašilhala po mé družce. Ta si ale ničeho nevšímala a za neustálého mumlání uklidňujících slůvek se pustila do očichávání svého motorového chovance. Poté klesla na všechny čtyři a utrhla ze spodku automobilu jakousi drobnou pištící součástku.

„Sledovací zařízení… To jsou dnes ale lidi – jak jen mohou věšet na nevinná auta takové svinstvo? A jak to, že s tím milice nic nedělá?!“ Zařízení naposledy vypísklo a ztichlo, když na ně dopadl Sabrinin podpatek.

„Tak už se přestaň pohoršovat, hlavně že to nebyla výbušná nálož…“ zívl jsem smířlivě. „Už jsou dvě hodiny v noci, měli bychom jet.“

Spolu s lovkyní jsem se uvelebil na zadním sedadle, zatímco Sabrina, dosud poklidně tlachající se svým ferrari, usedla za volant. Jeli jsme mlčky – tou nejdelší cestou, jako by se auto po celodenním stání potřebovalo trochu protáhnout. Černovlasá vamp opojeně nasávala noční vzduch a květnatě nás seznamovala se svými názory na současné ceny benzínu, přičemž co chvíli kladla řečnickou otázku, kdo že tu vlastně komu pije krev. A Eva, znavená dnešními dobrodružstvími… mi začala tiše podřimovat na rameni.

„Jak je to všechno jednoduché… Zradí nás zítra znovu?“

„Myslím, že ano. Ráno zavolá nadřízeným, dostane nové rozkazy, popíše příčiny dnešního neúspěchu a pokusí se nás zavést do další pasti.“

„Právě tohle ti předpověděl šéf?“

„Něco podobného… Ale ještě si o všem promluvíme doma. Mimochodem, Kňour vyjádřil přání se s tebou seznámit.“

„Ach, můj milý, teď ale hodně riskuješ! Odjakživa trpím přílišnou náklonností k obzvláště chlupatým kocourkům…“

„Nepokračuj, už teď samou žárlivostí nedokáži dýchat!

Ale copak bych ti mohl bránit ve štěstí… Ne, to nikdy!“

„Pitomče.“ Sabrina nevydržela a pousmála se. „Ale já ti ukážu! Jen co se dostaneme do postele…“

„To měla být výhružka, nebo návrh?“

„Chrrr… mmm… mhm…“ Eva sladce zafuněla a posunula se, aby se na mně uvelebila ještě pohodlněji. Výraz Sabrininých očí, které nás sledovaly v zrcátku, ihned doznal naprosto radikální změny.

„Dane, dej pryč tu ruku.“

„Jakou ruku?“ Nějak mi to hned nedošlo.

„Přece její ruku! Myslíš si snad, že nevidím, kde ji má?!“

„Nebesa! Na mém koleni! Je to snad zločin?!“

„Dane!“

„Jen si tam tak leží!!“

„Ta ruka klouže!!! Klouže vzhůru, takže moc dobře vím, kam míří!“

Nakonec se nám přece jen povedlo dojet ke mně domů, aniž bychom se porvali. Všude panoval klid a vypadalo to, že se nás nikdo nechystá přepadnout ze zálohy. Ještě že tak. Doufal jsem, že Evu probudím něžným polibkem na čelíčko, ale nestihl jsem to. Má družka s lovkyní zatřepala tak bezohledně, že zmiňované čelo rozespalé dívčiny narazilo do dveří automobilu. Každopádně jsem musel přiznat svou porážku – Sabrina nejspíš musela číst všechny mé hříšné myšlenky…

Přemožitelku upírů jsme uložili na pohovku v obýváku. Prvních patnáct minut se sice vzpírala s tím, že se jí vůbec nechce spát, že je ochotná bdít až do východu slunka a že nikdo se nedokáže lépe než ona zhostit role bdělé strážkyně. Už už jsme se chystali použít hypnózu, když vtom dívka klesla na polštář, aniž by se pořádně podívala do Sabrininých tmavě rudých očí. Únava je obvykle tím nejlepším uspávadlem… Opatrně jsme zavřeli dveře a odešli do kuchyně. Připravil jsem pozdní večeři (nebo snad časnou snídani?) a s šálkem kávy se šlehačkou v ruce jsem své družce pověděl slovo od slova všechno, co mi během našeho posledního

setkání sdělil Kňour.

„Takže zcela otevřeně prohlásil, že to byl Baron, kdo donutil upíří společenství k uzavření dohody s lovci?“

„Šéf jen zřídka mluví otevřeně, ale o Baronovi hovořil naprosto jednoznačně.“

„No dobrá… Ale co na tom? Evidentně očekáváš, že se začnu rozčilovat, dožadovat se odplaty a spravedlnosti a volat o porušení veškerých myslitelných práv… A neměla bych se náhodou dokonce rozplakat?“

„Řeknu-li ano, dostanu od tebe facku…“

„Dane, facka je okamžitý výbuch dočasně neovladatelných emocí! Není to trest, není to urážka a není to ani známka špatné výchovy. Samozřejmě se moc a moc stydím, že se k tobě tak chovám. Ale na změnu už je pozdě…“

„Když tak o tom přemýšlím, asi bych se už s podobnou změnou nedokázal smířit. Líbíš se mi taková, jaká jsi… Mimochodem, šéf se mě na rozloučenou zeptal, jestli jsem si přečetl jeho knížečku.“

„Hm… Znamená to něco?“

„Podle mě ano. Kňour nikdy nic nedělá jen tak a předpokládám, že jsem dostal do rukou zbraň… Nebo možná klíč.“

Sabrina zádumčivě pokývala hlavou. Pak vstala ze stoličky, přikročila ke mně, klesla na kolena a důvěřivě položila tvář do mých dlaní:

„Nenechávej mě samotnou…“

Neodpověděl jsem. Byla to zkrátka situace, kdy odpověď nutně nemusí mít verbální podobu. Slova jsou jen slova. A ona teď potřebovala něco jiného.

Úsvit se blížil s osudovou neodvratností…

* * *

V šest ráno Eva tajně zavolala svým nadřízeným. Naivně si myslela, že ve spánku nedokáži zaslechnout její dušený šepot, ozývající se z vedlejší místnosti. Dozvěděl jsem se, že máme čas přibližně do oběda – před dvanáctou se lovci nechystali nic podnikat. To bylo správné, neboť po nočním

plážovém povyražení se obě strany potřebovaly trochu prospat. Abych zbytečně neznepokojoval beztak nervózní lovkyni, vstal jsem v devět hodin, přikryl spící Sabrinu a vydal se do kuchyně zjistit, co by se dalo přichystat k snídani. Například bych mohl osmažit astrachaňské pelmeně s rajčaty nebo udělat omeletu se sýrem a salámem. A k čaji by každému zůstalo půl tabulky hořké čokolády… Rozhodl jsem se, že poslední slovo nechám dámám a zatím se oholím a vyčistím si zuby.

Když jsem vyšel z koupelny, zazvonil telefon.

„Dane, ty jsi ještě naživu?“ Neznámý grázl nečekal na mou odpověď a zavěsil.

Po několika vteřinách jsem si uvědomil, že ten hlas znám. To on nás našel na chatě Jaralových a poradil mi, abych prchal. Problém byl v tom, že jsem nikdy neměl ve zvyku prchat na objednávku… A stejně tak jsem obvykle nereagoval ani na hvízdnutí, hrozby, rady, přání, pokyny a další věci, které nezávisely na mně. Soudě podle toho, co jsem od něj dnes uslyšel, ke mně neznámý jen stěží choval nějaké vřelé city. Že by se takto bavil jeden z dvojice „kondorů“? Takové jednání by rozhodně bylo v jejich stylu…

„Dobré ráno…“ Eva vstala a neslyšnými (alespoň si to myslela) kroky se mi přikradla za záda.

„Jak ses vyspala?“

„Skvěle!“

Odebrali jsme se do kuchyně. Naplnil jsem konvici vodou a postavil ji na plynový sporák. Dívka se mezitím posadila na stoličku a upřela na mě pohled jako moře zelených očí.

„Dáš si čaj?“ nabídl jsem jí.

„Ne-e, děkuji, já jen… Jen jsem se chtěla zeptat… Myslím, teď, když to neslyší…“

„Na něco o Sabrině? Směle do toho.“

„No… Ona je upírka, že ano? Tak proč tedy nespí v rakvi?“

„Hm, jak ti to jen říci…“ Samým údivem jsem ztratil všechna potřebná slova.

„Poslyšte, vždyť já přece také nejsem slepá…“ Eva promluvila o půl tónu vyšším hlasem a s každou další frází se více a více rozčilovala. „Je všeobecně známo, že skutečným upírům vyrůstají z horní čelisti velké špičáky. Vaše družka je má… Tedy, nemá je moc velké. Alespoň podle mě. A ještě by měla přes den spát jako zabitá, protože i ten nejtenčí sluneční paprsek ji změní v prach! Taky by se měla bát česneku a kostelních zvonů a znamení kříže a měla by si lehat do rakve a…“

„Počkej! Počkej chvilku!“ nevydržel jsem. „Kde jsi získala takové archaické údaje?!“

„Z Příručky lovce upírů,“ přiznala se a povytáhla obočí. „Z teorie démonologie jsem vždycky dostávala samé jedničky!“

„To je dílo velebného pana Paola Radočinského, že? Vydání z roku devatenáct set devadesát pět, pokud se nemýlím?!“ Pokýval jsem hlavou. „Tak to je naprosto zbytečná literatura, plná trestuhodně zastaralých údajů! Krom toho je jejím autorem teoretik, který nikdy v životě nevzal do ruky osikový kůl a nevydal se zabíjet upíry.“

„Znal jste ho?“

„Autora? No ano, několikrát jsem se s ním setkal. Ten stařičký Ital myslel prakticky jen na krev a na problémy s ní spojené. Představ si, že dokonce smrtelně vážně žádal ruskou vládu, aby zřídila vězeňské pracovní tábory pro HIV pozitivní.“

„Co je to za blbost! Má to v hlavě v pořádku?“

„Dost pochybuji.“ Chápavě jsme na sebe pohlédli a svorně si poklepali ukazováčky na čelo. „Zkrátka, nyní – tedy pokud sis to s lovem upírů nerozmyslela – bys měla co nejpodrobněji a bez zbytečného spěchu prozkoumat tvou, abych tak řekl, potenciální kořist. Promluv si o tom se Sabrinou, určitě ti ochotně vyjde vstříc.“

„Ne… Copak můžu?!“ Špiónka Lopatková si dala dohromady dvě a dvě a rychle se vzpamatovala. „Já přece… Nejsem žádná zrádkyně nebo něco! Chci říct, že jsem skon-

covala s minulostí a už upíry nelovím!“

„Tak to jsem rád.“ Postavil jsem se a otočil se k ledničce, ale ukázalo se, že se ženská zvědavost nenechá tak snadno odbýt.

„Jenom ještě… Ještě jednu malou otázečku…“

„Jakou?“

„Tak proč tedy přece jen nespí v rakvi?!“

„V posteli se mnou se jí zřejmě líbí víc“

Eviny oči zmatněly a pohasly. Evidentně stále ještě očekávala nějakou jinou odpověď. Já jsem však neměl důvod lhát; ostatně, bezdůvodné lhaní je prachbídná zábava. Dívka tupě upřela zrak na modrý ohýnek pod sporákovou plotýnkou. Rty měla pevně sevřené a mně se zdálo, že si v duchu představuje, jak se nad tímto ohýnkem otáčí má maličkost…

Ale vtom se znovu probudil telefon a já musel opustit kuchyni.

„Zdravíčko, Dane!“ Sluchátko se naplnilo Chrapounovým sytým basem. „Nic neříkej, nepřerušuj mě a jenom poslouchej! Okolnosti se do jisté míry vymkly kontrole. Je kolem tebe příliš mnoho problémů… Musím kvůli tobě překročit své služební pravomoci, což mi není dvakrát po chuti. Počkám na tebe a Sabrinu před tvým domem – přesně za hodinu. Budete muset odjet. Dočasně… Ale možná dokonce navždycky. Podrobnosti si schovám, dokud se nesetkáme osobně. Konec. Čekám. Teď máš celou hodinu na poslední přípravy. A hlavně nikomu nevolej!“

Vyslechl jsem ho. Bez přerušování. Důvěřivost není vlastností upíra, který se míní dožít vysokého věku, ale věděl jsem, že Chrapounovi by se muselo nabídnout něco naprosto výjimečného, aby mě zradil. A už vůbec jsem si nedokázal představit, že by prodal Sabrinu… Chrapoun mou družku přímo zbožňoval, protože ji slyšel hrát na violoncello. Někdy mám pocit, že by jí dokonce i andělé odpustili všechno na světě, kdyby jim přislíbila jediný sólový koncert. Ale možná že ne. Kdo se má vyznat v andělech…

„Hm, tak to vypadá, že dnes nemám svůj den… Všichni

už jsou sytí, ale ubohá, všemi zapomenutá vamp je nucena živit se pouhými sny. Dane, buď tak hodný a přines mi šálek ohřáté krve na maďarský způsob – s vodkou a višňovou šťávou!“

Sabrina triumfálně vstoupila do kuchyně, upravila si župan, jenž se jí na hrudi mírně rozhrnul, vyhlédla si stoličku nejdál od okna, posadila se a dala si nohu přes nohu.

„Poslyš… A tobě se líbí být upírkou?“ zeptala se lovkyně nečekaně zlým hlasem.

„Co přesně máš na mysli, když říkáš líbí?“

„Přece všechno! Tohle všechno…“ Eva neurčitě zamávala rukama. „Chození v černém, pití krve, svádění mužů, zabíjení! Tak líbí se ti to?“

„Nevím… Tenkrát se mě nikdo neptal,“ odvětila má družka nezřetelně.

„Ach, jaká jsi to malá chudinka!“

Sabrina mlčky vstala a odešla do koupelny. Nechápavě jsem se za ní podíval – obyčejně se totiž po takových slovech zabíjí… Pomalu, s gustem, chladnokrevně a s fantazií hodnou toho nejzvrácenějšího sadisty. Nebudu lhát, že mé okouzlující vamp je zcela cizí milosrdenství, byť ho zpravidla projevuje pouze tehdy, plyne-li jí z toho nějaká výhoda. Správnější by možná bylo říci, že se snaží vyhýbat zbytečné krutosti. To však neznamená, že je hodná. Alespoň dřív to nic takového neznamenalo…

„Podle mě jsi ji silně urazila.“

„Tak ať si jde a pěkně si popláče!“ Lovkyně vstala s tváří zrudlou spravedlivým hněvem a umíněně zvedla bradu.

„Kde se v tobě bere tolik vzteku?“

Místo odpovědi se ke mně Eva otočila zády. Ve skutečnosti mohla existovat jen jedna jediná příčina, ale chtěl jsem zjistit, zda si to uvědomuje také samotná dívka. Stěží… Avšak i kdyby ano, určitě by to nepřiznala ani na mučidlech. Jistě víte, že ženské srdce je Terra Incognita a nám mužům nezbývá než se s tím smířit…

„Mám ti vyprávět, jak se jí to stalo?“ Jemně jsem položil

dlaně na dívčina ramena. Náš zrzavý problém sebou škubnul, ale vytrhnout se nepokusil… To znamenalo, že mě bude poslouchat. Přinejmenším na půl ucha.

„Před buddhistickým chrámem v Jokohamě ji kousl do ruky pološílený upír. Dívce bylo teprve sedmnáct let a všehovšudy mu chtěla dát almužnu. Její otec, vznešený baron von Waschenberg, byl vysoký a silný muž. Přesto i on měl co dělat, aby odtrhl neduživého stařečka od své dcery. Potom přispěchali tělesní strážcové a ničema skončil ve vězení. Po měsíci si mladá Sabrina uvědomila, kým se stala. A za další měsíc, když už ji touha po krvi začínala neúprosně dohánět k šílenství, opustila otcův dům na obchodní lodi. Příběhu této příšerné plavby se na svých stránkách věnovaly noviny celého světa. Loď byla nalezena až u australských břehů. Ze všech cestujících a členů posádky jako zázrakem přežila jediná dívka – černovlasá, s bledou tváří a nepřirozeně rudými rty…“

„Přece… Přece se mohla zabít! K čertu, ona měla povinnost se zabít!“

„Ano, je to tak jednoduché…“ zamumlal jsem nepřítomně. „Asi mi neuvěříš, ale v té době měli lidé poněkud odlišné vychování. Sabrina vyrůstala ve zbožné luteránské rodině. Sebevražda se mezi křesťany vůbec považuje za strašný prohřešek vůči Bohu! A ona je beztak prokletá…“

„Tím spíš – to přece znamená, že neměla co ztratit…“ odsekla Eva, ale už daleko tišším hlasem. Pustil jsem ji a otočil se ke sporáku. Nebylo o čem dál hovořit. Ten, kdo se ospravedlňuje, již z poloviny přiznává svou vinu. Vzal jsem pánev, vyšplíchl na ni něco slunečnicového oleje a vyndal z ledničky čtyři vejce, mléko a zbytek salámu. Když téměř hotovou omeletu ještě posypu nastrouhaným sýrem, vznikne opravdová pochoutka. Za mými zády tiše vzlykala zrzavá lovkyně…

Z domu jsme vyšli, když uplynula hodina, kterou nám ponechal Chrapoun. Na minutu přesně. Den byl slunečný, takže se Sabrina zahalila, jak se jen dalo, a ještě si pro jistotu

vzala můj deštník. Eva s jistotou kráčela vedle nás. Nezaostávala ani o centimetr a mlčela jako hrob. Čestné slovo – poté, co se dívka vyplakala, jsme už od ní neslyšeli ani slůvko!

Medvědodlak od milice na nás chladnokrevně čekal za rohem. Seděl za volantem pomačkaného světlemodrého žigulíku. Měl jsem za to, že nám před dalším útokem Ohařů zbývá trocha času na rozhovor…

„Hm… Tak ona je tu s vámi," zabručel chápavě můj přítel, když k němu naše trojice nasedla do auta – já dopředu a obě dívky na zadní sedadlo.

„Trochu se projedeme." Vůz nespokojeně zavrčel, ale protože znal povahu svého řidiče, kvapně se podřídil a poslušně zamířil ke Kubánskému mostu.

„Tím směrem je hřbitov. Dostal snad někdo hlad?" zeptala se Sabrina nevinně.

Medvědodlak po mně nechápavě zašilhal.

Povzdechl jsem si a šel s pravdou ven:

„Ona se prostě jen učí žertovat. Kňour mi věnoval Pána prctenů, ale ona si tu knížečku přečetla jako první a pochytila to z ní…"

„Co pochytila?"

„To!" vysvětlil jsem a významně na něho mrkl.

Dvoumetrový Chrapoun zrudl jako malý hošík.

„Aha, to… No, já to chápu, poučná knížečka, to se nikdy neztratí… Sám jsem takovou literaturu nikdy nepotřeboval, na všechno nezbytné jsem přišel sám… Ale proti gustu… Je to holt jenom vaše věc!"

Poslední dobou mě prakticky všichni chápou špatně. Problém tkví nejspíš v dikci nebo možná v intonaci.

„Dane, shora jsme obdrželi rozkaz spolupracovat s Ohaři. Zvěsti o jakýchsi dohodách, ke kterým došlo mezi upíry a lovci, se ukázaly být pravdivými. Musíš okamžitě zmizet. Na dobu neurčitou…"

„A co ona?"

„K čertu! Nemluv se mnou tímhle tónem! Jsem medvědo-

dlak a míchám se do těchhle čachrů jen proto, že nechci vidět své město zalité krví. Ano, máš pravdu. Máš pravdu úplně ve všem, ale copak to něco mění?!“

„Zítra by mohl někdo podepsat dohodu jménem lykantropů,“ poznamenal jsem zamyšleně. Chrapounovy chlupaté prsty divže nerozdrtily volant.

„Tak o tom budeme přemýšlet zítra! Ale dnes, dnes se jedná o tebe! Zatím totiž mezi odstřelem a jatkami stojíš právě ty… Ne já, ale ty!“

„Chceš ještě něco dodat?“

„Ne!“ Zaskřípal zuby. „Beztak jsem toho napovídal víc, než bylo potřeba, a zdá, že si toho už někdo všiml.“

Chrapoun prudce otočil volantem doleva, projel křižovatku na červenou a podrážděně pokrčil nos:

„Vidíš je? Zůstali stát… Ale pochybuji, že by nás nechali na pokoji!“

„Nás někdo pronásleduje?“ pokusil jsem se předstírat údiv. „Jestli máš na mysli tu černou volhu se zašpiněnou poznávací značkou, tak ta za námi jede už skoro od mého domu. Měl jsem za to, že to je tvůj doprovod…“

Eva nevydržela, otočila se a podívala se zpátky na křižovatku. Podle toho, jak se jí radostně zaleskly oči, jsem pochopil, že ty lidi zná. Vyptávat se jí by bylo zbytečné –stejně bych uslyšel jen další lež. Navíc, vzato kolem a kolem, jsme přece jen byli pod ochranou milice. Černá volha pomalu zatočila a začala zrychlovat. Vypadalo to, že se do nás chystá narazit. Její posádka se evidentně vůbec nebála konfliktu se strážci zákona. Chrapoun sebou trhl, sevřel volant pevněji a na poslední chvíli strhl žigulík stranou…

* * *

Následující události silně připomínaly americký akční snímek – jen s určitými dílčími úpravami vzhledem k ruským poměrům. Nikde žádné hlídkové auto, náhodní svědkové prchají do všech stran a nadšení klučinové řvou tak, jako by se tady natáčel nový filmový trhák. Chrapoun se rozjel podél

nového hřbitova a Ohaři vyrazili za ním. Kdybychom mohli zastavit a vyzvat je na čestný souboj, nevsadil bych na přežití těch čtyř idiotů ani zlámanou grešli. Dokonce i samotná Sabrina – navzdory tomu, že ji stále ještě pobolívalo rameno – by se dokázala během několika minut vypořádat s celou posádkou volhy. Takovou hrstku mladých silných mužů roztrhá na kusy jako nic. O medvědodlakovi ani nemluvě. Ten by je mohl zakonzervovat přímo v jejich autě… Ale lidé, jejichž vůz na nás zezadu tak úporně dorážel, si velmi dobře uvědomovali svou převahu.

Kdyby se těžké volze podařilo ve velké rychlosti nabrat náš žigulík ze strany, změnilo by se světlemodré autíčko v neestetickou placku. A to spolu s námi, pasažéry… Ohař za volantem se proto neustále pokoušel prodrat vedle nás, aby získal ideální pozici pro rozhodující úder. Po každém drcnutí do kufru našeho nebohého auta milé dámy svorně poskakovaly a ječely – evidentně se jim to líbilo. Já jsem mezitím čistě mužsky oceňoval virtuózní řidičské schopnosti svého přítele.

Chrapoun točil volantem a zuřivě šlapal na pedály. Žigulík poletoval od krajnice ke krajnici jako na automobilových závodech. Sabrina zmlkla poté, co se temenem hlavy uhodila o střechu. Eva se zahihňala a kousla se do jazyka, až vystříkla krev. Za neustálého kličkování jsme se přehnali kolem dvou babiček, prodávajících umělé květiny – vyhnuli jsme se jim jen o pár centimetrů. Po několika vteřinách jsme dojeli k psinci, v němž se chovali psi pro potřeby milice, a pronásledovatelům nezbylo než se stáhnout. Chrapoun vystoupil z auta a uklidnil seržanty, kteří k nám běželi s připravenými samopaly. Pak usedl na kapotu a zabořil si obličej do dlaní velkých jako pecny chleba.

„Svině-e-e…“

Do tohoto slova vložil vše. Že jeho nadřízení jsou neschopní a zkorumpovaní; že ho obětovali; že není nic těžšího a beznadějnějšího než každodenní boj alespoň za ubohé zdání spravedlnosti; že stoprocentně vyhledá hajzla, který poni-

čil jeho žigulík, i kdyby kvůli tomu měl přijít o svůj beztak mizerný plat…

To by snad stačilo. Jsou to jeho problémy. A já mám svých starostí nad hlavu.

Zajímalo by mě, kam se dnes vydáme, jestliže ne do bytu, na chatu nebo na pláž. A čím budu krmit Sabrinu, když krev zůstala doma? Kam s Evou, aby se nám neustále nepletla pod nohama, ale zároveň byla pořád po ruce? Obávám se, že se nám jí už nepodaří definitivně zbavit. A proč vůbec chráníme tuto samorostlou špiónskou praktikantku? Vždyť má každou chvíli nutkání páchat hrdinské činy!

„No jistě, takhle to začíná." Chrapoun znovu usedl za volant, vytáhl z přihrádky cigarety, chvíli žmoulal nenačatý balíček a pak ho podrážděně hodil zpět. „Už Shakespeare radil, že… Eee… No prostě něco ve smyslu, že nemáme vstupovat mezi draka a jeho zuřivost. Ohaři odjakživa sluli naprostou lhostejností k životům těch, kteří jim brání v cestě k vytyčenému cíli. Buďto dosáhnou svého, nebo budou zabíjet napravo nalevo a… Znovu dosáhnou svého. Tohle se už nejednou stalo, Dane!"

„Chceš po mně něco?"

„Nechci, aby umírali nevinní lidé!"

„Aha… A proto by měla umřít nevinná Sabrina. No jistě, kde je problém?! Všehovšudy jedna jediná vamp, jejíž smrt v globálním měřítku nic nezmění. Vždyť to ani není vražda – spíše vykupitelná oběť. Kolik let nás pak nechají na pokoji? Rok, dva, nebo podle dohody dokonce tři? A pak další oběť… Je to vážně málo, uzavřeli jsme výhodný obchod a platíme přijatelnou cenu. Ze dvou zel volíme to menší…"

Medvědodlak se ke mně bleskurychle otočil a chytil můj krk jako hrdlo láhve. Jeho modré oči žhnuly šílenstvím a bolestí.

„Neštvi mě… Nedám ti čas, abys použil svou moc."

„Já s tebou ale nemíním bojovat. Už teď jsi prohrál!" Na sekundu jsem si pomyslel, že zesílí sevření a rozdrtí mi hrtan. Ale ve skutečnosti jsem se nebál. V hloubi duše jsem

chápal jeho zmatek a věděl jsem, že mi neublíží. Medvědodlakova ruka se křečovitě zachvěla a v tu chvíli se na něho chrabře vrhla ukvapená Eva. Lovkyně jako zrzavá kočka skočila Chrapounovi na ramena a začala ho zezadu škrtit. Přesněji, pokusila se o to. Ale kdyby se pokusila přerušit přívod kyslíku desetiletému topolu, byla by možná úspěšnější.

„Bijte zrádného policajta!“ zafuněla s vypoulenýma očima.

Chrapoun samým údivem na chvíli ztratil dar řeči.

„Co… po mně tahle bláznivka… chce?!“ vymáčkl ze sebe konečně.

„Dej pryč tu ruku,“ připomněl jsem mu suše.

„Jo aha… Jistě, jistě… Omlouvám se.“

„To nic.“ Se zjevným potěšením jsem otočil hlavu doprava a pak zase doleva. Trochu mě uklidnilo, že neslyším praskot rozdrcených obratlů. „Evo, buď tak hodná a pusť ho. On není nebezpečný, věř mi.“

„Ani náhodou!“ Zrzavá lovkyně si postavila hlavu a Sabrina byla nucena ji uprošovat jako děcko.

„Děvenko moje, přestaň škrtit Chrapouna. Je to hodný strejda a náš společný přítel. Hlavu mu stejně neutrhneš a jen si natáhneš svaly. Tak nech toho, prosím… Vždyť už samou námahou dostáváš křeč do uší!“

„Vážně?!“ vydechla Eva.

„Ne,“ přiznala čestně Sabrina. „Ale někde jsem četla, že se to při stresu stává.“

„Jedeme!“ Těžce zkoušený žigulík zafrkal a za vrzání pomuchlaného kufru vyrazil na cestu. „Zatím můžete bydlet v bytě mé sestry. Je zrovna na služební cestě, takže by vás přinejmenším tři dny neměl nikdo rušit. A ať vás ani nenapadne vystrkovat nos ven. Jídlo a vůbec všechno potřebné vám budu nosit osobně.“

V dané situaci jsme nemohli být přespříliš vybíraví. Chrapoun slíbil, že se postará o ferrari, a lovkyni snad nějak neutralizujeme sami; krom toho pro mě dva tři dny v tichém

pohodlném prostředí znamenaly příležitost se beze spěchu začíst do šéfova brakového dárku. Velevzácnou knížečku jsem si prozíravě strčil do kapsy letních kalhot – samozřejmě tak, aby si toho obě dívky nevšimly. Sabrina ji už stejně četla a kdybych ji ukázal Evě, určitě by chtěla také. Během jízdy jsme se neustále ohlíželi, ale vypadalo to, že nás nikdo nesleduje. Chrapoun zastavil u dlouhé řady stánků se smíšeným zbožím a vydal se nakupovat. Když se vrátil, položil mi na kolena velkou igelitku plnou zásob, s jednou láhví Cabernetu nahoře.

„Koupil jsem skoro všechno. Jenom tam možná nenajdete vývrtku – sestra nepije. A ještě by mohly chybět všelijaké drobnosti jako toaletní papír. Tady ho nemají…“ zabručel nepochopitelně ustaraným hlasem. „A prodavačky jsou vážně husy – jen zakejhat! Přišel jsem k nim a zdvořile povídám: ‘Máte toaletní papír? A vývrtku?’“

Eva na zadním sedadle vyprskla smíchy. My ostatní jsme si vyměnili nechápavé pohledy. Smysl pro humor nejbližší tomu lidskému měl z nás všech pochopitelně Chrapoun, ale i on mlčky rozhodil rukama. Asi ji budeme muset požádat o vysvětlení. Ale ne tady a teď. Raději až někde ve větším soukromí…

Medvědodlak nás zavezl do Gruzínské čtvrti k řadě malých domků, ztracených mezi nově postavenými výškovými budovami. Chrapounově sestře patřil byt v přízemí starého, ale poměrně zachovalého baráčku. První patro bylo ve skutečnosti jen zanedbaným podkrovím, obývaným pouze kočkami a holuby. Dvorek byl obehnán pevným plotem, a tak jsem doufal, že nám z tohoto směru nebude hrozit žádné nebezpečí. Uvnitř to vypadalo celkem útulně: tři pokojíky, vytápěné pecí, žádná sprcha ani vana, jen studená voda z kuchyňského kohoutku, záchod na dvorku. Já osobně jsem takové podmínky považoval za snesitelné, ale obě dívky ihned pokrčily nosánky…

„Dane, nemohli bychom si jednoduše pronajmout pokoj v hotelu?“

„Tam by nás našli během hodiny. Co kdybychom se zachovali rozumně, poděkovali za tento nenápadný azyl a pokusili se co nejlépe zužitkovat získaný odklad?“

„Budu vás navštěvovat,“ přislíbil Chrapoun. „Sousedé jsou tu tiší a nejbližší obchod s nepřetržitým provozem je za rohem u autobusové zastávky. A ještě něco – nedoporučuji zbytečně rozsvěcovat.“

„Ale… Vždyť tu ani není telefon!“ pípla Eva rozpačitě.

„Je tu televize a rádio. Navíc stejně nemáte kam volat. A dojde-li k něčemu mimořádnému, oznámím vám to osobně. Odpočívejte!“

„Počkej.“ Doprovodili jsme ho až k plotu. „Víš, mně se to celé nelíbí. Nemůžeme donekonečna běhat z jednoho cizího bytu do druhého, a život za neustálého ohlížení… To je o psychózu! Mám jiný návrh, ale ten ti řeknu až jindy a ne před dámami.“

„Dohodnuto. Tady máš klíče. Zamkni se a já dorazím po práci.“

„Jestli tě to nebude obtěžovat, nemohl bys zajet na chatu k Mývalovi? Dost možná ho budu také potřebovat.“

Medvědodlak mi stiskl ruku, zasalutoval Sabrině, usmál se na lovkyni a zavřel za sebou branku.

Před problémy se nesmí utíkat. Jinak totiž neustále rostou a rostou, až vám nakonec přerostou přes hlavu. Dokud proti nám stojí pouze lovci, máme ještě jakous takous šanci na úspěch. Jsme přece jen ve svém městě a můžeme určovat čas a podmínky střetnutí (jako tomu bylo například na pláži). Skutečné potíže by začaly, kdyby jim na pomoc přišli upíři. A to se určitě stane, jakmile zdejší vampýři stanou před volbou – buďto sami najdou legálně zvolenou oběť, nebo její místo zaujme nový pretendent, o němž rozhodne los. Z toho vyplývalo, že je nezbytně nutné zasadit preventivní úder, jinak…

Čas ubíhal rychle. Nastala doba večeře. Sabrina naštěstí před odchodem z mého bytu stačila vypít šálek krve, a tak se teď mohla přinejmenším dva dny obejít bez potravy.

Chrapoun slíbil, že dorazí po západu slunce a pro všechny případy nám donese lahvičku. Milice má vždycky nějakou krev – čerpá ji ze svých zdrojů. Zatímco jsme hráli domino, luštili křížovky ve starých novinách a sledovali jakýsi triviální akční film v televizi, za oknem se postupně smrákalo. Sabrina se cítila unavená a rozbolavělá. Strávila na slunci příliš mnoho času. Sice se vyhnula přímému kontaktu se slunečními paprsky, ale i tak jí bylo hodně zle.

„Víš, možná raději přece jen doběhnu do lékárny."

Na tvářích a rukou mé bledé družky se objevily rudé skvrny. V odlišných podmínkách by jí stačilo lehnout si alespoň na tři hodiny do vany plné nasekaného ledu. Naneštěstí se však v tomto domě i to nejzákladnější hygienické zařízení nalézalo na dvoře.

„Dane, nedělej to, já… Já to zkusím vydržet," usmála se provinile. „Během tolika let jsme se skoro adaptovali na slunce, ale ono… nás stále odmítá přijmout."

„Obávám se, že s takovými spáleninami strávíš v posteli nejeden týden. A žádnou záruku bezpečnosti nemáme. Vím, co koupit. A vrátím se rychle."

„Eee… A co kdybych tam doběhla já?!" ozvala se lovkyně s přehnanou ochotou. „Vy si tady posedíte, pobavíte se… Co mám koupit? Krém na spáleniny?"

„Ne," opáčil jsem chladně. „Za prvé léčba upírů probíhá poněkud odlišně než ta lidská. A za druhé by sis měla zapamatovat, že vítězství nad nemocným nepřítelem je nečestné a hanebné!"

„Proč mi to říkáte?" zeptala se poplašeně Eva a zrudla jako pivoňka.

„Proto. Zkrátka a dobře půjdu já, zatímco tebe bych chtěl poprosit, abys tu pobyla se Sabrinou. Pravidelně jí na čele měň mokrý ručník a bav ji vyprávěním anekdot."

„Dobře, dobře, jen jsem si myslela…"

„Ty bys sis, mimochodem, také měla poležet…" Náhle jsem si na něco vzpomněl.

„Proč jako?"

„Vždyť už ti na dveře klepou tvé dny! Koupila sis přece plnou tašku čehosi s křidélky! Nebo to snad už tolik nehoří?!“

„Zdržely se…“ zabručela zrzka a rezignovaně se posadila na stoličku vedle pohovky, na níž spočívala smutná vamp.

Koneckonců, proč by se nemohla alespoň na chvíli věnovat veřejně prospěšné práci? Copak si ji vydržujeme zbytečně?! A možná, že tyto lekce vynuceného milosrdenství jednoho dne přece jen naleznou odezvu v její zanedbané duši.

„Ty mě hodláš nechat o samotě s vražedkyní?“ zažvatlala tím nejútrpnějším hláskem Sabrina, která dosud mlčky naslouchala našemu sporu. „Ó ne, jen to ne… Dane, lásko! Vždyť mě zaškrtí stříbrným řetízkem nebo mi probodne srdce třískou z plotu… Prosím, neopouštěj mě! Ne! Podívej se jí do očí – ta se nezastaví před ničím… Je to psychopatka!“

Eva zatnula zuby a odměřeně zavrčela. Má „vtipná“ družka to už teď nejspíš trochu přehnala a zapomněla, že v nejlepším by se mělo přestat. Každému hlupákovi muselo být jasné, že si i ten nejzesláblejší upír dokáže poradit s nejsilnějším člověkem. Na druhou stranu však lidé jsou podstatně vynalézavější…

„Evo, dohlédni na ni, prosím. Bude-li mít nějaké vrtochy, nalij jí trochu vína – zátku jsem už protlačil dovnitř. A hlavně jí nedovol chytat komáry! Ano, ano… Upíři je někdy jedí asi jako lidé slunečnicová semínka. Vždycky existuje šance, že natrefí na nějakého sytého, ale čert ví, čí krev předtím vysával…“

„Fuj!“ ozvala se hlasitě Sabrina. „Jsi zlý, protivný a ošklivý! Takže teď jsem zbavena i těch nejnevinnějších potěšení. No nic… Jen co se vrátíš, tak vstanu a ukážu ti…“

„Já ti ukážu!“ Lovkyně z rozmachu připlácla mokrý ručník na hlavu povídavé pacientky. „Všechno bude v pořádku, nebojte se, běžte. Vraťte se co nejrychleji a…“

Nahmatal jsem v kapse peněženku, sundal z háčku klíč a otočil se ke dveřím.

„… a hlavně opatrně…“

Podle mě to obě řekly současně.

* * *

Byliny jsem nakoupil v lékárně. Některé se již prodávaly v podobě nálevů, jiné bude potřeba zavařit. Plsní prasečí sádlo jsem objevil v obchodě; kočičí srst tam naneštěstí neměli, takže se budu muset obejít bez ní. Neměl jsem žádné zvláštní medicínské vzdělání, ale dlouhý život člověka chtě nechtě nutí, aby se zajímal o nejrůznější věci. Upíří fyziologie je dostatečně prostá a já jsem si navíc věřil natolik, že bych snad dokázal postavit na nohy i kentaura – ať už s pomocí klystýru pod ocas nebo kapek do nosu… Na zpáteční cestě jsem od bábušek koupil kytici kopretin pro Evu a u plotu jsem utrhl napůl uschlou růži. To pro Sabrinu, která zbožňuje symboly pomíjejícnosti a uvadání…

Kousek před vchodem do našeho úkrytu jsem ve vzduchu ucítil hutné aroma máty. Stydím se, že jsem tomu nevěnoval dostatečnou pozornost. Akáty už dávno odkvetly, u sousedů zrála jablka, čerstvý asfalt voněl živicí a sluncem rozpálené domy dřevním prachem. Na tomto pozadí mi pach máty vůbec nepřipadal nepatřičným – koneckonců, rostla na mnohých zahrádkách. Ale proč byl tak hutný?

Přede dveřmi jsem uslyšel zastřené ženské vzlyky. Někdo někoho evidentně do hloubi duše urazil…

„Bože, jste jako malá děcka… Nemohu vás ani na vteřinu nechat o samotě!“ Má shovívavá poznámka však vyzněla do ztracena; obě dívky ji jednoduše vůbec nepostřehly. Sabrina a Eva seděly na pohovce, držely se v náručí, hladily se navzájem po vlasech a prolévaly celé potoky slz. Postavil jsem tašku s nákupem na podlahu, zahodil nepotřebné květiny, ztěžka klesl na stoličku, opřel se o stěnu a jal se ukazováčky opatrně masírovat spánky.

Soudě podle všeho se tu nic tak hrozného nestalo. Děvčata si jednoduše „vážně pohovořila“… Sabrina se konečně vypovídala – po všech těch letech nalezla pozornou a sentimentální posluchačku. Zrzavá lovkyně si zase vzala nečeka-

ně blízko k srdci dávnou osudovou tragédii své „nesmiřitelné“ protivnice. Co si navzájem pověděly, čím začaly a čím skončily, to už nebylo podstatné… Při pohledu na Evinu uplakanou tvář to vypadalo, že dívka nikdy neměla bližší přítelkyni! A při pohledu na Sabrininy chvějící se rty by zase nikdo neuvěřil, jaké se za nimi skrývají špičáky… Dojemné splynutí duší přemožitelky upírů a krásné vamp vypadalo jako živá ilustrace pro lekci na téma „Odpouštění jakožto způsob života“. Samozřejmě to ale ani zdaleka neznamenalo, že si třeba hned zítra jedna z nich nevzpomene na hlad či na svou povinnost…

„Dane, ty už jsi zpátky?“

Mlčky jsem vstal, našel v kuchyni příhodnou misku a pustil se do přípravy léku. Obě krasavice se začínaly pomalu uklidňovat. Dosud popotahující Eva zaujala výhodnou pozorovací pozici na opačné straně stolu a sledovala mé počínání. Má družka se vysmrkala do mokrého ručníku, nadzvedla se na lokti a maličko přimhouřila oči: „Ty nemáš kočičí srst?“

„Ne. Upřímně řečeno se mi do cesty žádná toulavá kočka nepřipletla. Ale doufám, že ti to pomůže i bez ní.“

„No nevím, nevím… Abych pravdu řekla, ani já nemám příliš v lásce smrad spálené srsti, ale přece jen to je všeobecně uznávaná ingredience…“

„Máš jen spáleniny,“ vyčetl jsem jí jemně a zvedl smaltovanou mističku se svérázně páchnoucí směsí.

„Ale nerozmazávej to. Dávej silnější vrstvu.“

„Já vím.“

Po několika minutách již Sabrina – štědře natřená mastičkou – spokojeně a vyrovnaně seděla na pohovce. Myslím, že obyčejnému člověku by se udělalo zle při pouhém pohledu na barvu léčivého preparátu. Přinejmenším Evě stačilo si k němu jedinkrát čichnout, aby v hrůze uprchla do vedlejšího pokoje. A jen si představte, jaké by to bylo, kdybych cestou přece jen narazil na nějakou tu kočku…

Za oknem již panovala naprostá tma. Zhasli jsme tedy světlo a sedli si k malé televizi. Nikdy jsem se nevyznačoval

vytříbenou intuicí či uměním vytušit něco zlého, což vysvětluje, proč jsem na stín, který se mihl za oknem, nezareagoval okamžitě.

„Proč tak dlouho nejde?“ zeptala se má družka.

„Chrapoun říkal, že dorazí po západu slunce. Je to velice mlhavé, takže nám nezbývá než prostě čekat…“

„Mně se od samého začátku nezamlouval,“ poznamenala lenivě lovkyně. „Je hrubý, omezený a má pochybný smysl pro humor…“

„Možná… Ale jestliže je ve městě někdo, na koho se mohu spolehnout, pak je to v prvé řadě tento ‘hrubý omezenec’. Chrapoun není takový prosťáček, jak se zdá…“ Chtěl jsem pokračovat, ale silueta, která už podruhé proklouzla za sklem, mě donutila zmlknout.

„Na dvorku je někdo cizí. Žádné prudké pohyby! Seďte, jako kdyby se nic nedělo…“

Pomalu jsem se postavil, protáhl se, teatrálně zívl a beze spěchu zamířil do předsíně. Teď už mě zvenku nemohl nikdo vidět. Eva, která postřehla můj nenápadný pohled, stejně pomaloučku zvedla ruku a ubrala hlasitost. Přitiskl jsem ucho ke vstupním dveřím… A opravdu! Z druhé strany se ozývaly stěží slyšitelné hlasy, opatrné kroky a šplouchání čehosi tekutého. Stále jsem odmítal uvěřit tomu, co se dělo. Znovu jsem sundal klíč z háčku a pokusil se odemknout. Šlo to hladce, ale vyjít ven se mi nepodařilo – dveře byly důkladně zataraseny něčím velkým a těžkým. Klíčovou dírkou dovnitř pronikal nenápadný zápach benzínu.

„Soudě podle tvé tváře došlo k nejhoršímu,“ poznamenala Sabrina bez úsměvu, když jsem se po svém návratu málem posadil vedle židle. Zmohl jsem se jen na přikývnutí.

„Váš vychvalovaný policajtský medvědodlak nepřijde?!“ uhádla bystře Eva. Znovu jsem přikývl.

„Dane, nestraš mě! Copak nás nenechají strávit noc v klidu a pohodlí? Už je skoro dvanáct a v mých žilách začnou každou chvíli běsnit plameny nezkrotné vášně…“

„Mimochodem, když už mluvíme o plamenech…“ začal

jsem opatrně. „Právě se nás chystají spálit.“

„Ha-ha-ha!“ rozesmála se zcela upřímně naše zrzavá mudrlantka. „Tak to byl ten nejpovedenější vtip za celou dobu naší známosti!“

Sabrina se pomalu otočila k oknu a pohlédla do tmy svým nelidsky dokonalým upířím zrakem. Zdálo se, že to, co spatřila, ji příliš nepotěšilo…

„Jsou tam čtyři chlapci s připravenými kušemi. Klidně se vsadím, že další míří na dveře a na druhé okno. Stačí jediný špatný pohyb a začnou střílet. Dane, připomněl bys mi, kdy mě upalovali naposledy?“

„V sedmačtyřicátém v Kubáni. Hrála sis na venkovskou učitelku a zachránil tě pouze včasný zásah tajemníka krajského výboru. Místní kozáci byli plní zoufalé rozhodnosti – po svých předcích totiž zdědili umění bezchybně poznávat nemrtvé. Naše stávající situace je ale daleko méně výhodná…“

„Hej! Copak to myslíte vážně? Už mi to nepřipadá vtipné.“

„Ani nám ne, děvenko,“ opáčila Sabrina. „Co myslíš – nechají nás tví přátelé odejít, když si z tebe uděláme živý štít?“

Eva rázem zvážněla a vrhla se k oknu. A o okamžik později kvapně uskočila stranou; právě včas, aby se vyhnula zašpičatělému osikovému kolíčku, který roztříštil větrací okénko a vlétl do místnosti. Někomu zřejmě povolily nervy a útok započal o něco dříve, než bylo naplánováno… Udělal jsem krok vpřed a vytrhl televizní kabel ze zásuvky. Okolí se rázem pohroužilo do tmy, ale alespoň jsem měl jistotu, že nás teď ti venku neuvidí.

„Nebojte se, určitě nepoužijí střelné zbraně. Tenhle dům je starý a dřevěný – stačila by jediná sirka, aby během půlhodiny vyhořel do základů. A silně doufám, že se Ohaři obtěžovali zavolat hasiče, protože jinak by požár mohl zničit celou čtvrť.“

„Ne… ne… ne… to ne…“ Lovkyně se schoulila do klu-

bíčka vedle parapetu a pořád dokola úpěnlivě šeptala. Těžko však říci, koho se snažila uprosit.

Rozhodil jsem rukama:

„Nezbývá mi než předpokládat, že nás kdosi zradil."

„No kdo asi?! To on! Ten váš Chrapoun! On, on to byl, nikdo jiný to být nemohl!"

„Uklidni se, Evo…"

„A já vám říkám, že to byl on! Vlákal nás sem, vytočil potřebné číslo a prodal nás, všechny nás prodal… Dokonce i mě!"

„Jako by ti snad něco hrozilo! Stačí, abys vyšla ven, představila se, poprosila, a oni tě určitě nechají jít." Mimoděk jsme se Sabrinou řekli ve stejnou chvíli úplně totéž.

Lovkyně se poškrabala na zátylku a pustila se do zvažování všech pro a proti. O několik vteřin později se čile rozběhla ke dveřím. Za zdmi se ozval praskot a zpod oken vyskočily první ohnivé jazýčky.

„Hej! Ihned otevřete-e-e! To jsem já-á-á!!!"

„Nezdá se ti, že jsme nějak moc klidní?" poznamenala má družka, zatímco jsme melancholicky přihlíželi Eviným marným pokusům o proražení dveří.

Ve skutečnosti jsme se už oba (a ostatně i každý zvlášť) ocitali v daleko mizernějších situacích. Dobře vychovaný upír může v krajním případě z hořícího domu uniknout, aby nezklamal čekající specialisty. Okenní skla prasknou nejdříve – no není to snad ideální východ? Samozřejmě po nás budou střílet, ale právě proto bude potřeba dodržet scénickou pauzu a vyskočit až ve chvíli, kdy si nepřátelé začnou myslet, že je s námi konec. Jinými slovy teprve tehdy, když se dům promění ve řvoucí peklo. V zájmu spravedlnosti však musím přiznat, že ne všichni na to mají nervy. Vlastně je mají jen nemnozí – vyvolení…

Eva dál hystericky ječela a narážela do dubových dveří s takovou silou, až odletovaly třísky. Místnost se rychle plnila dusivým kouřem.

„Myslím, že za nějakých deset patnáct minut se nejbližší

sousedé dají do křiku," prohodil jsem hlubokomyslně.

„Á-á-á… my tady umřeme! Za tu dobu tady všichni umřeme! Maminko-ó-ó!!!"

„Doufám, že někteří obyvatelé těch devítipatrových domů ještě nespí a že některý z nich zavolá hasiče," podpořila mě přátelsky Sabrina.

Naneštěstí mohla vznětlivá Sibiřanka jen stěží cokoli slyšet, neboť byla příliš zaneprázdněna pokusy dostat se ven právě dveřmi. Asi ještě nevěděla, že osud ve skutečnosti vždy ponechává přinejmenším jedno náhradní východisko. Odněkud zdaleka zazněl řev sirény – požár tedy byl nahlášen a hasiči už vyrazili. Doufal jsem, že si pospíší, protože se nám v houstnoucím kouři dýchalo stále obtížněji…

„Štípe mi v očích."

„To mně ne."

„Taky jsi vamp. Tobě je těžké udělat i modřinu, natožpak tě zabít," zažertoval jsem nevesele. Sabrina se mi láskyplně otřela hlavou o hruď a já jsem na okamžik ucítil mrtvolně trpkou vůni jejích vlasů. Tato vůně – vůně hřbitovních bazalek, již si rozhodně nelze splést s žádnou jinou – se mi asi nikdy nezprotiví. Přimkli jsme se jeden ke druhému a drželi se tak pevně, jak to jen šlo. Naše oddechování se slévalo v jedno a zdálo se, že celý okolní svět přestal existovat. Těžké zadunění padajícího těla mi proto připadalo jen jako politováníhodné nedorozumění, odvádějící mou pozornost od… Zatraceně! Provinile jsem se podíval své družce do očí, vymanil se z jejího objetí a vydal se zvednout lovkyni.

„Jak na tom je?"

„Ztratila vědomí, musíme ji dostat na čerstvý vzduch."

„Myslíš, že když vykoukneme z okna a poprosíme Ohaře, aby si přišli pro jednu ze svých bojovnic, tak ji vděčně přijmou a ještě nám poděkují?"

„Už jsi přece navrhovala, abychom použili Evu jako štít…"

„No a? Podle mě je to pořád výtečný nápad!"–

V domě už vládlo takové horko, že mé tenisky začaly

doutnat. Plameny pronikaly dovnitř každičkou škvírkou a bylo slyšet, jak venku pobíhají lidé – hasiči se stále nedokázali přiblížit k hořící budově a s vervou strhávali ploty a káceli stromy. Chápal jsem je. Kdyby se požár přenesl na sousední domy…

„Chceš se vsadit, jestli nám Ohaři ještě pořád míří do oken?“

„Pochybuji, že by se odhodlali zaútočit před tolika lidmi.“

„Podle mě padá střecha…“

„Já do levého okna, ty do pravého!“

„Ale co s ní?!“

To jsem nevěděl… Mohl bych skočit po hlavě do planoucího čtverce okenního otvoru, celou svou váhou vyrazit rám a vykutálet se ven. Třeba bych přitom ani neschytal osikový kolíček do prsou… Ale jak tohle provést s plnoletou dívčinou v náručí?! Nejsem bůh, hrdina ani sebevrah. Dříve než jsme stačili dospět k nějakému alespoň trochu rozumnému závěru, venku se rozlehl burácivý medvědí řev a o úder srdce později se dveře otevřely! Na prahu stanul Chrapoun, ověšený pěti nebo šesti lovci. Byl hrozivý jako pravěká jeskynní příšera! Jeho tělem dosud poškubávala nedokončená transformace. Ostatně obří medvědi se na tichých astrachaňských dvorcích nevyskytují o nic častěji než toulaví mamuti…

Popadl jsem ochablou Evu, zamhouřil oči a vykročil k východu. Sabrina mě vší silou strčila do zad. Dřevěná stříška nad zápražím se zřítila zlomek vteřiny poté, co jsme se jako jedna velká hromada vyvalili ven. Ihned se k nám vrhli prostí, milí a dobří lidé a jali se nás odtahovat dál od domu, který se právě rozpadal v plamenech. Vůbec je nezajímalo, kdo je člověk, medvědodlak či upír – prostě se nám snažili pomoci. Dnes tedy každopádně neumřeme. Nebo to tak alespoň vypadalo…

* * *

Vším, co se stalo poté, jsem byl vinen jen a jen já. Jedná se o ryze střízlivý úsudek – sebemrskačství není pro upíry nijak

zvlášť typické. Té noci každý z nás učinil vše, co bylo v jeho silách, avšak já jsem měl povinnost zvládnout nemožné. Je to až směšně jednoduché – čím víc toho člověk dokáže, tím větší nároky si na sebe musí klást. Dobře vím, o čem mluvím. Už jsem si to nejednou ověřil sám na sobě…

Když Chrapoun odvalil stranou úlomek železobetonového pilíře, který zatarasoval dveře, podařilo se nám uniknout z hořícího domu. Několik lovců se mu to sice snažilo překazit, ale medvědodlak je rozházel jako hadrové panáky. Svalil jsem se na zem, ale Evu jsem nepustil. Sabrina přes mě klopýtla a s tichými nadávkami na rtech se poroučela do hloubi rybízových keřů. Jakožto pravá dcera aristokrata se ovšem – ostatně jako vždy – nesnížila k těm nejsprostějším a nejhrubším výrazům. Třebaže by jí to vzhledem ke stávající situaci nemohl nikdo zazlívat.

Okamžitě se k nám vrhli hasiči, příslušníci milice, sousedé i obyčejní kolemjdoucí. Nepochybně mezi nimi byli i Ohaři, ale nemohli nic udělat. Kdyby některý z nich před takovým množstvím svědků zarazil osikový kůl do srdce zachráněné dívky, rovnalo by se to sebevraždě. Přítomní muži by odvážlivce roztrhali na kusy – stěží by je uklidnilo vysvětlení, že tato černovlasá krasavice je ve skutečnosti příšerná upírka…

Dům se zřítil! Ve všeobecném zmatku si nikdo pořádně nevšiml, jak a kdy Chrapoun nabyl své původní podoby. Pravděpodobně ho zaclonili lidé z jeho jednotky (dost pochybuji, že by nikdo z nich neměl potuchy o jeho „pravé tváři“). Příslušníci milice odstrkovali zvědavce, kolem pobíhali lékaři, zatímco hasiči se konečně začali věnovat svým bezprostředním povinnostem a směle zalévali hořící ruiny žlutošedou pěnou.

Kašlal jsem a otíral si z očí popel a saze. Kdosi mi vzal z náruče Evu, Sabrinu vedla za ruku zdravotní sestra. Pomohli mi vstát. Chrapoun mi mávnutím ruky naznačil, abych za ním přišel k autu, ale i bez jeho vysvětlování jsem chápal, že to nebyl on, kdo nás zradil. Udělal to někdo jiný a já jsem se

zařekl, že ho dříve či později najdu. Spíše dříve, neboť jsem měl pocit, že vím, kam bych měl zaměřit své pátrání. Nosní dírky mi znovu polechtal pronikavý zápach máty s mentolem…

„Dane, jsi v pořádku?“

„Mám trochu spálenou ruku, ale to je maličkost. A co ty?“ Objal jsem Sabrinu kolem ramen. Šaty mé družky byly na třech místech potrhané, předloktí jí „zdobila“ pokroucená odřenina a její dlouhé vlasy byly na několika místech působením plamenů zkráceny alespoň o polovinu.

„Dokud se nevykoupu, nemohu nic tvrdit s určitostí. Zatím je mi jasné jen jedno – jsem špinavá jako kolchozní bachyně, polili mě protipožární pěnou a celá drahá pedikúra šla k čertu! A vůbec, po takovém nervovém vypětí vždycky dostávám hrozný hlad…“

„A… Kde je Eva?“ vzpomněl jsem si a rozhlédl se okolo.

„Byla s tebou – jsi koneckonců její rytíř a ochránce!“

„To je přece hloupost…“ Nejistě jsem mávl rukou. Před chviličkou byla tady, její hlava mi spočívala na hrudi a dosud cítím vůni jejího levného parfému… Vůně! Bože, vůně koncentrované máty! Natolik silná, že přebíjí dokonce i zápach dýmu a spáleniny!

„Co je to s tebou?!“

„Sabrino, jak se jmenoval ten ničema, který nás otravoval v Podkově?“

„Nerozumím, co…“

„Je tady! Zmocnil se jí, zatímco byla v bezvědomí!“

Obočí mé družky se udiveně semklo do tupého úhlu nad kořenem nosu. O vteřinu později klusem vyrazila kupředu, přičemž si neurvale razila cestu davem. Mátová bestie svou kořist nemohla odnést příliš daleko. Směrem k pouličním lampám by se určitě nevydala, takže… Musíme ji hledat tam, kde vládne větší tma! Totéž evidentně napadlo i Sabrinu, protože se úporně prodírala směrem k tmavým keřům za vzdálenými ploty. Rozběhl jsem se za ní. Chrapoun na mě cosi křičel, ale neměl jsem čas se otáčet – hladovému upírovi

stačí i pět minut, a „šakali“ jsou hladoví neustále. Soudě podle divokého vřískotu a cvakání zubů jsem pochopil, že ho Sabrina našla jako první.

Pod starým zkrouceným jilmem se do sebe zuřivě pustili dva upíři! Sabrina nebyla v nejlepší formě, zatímco tomu zbabělci zoufalství dodalo sil. Bezvládné tělo lovkyně leželo hned vedle. V mém srdci se cosi přetrhlo… Jako kdyby praskla struna nebo se rozpadla prastará hráz, zadržující klokotající vztek. V tu chvíli jsem nebyl schopen uvažovat o cti a džentlmenských pravidlech čestného souboje. Nezadržitelná hněvivá vlna vyrvala to mátové nedochůdče z drápů mé družky a divže ho nerozmetala na atomy! Každopádně ho prudkost mého útoku odmrštila tak daleko, že v chladivém nočním vzduchu nezůstala po vůni máty ani stopa…

„Dane!“ Sabrina se ke mně připlazila po čtyřech a na poslední chvíli mě stačila zachytit – po vychrstnutí prakticky veškeré energie jsem totiž nebyl schopen se udržet na nohou. Hlava se mi točila, před očima se míhaly růžové skvrny a jazyk se pohyboval jen pomalu a neochotně…

„Je… naživu?“

„Kdo?! Zatraceně, Dane! O koho se to staráš, raději se podívej na sebe!“ Sabrina to nevydržela, vrazila mi facku a s pláčem se vydala zkontrolovat Evu.

Jakžtakž jsem se otočil na záda a s vypětím všech sil se posadil. Jen posadil – postavit bych se nedokázal, ani kdyby mi pomáhaly dvě zdravotní sestry najednou.

„Kčertu! Kčertu!! Kčertu!!!“

Takže to šakal stihl… Na Evině něžném hrdle krvácejí dvě malé dírečky; a to znamená, že už nás skutečně nikdy neopustí. Mátoví upíři se nedovedou ovládat a ty nemnohé z jejich obětí, kterým se podaří útok přežít, navěky vstupují do řad Stínu Zbavených. Na vteřinu jsem sklopil oči, ale hned vzápětí jsem měl co dělat, abych se nerozkřičel. Sabrina zrzavou lovkyni něžně objala a začala jí pilně vysávat krev!

„Co se to tady děje, Dane?“ Chrapounovy silné ruce mě jediným mocným pohybem postavily na nohy. Za medvědo-

dlakem se přihnali další dva muži v uniformách milice a za nimi zase přispěchali všudypřítomní zevlouni. Má družka každou chvíli cosi pečlivě vyplivovala a při pohledu na její krví potřísněné rty se všem lidem zkřivily tváře. Nemohl jsem nic říci – všichni všechno viděli na vlastní oči…

„Do auta!“ nařídil Chrapoun chvějícím se hlasem. „Můžeš chodit?“

„Zkusím to…“

Po necelé minutě se za námi zabouchly dveře služebního UAZu. Evu jsme provizorně ovázali něčím kapesníkem; Chrapoun mezitím usedl za volant a nastartoval. Ulicemi nočního města nejezdila skoro žádná auta, a tak se mnou mohl hovořit, aniž by musel dávat moc velký pozor na cestu.

„Zdrželi mě v práci – prý že musíme probrat samé důležité věci: nová školení, směrnice z ministerstva, plány na další čtvrtletí… Potom mi službukonající tajně oznámil, že ve staré části Gruzínské čtvrti hoří. Hned mi bylo všechno jasné. Když jsme se sem dostali, dům už byl celý v plamenech. Pořád nemohu uvěřit, že jste všichni naživu…“

„Taková nejspíš byla vůle Osudu… Každý umírá ve stanovenou dobu a málokomu se povede se Smrtí usmlouvat třeba jen jednu dvě hodiny navíc.“

„A co to děvče?“

„Vysála jsem z ní jed,“ ozvala se unaveně Sabrina. „Ráno jí možná bude zle, ale jsem si jistá, že upírkou se nestane.“

„Nejspíš by jí to mělo pomoci – vždyť i hadí jed lze vysát…“ Chrapoun pochvalně přikývl a zmlkl. Podíval jsem se na něj a pak na Evu, které se po všech děsivých zážitcích zmocnil spánek. Rázem mi bylo jasné, že jsme do této záležitosti zabředli až po uši.

Příslušníci milice možná, hasiči nejspíš, Ohaři určitě a náhodní svědkové zřejmě také viděli, jak černovlasá upírka vysávala krev nevinné a nezkažené dívce. Přičemž to viděli zblízka – na vlastní oči! Přesvědčit je, že to pochopili úplně špatně, bylo nemožné… Jak také obyčejnému člověku vysvětlit, že to byl jediný způsob, kterak zachránit naši smolař-

skou sibiřskou husičku před nezáviděníhodným osudem? Jistě, existují i psychicky nevyrovnané osobnosti, které sní o tom, že se z nich jednoho dne vyklube nový Drákula, Byron nebo Lestat. Neodsuzuji je. Takoví lidé si zaslouží spíše soucit a kvalitní lékařskou péči. Problém je v tom, že naše nezkrotná hrdinka mezi ně nepatřila…

„V tomhle problém nespočívá," ozvala se Sabrina, která mi snad musela číst myšlenky. „Mám pocit, že přihlížející jaksi neadekvátně zareagovali na můj čin. Já jsem ji zachraňovala, ale oni si pomysleli, že…"

„… že jí vysáváš krev!" podpořil ji zachmuřený Chrapoun. „A za sebe přidám ještě pár nepříliš příjemných vysvětlení. Všichni Ohaři teď vědí, že se skromná cellistka sytila krví jejich spolubojovnice. Stínu Zbavené pobouří skutečnost, že jsi ji vzala tomu mátovému mrchožroutovi (kousl ji přece jako první, takže na ni měl právo!). A občané, kteří se stali svědky této událostí, klidně odpřísáhnou, že v Astrachani žijí skuteční upíři! Co to s sebou vůbec taháte za bestii?!"

„Á-á-á… kdo… kde?!" Předmět naší debaty se nečekaně probudil a prudce zvedl hlavu. „Kam to… Aha, my někam jedeme, že?"

„Na chatu. Mýval se už v koupelně celý třese."

„Au… A proč… Proč mě tak bolí krk?" Lovkyně zavrtěla hlavou. „Ovázali jste mi krk… Proč? Vůbec ničemu nerozumím."

Všichni tři jsme zkroušeně mlčeli. Vždyť kdybychom šli s pravdou ven, rozječela by se přímo v autě…

„Á-á-á-á-á-á-á-á-á!!! Už to chápu-ú-ú…"

Napadlo mě, že bychom se měli zcela vážně pustit do její převýchovy. Vždyť to děvče mlčí, když je potřeba, aby mluvilo, zatímco chceme-li, aby mlčelo, dává k dobru všem dávno známé skutečnosti. Proč to jen nedělá obráceně?

„Kousli mě-é-é! Jsem navěky otrávená-á-á!! Jak mám dál žít, vždyť mě maminka nepustí ani na prá-á-áh!!!"

Hm… Opravdu jsem nečekal, že by tahle dívenka měla

takový mocný, doslova operní hlas. Kam se na ni hrabe bledá Montserrat Caballé! Zajímalo by mě, jak by asi zněl jejich duet písně „Slavné moře, posvátný Bajkal“…

„Jsem prokletá, prokletá, prokletá-á-á! Dejte mi osikový kůl, ať si ho zarazím… zabodnu… pohroužím… přímo do srdce-é-é! A mimochodem, jaká svině mi to udělala?“ dokončila zrzavá lovkyně překvapivě klidným hlasem.

„Slavíček. Mátový upír-transvestita,“ vysvětlila má družka a jala se upravovat účes, rozcuchaný Eviným výstupem. „Dan ho odmrštil až někam na vedlejší ulici a myslím, že to ten chudák neodnesl jen modřinami.“

„Fuj! Takže co? To se teď taky stanu upírkou?!“

„Ne, Sabrina tě stačila zachránit. I když tomu nejspíš uvěřil jen málokdo…“ Nechal jsem oběma dívkám prostor, aby si pohovořily o samotě. „Stávají se z nás poněkud otravní spolujezdci, nezdá se ti?“

„Je to špinavá záležitost, Dane…“

„Někdo zřejmě moc a moc chce, aby v ulicích našeho poklidného městečka vypukla válka. Mám Astrachaň hrozně rád, ale nedávají nám na vybranou. Co dál?“

„Nezradil jsem tě.“

„Ale pomoci nám stejně nemůžeš, že?“

Zatnul zuby a přikývl. Jeho úkolem bylo zabezpečovat alespoň zdání míru, ale dnes chybělo málo, aby k úhoně přišli nevinní lidé. To, že nikdo nezemřel, bylo jen dílem náhody. Kdyby v noci foukal třeba jen slabounký větříček, mohl by vyhořet nejeden blok. A to se ještě ani nezmiňuji o tom, co se stane, až si Chrapoun vzpomene, komu patřil shořelý domek, a jak to asi vysvětlí sestře po jejím návratu ze služební cesty.

Někdo vymyslel a schválil nová pravidla hry, chránící životy co největšího počtu účastníků. Úplně bez obětí se to sice neobejde, ale mohlo by to alespoň zabránit masovému zabíjení… Možná že spolu se Sabrinou plaveme proti proudu. Nu což, historie zná případy šťastných jednotlivců, kteří vyzvali na souboj Předurčení a přemohli Osud. Ti všichni se

neprodleně stali legendárními hrdiny, byli nošeni na rukou a zvěčňováni s pomocí četných soch i literárních děl. Silně jsem však pochyboval, že totéž čeká také nás…

„Jsme na místě."

Chrapoun zaparkoval před naším plotem. Chata vypadala úplně stejně jako tehdy, když jsme ji opouštěli. Pod okénkem prohlubeň po výbuchu granátu, ve stařičkých okenicích několik otvorů po kulkách – zkrátka přinejmenším na první pohled naprosto žádné změny.

„Copak že nás Kaprál nejde přivítat?"

„On by nikdy jenom tak nevykoukl. Má rád efektní příchody – pokud možno před co největším počtem diváků. Pojďte ven, děvčata!" poprosil jsem a ochotně jim otevřel dveře automobilu.

Sabrina vystoupila jako první, s potěšením se protáhla a zhluboka se nadechla svěžího předjitřního vzduchu. Eva vylézala déle. Neustále se přitom o něco zachytávala a vrčela.

„Dveře chaty si otevírejte sami! Nechci, aby mě ten… no ten s makaróny místo mozku zase chytal za ruku!"

„Ten tě chytne ještě nejednou, líbíš se mu…"

„Ale pochybuji, že za ruku. Mýval si u žen předem všímá slabých míst vhodných pro zteče, čelní útoky, manévry a rychlé přesuny!" doplnila vlídně má družka. Lovkyně ji provrtala rozhořčeným pohledem; zároveň se ale usmívala od ucha k uchu.

Ženy jsou utkány z paradoxů, ušity z nesouladů a plny výjimek. Možná právě proto s nimi není nikdy nuda…

„Za chvíli bude pět hodin a už je skoro světlo. Asi bych měl jet…" rozloučil se s námi nejistě Chrapoun. „Zůstaňte tady přinejmenším do zítřejšího rána. Ale hlavně žádná kataklyzmata. Pak se mi vás možná podaří odvézt z města."

„Dobře, budeme se snažit. A zajdi si k lékaři, jsi hned na několika místech pořezaný."

„Aha… To nic není. Chlapci holt zapomněli, že lykantropa je možné zabít výhradně stříbrnou zbraní. O vaše ferrari se postarám. Budete se tu mít čím zabavit? Hm, že se

ptám…“

Já osobně jsem moc dobře věděl, čím se zabavím. V kapse kalhot jsem měl stále zastrčeného Pána prctenů. Knížečka mi samozřejmě mohla během všeho toho pobíhání alespoň dvacetkrát vypadnout (a nejspíš také vypadla!), ale dárky od šéfa se nedají tak snadno ztratit…

* * *

Spali jsme až do večera – po celý slunečný den. Skoro nic jsme nejedli, jen jsme se v rychlosti osprchovali a svalili se do různých postelí. Kaprál neotravoval Evu, Sabrinu ani mě, což byl vzhledem k jeho užvaněnosti opravdový zázrak. Má družka si šla lehnout do ložnice, lovkyně nahoru do podkrovního pokojíku a já se uvelebil na pohovce v obýváku. Kdybych sdílel lože se Sabrinou, v žádném případě bych se nevyspal, a my všichni jsme potřebovali pořádný odpočinek jako sůl. Tím spíše, že z naší trojice jsem já jediný neměl nic, čím bych si mohl obnovit síly – i energetičtí upíři se musejí pravidelně stravovat. Nejlépe stříbřitými city hezounkých mladých dívek… Ne, ne, ne! S velkými obtížemi jsem se donutil nemyslet na Evu a usnout. Nezdály se mi žádné sny. Ale na to už jsem byl zvyklý…

Mýval mě opatrně vzbudil asi v šest večer a vítězoslavně ukázal směrem ke stolu. Teprve teď jsem pocítil vůni smažených brambor a pochopil, jak velký mám hlad. Obě dámy – převlečené, umyté a učesané – si krátily čekání na mou maličkost škrobeným rozhovorem o počasí a vyhlídkách na letošní úrodu. Klidně bych se vsadil, že Jaralovým překopaly celý šatník, ale musel jsem uznat, že teď vypadaly skutečně k světu (přinejmenším na to, že se oblékly do cizího) … Na černooranžovém ubrusu stála velká pánev s bramborami, sádlem a cibulí, láhev červeného vína, francouzský sýr a šunka.

„Kdo to všechno připravil?“ položil jsem hloupou otázku.

„My!“ Má družka hrdě vypjala hruď, zatímco lovkyně souhlasně přikývla.

Hm… Ve skutečnosti by má družka nedokázala ani osmažit vajíčko. Kaprál umí všechno, ale je v podstatě nemohoucný (omlouvám se za ne zcela jasnou formulaci). Zbývám já s Evou, ale já jsem spal, což znamená, že…

„Děkuji! Obě jste moje zlatíčka!“

Rozhovor u jídla poněkud vázl – probíhal totiž ve znamení jakési úmyslné opatrnosti a strachu mimoděk urazit toho druhého. Upíry rozhodně nelze nazvat zdvořilými bytostmi. Obvykle osobě, se kterou mluví, říkají přímo do tváře to, co si o ní myslí. A jestliže přece jen nevykládají všechno, není to tím, že by byli taktní, nýbrž se jedná o známku pro ně typické zákeřnosti a prolhanosti. Mýval nám nepřekážel. Nikdy neměl rád společné stolování a dával přednost televizi. Postupem času se naše diskuse stávala stále bezprostřednější a u kávy jsme už veškerou obezřetnost hodili za hlavu.

„Nechápu to… Když mě kousl a mou krev otrávily jeho nečisté sliny, jak jen to všechno mohla odsát? Vždyť to muselo být hrozně nepříjemné, přímo odporné!“

„Potom by tedy možná stálo za to jí poděkovat…“

„Už jsem jí děkovala alespoň desetkrát!“

„Jen čtyřikrát.“

„Nebuď taková puntičkářka, drahá…“

„Dane, čestné slovo, že to bylo jen čtyřikrát! Proč bych měla lhát?“

Eva si nervózně pohrávala s kávovou lžičkou, zatímco já a Sabrina jsme rezignovaně hleděli z okna na vzdálený plamenný západ slunce.

„A… Bylo by možné stát se upírem na chviličku a pak se zase změnit v člověka?“

„Ne.“

„Proč? Kdyby se nějak změnilo složení krve nebo…“

„Nejde to. K proměně může dojít jen jedinkrát a je naprosto nezvratná.“

„Škoda… Teda trochu. Přece jen by to bylo zajímavé…“

Lovkyně se zasněně zadívala na reprodukci populárního obrazu „Vampýrka na hřbitově“. Má družka si pouze krátce

povzdechla a úsečným gestem mě poprosila, zda bych jí nemohl nalít ještě trochu červeného vína.

„Shledala jsi snad na vampyrismu něco přitažlivého?“

„Ani náhodou! Všichni si nezaslouží nic než stříbrnou kulku do hlavy a osikový kůl do srdce! Už jenom za to, co provádějí s muži… Já bych…“

„Chceš získat moc nad muži? Kvůli tomu se ale vůbec nemusíš měnit ve vamp…“

„Pitomost! To tak zrovna potřebuju – nějakou moc… Chlapi jsou jenom banda nadržených chlívákůl! Navíc, víš, kolik jsem jich už měla i bez té tvé moci?“

„Ani jednoho. Chceš se to naučit?“

Nabyl jsem celkem oprávněného dojmu, že jsem se v této debatě stal pátým kolem od vozu. Přesedl jsem si tedy na pohovku a konečně otevřel veledůležitou knížečku. Dívky proti mému odchodu neprotestovaly; ostatně, dost možná si ho ani nevšimly. Úvodní holedbání autorů před čtenářem mě sice poněkud znepokojilo, ale po několika stránkách bylo přece jen patrné mírné zlepšení.

Po chvíli mě s mnoha omluvami přerušila silně rozrušená Eva, která se hlasitě dožadovala papíru a propisky. Sabrinin lektorský tón byl zároveň poutavý i uklidňující:

„Muži jsou ze samotné své podstaty pramálo nakloněni monogamii. Věčně se honí za novými vjemy, setkáními, vzplanutími a podobami, ale mnohdy jsou zhola neschopní přesně zformulovat svá přání. Chtějí vidět ženu jako ušlechtilou lvici, jako neovladatelnou pannu, zároveň něžnou i smyslnou. Láká je africká vášeň (o níž sami černoši nemají ani potuchy), neúnavný sex ve všech jeho formách, směrech a zvrácenostech. Muži nalézají nespočet předností v mnoha nejrůznějších ženách a celý život věnují hledání té jediné, která bude ztělesněním všech!“

Četl jsem beze spěchu, hloubavě, všestranně jsem přemýšlel o každé frázi, větě i odstavci. Místy se mi text zdál vtipný, jindy jsem vůbec netušil, o čem je řeč. Každopádně tuto knížečku nemělo smysl vůbec otevírat bez výborné zna-

losti Tolkiena. Vlastně to snad ani nebyla parodie, nýbrž jakýsi divoký výsměch, pro nějž nebylo nic svaté, vyžívající se v tom, že všechno, absolutně všechno stavěl na hlavu. Jaký to mělo smysl? Zostudit autora originálu, získat lacinou popularitu, obdržet honorář… Ale tyto důvody byly nedůstojné; nehodné papíru, na němž byla knížečka vytištěna. A přesto mě její obsah z naprosto neznámého důvodu podivně očarovával…

„Ale jakmile se jim podaří získat to, po čem touží, všichni muži se rázem stávají nehoráznými zbabělci, kteří panicky prchají před ženou svých snů! Jeden příklad za všechny… Loni v létě jsem přichystala léčku na křižovatce Kirovovy a Sovětské. Navečer se tamní parčík jen hemží lidmi – obvykle znuděnými muži a uhrovitými mladíky, hledajícími rychlé povyražení za rozumnou cenu. Tak tedy, vrhala jsem se na každého druhého, snažila se z něho servat šaty, sahala mu do kalhot, křičela, sténala, svíjela se, zkrátka jsem byla úplně zdarma připravená na cokoli a neváhala jsem to oznámit celé ulici! A co si myslíš, že se stalo? Šest mužů ostudně uteklo, tři zůstali stát jako solné sloupy a jednoho dokonce odvezla záchranka s náhlou srdeční příhodou… Tak tomuhle já říkám moc!“

Když jsem dospěl zhruba do poloviny knížečky, pochopil jsem Sabrinino přání naučit se žertovat. Pochyboval jsem ale, že by se jednalo o nejvhodnější studijní materiál – humor tu byl vulgární, plochý a černý. Diametrálně se lišil od stylu vtípků mého šéfa, což znamenalo, že když mi Kňour knížečku daroval, musel mít na mysli něco podstatně důležitějšího… Ale co? V duchu jsem pokrčil rameny a znovu se soustředil na to, jak Legoplast plivl Gimmlerovi do vousů a Paragorn se kamsi propadl.

„Když muži poskytneš třikrát víc, nežli je schopen si představit, nepochybně zpanikaří. Když ti řekne, že tě miluje, bez meškání utíkej k autu, nacpi ho dovnitř a šlápni na plyn, abys byla co nejrychleji na radnici! Když ti řekne, že tě chce, servi z něho oblečení a skoč na něj třeba uprostřed ruš-

né ulice! Když odpřísáhne, že by za jedinou noc s tebou byl ochoten upsat duši ďáblu, nadiktuj mu smlouvu a přiměj ho, aby ji podepsal krví! A když se ani po tom všem nerozpláče, nevypaří se, neumře a nerozmyslí si to, měla bys s ním zůstat. Protože to znamená, že jsi právě objevila velkou vzácnost – takoví muži jsou dneska zapsáni do Červené knihy ohrožených druhů."

„Mohla bys mluvit trochu pomaleji? Dělám si poznámky…"

Ve skutečností bych asi mohl knížečku odložit a zkusit štěstí při další audienci u šéfa. Helen už možná trochu roztála. Je to vůbec dobrá duše – nikdy nikoho nezabíjí a když někoho zmrzačí, vždycky jej zase vyléčí. Naneštěstí jsem však Kňourovi neměl co nabídnout, to za prvé. Poslední dobou jsem nestíhal shánět zajímavostí z oblasti náboženských mystifikací. A za druhé by mi ani za nic neprozradil smysl své hádanky, nýbrž by mi pouze doporučil pilnější studium. No nic, vzhůru do dalšího čtení…

„Tak tedy, chceš-li, aby muž byl připoután výhradně k tobě a aby ho ani nenapadlo myslet na jiné, musíš ho celou noc pevně držet za… No ano, ano, přesně takhle to napiš! Nečervenej se, je to vědecky ověřená skutečnost. Hlavně ho nepouštěj! I když se snaží vytrhnout, v hloubi duše mu to je příjemné. Pro stimulaci mohu doporučit 'energické tření' a 'rytmické poplácávání'. Ovšem je důležité to nepřehánět! Muži jsou stavění tak legračně… Stačí, abys třela trochu důkladněji nebo jej plácla malinko silněji, a konec – je z něho mrzák! Vzpomínám si na jednu noc, kdy jsem se mohla smíchy potrhat…"

To mluvila o mně. Chci říci, že to je naprosto pravdivý příběh. Až do rána mi tehdy musela přikládat na postižené místo pytlíky s ledem a další dva dny jsem chodil s široce rozkročenýma nohama. Jak rád bych zakroutil krkem autorovi brožurky, z níž načerpala intimní informace o tom, jak „učinit vaši noc nezapomenutelnou"! Eva se tichounce hihňala, uši měla celé zrudlé, ale prstíky ani na okamžik ne-

pouštěly propisku. Jen ať poslouchá – přinejmenším se jí dostane mnoha užitečných rad do budoucího partnerského života. Jednou se jí to může hodit… Tedy, podaří-li se jí přežít celou tuto taškařici.

Odložil jsem knížečku, vstal a odešel se nadýchat čerstvého vzduchu. Noc byla hvězdnatá a démantová nebeská kupole se nad mou hlavou rozpínala do všech stran. Ve městech takovou krásu spatřit nelze – je tam moc překážejících domů.

Zezadu se ke mně neslyšně připlížil Mýval.

„Sa-sa-sakryš, to je ale krása! Ne-ne-neruším?“

„Jak to, že jsi najednou takový zdvořilý?“

„Ále, je mi va-va-vás líto,“ odpověděl smutně přízračný voják. „Za va-va-války už jsem ta-ta-takových viděl spoustu. Za-za-zatraceně, se-se-sedí si tam v obýváku jak dvě se-se-sestřičky – až to jednoho be-be-bere za srdce, když se na-na-na ně po-po-podívá! Já moc do-do-dobře vím – a ať mi useknou hlavu, jestli se my-my-mýlím –, že když dva li-li-lidi takhle sedí před bo-bo-bojem, tak jednoho určitě za-za-zabijí!“

„Jednu z nich zabijí,“ souhlasil jsem. „Přinejmenším podle žánrových pravidel – aby čtenáři nebo diváci nebyli zklamaní. Vždyť to je ta slavná realita, životní pravda, tragédie povznášející ducha… Bez toho to zkrátka nejde.“

„Jo, to-to-to ma-ma-máš asi pravdu.“ Duch potřásl hlavou a odplivl si.

Slavnostně jsme se odmlčeli, abychom v duchu vzdali hold budoucí oběti okolností.

„A te-te-teď vážně, Da-da-dane. Na-na-na čí straně bu-bu-budeš ty?“

„Je to tak podstatné?“

„Pro mě a-a-ano. Na straně li-li-lidí, ne-ne-nebo upírů?“

„Na své straně.“

„Za-za-zatraceně, všichni jsme na-na-na své straně! Ale co-co-copak je ta-ta-tak těžké vy-vy-vyslovit pravdu?!“ odfrkl si Kaprál.

Otočil jsem se k domu:

„Vyslovit pravdu je snadné. Těžké je se rozhodnout…“

Ale má slova byla pravdivá jen relativně, tak jako je relativní všechno na tomto světě. Bude-li mezi mnou a Sabrinou stát nějaký člověk (teď to samozřejmě myslím abstraktně), bez váhání ho zabiji. Jestliže však půjde o někoho konkrétního (například o naši Evu), tak… tak nevím. V danou chvíli pro mě bylo obtížné se rozhodnout, které z nich podám ruku, když budou obě padat do propasti… Na tuto otázku nelze nikdy jednoznačně odpovědět. Byl jsem však pevně přesvědčen, že dříve či později si budu muset zvolit. Mezi tou, kterou znám už po desetiletí, a tou, jež přišla, aby ji zbavila života…

„Ta-ta-tak už se ku-ku-kurňa rozhodni, je-je-jestli v sobě ma-ma-máš víc z upíra ne-ne-nebo z člověka! Protože až tě za-za-zaženou do kouta, bude po-po-pozdě…“

„Já vím.“

„Ne-ne-nevíš… Já jsem by-by-byl mimochodem ještě na-na-naživu, když mi-mi-mi přímo před očima ro-ro-rozřezávali mé chlapce na ku-ku-kusy. Za mě chtěli požadovat vy-vy-výkupné a já jsem si ta-ta-taky dlouho ne-ne-nebyl jistý, jestli jsem víc du-du-důstojník nebo člověk. No a když jsem to po-po-pochopil…“

O tomhle jsme předtím skoro nikdy nemluvili. V Kapálovi zvítězil ruský důstojník – kdyby tomu bylo jinak, mohl stále žít. Úmyslně svým věznitelům nadával a provokoval je takovým způsobem, že mu rozlícení rebelové přichystali dlouhou a mučivou smrt. To, co se podařilo zachránit jednotce Specnazu, už člověka příliš nepřipomínalo… Nevím, proč se jako mučedník nedostal do Ráje. Zřejmě během svého života příliš často hřešil, avšak po takové smrti pro něj byly uzavřeny i brány Pekla… A tak Mývalovi nezbylo než se v přízračné podobě potulovat místy, kde strávil většinu dětství. Byl příliš hrdý a příliš osamocený, než aby se vnucoval do něčí společnosti. Časem si oblíbil chatu Jaralových a o něco později jsme se tam seznámili a spřátelili…

„No dobrá, pojďme zpátky do domu. Doufám, že si naše dámy dosyta promluvily. Už je totiž načase jít spát.“

„Hehe, no to-to-to se ví, že-že-že spát,“ opáčil Kaprál svým obvyklým chlípným hlasem. „Slyšel jsem, ja-ja-jak spíte! Vždyť snad i ba-ba-baklažány na za-za-zahradě začínají pa-pa-panáčkovat, jakmile za-za-zaslechnou sténání té tvé va-va-vamp!“

Jen jsem mávl rukou. Větší nestyda než tento duch nejspíš ani nemohl existovat.

Po návratu do obýváku jsem zjistil, že zde nedošlo k žádným zásadním změnám. Všichni byli živí a zdraví; nikdo se nepral ani mě neotravoval svými výčitkami a křivdami. Eva seděla v koutku, jako prvňačka hryzala propisku a cosi si ověřovala ve svých záznamech. Sabrina s nataženýma nohama odpočívala v křesle. Na stole vedle ní stál nedopitý šálek kávy.

„Tak co, nadýchal ses čerstvého vzduchu? Pořád ještě máš hrozně bledou tvář.“

„Jsem jen unavený…“ Pohladil jsem studenou ruku své vamp a zeptal se: „Ty jsi jí stačila vyměnit obvaz na krku?“

„Ano, zrovna jsem jí zalepila ránu leukoplastí. Stopy po zubech už skoro zmizely, v noci se zřejmě dostaví horečka a asi dva dny ji to bude svrbět. Mezi možné komplikace patří vypadávání vlasů, tuhnutí kloubů, žaludeční nevolnost, vyrážka po celém těle a rýma…“

„Hm… Děkuji. Cítím se báječně,“ odpověděla automaticky lovkyně, která zřejmě nezaslechla ani slůvko ze Sabrinina proslovu. Očividně ji zcela pohltily nové objevy z oblasti mezilidských vztahů i věčná otázka „moci nad muži“.

„Už zase žertuješ?“ otázal jsem se klidným hlasem a Sabrina radostně přikývla. „Je zde patrný jistý pokrok. Dej mi pár dní na prostudování té knížečky a budeme moci společně vystupovat v zábavních pořadech.“

„Myslím, že s tebou budu raději vystupovat na jiném místě. A tvou knihou budu já! Popřej tomu děvčeti dobrou noc – dnes má k nastudování jen teorii…“

Dokázal jsem si představit, jak to bude vypadat, až se pustí do praxe… S obtížemi jsem se přiměl odtrhnout pohled od Eviných pronikavě zelených očí a poslušně vkročil do ložnice. Musím přiznat, že jsem toho nelitoval…

* * *

Té noci jsme skoro nespali. Sabrina byla jako utržená ze řetězu – její bouřlivý pláč se střídal s nekonečně sladkými steny. Měl jsem pocit, že se snaží dohnat zameškané a dopřát si rozkoše na mnoho let dopředu… Nebo alespoň na těch několik málo hodin života, které nám zbývaly. Nikdy se nikomu nezpovídala ze svých činů. Jednoduše si nemyslela, že by její osud mohl někoho vážně zajímat. Pravda, odjakživa si dokázala snadno získávat přízeň lidí (a ostatně i nelidí!), uměla manipulovat s obecenstvem, slula jako milá a okouzlující společnice, ale… Nikdy nechtěla, aby jí někdo nahlížel do duše jako do zrcadla. Když jsme se v té památné zimě setkali prvně, vůbec jsem neočekával, že by náš vztah mohl přerůst v něco hlubšího. A teď už si bez ní svůj život ani nedovedu představit…

„Neodcházej…“

„Hned se vrátím.“

„Tak já půjdu s tebou!“

„Na toaletu?“

„Proč bych nemohla?! Počkám na tebe za dveřmi…“

„Drahá, už jsi někdy alespoň slyšela o základním lidském právu na soukromí?“

„Tak ty mě odmítáš?!“ Sabrina se rozdurdila, otočila se ke mně zády, demonstrativně ze mě strhla deku a celá se do ní zachumlala. Políbil jsem ji za ouško a vstal z postele. Toaleta se pochopitelně nacházela přímo v chatě. Domek ve vzdálené části zahrady sloužil výhradně jako maskování pro vstup do… sami víte kam.

„Hej, ho-ho-hodláš ta-ta-tam být dlouho?“ ozval se za dveřmi Kaprálův hlas. Špehovat mě ho nikdy nebavilo. „Říkám to-to-to proto, že ve-ve-venku u vo-vo-vody jsou zrovna

dvě mo-mo-moc pěkné pa-pa-panenky! Stoprocentně ti přijdou po-po-po chuti, to ti teda po-po-povídám!“

„Co ty víš o upířích chutích?“

„Hej, ne-ne-neštvi mě! A ne-ne-nehraj si přede mnou na ma-ma-machra, já tě ma-ma-mám prokouknutého skrzna-skrz. Vždyť vi-vi-vidím, že ma-ma-máš hlad…“

Měl pravdu. Dokáži sice po určitou dobu přežívat jen o běžné stravě, nikdy z ní však nemohu načerpat potřebné síly. Už dlouho jsem nevyrážel na lov a všechny mé zásoby energie pohltil souboj se Slavíčkem. Měl jsem se více ovládat – vždyť by stačila i mnohem menší dávka, abych ho vymačkal jako citrón. Místo toho jsem do něj položílený zuřivostí udeřil vlastní energií a odmrštil toho vyvrhele až bůhvíkam! A teď jsem prázdný, bezmocný a velice hladový…

„Jenom se převléknu.“

Sabrinu jsem se rozhodl nebudit – jen ať se pořádně prospí. Když jsem vycházel z ložnice, málem jsem vrazil do lovkyně, sestupující z podkroví. Měla na sobě mé staré triko, které jí sahalo jen po… Zkrátka, moc dlouhé nebylo. Příliš bych jí nedoporučoval zvedat ruce nad hlavu. I když…

„Dobré ráno.“

„Ahoj!“ S obtížemi potlačila zívnutí a pak se poškrabala na boku. „Je koupelna volná?“

„Je celá tvá.“ Uklonil jsem se a uvolnil dámě cestu, když vtom z meziokní vykoukl znepokojený duch.

„Sa-sa-sakra, po-po-pospěš si! Krávy už jsou na-na-na odchodu!“

„Jaké krávy?“ zneklidněla hrdinná Sibiřanka. „Kam vy dva máte namířeno? Aha, už tomu rozumím! No samozřejmě, řeč je o ženách…“

„Evo, už jsi někdy alespoň slyšela o základním lidském právu na soukromí?“ Automaticky jsem zopakoval totéž, co před chvíli, ale vzápětí jsem se kousl do jazyka. V zelených očích lovkyně zářila neochvějná připravenost vydat se se mnou až na kraj světa. A to, co jsem chtěl já, nehrálo vůbec žádnou roli… Rezignovaně jsem se podíval na Mývala.

„No a co ja-ja-jako? Sa-sa-sama to přece chce, ta-ta-tak proč by-by-bychom jí měli bránit? A-a-ať si jde!“

„Možná se ti to nebude líbit,“ varoval jsem ji pro všechny případy, třebaže jsem předem věděl, co mi odpoví. Eva jen zvedla bradu a opovržlivě povytáhla obočí.

Na písčitém břehu se opalovaly dvě dívky. Nebylo jim více než sedmnáct osmnáct let. Prosté, sympatické, lehkomyslné, připravené k nezávaznému rozhovoru a veselému flirtování. Nic víc jsem po nich ostatně ani nechtěl… Přesněji, v odlišné situaci bych dal přednost postelovému řešení, ale teď, když je doma Sabrina a tahle… abych tak řekl oběť okolností, se zkrátka musím krotit. Hodně krotit a nic nepřehánět…

Eva se neobtěžovala s převlékáním. Bosá a jen v triku se uvelebila na břehu, odkud mě pozorovala s cílevědomostí zkušeného odstřelovače. Konečně jsem se uvolnil, otevřel se a jal se celou svou bytostí nasávat teplo těch naivních husiček. Nejprve jsme si vyměnili nic neznamenající pozdravy a několik nevinných vtípků. O chvíli později jsme si trochu zaplavali, poleželi si na sluníčku a až poté se seznámili. Smáli jsme se, mleli všelijaké nesmysly, popichovali jeden druhého a opájeli se světlou krásou společně strávených okamžiků. I kdyby se lovkyně snažila sebevíc, nedokázala by v našem chování nalézt cokoli pohoršujícího. Astrachaňské ženy a dívky se sice obvykle omezují jen na nejnutnější oblečení, ale jedná se pouze o nezbytný důsledek zdejšího horkého podnebí – tato skutečnost nijak neovlivňuje jejich vnitřní mravní podstatu.

Přibližně po půlhodině jsem odešel. Vyprovázela mě jejich upřímná lítost a dlouhé zamilované pohledy. Na rozloučenou jsem ještě obě krásky namaloval z profilu. Vyčerpání (naprosté, příšerné, nelidské) pocítí teprve k večeru. Přátelé a rodiče ho budou považovat za následek přehřátí na slunci, budou jim dávat pít studené mléko a krmit je jahodami. Za několik dní se jejich zdravotní stav vrátí do původních kolejí, ale dalšímu setkání se mnou by se již měly vyhnout. Ostatně,

není ani v mém zájmu vysávat z dívek všechno do poslední kapky. Existuje něco jako hranice slušnosti…

„Proč se na mě tak díváš? Nejsem kladný hrdina. Dokonce spíše záporný. Upřímně řečeno, upíři jen zřídka bývají kladnými…“

Lovkyně mě dohonila před naší brankou a zastavila mě tím, že mě pevně chytila za rukáv. Její rty se chvěly, v očích se leskly slzy a zdálo se, že každou chvíli vybuchne, pokud mi ihned nepoví úplně všecičko!

„Uklidni se. A nic neříkej… Nikdy jsem pro sebe nehledal ospravedlnění. Tento život je takový jaký je a všechny revoluční změny neodvratně vedou k obětem na obou stranách. Já si tento osud nezvolil, ale dokázal jsem přežít… Nemám nač být hrdý. Ale ani se nemám za co stydět. Zkus na chvíli popřemýšlet sama o sobě… Ne o mně, ne o těch dívkách, ne o lidstvu jako celku, ale o sobě, jen o sobě, výhradně o sobě! Protože tohle všechno jednou skončí – ať tak či tak – a já chci, aby ses i ty naučila přežít…“

Po jejích lících stékaly slzy. Ne, ne, ona neplakala; prostě jen slzy proudily a proudily, samy od sebe, v rozporu s jejím přáním… Už si nevzpomínám, kdy přesně jsem ji objal kolem ramen, přivinul si ji k hrudi a začal jí pomalu přejíždět dlaní po zrzavém, nakrátko ostříhaném temeni. Má letní košile rychle promokla, Eva se ke mně tiskla celým tělem a vší silou zatínala zuby, aby se nerozplakala ještě usedavěji. Kdo za to všechno může? Proč, kvůli čemu, za jakým účelem bylo potřeba tak lehce a okázale manipulovat s našimi osudy… Nehledal jsem jednoznačné odpovědi. Nejspíš proto, že jsem neměl rád otázky. Především takové, které bych musel klást sám sobě…

„Chtěla bys vidět mé obrazy?“

Mlčky přikývla. Na opačné straně podkroví se nacházela malá přístavba. Majitelé ji prakticky nevyužívali. Kdysi z ní sice zamýšleli udělat solárium, ale poté mi ji jednoduše darovali, abych si tu zřídil ateliér. Pokojík nebyl nijak velký, avšak malíře a jeho model dělilo přinejmenším pět metrů,

což bohatě stačilo. Měl jsem zde několik skicářů, bednu s barvami, archy podkladového kartónu, papíry, štětce a tuš. Celé vybavení se omezovalo na křeslo a stoličku, zato stěny byly ověšeny mými obrazy. Možná je to pro ně příliš honosné označení, ale dokud se prodávají, umožňují mi relativně nezávislou existenci…

„Pojď dál. A dívej se. Klidně se všeho dotýkej a ber to do rukou."

Eva se teď podobala malému dítěti, které dostalo k narozeninám velkou soupravu barevných fixů. S ústy dokořán se kolem sebe chtivě rozhlížela a opájela se pestrostí barev i nezvykle otevřenou aurou tvůrčí atmosféry.

„Ty… Vy vždycky malujete jen ženy?"

„Ne, někdy také koně, květiny nebo kočky. Muži jsou na mém žebříčku ideálů krásy až na pátém místě."

„A proč jsou…"

„Obnažené?"

„Ano. Všechny jsou nahaté a…"

„Nahatí lidé jsou v sauně, nazí v posteli, ale v umění jsou všichni výhradně obnažení," přerušil jsem ji kazatelsky. „Abys věděla, žena je od přírody pozoruhodně krásnou bytostí a jen zřídka se potřebuje halit do jakýchkoli tkanin. Snad jedině tehdy, je-li potřeba skrýt něco nehezkého (křivé nohy, malé poprsí, přílišné ochlupení…). Já se snažím ukazovat jejich SKUTEČNOU krásu, a tak se vyhýbám veškerým rušivým doplňkům."

Zádumčivě přikývla. Nejsem si jistý, zda porozuměla všemu, co jsem jí říkal, avšak celkovou koncepci pochopila naprosto přesně.

„To je Sabrina?"

„Ano. Před dvěma lety měla takové dlouhé vlasy. Chtěl jsem, aby byl patrný kontrast mezi touto černou vlnou a studeně bílým tělem. Netopýr nad její hlavou je symbolem vampyrismu."

„A ta červená skvrna je stín?"

„To je krev. Někdy po sobě zanechává právě takovou sto-

pu…“

Eva se zvolna procházela podél stěn ateliéru, přičemž se nadlouho zdržovala u obrazů, které se jí líbily. Já jsem zůstal stát uprostřed místnosti.

„A proč jsou všechny takové pestré?“

„Život je i tak až příliš monochromatický…“

„To jste vy?“ Ukázala prstíkem na můj autoportrét v husarské uniformě. „Jste si moc podobný… A vůbec, jsou to samé pěkné obrazy. Jenom nezvyklé.“

„V jakém smyslu?“

„No… Myslela jsem si, že čím zřetelněji je něco namalované, tím to je lepší. Že ideální obraz je takový, který vypadá jako fotografie. Tady je to úplně jiné… Ale i tak hrozně moc hezké. Prodávají se?“

„Ano, většinou si je kupují lidé ze zahraničí.“ Posadil jsem se na stoličku a vybídl ji, aby se uvelebila v křesle. „Chtěla bys, abych tě namaloval?“

„Co? Jé, to ne…“ Lovkyně rozpačitě pokrčila rameny a poklepala si jedním z mých štětců o koleno. „Nejsem dost hezká, nic by z toho nebylo, ale… Fakt jste to myslel vážně? Že byste mě namaloval?“

„Jenom si, prosím, sundej to triko.“

„Chcete… Chcete, abych se svlékla?!!“

„Ano. A co má být?“ Vstal jsem, abych si došel pro tužku a papír.

„Ale… Jak… Nic nevyjde, protože…“

„Neboj se, já maluji rychle.“

„No jo, ale… Vám se to říká, jenomže já se do toho pouštím prvně… Mohla bych…“ Tvář jí dočista zbledla; jen její uši rudě planuly. „Mohla bych… být otočená zády?“

Jeden trochu zmatený pohyb – a uvolněné triko dopadá na podlahu. Eva pomalu klesá do křesla. Vypadá, jako by se nořila do ledové vody. Rukama se snaží zakrývat ňadra. Jediná zbývající část její toalety již nic podstatného nezakrývá a já prosím dívku, aby se pootočila, narovnala záda a zadívala se směrem k oknu. Výsledkem je úžasně krásná silueta

obnažené postavy s hlavou otočenou tím nejpůvabnějším způsobem. Vypadá opravdu nádherně. Klidně by mohla stát modelem pro sochu božské lovkyně Diany – jen by nesměla mít zrudlé uši a na krku kus leukoplasti…

Maloval jsem snadno, dělal jsem skicu za skicou a nenechával se rušit ničím kromě pohybů tužky. Během práce s obnaženým modelem malíř nikdy nezakouší sexuální vzrušení. Obdiv, nadšení a upřímná fascinace krásou vás natolik naplňují, že ve vašem srdci nezůstává místo pro přízemní myšlenky. Všeobjímající proud zlatavé energie, pramenící z dívčiny teplé pleti, způsoboval, že se ateliér rozechvíval v základech. Obrazy na zdech ochotně začínaly pableskovat v odpověď a zářily jako drahokamy. V podvědomí mi tepala nepostižitelná a zároveň tak důvěrně známá melodie Mozartovy spinetové skladby. A duše zpívala…

Ženy jsou pozoruhodně citlivé a vnímavé bytosti, které se během několika málo minut dokáží přizpůsobit téměř jakémukoli prostředí. Už když jsem se pouštěl do třetí skici, cítila se Eva naprosto uvolněně a ochotně mi pózovala, přičemž dokázala skvěle předvídat všechny mé prosby a návrhy. V jejích očích nezůstala ani stopa po ostychu.

„To je vše. Moc ti děkuji. Na první sezení to bohatě stačí. Mně už samou únavou padá tužka z ruky."

„Mohla bych se kouknout?"

„Samozřejmě." Rozložil jsem na podlaze všechny náčrty do dlouhé řady a pokusil se na ně podívat očima nezaujatého diváka. „Které se ti líbí nejvíc?"

„Tenhle, tenhle a pak tenhle zezadu…" Eva se zastavila těsně u mě a bez špetky studu se prstíkem levé nohy dotkla jedné ze skic. „To je zvláštní… Máma mi vždycky říkala, že nemám žádný pas, zato širokánská ramena."

„Máš moc pěknou postavu."

„No, soudě podle těchhle obrázků to docela ujde…" Spokojeně na mě mrkla a v tu samou chvíli ze zdi vykoukl Mývalův poplašený obličej:

„Da-da-dane, už tam za-za-zase… Fíhá-á-á!!!

Lovkyně vyjekla a pokusila se mi schovat za zády. Pak si to však rozmyslela a úmyslně volnou a ledabylou chůzí – aniž by se jakkoli zakrývala – došla ke křeslu, zvedla z podlahy triko, vyplázla na Kaprála jazyk a pomaloučku se oblékla. Přihlížel jsem tomuto výjevu s pocitem nepopsatelné hrdosti. To děvče překonávalo všechny rekordy! Stačí, aby se ještě chvíli pohybovala v naší společnosti, mluvila se mnou a naslouchala Sabrininým radám, a budeme ji moci pouštět samotnou do kina!

„Chtěl jsi mi něco?“

„Uááá!!! Húúú!!! Ghéééé!!! To je, to je… Ufff… Eee, Dane?!“

„Neřvi, buď od té lásky. Jen jsem ji maloval.“ V žertu jsem se zamračil a pohrozil drzé přemožitelce upírů ukazováčkem. „Nějaké problémy?“

„O-o-ohaři!!!“ zaječel důstojník, na nějž to, co před chvílí spatřil, evidentně hluboce zapůsobilo. „Chystají se obklíčit du-du-dům a vy ta-ta-tady… přede všemi… Že va-va-vám není ha-ha-hanba!“

* * *

Když jsem vyhlédl z okna, spatřil jsem, že se k nám od silnice blíží početná kolona motocyklistů. Zatraceně, víc nevhod už nejspíš dorazit nemohli. Kdybych byl na místě šéfa jejich organizace, dal bych všem alespoň dvoudenní volno, ukázal bych jim Džirgak nebo lotosová pole a nechal je koupat, opalovat a pochutnávat si na jižním ovoci. Copak to jde – celou dobu jenom lovit upíry?

„Pojďme za Sabrinou. Musíme ji vzbudit a připravit se k obraně. Obávám se, že lidé, kteří jim velí, se umí poučit ze svých chyb. Evo?!“

Lovkyně se napjatě dívala do dáli. Na mé oslovení zareagovala teprve po hodné chvíli – ale jaksi pomalu a s určitou neochotou. Že by se v jejím nitru něco pohnulo? Být lovcem upírů je poměrně složité. Adept se musí zbavit všech lidských „slabostí“, mezi něž patří lítost, soucit, starostlivost,

soustrast, porozumění, důvěra, jemnost, čestnost, slušnost… A místo nich mu jsou vštěpovány podezřívavost, lhostejnost, krutost, zodpovědnost, věrnost svému klanu… Zaklínači, jako byl Sapkowského Geralt z Rivie, dnes neexistují. Vlastně ani nevím, zda to je dobré nebo špatné. Činy upírů jsou samozřejmě neomluvitelné, ale je dosti obtížné si to přiznat, když víte, že právě vás a právě teď jde někdo zabít!

Hned poté, co jsme vešli do obýváku, jsem zajistil vchodové dveře pevnou závorou. Opancéřované stěny nám umožňovaly sedět v obležení třeba až do příštího léta, aniž bychom strádali jakýmkoli nepohodlím. Sabrina kategoricky odmítla vstát a dokonce se mě pokusila zavléci do postele. Nakonec se spokojila se slibem, že za ní určitě přijdu, jakmile zjistím, co mají lovci v úmyslu. Co když se rozhodli, že se s námi nebudou trápit a rovnou na nás shodí jadernou pumu? Nebyl jsem si jist, zda by to chata Jaralových vydržela…

Tentokrát jich bylo opravdu hodně. Přes deset motocyklů a čtyři osobní automobily nacpané až po střechu. Všichni v kožených maskovacích stejnokrojích a s tradičními česnekovými a stříbrnými ochrannými prostředky. Zůstávalo mi záhadou, jak se v takovém vedru dokáží neuvařit! Nejspíš to bude mladistvým entuziasmem… Když jsem se na ně podíval pozorněji, všiml jsem si obou „kondorů“. Z toho vyplývalo, že chlapci dnes budou skládat praktické zkoušky pod přímým dohledem svých učitelů.

Telefon zazvonil zcela nečekané. Ostatně jako vždy.

„Doufám, že to je Chrapoun.“ Gestem jsem požádal Evu, která to měla k telefonu blíž, aby zvedla sluchátko. „Jestli budou chtít Sabrinu, řekni, že spí, a když mě…“

„Ano. Samozřejmě. Hned…“ odpověděla lovkyně a otočila se ke mně. Její hlas zněl nezvykle cize. „To je pro vás.“

„Dan Titovskij?“ Ve sluchátku téměř neslyšně křapal známý hlas. „Medvědodlakovi nevolej. Nepřijde…“

A krátké tóny. Nikoho nezajímalo, zda jsem všechno dobře slyšel, zda jsem všemu porozuměl či zda jsem vděčný za poskytnutou informaci… Mlčky jsem se vrátil na svou

pozorovatelnu. Eva se stále stejnou kamennou tváří klesla do křesla. Něco se s ní očividně dělo, ale na zjišťování co a proč přesně jsem neměl čas ani chuť. To byl první z omylů, jichž jsem se v onen osudový den dopustil. Ženy nikdy nepromíjejí, když je řešení jejich problémů odkládáno na pozítřek…

Vedle mě se nehlučně zjevil Kaprál, rozrušený a znepokojený jako nikdy:

„Drobet jsem me-me-mezi nimi za-za-zarejdil, trochu si za-za-zarámusil… Ale asi sem po-po-poslali samé drsné chlapy – ne-ne-nebojí se du-du-duchů, no jen si to-to-to představ!“

„Myslím, že jim jejich nadřízení udělali osvětovou přednášku. Ohaři mají spojence i mezi upíry a některý jim mohl jednoduše vyzradit tvou… slabinu.“

„Ten ha-ha-hajzl! Jen co ho po-po-potkám, tak ho po-po-popadnu těmahle ru-ru-rukama!“ Mýval si toužebně povzdechl, ale oba jsme věděli, že jeho výhružka byla naprosto planá.

Ohaři se rozptýlili a jali se po malých skupinkách obkličovat dům. Trochu mě udivilo, že jsem u nikoho nespatřil žádné zbraně. Lovci obvykle vyrážejí do akce plní vybavení; navíc jsem věděl, že naši dnešní protivníci mají ve svém arzenálu i netradiční věci typu brokovnic nabitých stříbrnými broky. Posledně nám stříleli do oken a házeli po nás granáty, avšak nyní jsem nikde neviděl ani osikové kůly.

„Co se tady chystají dělat? Snad ne předvádět kolové tance kolem chaty?!“

„Za-za-zatraceně! Vu-vu-vůbec se mi to ne-ne-nelíbí!“ Bývalý voják zkušeně pokýval hlavou a vzápětí proklouzl zdí, aby se vydal na další průzkum bojem.

Zrzavá lovkyně stále stejně seděla v koutku s rukama položenýma na kolenou. Byla bledá a na tvářích se jí ostře vyjímaly nachové skvrny.

„Dane…“ ozval se z ložnice lenivý a toužebný hlas.

„Už jdu,“ ozval jsem se. To byl můj druhý omyl. Neměl jsem Evu nechávat samotnou. Ani na minutu. A jí ve skuteč-

nosti stačilo jen několik vteřin…

„Přivři dveře," poprosila mě něžně Sabrina a protáhla se pod černou přikrývkou. Posadil jsem se na kraj postele a měl jsem co dělat, abych se donutil nevyužít tak štědře nabízených možností.

„Útočí na nás, drahá."

„Já na tebe také zaútočím…" Vtom se prudce posadila, ovinula mi své obnažené paže kolem krku a zaposlouchala se. „Jenom doufám, že nám sem to otravné děvče nepoleze… Nevíš, co právě teď dělá?"

„Odsouvá závoru!" určil jsem ihned, ale stále jsem ještě nebyl schopen pochopit, CO to pro nás znamená. Po kratičký okamžik jsme se jeden druhému dívali do očí… Vtom záblesk a dusot cizích holínek po podlaze obýváku! Prvního lovce jsem srazil k zemi přesným úderem do obličeje – to už jsem stál na prahu ložnice. Vstupní opancéřované dveře našeho úkrytu byly otevřené dokořán! Chata se rychle plnila Ohaři a já jsem rázem pochopil, proč si s sebou nevzali žádné zbraně. Chtěli nás živé…

Poměrně úspěšně jsem se rval asi tři minuty. Možná dokonce čtyři. Alespoň jsem pro Sabrinu získal čas, aby si hodila něco na sebe. Potom mi stříkli do obličeje ohavně páchnoucí odpornost z plynové bombičky a svět se převrátil. Nevěděl jsem, jak se k útočníkům zachovala má družka, ale pochyboval jsem, že by oplývala milosrdenstvím… Jediné podstatné však bylo to, že se jim podařilo nás lapit. A dokázali to jen proto, že jsme byli zrazeni. Kým?! Daleko více mě zajímala odpověď na otázku, proč nám to udělala…

* * *

Musím přiznat, že je poměrně zábavné, když vám tělo odepře poslušnost, před očima máte úplnou tmu, ale v hlavě je všechno jasnější než polední obloha. Tento stav jsem zažil poprvé v životě… Má mysl byla křišťálově čistá a s neúprosnou logikou analyzovala všechny zmatené události uplynulých dní.

Proč? Chovali jsme se k ní dobře. Bránili jsme ji před zhoubnými střety s realitou, jak se jen dalo. Sabrina jí dvakrát zachránila život. Nikdy jí neubližovala, neponižovala ji ani ji neurážela. Celou dobu jsme si ji v podstatě vydržovali – dávali jí jíst i pít a dělali, co se dalo, aby se jí u nás na návštěvě líbilo. Během této doby se stačila stát Sabrininou přítelkyní a mou modelkou; pomáhala s prostíráním i s mytím nádobí…

Proč? Upřímně jsem se snažil porozumět psychologii člověka, který je schopen zradit ty, s nimiž se ještě včera dělil o skývu chleba… Bývaly časy, kdy carský důstojník, jenž si měl vybrat mezi ctí a povinností, bez váhání volil čest, přikládal si ke spánku pistoli a tiskl spoušť. Nic takového jsem po ní samozřejmě nežádal, nemám rád krajnosti… Ale mohla přece jednoduše odejít, všeho nechat, uprchnout a opustit hru. Copak se jí bude spát klidněji, když taková monstra, jako jsme my, navždy zmizí ve slané půdě astrachaňského hřbitova?! Vždyť jí za to neplatí, ba ani čestný diplom jí nedají… Tak proč tedy? Nečekám vysvětlení, prostě bych jen rád pochopil příčiny…

* * *

Návrat do skutečného světa byl dlouhý a mučivý. Upřímně řečeno, bolest, která mi pronikala do vědomí, byla jediným faktorem, jenž mě odváděl od přemýšlení. Silou vůle jsem se ji snažil potlačit, ale příliš mi to nevycházelo. V podobných případech se doporučuje výt, křičet a svíjet se – kupodivu to pomáhá… Avšak jistá část mozku, v níž se dosud uchovaly vzpomínky, mě důrazně varovala, že je zcela nepřípustné těšit věznitele ztýraným úpěním. Během svého dlouhého života jsem se už nejednou ocitl v zajetí a rozpomínám-li si, jak bych se měl správně chovat, znamená to, že už mám situaci alespoň částečně pod kontrolou.

Jako první o sobě daly vědět drobné kamínky a sklíčka, jež se mi zařezávaly do zad. Zajímalo by mě, jak dlouho už takto ležím? S otevíráním očí jsem nespěchal – teď to bylo

zbytečné; navíc čert ví, co bych mohl spatřit… Skrze bolest hlavy a hučení v uších pronikaly jiné, poměrně vyhraněné zvuky. Přerývané oddechování Sabriny – pomalé, mísící se s nepříjemný chropotem. Má snad ucpaný nos? Nebo roubík v ústech? Ne, to asi ne, to by její oddechování mělo maličko odlišnou tóninu. Kdesi kape voda. Ležím na studené betonové podlaze. Pravděpodobně někde v jakémsi sklepě. Silně mě bolí ruce. Zápěstí mi obemykají ocelová pouta podobná těm, jaká používá milice. Nohy jsou volné, levé koleno tupě pobolívá, chodidla mám bosá. Slyším, jak Sabrina otáčí hlavu a upírá na mě pohled. Mimo nás dvou již v místnosti zřejmě nikdo není…

„Jak jsi na tom?“ ptá se téměř neslyšně.

„Lépe, než by se dalo očekávat,“ odpovídám jí stejně tiše. Nechci otevírat oči – pálí mě celá tvář a zátylek bolí tak, jako by měl každou chvíli puknout. Nejspíš se jedná o následek četných úderů do hlavy. „Jsi v pořádku?“

„V nepořádku, přičemž v úplném… Spoutali mě stříbrem.“

„Svině!“

„To jsou, ale ve svém řemesle se rozhodně vyznají.“ Vamp se smutně usmála. „Nedívej se na mě, ani jsem se nestačila učesat. Jen jsem se nasoukala do košile, natáhla si džíny a už začala mela…“

„Matně si vzpomínám, že jsem se pokoušel bránit…“

„Ó ano! Šest z nich jsi zpracoval takovým způsobem, že o tobě teď dokonce i ‘kondoři’ mluví s nefalšovaným obdivem. Já jsem stihla potrhat jen dva, a k tomu ještě nijak vážně. Příliš jsem spěchala…“

„Chceš tím říci, že přežijí?“ Najednou se mi zachtělo se rozesmát, avšak hned první hluboký nádech byl následován nelidskou bolestí žeber. Minimálně jedno jsem musel mít zlomené. A možná dokonce dvě…

„Dane, copak jsem nějaké zvíře?! Copak mě bezpodmínečně musíš dovádět k slzám?! A ať tě ani nenapadne se odvracet… Au-u-u!!!“

Jakmile jsem uslyšel její výkřik, pokusil jsem se prudce zvednout, ale jediným výsledkem bylo, že jsem zavyl i já: „O-o-ou!!!“

„Všichni muži jsou fajnovky,“ oznámila mi má družka a zaskřípala zuby.

„Bolí mě koleno, mám rozbitý zátylek, po těle spoustu modřin a boulí a možná mi dokonce zlomili pár žeber, ale… Celkově máš pravdu,“ souhlasil jsem nucené a konečně otevřel oči. Asi jsem to neměl dělat. Výhled se mi okamžitě rozmlžil – všechno zmizelo v barevných kolech a narůžovělém oparu…

„Také jsem schytala své, ale nestěžuji si!“

„Ženy mají nižší práh bolesti. A ty jsi ke všemu ještě vamp! Mimochodem, kde se právě nacházíme, co myslíš?“

„A proč se neptáš, jak se cítím?!“

„Bože, hlavně nekřič… To přece vůbec neznamená, že na tebe nemyslím!“ zavrčel jsem, ale nezbylo mi než kapitulovat. Ženské uspořádání priorit dokáže snadno přivést k šílenství snad každého muže. Avšak existuje jen jediné východisko – omluva. „Promiň, hrozně moc se stydím! A jsem připraven odčinit svou vinu, ale pokud možno ne tady a ne teď… Bolí tě to moc?“

„Moc!“ přiznala žalostně. Sabrina seděla u zdi tři čtyři kroky ode mě spoutaná tenkými stříbrnými řetízky. Pro upíra je to něco podobného jako pro člověka elektrošoky. Dokud setrváváte v klidu, dá se to vydržet, ale při sebemenším pohybu se řetízek zařezává do kůže a… Slyšel jsem o sadistických lovcích, kteří svou oběť omotali stříbrným řetězem a tím ji odsoudili k pomalé smrti. Vyděšení nešťastníci leželi hodinu, dvě a někdy dokonce i čtyři zcela bez hnutí – a pak již stačil jediný křečovitý pohyb, aby se jim stříbro pohrouželo do těla snáze než čepel dobře nabroušeného nože…

„Takže jsi neviděla, kam nás odvezli?“

„Ne. Navlékli mi na hlavu pytel,“ řekla po kratičkém zamyšlení. „Mohu to pouze odhadovat. Soudě podle času, který jsme strávili na cestě, jsme neopustili hranice města. Z

celkového vzhledu místnosti a cihlové vyzdívky usuzuji, že se nacházíme ve sklepě. No a zápach kadidla, klenutý strop a další méně nápadné indicie mě vedou k závěru, že se tento sklep nalézá pod fungujícím kostelem.“

„To není moc příjemné…“

„Ještě méně, než si myslíš. Pokud se tu zdržím do večerního vyzvánění, ráno jim nezbude než vytáhnout ty své řetízky z hromádky šedého popela. Měla jsem neurčitý pocit, že by tě to mohlo trošičku zarmoutit…“

Bože, nač jsem jen myslel?! Sabrina je upírka, takže by se ke kostelům neměla ani přibližovat, natož… Večerní bohoslužba nad její hlavou pro ni bude zádušní mší, během níž uhoří zaživa!

„Dane?!“

„Ano?“

„Miluješ mě?“

„Samozřejmě. Máme ještě dostatek času. Neměj strach, určitě tě zachráním.“

„Já vím.“

Ve skutečnosti jsem v hlavě žádné zvláštní myšlenky neměl; ty, které v ní kolovaly, se rozhodně nedaly nazvat spásnými. Alespoň však zmizela bolest – vytěsnily ji jiné, daleko vyšší city. Takže, co bych mohl… Říkat „bychom mohli“ by v této situaci bylo nesmyslné, protože Sabrina se nesměla pohnout. Samozřejmě, vždycky mi mohla pomoci dobrou radou, avšak to nebylo východisko. A já mohu… mohu… mohu vstát! Na třetí pokus se mi jakžtakž podařilo zvednout na kolena (musel jsem se přitom opírat hlavou o podlahu) a o něco později se dokonce postavit na nohy. Než jsem došel k cíli, dvakrát jsem se ztěžka opřel ramenem o stěnu, za což se mi dostalo tupé a nesmyslné bolesti. Sabrina na mě hleděla smutnýma očima. Na košili jí nezbýval ani jediný knoflík, v džínách zel na levém stehně velký otvor a ruce stažené stříbrným řetízkem spočívaly na kolenou. Druhý řetízek, úplně stejný, měla ovinutý kolem mramorových kotníčků.

„Nehýbej se, pokusím se je jednoduše rozhryzat. Stříbro

je měkký kov…“

Za dveřmi se ozval dupot těžkých holínek. Mrkl jsem na Sabrinu, znovu se svalil na své původní místo a jal se předvádět naprostou bezmoc. A musím říci, že mi to šlo realisticky jako nikdy…

* * *

„Znovu vás zdravím, Daniile Andrejeviči! Slečno Waschenberg, moc se omlouvám, že vám nemohu políbit ručku.“

Železné dveře se otevřely a do sklepa se skloněnými hlavami vstoupili dva naši známí. „Kondoři“ vypadali celkem spokojeně, třebaže v očích mlčenlivého doutnaly nepříjemné horečnaté jiskřičky. Zatímco první z nich zabíjel, jen když nebylo zbytí, druhý si jednoduše nedokázal představit jiné řešení situace. Slova „zvítězit“ a „zabít“ byla pro něho synonymy…

„Doufám, že vám nebylo způsobeno zbytečné příkoří? Byl bych rád, abyste vše ostatní brali pouze jako důkaz úcty, kterou chováme k vašim neobyčejným schopnostem.“

„Nešlo by to bez lichotek a patetičnosti?“ požádal jsem ho chladně.

„Kondor“ přikývl a přistoupil ke mně se zjevným úmyslem pomoci mi zvednout. Mlčenlivý mu varovně položil ruku na rameno.

„Nemyslím si, že bych se měl čeho bát. Máme před sebou ušlechtilého soupeře. Neurazíte se, když vás odvleču blíže ke stěně? Takhle… Bohužel vám nemohu sejmout pouta – byl jsem totiž svědkem toho, jak se umíte bít.“

Jeho hlas byl plný důstojnosti a pochopení. Za odlišných okolností bych považoval za čest, kdybych mu mohl stisknout ruku.

„Jste velice laskavý.“

„Maličkost! Cigaretu?“

„Nekouřím.“

„A co vaše dáma?“

„Sabrina nikdy nemluví s nepřítelem, který ji přemohl. O

tom, že by si od vás cokoli vzala, nemůže být řeč. V její krvi se zvláštním způsobem smísila árijská hrdost a samurajská povýšenost.“

„Jen se snažím být zdvořilým.“

„Nemusíte. Myslím, že v dané situaci si to můžete odpustit,“ poznamenal jsem, když jsem za zády s rozkoší pocítil spolehlivou oporu zdi.

Lovec dlouho neodpovídal. Místo toho si strčil do úst cigaretu a cvakl zapalovačem. Poté vyfoukl kouř a konečně promluvil:

„Kdyby to záviselo na mně, propustil bych vás oba třeba okamžitě. Žádný z našich chlapců dosud neměl tak složitou, různorodou a bohatou praxi. Teď, když se jim podařilo zdolat takovou dvojici, je mohu s klidným srdcem pustit do normálního života. Jistě se bez větší námahy vypořádají s kterýmkoli jiným upírem!“

„Ale máte jisté problémy, že?“

„Já?!“

„Jistě, vždyť jste právě použil formulaci ‘kdyby to záviselo na mně’…“

„Aha, tak takhle to myslíte…“

„Kondor“ se posadil na práh a sklepal popel ze své cigarety. Jeho druh stál mlčky vedle něj – hrozivý a neúplatný jako archanděl. „Naneštěstí mám i já své nadřízené, a ti nahoře nedokáží pochopit, proč by upírka, určená k odstřelu, měla získat svobodu. Bohužel pro vaši družku nemohu nic udělat. Sabrinin případ bude dnes večer uzavřen a k její složce budou připojeny všechny průkazní materiály i svědectví o její smrti. Ale vy nejste upír…“

„Jaká to čest! Cožpak jsem člověk?“

„… a nejste ani člověk. Mohl byste být užitečný jak pro náš Řád, tak i pro váš klan. V žádném případě vám nenabízím hanebnou zradu, ale – budu-li se řídit literou zákona – musím konstatovat, že máme povolení zabít jen jednoho upíra. Přičemž konkrétního. Jakékoli změny, neřku-li nadbytečné mrtvoly by mými nadřízenými nebyly vítány…“

Začínal jsem se nudit. Uvědomoval jsem si, že mu skutečně jde o mé dobro a že z jeho hlediska vše vypadá normálně a přirozeně. Upíři nejsou schopní lásky – to je všeobecně známý fakt. Ohaři zabijí Sabrinu (přičemž se pokusí učinit z její smrti další lekci pro novou generaci) a potom mě bez problémů propustí. Jistě jim postačí jen mé čestné slovo, že proti nim nic nepodniknu. A já se samozřejmě nebudu hrnout bůhvíkam v touze po krvavé pomstě; neodpřísáhnu, že zlikviduji každého, kdo měl byť jen okrajově co do činění se smrtí mé družky. Praktikanti odjedou zpátky do svých měst a vsí – a žádný z nich pochopitelně nebude vědět, kde se nachází hlavní základna Řádu. Za předpokladu, že bych měl posvátné poslání pomsty dovést do konce, nesměl bych nechat naživu ani jednoho z nich, což by trvalo nepředstavitelně dlouho. Pochopitelně bych mohl zasvětit lovu lovců celý zbytek života, ale co bych z toho nakonec měl? Tedy nepočítaje vyprahlou duši…

„Bohužel musím váš návrh odmítnout."

„Ani jsme nepočítali s tím, že na něj tak snadno kývnete."

„Kondor" hodil nedopalek na podlahu a rozmáz ho podrážkou. Poté si strčil ruku do náprsní kapsy a vyňal načtyřikrát složený list papíru. „Dovolte mi, abych vám něco přečetl. Kdybych se v něčem mýlil, klidně mě opravte. Tato informace nám byla poskytnuta vysoko postavenými členy vašeho společenství. Tak tedy – jste energetický upír, poměrně vzácná bytost, vládnoucí určitou mocí… I když správnější by bylo říci neurčitou… Dokážete jediným pohledem zbavit sil prakticky jakéhokoli protivníka a v případě nutnosti dokonce i několik lidí. Krom toho jste schopen akumulace energie a jejího soustřeďování do jednoho cíleného úderu. Příkladem budiž vám nikoli neznámý mátový upír-zvrhlík… To je asi tak vše. Nevynechal jsem něco? Z toho vyplývá, že si plně uvědomujeme, s jakým soupeřem máme co do činění. Ale… Momentálně nejste v nejlepší formě. Nemáte kde načerpat energii – jste přece malíř a využíváte city slabých žen. Tady žádné nejsou. Vzít třeba jen kapku

síly vaší družce by bylo riskantní – mohla by nad sebou ztratit kontrolu, mimoděk sebou trhnout a potom… Potom by stříbro udělalo své. Přiznejte, že proti nám v tuto chvíli nemůžete nic podniknout…“

Pozorně jsem se mu zadíval do očí. Doufal jsem, že tímto způsobem odlákám pozornost protivníka od toho, co se mu odehrávalo za zády. Ne že by se tam dělo něco, co by mu mohlo ublížit. Zkrátka jen ze železem okovaných dveří spiklenecky vykukoval úzký obličej mého věrného Mývala.

„Jak vidíte, byly nám o vás poskytnuty kompletní informace.“

„Kondor“ se postavil a dal znamení svému druhovi. „Myslím, že byste rádi strávili poslední hodiny o samotě. Při západu slunce baronesa opustí tento svět. Vy budete propuštěn pozítří a zatím… Popřemýšlejte o mém návrhu. Bylo mi ctí!“

„Ještě jednu otázku,“ ozvala se nečekaně chladnokrevná Sabrina. „Co se stane s tím nebohým děvčetem?“

„Jistě máte na mysli posluchačku Lopatkovou…“ Lovec se znovu otočil, na okamžik zaváhal, ale pak odpověděl stejně upřímně a otevřeně jako vždy: „Splnila své úkoly na výbornou, takže by mohla zaujmout čestné místo v našich řadách. Naneštěstí však nese na krku stopy upířích zubů. A my moc dobře víme, co to znamená.“

„Vysála jsem z ní jed. Nic jí nehrozí.“

„To je možné… Velice lituji, ale nemáme čas na ověřování vašich slov, a stejně tak nemáme právo riskovat. Zítra se všichni, kteří obstáli u zkoušek, vydají zpět do svých regionů, a cena, kterou bychom mohli zaplatit za omyl, je příliš vysoká. Eva už stejně ztratila důvěru spolubojovníků a myslím, že by v akci selhala jako první. Mám podezření, že se zanedlouho stane obětí nešťastné náhody…“

Kaprálův obličej se protáhl a zmizel. Za „kondory“ se zavřely dveře – s tradičním beznadějným zařinčením. Podíval jsem se na Sabrinu a spatřil, že se jí po tvářích kutálejí zlostné beznadějné slzy. Neexistoval způsob, jak to ospravedlnit,

a ani jsem nebyl schopen vymyslet žádná slova útěchy… Modlit se jsme neuměli. Či spíše jsme nesměli, protože upíří modlitba není pouze směšná, nýbrž ze své podstaty zvrhlá a svatokrádežná.

„Víš, mám takový dojem, že jim je o nás známo úplně všechno. Každý náš krok, každý čin, každé místečko, kde bychom mohli složit hlavy… Poskytli jim údaje o tobě a nyní i o mně. A při vzpomínce na druhý útok na chatu si uvědomuji, že Ohaři věděli i o bezmoci našeho armádního ducha. Což mě přivádí k myšlence, že…“

„Dane, kolik zbývá času do večerního vyzvánění?“

„Cože?“ zarazil jsem se. Ženy se věčně odvracejí od toho hlavního a nechávají se rozptylovat detaily. „Promiň, ale asi dvě tři hodiny, víc ne.“

„Potom mě tedy polib,“ požádala mě nesměle. „Kdoví, jestli se nám ještě někdy naskytne taková možnost…“

„Doufám, že ano.“ Vzpomněl jsem si na Mývala. Tento srdnatý voják nikdy neklesal na mysli a já věděl, že za nás bude bojovat až do konce. Čert ví, co by ho mohlo napadnout. „Ale to samozřejmě není důvod pro odmítnutí takové lákavé nabídky, že ano?“

„No jistě, jsem úplně bezmocná, celá v řetězech a divže nekřičím bolestí… Přiznej se, ty zvrhlíku, že se ti to líbí?“

„Strašně…“

Se zády opřenými o zeď a pevně zatnutými zuby – to abych nevykřikl bolestí – se mi podařilo vstát. Jeden krok, pak druhý… Padl jsem na kolena a divže jsem do Sabriny nevrazil. Poté jsem opatrně přiblížil své rty k jejím…

Tato žena vládne hypnotickou mocí – v její společnosti zapomínám téměř na všechno. Pohromy, problémy, životní strázně, nesváry i všechno ostatní se doslova rozpouští v chladných plamenech jejích polibků. Fyzická bolest se téměř okamžitě dala na ústup, zato psychická muka zesílila k nesnesení. Pouhá myšlenka na to, že bychom mohli navěky ztratit jeden druhého, mi připadala nesnesitelná a dávala polibku příchuť posledního přijímání…

Za dveřmi se opět ozvaly kroky. Tentokrát však byly podstatně lehčí a tišší. Uvědomil jsem si, že tuto chůzi znám… Vzápětí zazněl kratičký rozhovor, přidušený výkřik a zadunění padajícího těla. Jestliže Ohaři nezareagují na takový kravál a okamžitě sem nepřiběhnou, asi si jich úplně přestanu vážit.

„To je ona?“ Má družka nevypadala nijak zvlášť překvapeně.

„Stoprocentně,“ přitakal jsem s jistotou.

Skrze zeď se bokem prodral dobrý voják Mýval, uprostřed sklepa se postavil do pozoru, teatrálně zasalutoval a ohlásil: „Do-do-dovolte, abych va-va-vám představil sportovkyni, ka-ka-karatistku a záložní vo-vo-vojínku, zkrátka a do-do-dobře hrdinné děvče – Evu Lopatkovou! Pa-pa-panečku, ta tomu cu-cu-cucákovi natáhla ta-ta-takovou ďa-hu! Až jsem se celý ro-ro-rozklepal…“

Dveře se otevřely a na prahu stanula lovkyně, rozčepýřená jako kartáč na mytí nádobí. Horečnatým pohledem si změřila nejprve mě a pak Sabrinu. Jako vždy se jí nepodařilo najít potřebná slova, úspěšně je však nahradila nezřetelným funěním a supěním.

„Zavřela bys dveře, prosím? Táhne sem průvan…“ požádal jsem ji zdvořile. Evě to ve tváři zacukalo – asi nervový tik.

„On… mi… oni… řekl, že oni…“

„Dane, kdy už tě konečně naučím zdvořilému chování k dámám ze vzdálených provincií?“

„Bože, copak jsem nezdvořilý?“

„Vždyť ty ji děsíš! Svou strojenou lhostejností vyvíjíš neodvratný psychologický nátlak, který boří vnitřní svět tohoto dítěte. To přece nesmíš, drahý! Projev o něco více taktu a pochopení, buď soucitný a trpělivý, obohať vaši komunikaci o prvek hry! Jen tehdy ti sama ochotně vyjde vstříc a důvěřivě ti svěří svá nejintimnější tajemství…“

„Sabrino, CO to od tebe slyším?! K čemu mě to postrkáváš?“

„Ha! Že postrkávám?! Vždyť tě vší silou tlačím oběma rukama…“

„Buď-te zti-cha! O-kam-ži-tě!!!“ zařvala přemožitelka upírů takovým hlasem, že by i jerišské trouby zezelenaly závistí.

Mýval, který měl dost rozumu, aby se nám nepletl do rozhovoru, si připlácí baret k hlavě a tichounce se rozptýlil v koutě.

Tázavě jsme se na Evu podívali.

„Takže tak…“ řekla, když se jí konečně povedlo s obtížemi popadnout dech. „Ten váš veterán čtyř konfliktů povídal, že se naši… že se chystají… No zkrátka že mě už nepotřebují, je to tak?!“

Sabrina na mě upřela tázavý pohled. Evidentně mě tímto žádala radu, zda má dívce způsobit duševní trauma okamžitě, nebo ještě chviličku počkat. Pokrčil jsem rameny. Každopádně, horší už to přece být nemůže…

„Hele vy dva, tak přestaňte mlčet, prosím! Vždyť já už se z toho snad zblázním! Tak ano nebo ne?!“

„Bylo nám řečeno, že se staneš obětí nešťastné náhody,“ řekla má družka bez náznaku škodolibosti.

„Ale proč?!“ Nebohá praktikantka měla slzy na krajíčku.

„Kvůli kousnutí mátového upíra.“

„Ale vždyť jsi všechen jed vysála! Pověz jim…“

„Oni to vědí. Prostě nechtějí riskovat.“

„Prostě… nechtějí? Aha. Jak je to všechno prosté…“

Očekával jsem, že se teď už určitě rozpláče, ale ona jen několikrát popotáhla nosem a pak rozhodně vytáhla z kapsy kalhot pevné krejčovské nůžky. Poté mlčky přestřihla stříbrné řetízky, obemykající Sabrinina zápěstí a kotníky (stopy po spáleninách budou vidět ještě řadu dní…). Vzápětí si stejně mlčky prohlédla má pouta, zavrtěla hlavou a zkusila si mě naložit na záda jako frontová ošetřovatelka.

„Díky, ale to nebude nutné. Nejsem na tom tak zle, abych nemohl samostatně hýbat svými končetinami. Ale hrozně rád bych věděl, kudy a kam teď? Ovšem tato otázka je, jak jistě

víš, ryze řečnická…“

Ani teď nepromluvila. Jen neurčitě mávla rukou a rychle vyšla ze sklepa. Vydali jsme se za ní, aniž bychom uvažovali o následcích. Náš fatalismus měl logické opodstatnění – i kdyby to byla past, jaký je rozdíl, jak a kde zemřeme?

Hned za prahem se na podlaze kroutil a sténal svalnatý mladíček. Vyholený podle všeho dostal pořádnou ránu do slabin a pak do krku. Ten se jen tak nepostaví… Mladíček na nohy, samozřejmě. Vypadalo to, že vyvstane-li potřeba, dokáže naše zrzavé děvče navýsost zkušeně přiložit ruku k dílu. Po odrolených stupních schodiště jsme se dostali nahoru do jakýchsi hospodářských přístaveb. Kolem nádržky se svěcenou vodou Sabrina proběhla po špičkách a s hrůzou zatajeným dechem. Kříž už na upíry nepůsobí tak jako kdysi, zato svěcená voda pořád znamená jistou smrt.

Venku stále ještě svítilo slunce. Eva se otočila a přiložila si ke rtům ukazováček. Na lavičce uprostřed kostelního nádvoří vyčerpaně podřimovala další dvojice mladíků v maskáčích a kožených vestách – Ohařských stejnokrojích. Trenéři-„kondoři“ nebyli nikde v dohledu. Zřejmě odpočívali uvnitř. Pomaloučku jsme se vydali podél stěny, přičemž jsme se drželi ve spásném stínu. Po chvilce jsem poznal, kde se nacházíme. Kostel Petra a Pavla. Takže nás zavezli hodně daleko – až na opačný konec města… Věděl jsem, že bychom si měli pospíšit, neboť i dvůr byl součástí svaté půdy. V bezpečí se ocitneme teprve tehdy, až se dostaneme za mřížový plot kolem kostela.

„Dokážeš doběhnout na zastávku?“ zeptala se lovkyně šeptem. Sabrina nejistě přikývla. Mohla by se sice schovávat ve stínu stromů, ale… Dvacet metrů otevřeného prostranství bylo hodně obtížnou překážkou na cestě ke svobodě.

„Tady!“ Eva si strhla zmuchlané triko, zakryla s ním ramena mé družky a pevněji popadla za ruku. „Kupředu! Pomohu ti…“

Zachránil nás projíždějící kamion značky MAN s tmavými skly. Řidič mě zřejmě považoval za zločince, jemuž se

podařilo uprchnout z vězení, a projevil mužskou solidaritu. Sabrina nebyla ve stavu, v němž by byla schopná kohokoli okouzlit. Nebo že by se šoférovi zalíbila ruměná sibiřská dívka v černé podprsence? To nevím. Ale alespoň jsem v sobě našel sílu si toho všimnout…

* * *

„Unikli jsme příliš snadno," bylo první, co jsem oznámil oběma dívkám, když nám řidič ochotně zastavil u Kozáckého řečiště, kousek od starého hřbitova. Šofér kamionu, mladý Tatar, po nás za svezení nechtěl žádné peníze – ostatně, beztak bychom mu neměli čím zaplatit. Zachoval se v souladu s astrachaňskými zvyklostmi, které říkají, že svět je malý a že ještě určitě budeme mít příležitost se mu odvděčit…

K večeru již slunce ztratilo mnoho ze své vražedné síly, a tak nás Sabrina, přemáhající bolest, dokázala odvést do jedné z opuštěných částí hřbitova. Rostly zde vysokánské topoly a jilmy, půda byla místy podmáčená a naklánějící se kříže se zpola zatopenými ohrádkami vypadaly vskutku hrozivě. Návrat na chatu nebo ke mně domů by byl značně riskantní, zatímco tady jsme mohli strávit noc v relativním bezpečí. Dnešní Ohaři podle všeho hledají upíry všude možně – jen ne v hřbitovních kryptách…

„Nevrť sebou, už jsem to málem měla." Sabrina se již dobrou půlhodinu šťourala v zámku mých pout rezavým hřebíkem, který bůhvíkde vykopala. „Doufám, že nás tady Mýval dokáže najít… Co myslíš?"

„Samozřejmě. Jednou mi vyprávěl, že sem pravidelně zalétává, aby navštívil jistou Bílou vdovu."

„Máš na mysli přízrak Marie Šmídové? Byla to nádherná žena, která ale zemřela velmi mladá. Nešťastný manžel jí nechal postavit pomník. Prý ho pro ni objednal až ve Francii!"

„Ano, Kaprálovi se nějakým záhadným způsobem podařilo navázat známost právě s ní. Říká, že je velmi milá."

„Ale vždyť to není vdova. Dokonce naopak…"

„Nevím, lidé nikdy nesluli zvláštní vnímavostí k osudům duchů. Nazval ji tak jeden chlápek a z recese dokonce natřel její soše, stojící nad hrobem, oči fosforem. V noci to působilo skutečně nezapomenutelně…“

„Hm, pokud vím, dělat si špatnou legraci z mrtvých se nikdy nevyplácí.“

„Jakoukoli legraci!“ opravil jsem ji. „V daném případě Bílá vdova vtipálka osobně navštívila, aby ho požádala o vysvětlení…“

„Budu hádat – teď pobývá ve Spartakovské psychiatrické léčebně v oddělení pro obzvlášť bujné pomatence, mám pravdu?!“

„Skoro. Je totiž v sekci těch nejklidnějších…“

Náš poučný rozhovor přerušilo cvaknutí zámku. S rozkoší jsem si sundal pouta, která se mi již stačila notně zprotivit, a zahodil je co nejdál do trávy. Sabrina do mě šťouchla loktem, aby mě upozornila, že bych se měl podívat na Evu. Smutná lovkyně celou dobu seděla kousek od nás – na vyhřáté žule starého náhrobku. Její hrdlo a ramena již stačilo pozlatit astrachaňské slunce, zatímco z celého držení těla bylo cítit tak hořké rozčarování nad nesprávností okolního světa, až se mi chtělo plakat. Kéž bych to uměl… Lykantropové to mají v tomto smyslu snazší než upíři. Alespoň si mohou zavýt na měsíc. Prý to pomáhá, ale osobně jsem to nezkoušel…

„Běž za ní a vrať jí ho.“ Má družka mi podala triko lovkyně. „Ať se obleče – vždyť by nám takhle mohla zmrznout…“

„Noci jsou teplé,“ opáčil jsem nedůvěřivě.

„Tím spíš jí ho vrať! Možná pak budeš méně civět na její nahá záda!“

Oho, takže má žárlivá vamp si dívky skutečně váží… V jakémkoli jiném případě bych já dostal facku, zatímco objekt mé pozornosti přinejmenším pět šrámů přes celý obličej! O tom, co dokáží Sabrininy drápky, je možná lepší pomlčet… Přikývl jsem, přistoupil k posmutnělé přemožitelce upírů a

posadil se na náhrobek vedle ní.

„Tady máš… Děkuji.“

„Není zač…“ odvětila lhostejně.

„Nejen za to triko. Spíš jsem měl na mysli skutečnost, že jsi nám zachránila život.“

„Zradila jsem vás.“

„Všichni děláme chyby…“

„Jenomže zrada není chyba!“ Eva se prudce otočila a tak pronikavě se mi zahleděla do očí, jako by v nich mohla nalézt odpovědi na všechny otázky lidského bytí. „Vždyť vy o mně nic nevíte… Zrazovala jsem vás už od samého začátku, špehovala jsem vás, dělala jsem všechno, co bylo v mých silách, abych způsobila vaši smrt!“

Věděl jsem, že se musí vypovídat a vykřičet – jinak by to její srdce nemuselo vydržet. Dospívání bývá někdy velice mučivé. Ne, soudit nebo ospravedlňovat její činy nebudu já. To ona nad sebou vyřkne rozsudek a ona sama ho také vykoná…

„Říkali mi, že upíři jsou ztělesněním zla! Že pijí krev, zabíjejí lidi a mrzačí životy těch, které mění ve stejné bestie. Viděla jsem Sabrinu, když… A zdálo se mi, že to je přesně ono – nejhrůznější zločin proti lidskosti! Zastav je, říkala jsem si, přeruš jejich černou cestu, udělej něco, cokoli…“

Máš naprostou pravdu, má milá… Je to naše vina, že jsme se ti nikdy nesnažili ukázat v lepším světle. Ničím jsme ti tvůj úkol neulehčovali, klamali jsme tě a nechápali, jaké to je, když se někdo ocitne mezi dvěma mlýnskými kameny. Odpusť nám…

„A já jsem věřila, věřila jsem jim! Zrazovala jsem, lhala jsem, abych získala vaši důvěru, chovala jsem se jako ta nejhnusnější špína a zároveň… Zároveň jsem sebou kvůli tomu pohrdala. Ale vždyť to všechno bylo ve jménu velkého cíle! Ušlechtilého cíle! Když zabijete upíra, znamená to, že jste svůj život neprožili nadarmo – tak nám to říkali! Bože, kým jsem se to stala? Kým jsem byla… A proč?… Proč tak snadno a rychle… Měla jsem takový strach… A pořád ho má-á-

ám!!!“

Rozvzlykala se s hlavou na mé hrudi a já se jako poslední trouba neustále ohlížel po Sabrině. Ta však jen mávla rukou a odbelhala se kamsi za stromy. Nesnažil jsem se „zbloudilou dceru“ uklidňovat; upřímně řečeno jsem měl odjakživa potíže s nalézáním soucitných slov. Ale mužské ruce jsou někdy mnohem výřečnější než slova… Hladil jsem jí po vlasech a po ramenou, otíral jsem jí slzy a s každičkým dotekem ji zbavoval části hořkosti a bolesti. Chtěl jsem jí dát beze zbytku to málo světlého a dobrého, co se nějakým zázrakem zachovalo v mé duši – za jeden jediný pohled jejích tajuplných zelených očí…

„Hej! Máte hlad?“

Sabrinin hlas, doléhající z dálky, nás vrátil do reality. Lovkyně zrozpačitěla, kvapně si natáhla triko a provinile mě požádala o kapesník. Naneštěstí se ukázalo, že mé kapsy že jí prázdnotou…

„Tak jdete, nebo ne?!“ Tentokrát už byly ve volání slyšet výhružné notky. A nebyl to zrovna ten případ, kdy by stálo za to nutit mou družku, aby nás dlouze přemlouvala.

Vstali jsme a poslušně zamířili směrem, odkud se ozýval hlas vamp.

„Tady! Jen se podívejte, co všechno a kolik se mi povedlo nasbírat!“ Sabrina nám hrdě ukázala na téměř čistý novinový dvojlist; na něm leželo šest slepicích vajec, zabalených do topolových listů, půlka žemle, kousky tmavého chleba, několik karamelek a dvě zelená jablíčka. „Dneska je rodičovská sobota a hřbitov byl od rána plný lidí. Myslím, že by se tu toho dalo najít i víc, ale nechtělo se mi přibližovat ke kapli. Beztak mi třeští hlava a oni se tam navíc určitě za chvíli dají do vyzvánění…“

Bývaly časy, kdy zvuk kostelního zvonu zabíjel upíry na místě. Dnes se samozřejmě mnohé změnilo, ale jisté tradice jsou tak hluboce zakořeněné ve vědomí, že by bylo hloupé riskovat. Koneckonců, jednodušší by bylo, kdybych se tam vydal já sám – vypadám teď jako poslední otrhanec a nikdo

by mi jistě neodepřel almužnu.

„Posaďme se k jídlu!“ prohlásila obřadně oslnivá vamp. Nemusela nám to říkat dvakrát. Všem nám příšerně vyhládlo, a tak jsme byli se skrovnou večeří hotoví ani ne během pěti minut. Vejce Sabrina jíst nemohla – byla totiž „svěcená“ –, takže se musela spokojit s jablky a chlebem. Alespoň toho víc zbylo pro mě a Evu. A po jídle se snad každý dostává do povídavé nálady. Ať už to je člověk nebo upír…

„Já toho člověka opravdu neznám. Zavolal a jménem našeho Řádu mi poručil, abych odemkla dveře.“

„Jen tohle?“

„No, ne tak docela… Také mi řekl, abych pak k telefonu zavolala vás. Tedy nejprve zavolala a potom otevřela, samozřejmě. Co jsem měla dělat? Vždyť jsem Řádu odpřísáhla věrnost a nesmělo mě ani napadnout, že bych nesplnila rozkaz.“

„Byl to takový nepříjemný hlas? Jakoby umělý, s kovovým echem? Medvědodlakovi nevolej… Znělo to přibližně takhle?“

„Jasně, tak nějak,“ přitakala Eva. „A ještě něco – jak mohl vědět, že to budu právě já, kdo zvedne sluchátko? Vždyť kdyby ho zvedl kdokoli jiný, k útoku na chatu by vůbec nemuselo dojít. Tedy, ono by k němu nejspíš došlo tak jako tak, jenomže… Prostě by probíhal úplně jinak…“

„Co ty na to, Dane?“

„Domněnek mám dost a dost, jenomže se mi nechce vytvářet logický řetězec na základě neověřených předpokladů,“ řekl jsem hlubokomyslně a něžně si k sobě přivinul Sabrinu. Vamp divže nezapředla blahem, uvelebila se po mém boku, majetnicky chytila mou ruku a položila si ji na stehno. „Vycházejme z toho, co víme najisto, Celkem nám bylo voláno třikrát. Poprvé se jednalo o varování, podruhé o udivené konstatování se stínem nespokojenosti a potřetí o škodolibou žádost. Odhlédneme-li od emocionálního zabarvení všech těchto sdělení, zjistíme, že volajícím musela být osoba, dis-

ponující rozsáhlou informační základnou, rozvětvenou špionážní sítí a téměř neomezenou mocí. A této osobě, jak to vypadá, nejsme ani trochu lhostejní.“

„Momentíček… Je to všechno hrozně komplikované…“ povzdechla si přemožitelka upírů a přitulila se ke mně zleva. „Aha! Takže takhle! Potom tedy vzniká otázka, koho jsme si mohli do takové míry rozhněvat.“

„My… Co s tím máš společného ty?“

„Přestaňte se divit! Nezapomínejte, že i já jsem byla na seznamu obětí!“

„To vskutku,“ připustil jsem nuceně. Upřímně řečeno, všem zmíněným skutečnostem odpovídal pouze jediný kandidát, ale jeho jméno se mi nechtělo vyslovovat. Tím spíše, že by to stejně nic nevyřešilo, a možná celý problém dokonce prohloubilo…

„Vím, nač myslíš,“ zabručela pochmurně nekompromisní vamp. „Ba co víc – po zralé úvaze jsem dospěla k názoru, že máš naprostou pravdu. Ale mám-li být upřímná, nevidím v téhle mele žádný smysl… Kvůli čemu? Proč? Za jakým účelem?“

„Možná prostě jen chce, abych si konečně zvolil. A moc možností rozhodně nemám, protože díky jeho snažení byly pro mě vytvořeny velice specifické podmínky.“

„O kom to mluvíte?“ vpadla mi do řeči Eva. Tázavě jsem se podíval na Sabrinu a ta přikývla. Což, děvče má právo dozvědět se všechno. Jsme teď koneckonců na jedné lodi…

„Začněme krátkým nahlédnutím do dějin. Kdysi dávno, za úsvitu času, se všichni lidé i nelidé podřizovali jediné ústřední moci – náčelníkovi, knězi, králi nebo knížeti. Tento post pochopitelně zaujímali jen ti nejsilnější a nejmocnější, zatímco ostatní se podřizovali a sloužili. Společenství Stínu Zbavených rovněž mělo svého krále-praotce. Ten byl později prohlášen za boha a časem se z něho stal spíše všeobecně uznávaný symbol… Svět se měnil – nic není věčné. Postupně se transformovaly zákony bytí, pravidla, pojmy… Zkrátka v současnosti existuje jeden starý a vlivný upír, jemuž se

podřizuje mnoho jiných. Nazývají ho Baronem. A tento Baron o mě začal v posledních letech projevovat zvýšený zájem. Jsem přece zrůda, monstrum, energetický mutant. Nevím, jaké jsou jeho plány, ale kvůli něčemu mě evidentně potřebuje.“

„Jenomže Dan ochrannou ruku tohoto vznešeného patrona zatvrzele odmítá,“ dokončila Sabrina významně. „Čas od času se stává, že se rozpory mezi lidmi a upíry vyhrocují do krajnosti a jindy se na ně zase téměř zapomíná. Je to cyklický jev. Baron se chce ujistit, že se náš hrdinný milovník v případě potřeby postaví na jeho stranu.“

„Když je Baron takové velké zvíře,“ promluvila Eva po chvilkovém zamyšlení, „tak nejspíš stojí i za podpisem té hanebné Dohody, že?“

„Ano.“

„Tak potom tím spíš ničemu nerozumím…Jestliže ten váš Baron chtěl skutečně zvábit Dana na svou stranu, jak jen mohl nám (lovcům, myslím) vydat Sabrinu? Vždyť byste se za její smrt strašlivě pomstil, ne?!“

„Pomstil bys mou smrt?“ zavrněla něžně má družka. Pokrčil jsem rameny a přiznal, že rozhodně ano:

„Takže byste otevřeně vystoupil proti Ohařům. Ti by se samozřejmě bránili a zesílili by tlak na upíry. Upíři by se pochopitelně nenechali jen tak vybíjet a začali by častěji napadat lidi, aby posílili své řídnoucí řady. A potom… Hm, mám pocit, že dál už nám vzniká něco moc a moc nepěkného.“

„Válka mezi lidmi a upíry ve velkém měřítku!“ souhlasil jsem. „Jsou-li naše závěry správné, tak právě o tohle Baron usiluje. Něco takového naznačoval Kňour a přesně toho se obával Chrapoun. Možná to bude znít jako banalita, ale já žádnou válku nechci…“

„Máte na-na-návštěvu!“ ozval se za našimi zády čísi radostný řev – tak hlasitý, že jsme leknutím málem povyskočili. No, vlastně jsme si možná opravdu povyskočili, ale ne moc vysoko a hlavně nenápadně…

„Kaprále! Kde se tady bereš?“ Otočil jsem se a pochopitelně uviděl našeho věrného ducha, jak se vznáší nad náhrobky. Nikdo jiný by se k nám nedokázal přikrást tak nehlučně. „Jak jsi nás našel?“

„Ma-ma-mám vlastní zdroje! Stačí chvilka a vi-vi-vím všechno!“ Mýval – bělavá substance, ostře kontrastující s tmavomodrým nebem v pozadí – hrdě vypnul přízračnou hruď. „Úroveň mo-mo-mobilní komunikace je u nás, éterických by-by-bytostí, ta-ta-taková, že se všechny drahé družice mu-mu-můžou jít rovnou za-za-zahrabat! Ale o tom jsem te-te-teď mluvit ne-ne-nechtěl… Zkrátka a do-do-dobře, ne-ne-nesu špatné zprávy!“

„Povídej.“

„Chrapoun je v ne-ne-nemocnici!“ Podívali jsme se jeden na druhého. „Říká se, že ho po-po-pořezali dnes ra-ra-ráno přímo na stanici. Nějaký trouba-civilista mu-mu-mu vrazil do ru-ru-ruky stříbrné ši-ši-šídlo… Udělal jenom ma-ma-malinkatý otvůrek! Nikoho ani ne-ne-nenapadlo, že by to mo-mo-mohlo být vážné, Chrapoun je přece chlap jako ho-ho-hora… Je-je-jenže! Je to me-me-medvědodlak! A to-to-to setsakra mění situaci! No prostě ho mu-mu-museli odvézt do Soloyjovské ne-ne-nemocnice na nábřeží.

„Medvědodlakovi nevolej. Nepřijde…“ zacitoval jsem a Sabrina s Evou chápavě přikývly. Mýval samozřejmě nepochopil nic a po chvilkové úvaze se znovu dal do řeči.

„He-he-hele, vy jste se tady va-va-vážně rozhodli přenocovat?“

„U mě nebo u Jaralových nás budou hledat v prvé řadě. Zkrátka nemáme kam jít.“

„Mi-mi-mizérie…“

„Přesně tak. Mimochodem, ještě jsem ti nestačil poděkovat.“

„Za co ja-ja-jako?!“

„Za to, že jsi zavolal na pomoc Evu a řekl jí, co se s ní ‘kondoři’ chystají udělat.“

„Sama jsem už měla podezření.“ Lovkyně mávla rukou,

ale hned vzápětí dodala: „Ale je pravda, že tady pan důstojník vykoukl ze zdi a k smrti vyděsil strážného u dveří do sklepa. Jinak bych ho nikdy tak snadno nepřemohla.“

Rázem jsme na skromného ducha pohlédli s mnohem větší úctou.

„Ale no ta-ta-tak… Ne-ne-nechte toho… Vždyť to ne-ne-nestojí za řeč… Byla to jenom ma-ma-maličkost…“ Kaprál se pokusil začervenat, ale nehmotným bytostem to příliš nejde. „He-he-hele, ale tady ne-ne-nesmíte zůstat! Da-da-dane, to není žádná le-le-legrace! Odkráglují va-va-vás tu!“

„Co je komu na hřbitově po nás?“ odfrkla si lovkyně neohroženě.

„Upírům,“ odpověděla tiše Sabrina a varovně si přitiskla ukazováček ke rtům. Všichni jsme strnuli…

* * *

Byla to má vina. Souboj s Řádem Ohařů mě natolik pohltil, že jsem dočista zapomněl, s kým lovci spolupracují. Soukmenovci mé družky nám mohli ve skutečnosti způsobit ještě mnohem více nepříjemností. Dosud o tom bylo obtížné přemýšlet prostě proto, že dříve upíři nikdy nenapadali sobě podobné. Ale nyní jsme se všichni ocitli v odlišných podmínkách…

„Hele, ono nám vážně něco hrozí?“ zašeptala tichoulince Eva. Rty se jí přitom stěží pohybovaly. Ukázal jsem na dvě nedaleké jívy – mlčky, pouhým pohybem obočí. Lovkyně se tím směrem podívala a mimoděk se zachvěla. Něčí stařičký náhrobek se postupně nakláněl na stranu.

„Neboj se, dítě. Nikdo nevstává z hrobu,“ vysvětlila Sabrina a gestem nám naznačila, abychom si lehli. „Zkrátka se jen dva chlapci, kteří si přečetli moc dobrodružných románů, rozhodli připodobnit hrdinům svých příběhů. Na tomto hřbitově se sice už dávno nepohřbívá, ale čas od času tu lze narazit na vykradače hrobů.“

„Tak proč potom mluvíme šeptem? Měli bychom zakřičet a vylekat je!“

„Oni pro nás nepředstavují problém.“ Má moudrá vamp rozmrzele mávla rukou a otočila Evinu hlavu jiným směrem. „Ale všimnou-li si nás ti v černém, mohlo by to být zlé…“

Rovněž jsem se tam podíval, abych se už bůhví pokolikáté přesvědčil o její schopnosti rychle a přesně vyhodnocovat situaci. Vykradači hrobů byli skutečně jen dva a jednalo se o chlapce sedmnácti či osmnáctileté – téměř ještě děti. Mohl jsem pouze hádat, co je přimělo, aby se v noci vydali na hřbitov… Hledali snad poklad? Hodlali si vyrobit svítilnu z lebky? Zalaškovat si s černou magií? Avšak za jejich zády kolem ohrádek a vetchých křížů nehybně klouzaly shrbené siluety. Aroma máty bylo natolik silné, že jsme ho cítili i my…

„Takhle početnou smečku šakalů jsem tedy dlouho neviděla. Už jsem jich napočítala přinejmenším šest.“

„Osm,“ opravil jsem ji.

„Devět,“ dodala lovkyně. „Támhle ještě jeden běží podél keřů – opičák jeden smradlavý! A… Jejda, kam se podél náš duch?“

„K čertu,“ vydechl jsem. „Snad nevyrazil zachraňovat ten párek mladých troubů?!“

„Co by ne? Je to přece správné…“

„Děvče, teď si na okamžik představ, že se zatajeným dechem vykopáváš něčí ostatky a zezadu ti dýchá na zátylek urostlý koktavý duch. Co myslíš, že se stane, až na ně promluví?“

„Dostanou infarkt!“ přiznala Eva zaraženě. Nezbylo mi nic jiného než vstát a vydat se k místu nevyhnutelného incidentu. I kdybych to měl udělat jen proto, abych svým příkladem podpořil Mývalovo idiotské nadšení…

„Ne, drahý, já to zvládnu lépe.“ Do nohy se mi zabořily Sabrininy ostré nehtíky.

„Mohou tam přijít k úhoně lidé!“ Mladá zachránkyně lidstva se neklidně zavrtěla. „Uvolněte cestu profesionální lovkyni upírů. Koneckonců, ze všech zkoušek jsem vždycky měla samé jedničky! Jenom jednu dvojku…“

„Ze zpěvu?“

„Jak jste to uhádl?!“

„Ohařská výuka zahrnuje i zpěv rituálních zaklet.“ Profesorským gestem jsem si na nose upravil neexistující brýle. „A stejně tak válečné tance, boj zblízka, hod česnekem, box v postříbřených rukavicích, používání posvěcených nunčaků, šermování s osikovými kůly, vydávání se za předměty denní potřeby, jako je papiňák a…“

„Podívejte se!“ Vamp se trochu nadzvedla a vehementně mi zacpala ústa.

Ano, skutečně jsme se zbytečně zapovídali a události mezitím nabraly nemilý spád. Mladíci se konečně dokopali… Zetlelé víko rakve odlétlo stranou a v mdlém žlutém světle malých baterek se objevila Kaprálova hrůzu nahánějící postava.

„Ja-ja-jak jste se opovážili?! Kdo jste, že ru-ru-rušíte věčný spánek ze-ze-zesnulých?!!“

Odpovědí mu bylo mlčení… Přičemž tak hlasité, že by na ně musel být pyšný jakýkoli tvůrce němých filmů.

„Aha, ta-ta-tak teď na-na-najednou mlčíte, co?“ pokračoval Mýval, který ani příliš neskrýval své nadšení z toho, že nalezl dva tak pozorné posluchače. „Na křižování už je po-po-pozdě! Bu-bu-bůh koneckonců ne-ne-není žádný anděl! Ka-ka-kam to…? Stůjte! A bo-bo-bojte se!“

Myslím, že teď už to s tím křikem přehnal. Stálo mu to za to? Kam se teď chlapci v mokrých džínách asi vrtnou? Ale to nebylo zdaleka nejhorší – mnohem strašnější byla skutečnost, že mátoví upíři dokáží ucítit pach lidského strachu na vzdálenost mnoha mil. Takže jsme již neměli na vybranou. Nezbývalo nám než zasáhnout. Výhradně kvůli Evě, samozřejmě. Mě osobně osud obou mladých idiotů ani trochu nezajímal…

Nad hřbitovem se přehnalo tiché a podivně tísnivé vytí.

Náš průsvitný důstojník se nedůvěřivě rozhlédl.

„K če-če-čertu! To je-je-je ale smůla… Prostě smůla! Hněte se-se-sebou, děcka! Šup do rakve! Bu-bu-budu vás

krýt… Tak bu-bu-bude to?!!“

Vykradači hrobů ani nepípli, poslušně se svalili do vlastnoručně vykopané jámy a posadili se přímo na vyrušené ostatky.

„A za-za-zakryjte se víkem, vy tu-tu-tupouni!“

Mladičcí promptně uposlechli. Jednali naprosto automaticky. Nepochyboval jsem, že se k nim dar řeči ještě dlouho nevrátí.

„Evo, buď tak hodná a poseď tady, zatímco já a…“

„Vždycky vy a Sabrina!“ Uražená lovkyně se už ani nesnažila mluvit tiše. „Copak já jsem nic? Copak si se mnou můžete podle libosti smýkat? Copak nemám právo dokázat, že alespoň za něco stojím?!“

„Dokázat komu?“ Unaveně jsem obrátil oči v sloup.

„Sama sobě!“ odsekla Eva a vrhla se kupředu.

„Ať si jde, Dane.“ Má družka se beze spěchu postavila. „Myslím, že by naše děvče udělalo cokoli – jen aby získalo tvou pozornost. Ona má v sobě něco takového… Zkrátka něco, před čím musím couvnout dokonce i já. Ano, i já, třebaže má láska k tobě už dávno nepotřebuje žádné důkazy…“

Mladá Sibiřanka zdolala trať se zvýšeným stupněm obtížnosti (hrboly, jámy, kříže, ohrádky, náhrobky) v rekordně krátkém čase. Během chvíle stanula vedle Mývala a zaujala bojový postoj. Duch spokojeně zabručel.

„Vypadněte, mrchožrouti. Jinak za sebe neručíme!“

Mátoví šakali sevřeli dvojici do kruhu, z něhož nebylo úniku. Ten, který se přiblížil jako poslední, se ohavně zachichotal: „Jaké to setkání, děťátko… Vzpomínáš si na mě?“

Já osobně bych tento hlas poznal mezi tisícem jiných. Jak se mu podařilo přežít? Nejspíš dopadl na něco příliš měkkého. Koutkem oka jsem postřehl, jak se v Sabrininých černých kadeřích zamihotaly zelené elektrické jiskérky – první známka toho, že se jí začíná zmocňovat nekontrolovatelná zuřivost.

„Takže Slavíček…“

Upíří transvestita mezitím ochotně poučoval své zbabělé

druhy: „Ta holka je vážně třída – ještě dlouho se budete olizovat! Už jsem ji jednou ochutnal…“

Mýval užasle vykulil oči na lovkyni, ale ta si jen ukazováčkem poklepala na čelo, aby mu dala najevo, že je nadržený pitomec a že slovem „ochutnal“ bylo myšleno něco úplně jiného.

„A ten duch je úplně neškodný. Jediné, co umí, je rámusit. Já všechno vím, mám své konexe…“

„Pro ko-ko-koho pracuješ, ty-ty-ty hnusáku?!“ zaburácel Kaprál, ale nikdo ho už neposlouchal. „Ta-ta-takové jako ty jsme ce-ce-celou rotou rozdupávali na ka-ka-kaši…“

Mátoví upíři čerpají sílu ze strachu svých obětí. Kdyby Eva potkala samotného Slavíčka v úzké zapadlé uličce, byl by to on, kdo by se dal na panický útěk – a ještě by u toho vřeštěl, jako by ho na nože brali. Dokonce ani ve dvou, ba ani ve třech se mátoví šakali neodvažují útočit na lidi, kteří by se jim mohli postavit na odpor. Ale devět proti jednomu či přesněji jedné… Lovkyni ke cti musím přiznat, že se nepouštěla do zbytečných rozhovorů, neprosila o milost, netrvala na čestném souboji, nevolala o pomoc a pouze se mlčky chystala k obraně. Možná i proto přijala příchod můj a Sabrinin s takovým klidem, bez ječení a polekaného poskakování.

„Táhněte, kreatury!“ řekla má družka vlídně. Má vzácný dar bezchybně volit jediný možný způsob vyjednávání.

„Sabrina-a…“ zasyčel zlostně transvestita. Jeho poznámku podpořilo sborové zaskřípání zubů. Mátoví šakali nejvíce na světě nenávidí právě opravdové, aktivní, skutečné upíry! Staví se k nim asi jako smečka vesnických voříšků k uhlazenému vlčákovi s rodokmenem a množstvím ocenění.

„Už tolikrát ses nám pletla do cesty, ale dnes… Dnes není tvá noc!“

„Neruším, děvčata?“ ozval jsem se. Mrchožrouti ucouvli, žádný z nich neměl tu drzost, aby se mě pokusil zastavit.

„Dan Titovskij?! Je to vážně on… A stále žije…“ zašelestilo to mezi útočníky. V jejich hlasech zaznívala zvláštní

směsice zloby a obdivu.

Uvědomil jsem si, že Mýval, který nás do celé této záležitosti namočil, beze stopy zmizel.

„Takže tři proti devíti. Zdá se, že se karta pomalu obrací. Doporučuji vám uposlechnout mou okouzlující družku. Za chvíli už možná nebudete mít příležitost."

V jakékoli odlišné situaci by se mátoví šakali nepochybně stáhli. Té noci však jejich hlad potlačil pud sebezáchovy…

„Jste mimo Zákon! Každý nemrtvý ve městě ví, že jste porušili Dohodu a vystavili nebezpečí nás všechny. Byli jste vyškrtnuti červeně…"

Tohle nebylo nijak zvlášť příjemné. Dokonce bych řekl, že to bylo moc špatné. Červeným inkoustem se ze seznamu upírů vyškrtávají výhradně sebevrazi; ti, kteří si dobrovolně probodli srdce osikovým kůlem! Na druhou stranu, já sám jsem nikdy členem společenství nebyl, takže jsem tak či tak neměl co ztratit. Avšak to, že vyškrtli Sabrinu… Bude ji to bolet, moc a moc ji to bude bolet… Stop! Musím se na celou věc jednoduše podívat z jiného úhlu. Že vyškrtli Sabrinu?! Tu neobyčejnou, krásnou, talentovanou, okouzlující, chytrou a citlivou vamp?! Vždyť já je za tohle všechny zakopu do asfaltu! No, to už zní podstatně lépe… Tak tedy: „Drahá, myslím, že si nebudeme zbytečně dělat těžkou hlavu kvůli všelijakým vyškrtáváním, mám pravdu?"

„Samozřejmě," souhlasila okamžitě a Eva – ačkoli ničemu nerozuměla – si rovněž trochu povyskočila. Na znamení solidarity.

Mátoví mrchožrouti si už samou netrpělivostí okusovali nehty, ale netroufali si zaútočit, neboť pořád necítili strach svých obětí. Devět proti třem jim stále ještě nepřipadalo jako příznivý poměr… Slavíček-Irena se očividně rozhodl stát vůdcem smečky a neustále ostatním předhazoval jednoduché počty: „Vždyť jsou slabší než my! Jedna černá děvka mimo Zákon; jedna zrůda, hanobící všechny skutečné upíry; a jedna nemotorná Oharka, které s radostí vyrvu játra! Jakým právem si nám dovolují upírat kořist?!"

„Právem Silného!“ zvýšil jsem hlas a obřadně pozvedl ruce k noční obloze. Takovouto mnohoznačnou pózu zpravidla zaujímají kněží a kouzelníci, aby přivolali na hlavy pochybovačů hromy a blesky. „Kdo se mi opováží postavit?!“

Morálka devítky šakalů definitivně klesla na bod mrazu. Kdyby z nás byť jen na okamžik vycítili nejistotu, vrhli by se všichni najednou do útoku a dost možná by napáchali nemálo škod. Já a Sabrina se o sebe samozřejmě dokážeme postarat. Snad by se nám povedlo zachránit i naši zrádkyni-zachránkyni, ale ti dva pitomci, kteří se v rakvi třesou strachy, by pokousání nejspíš neunikli! Zkrátka, přinejmenším jeden z mrchožroutů se k nim určitě dostane, zatímco my budeme zabráni do boje s jeho druhy. A můžete mi věřit, že to bude pro oba chlapce více než dostatečné…

„Já… Já jim nevěřím,“ začal opatrně neúnavný Slavíček.

Ležérně jsem na rtech vykouzlil povýšený a opovržlivý úsměv. To by pravděpodobně bohatě stačilo, avšak Eva dospěla k ryze ženskému rozhodnutí, že události je třeba popostrčit. Jenom maličko…

„Zpátky, ohavo! Dan už začal vysávat tvou energii. Ani ne za minutu se bezvládně zhroutíš na zem tlamou rovnou do špíny a budeš nás úpěnlivě prosit o milost. Už to cítíš? Cítíš jeho všepohlcující sílu?“

„Nech toho, Evo.“

„Copak, ručičky tě už neposlouchají? Očička se zavírají, kolínka se chvějí, žaludek máš jako na vodě a slinky už ti moc netečou, co?“

„Evo, moc tě prosím…“

„Ha! Nadešel čas zúčtování! Všichni uzříme sílu neporazitelného Dana Titovského – nejmocnějšího, nej… nej…“ Zanícená přemožitelka upírů na mě povzbudivě mrkla. Nejspíš mi naznačovala, abych se dal do díla. Povzdechl jsem si. Teď už nemělo smysl jí cokoli vysvětlovat. Zvrátil jsem hlavu a zadíval se na hvězdy. Všichni okolo si napjatě prohlíželi Slavíčka, který byl pochopitelně vystrašený, ale nic víc… Tím chci říci, že nepadal na zem a v jeho organismu nedo-

cházelo k žádným zjevným změnám.

Eva na mě mrkla podruhé… Pak ještě jednou…

„Aha," došlo jí konečně. „Takže my blafujeme?"

„Teď už ne…"

„Ale jste přece energetický upír! Osobně jsem byla u toho, když jste doslova ždímal svalnaté chlapy a bral si jejich životní energii… Tak to udělejte i teď! Do něj!"

„Ještě mi řekni aport…" poradil jsem jí posupně. „A mimochodem – já se zaměřuji na pohledné dívky. Vysávat špinavou energii mátového upíra… No dovol! Vždyť mně se dělá zle, když se na něj jenom dívám."

„To ale znamená, že… Že jsem asi husa, co?" zeptalo se nesměle naše zrzavé trápení. Já i Sabrina jsme otevřeli ústa, abychom jí sborově odpověděli, ale v tu samou chvíli všichni mátoví upíři naráz zaútočili…

* * *

Rozhodně to byla pořádná pranice. Dokonce bych ji označil za dynamickou a poutavou. Lidstvo odjakživa nedoceňovalo psychologický účinek této kratochvíle, a přitom často nic (alkohol, drogy, sex ani hazardní hry) nedokáže zbavit stresu tak účinně jako rvačka. Modřiny a boule o sobě sice stále dávaly vědět, ale mé potlučené tělo se ve stavu zvláštního opojení přesto směle vrhlo do další potyčky! Mátový upír, rozohněný blízkostí krve, věčným hladem a odvahou, již mu dodává přítomnost celé smečky jeho druhů, je protivníkem navýsost nebezpečným. Má ostré drápy, nelidskou sílu a téměř ignoruje fyzickou bolest. Ve střetu s ním vás může zachránit jen rychlost reakcí a umění vyřadit soupeře z boje jedinou ranou.

Prvnímu pološílenému útočníkovi jsem chladnokrevně zabořil do očí ukazováček a prostředník. Minout jeho planoucí červenooranžové zraky bylo prakticky nemožné. Šakal zavyl, svalil se na zem a začal se točit jako čamrda. Byl jsem si jistý, že potrvá ještě hodně dlouho, než se mu vrátí alespoň černobílé vidění…

Druhému jsem se stačil vyhnout. Třetího jsem chytil pod krkem a využil síly jeho pohybu, abych ho mrštil na železný plůtek kolem něčího hrobu. Zašpičatělé tyče proděravěly jeho měkké tělo hned na třech místech.

Sabrina dlouho stála téměř nehybně. Pak jediným, téměř nepostřehnutelným kočičím pohybem rozpárala tvář šakalovi, který se k ní opovážil přespříliš přiblížit. Krev z drápů si ale neolízla – místo toho si štítivě otřela ruku o oblečení…

Také Eva se ukázala z té lepší stránky. Popadla stařičkou lopatu, odhozenou vykradači hrobů, a jediným úderem zlomila její násadu o něčí krk. Sice to nestačilo, aby útočníka zabila, ale mátový mrchožrout vyvřískl a dal se na útěk, aby si někde v ústraní vrátil na místo posunuté obratle. Vzápětí nás všechny pohltila vlna oslnivě bílého světla a záhrobní hlas důrazně pronesl:

„Zastavte se!“

Všichni udiveně strnuli. Lovkyně nervózně kopla nejbližšího upíra do rozkroku, ale nedočkala se žádné reakce. Ze strany pochmurné stromové aleje se k nám blížil obrovitý přízrak – třímetrová mladá žena ve splývavé róbě a s šátkem na hlavě. Hned za ní klouzal náš neúnavný Kaprál.

„To je Bílá vdova!“ vydralo se chraplavě ze rtů jednoho z šakalů.

„Ajaj, maminko, maminečko-o…“ Lovkyně otevřela pusinku a já čekal, že se dá do křiku. Rychle se však vzpamatovala. A opravdu, proč by vlastně měla křičet? Copak ještě nikdy neviděla ducha? Já osobně jsem měl s jedním z nich – bledým a věčně číhajícím v koupelně či na toaletě – zkušeností ažaž! Klidně bych se mohl pustit do psaní neslušných memoárů, jež by sloužily jako příručka pro maniaky…

Já a Sabrina jsme se podívali jeden na druhého a svorně přemožitelce upírů zacpali ústa. V Astrachani není mnoho duchů, stojících za pozornost, ale Bílá vdova rozhodně patří do první pětky. Vyrovná se i slavnému Zasévači očí z Chlebnikova domu.

„Kdo se opovážil rušit klid mrtvých?“

Její slova zněla podstatně působivěji než nedávné Kaprálovo koktání, a tak nebylo divu, že se nedočkala odpovědi. Vlastně bychom na sebe mohli donekonečna ukazovat prstem, ale bylo nasnadě, že skuteční viníci se právě schovávají v hrobě. Zpod víka cizí rakve se stěží slyšitelně ozýval tlukot jejich vyděšených srdcí.

„Nedovolím nikomu, aby rušil klid tohoto místa!“

Ó, rozhodně jí k tomu nescházejí prostředky… Na rozdíl od v podstatě neškodného Kaprála by nás Bílá vdova mohla bez problémů odhodit až někam za hřbitovní bránu. Nebo by pro nás vymyslela ještě tvrdší trest – má totiž nepříjemně bohatou fantazii, podpořenou gymnaziálním vzděláním…

„Nechť ti, kdož sem přišli se zlem v srdci, odejdou!“

Přízračná ruka plavně ukázala na strnulou skupinku mátových upírů. Musel jsem uznat, že v hlavách šakalů stále ještě přetrvávala špetka rozumu. Všichni se podřídili bez reptání, žádný z nich se neodvážil vzepřít. Poslušně se otočili, sundali svého druha z železného plůtku (ta bestie to nějakým zázrakem přežila!), podepřeli ze dvou stran dočasně oslepléhо a spěšně vyrazili pryč.

„A pokud některý z vás do rozbřesku promluví, potom ať onen nevděčník počítá s mým spravedlivým hněvem!“

Eva vykulila oči a podívala se na mě. Děvče samozřejmě nevědělo, že nechala-li Bílá vdova někoho odejít živého a zdravého, měl by jí za to být opravdu VDĚČNÝ. A splnit jí její malou závěrečnou prosbičku… Byl jsem si jistý, že mátoví šakali budou až do rána tiší jako myšky. Duchové se nepodřizují upířím zákonům. Jsou totiž zákonem sami o sobě!

„Mývalečku, zlatíčko, mohla bych pro tebe ještě něco udělat?“ zapěla krasavice medovým hláskem a náš přízračný donchuán se divže nerozplynul blahem:

„Jsi prostě ne-ne-neuvěřitelná, čestné slovo! Ta-ta-ta-ková žena, to se jen tak ne-ne-nevidí! Ta kuráž v ko-ko-kombinaci s po-po-postavičkou! Je-je-ještě nikdy jsem nic po-po-podobného neviděl – a to jsem vyšší du-du-důstojník!“

„Ty umíš tak krásně lichotit…“ Bílá vdova si šťastně povzdechla a její háv se na okamžik stal dokonale průhledným. Bohužel však nedošlo k obnažení ničeho eroticky přitažlivého. Snad jen nedaleký náhrobek začal být vidět o něco zřetelněji…

„Jste volní, dámy a pane! Přátelé mého malého nezbedy jsou i mými přáteli!“ Obrovitý přízrak nám přívětivě pokynul. „Zůstaňte s námi, odpočiňte si a načerpejte sil – hřbitov vás přijme tak, jako byste sem odjakživa patřili!“

Všichni tři jsme ztěžka polkli. „Krásně lichotit“, „malý nezbeda“, „Mývaleček“ – copak se tohle všechno mohlo vztahovat na našeho hašteřivého chlípníka?! Kdepak, ženská láska je věčnou záhadou, které nikdo nikdy nedokáže přijít na kloub… Uklonit se napadlo jako prvního mě a Sabrina s Evou vzápětí následovaly mého příkladu. Když se oba zamilovaní duchové vzdálili, má družka se chladnokrevně uložila ke spánku na nejbližším vyvráceném mramorovém náhrobku.

„Dane, máme ještě čtyři nebo pět hodin… Myslím, že bychom odtud měli odejít co nejčasněji. A slibuji, že dnes v noci se budu poctivě snažit pouze spát!“

„A já ti zase slibuji, že zítra v noci tě nenechám usnout až do svítání!“

„Hele, copak se vážně chystáte lehnout si na ty šutry?!“ ozvala se starostlivá lovkyně.

„Mramor se během dne stačil prohřát,“ odpověděl jsem.

„Ale i tak by mohla prochladnout!“ trvala na svém Eva.

„Upíři nebývají nemocní. A dokonce ani nenavštěvují gynekology!“ přiznala Sabrina s mdlým úsměvem. „Tak už tam přestaň stát a pojď k nám! Posuň se prosím, drahý, aby tu bylo dost místa pro všechny.“

„Jděte s tím někam… Vždyť to je jako nějaká švédská trojka…“ zavrčela spíše ze zvyku zrzavá lovkyně a co nejpohodlněji se mi uvelebila na levém rameni. Napravo již podřimovala úchvatná vamp a mě ještě stačilo napadnout, že jsem nikdy nesdílel lože se dvěma ženami najednou. Evi-

dentně to má něco do sebe… Nevím sice, co přesně, ale rozhodně jsem té noci spal sladce a klidně jako nikdy. Nebo přinejmenším jako už dlouho ne… Každopádně nás nikdo nerušil a dokonce i dvojice výrostků v rakvi se chovala navýsost slušně. Myslím, že ráno bychom je měli přece jen pustit – psychické otřesy mají zpravidla blahodárný vliv na duchovní zdokonalování osobnosti. Na druhou stranu ale mohou způsobovat i méně příjemné věci jako předčasné šediny a neurózy…

Navzdory všem vzruchům uplynulého dne, únavě a nedostatku spánku jsme přece jen poměrně svorně vstali přibližně ve čtvrt na sedm. Vykradači hrobů stále seděli v rakvi a na veškeré přemlouvání, aby vylezli, odpovídali jen neovladatelným cvakáním zubů… Po chvíli jsme se rozhodli nechat je být. Jednou si to určitě rozmyslí.

Kolem nás sice nebylo ani živáčka a sluneční zář byla vlídná a neškodná, ale hřbitov jsme přesto rozhodně museli opustit. Nejen kvůli blížícím se poledním vedrům, ale i proto, že mátoví upíři budou mlčet jen do rozbřesku. Již nyní přinejmenším jeden člen smečky, která nás napadla, oznamuje „kondorovi“, kdy a kde zoufale bojoval s uprchlými zločinci. Tento transvestita evidentně už dlouho slouží Ohařům a pokud nás opravdu někdo špehoval, mohl to být jedině on. Vzpomněl jsem si na setkání v Podkově i na aroma máty u shořelého domu; příliš se mi ale nechtělo věřit, že by příslušník nejopovrhovanějšího druhu upírů mohl mít takové famózní detektivní schopnosti. Jistě, Slavíček byl nepochybně odpovědný za mnohé, co nás v posledních dnech potkalo, ale copak by dokázal sám zjistit, kam nás Chrapoun odvezl, a předat Ohařům adresu? Něco mi na tom nesedělo…

Činorodá Sabrina mě nechala o samotě s Evou a kamsi zmizela. Vrátila se doslova po deseti minutách a za chůze uhlazovala pomačkané bankovky.

„Odkud je máš?“

„Půjčila jsem si je do večera od jednoho moc milého mladíka, který si tu přivydělává jako hlídač,“ oznámila hrdě.

„Ukázala jsi mu špičáky?“ napadlo lovkyni.

„Jako bych snad kromě špičáků už neměla co ukázat!“ opáčila má vamp bezstarostně. „Kdepak, jen jsem ho zdvořile požádala o pomoc jménem Bílé vdovy! Ukázalo se, že ji velice dobře zná…“

„Sto padesát rublů.“ V rychlosti jsem peníze přepočítal. „Pojeďme ke mně. Je tady pár neodkladných záležitostí.“

„K vám? Ale tam by už na nás mohli čekat!“

„To by mohli úplně všude. Upřímně řečeno, ani já ani Sabrina nemáme tolik přátel, abychom mohli dennodenně střídat úkryty. A popravdě – upíři většinou dávají přednost samotářskému způsobu života.“

„Nemusíš se bát, děvče. Pokud si dobře vzpomínám na následky včerejšího střetnutí, k němuž došlo v důsledku…“

„Nemluv o tom…“ Eva svraštila čelo.

„…neoprávněného otevření dveří,“ nenechala se přerušit má družka, „pak proti nám Ohaři mohou s bídou postavit deset lovců. Jistě souhlasíte, že jsme je během uplynulých čtyř dní pořádně pocuchali…“

„Rozhodně. Hádat se nebudu.“ Zrzavá praktikantka se z neznámého důvodu pousmála. „Několik klacků nosí sádru, dobrá polovina jich má obvazy a všechny už určitě omrzelo vychloubat se před ostatními svými modřinami.“

„Tak vidíš. To znamená, že na nás Ohaři určitě nezaútočí. A ostatní budou čekat na noc.“

„Jací ostatní?“ nepochopila lovkyně.

„Upíři…“ Na podrobné vysvětlování co a jak nebyl čas ani chuť. Doma se o to určitě alespoň pokusím, ale teď bylo třeba vyrazit na cestu. Astrachaňské letní slunce velice rychle nabývá na síle.

Automobil se nám podařilo stopnout hned v zatáčce za hřbitovním plotem. Postarší Kavkazan souhlasil, že nás za sto padesát rublů doveze přímo před můj dům. A to také udělal. Zapomenuté ferrari se osamoceně nudilo u dětského hřiště. Chrapoun se o ně evidentně nestačil postarat. Setkání Sabriny a jejího věrného vozu bylo vskutku jedinečným a

dojemným zážitkem. Dokonce i Eva si otírala sentimentální slzičky…

Vešli jsme do domu a po schodech vystoupali do mého patra. V bytě dívky ihned vytvořily frontu před koupelnou, zatímco já jsem se pouze v rychlosti opláchl vodou z kuchyňského kohoutku, převlékl se a rozběhl se na toaletu. Jistě jste se již dovtípili, že jsem se musel nutně setkat se svým šéfem. Dnes jsem mu opět neměl co nabídnout, ale na druhou stranu jsem mu ani nemínil klást žádné otázky. Hlavně jsem doufal, že mě šéf pustí dál. Určitě pochopí, že se všehovšudy potřebuji vypovídat. Zatraceně! A co něco sladkého pro Helen?! Rozběhl jsem se do kuchyně, našel v ledničce pyramidku Ferrero Roche a vrhl se zpět. Eva znechuceně zavrtěla hlavou – zřejmě si pomyslela, že hodlám cukrovinky spořádat na toaletě. Pán prctenů sice zůstal na chatě, ale já měl pocit, že už vím, proč jsem ho dostal. Nyní jsem se musel dát trochu do pořádku, přestat přerývaně oddechovat, zklidnit splašené srdce a soustředit se na to, abych stiskl kachlíky ve správném pořadí. Najednou jsem si vzpomněl, že během doby, kdy se můj byt opravoval, zmizeli na toaletě hned čtyři řemeslníci. Tři z nich se mi podařilo vrátit – ze všech se stali hluboce věřící lidé. Čtvrtý stále zůstává v Pekle. Prý se mu tam podařilo najít dobře placenou práci…

Co se cesty do Pekla týče, nedošlo k žádným změnám. Všechno proběhlo rychle, nezávadně a delikátně – jen se mi trošičku zatočila hlava. Helen si obarvila vlasy. Její kučery teď měly ušlechtilý měděný odstín s náznakem zeleně. Zkrátka retro. Strohý oblek profesionální sekretářky, vkusně zvolená kosmetika a modrá růže na dlouhém stonku ve vysoké plastové váze… Pravděpodobně se jednalo o dárek od tajného ctitele. Helen je chytrá žena, což spolu s její krásou vytváří nebezpečnou kombinaci.

„Šéf je zaneprázdněn.“

„Ahoj, vypadáš báječně.“

„Nepokoušej se mi lichotit, Dane Titovskij! Muže, jako jsi ty, umím prohlédnout skrznaskrz!“ Helen maličko zkřivi-

la smyslné rtíky a s obtížemi potlačila úsměv. Nepřístupná sekretářka se snaživě dívala jen a pouze na obrazovku monitoru. „Skrznaskrz – a na to nikdy nezapomínej!“

„No výborně!“ Ledabyle jsem se opřel o její křeslo. „Tak tedy uhodni, co jsem ti přinesl! Je to velké, sladké, má to zajímavý tvar a nejraději bys to hned vzala do pusy…“

Helen sklouzla pohledem po mém triku, na okamžik se zastavila, aby prozkoumala mé džíny, a pak zrudla a hodila po mně sešívačku.

„Chlípníku! Co si to dovoluješ?! Vždyť já… Já mám…“

„Drahoušku, pošli ho dál,“ ozval se hlas odnikud. Bylo na něm znát, že se jeho majitel královsky baví. Šéf vždycky ví všechno, co se děje ve světě – jak by tedy mohl přehlédnout, co se odehrává v jeho vlastním předpokoji? „A ty, rozumbrado, jí dej své sladkosti a už si z ní víckrát nedělej takovou legraci!“

„To mě ani nenapadlo, Excelence…“ Položil jsem před ohromenou Helen ohřáté Ferrero Roche a otočil se k plamenům. Cestou jsem si mnul zaslouženou bouli na čele. Buďto už nemám tak rychlé reakce jako kdysi, nebo jsem tu milou ženu skutečně dopálil… Jiné možnosti nebyly. Oheň se přede mnou svíjel ve výbuších hurónského smíchu. Ano, ano, to bylo moc zábavné… Hlavně aby se to nedozvěděla Sabrina. Pochyboval jsem, že by má vamp považovala vše, co se právě stalo, jen za přátelský vtípek…

* * *

„Pojď dál, můj chlapče! Posaď se a odpočívej! Nechť tvé dny trvají věčně a jsou plné radosti, bohatství a lásky hurisek!“ přivítal mě květnatě Kňour a gestem tlapy mi naznačil, abych se ani v nejmenším neomezoval. Obrovský černý kocour v přepychovém turbanu ležel na angorských polštářích a líně potahoval z troubele vodní dýmky. Tři polonahé krasavice se plavně vlnily v pozvolném rytmu orientální hudby. Dva mladí černoši snaživě mávali ovívadly, zatímco další dvojice – v zlověstně černých burnusech – svírala v rukou

zahnuté jatagany. Nu což, každý šéf přece musí mít nějakou slabost…

„Dáš si zelený čaj, chlazený šerbet nebo kyselý kumys?“

„Alžírské víno,“ řekl jsem po chvilkovém zamyšlení. Kňour jedinkrát tleskl a jeden ze sluhů mi okamžitě donesl velký polštář. Další mi podal červenobílou číši, naplněnou zlatavým vínem. Dnes si tedy evidentně budeme hrát na Pohádky tisíce a jedné noci. A bavit šéfa svým vyprávěním bude místo krásné Šeherezády právě má maličkost.

„Naneštěstí vám teď nemám co nabídnout. Předpokládám, že informace o spolupráci duchovních z kostela Petra a Pavla se zakázanou organizací Ohařů už není aktuální…“

„Šajtan s nimi!“ Kocour nabubřele zakroutil tenoulinký proužek voňavého dýmu a přimhouřil oči jako rozený Orientálec. „Už mě nebaví chytat kněze, porušující přikázání. Beztak jich je plné Peklo.“

„V tom případě si promluvme o Pánu prctenů…“

Kňour melancholicky přikývl. Bylo na něm vidět, že se právě noří do barvitého narkotického omámení. To ovšem ani zdaleka neznamenalo, že přeslechne byť jen jediné alespoň trochu důležité slůvko…

„První, co mě napadlo po přečtení vaší knížečky, byla otázka proč. A potom kvůli čemu – ovšem to už je druhá otázka. Každému přece musí být jasné, že ta věc je nesmysl, hloupost, vulgarita, výsměch a vůbec po všech stránkách naprostá nehoráznost! Přesto však má ta knížečka zvláštním způsobem něco do sebe…“ Odkašlal jsem si, upil něco vína a pokračoval: „To, co se s námi právě děje, rovněž hraničí s absurdnem. Ohaři si změnili název, ale používají staré metody. Upíři a lovci podepisují Dohodu. Našinci se bijí s našinci, z nepřátel se vyklubávají přátelé a naopak; není kam uprchnout, celý svět zešílel! Je možné, že jste mi knížečku věnoval pouze proto, abych si uvědomil, že dnešní realita může být stejně paradoxní jako fantastika? Nebo dokonce ještě podivnější?“

„Mňau… Že ti to ale trvalo, než jsi pochopil vzájemnou

souvislost,“ mňoukl démon, aniž by se namáhal otevřít oči.

„Vznešená tragédie se mění v jevištní frašku,“ souhlasil jsem trpělivě. „V tom ale vzájemná souvislost nespočívá. Pán prctenů je klíčem k vyřešení skutečného problému v reálném světě, nemám pravdu?“

„Slíbil jsi, že nebudeš klást žádné otázky,“ poznamenal šéf.

„Ale ne sám sobě!“ paríroval jsem. „Berte to tak, že přemýšlím nahlas. Koneckonců, vás přece neméně než mě samotného zajímá, jak se z toho všeho dostanu.“

„Pokračuj.“

„Zkusím to. Tak tedy – uděláme-li rovnítko mezi knihou a skutečností, pak je možné, že si vzniklá situace žádá stejně nestandardní přístup.“

„Co tím myslíš?“ Zpod přivřených víček na okamžik vyšlehl smaragdový blesk.

„Že zanechám pokusů vnímat okolní svět jako normální a naopak všechno definitivně otočím hlavou vzhůru! Jedině tak znejistím naše protivníky! Ať jsou to pro změnu oni, kdo je nucen hledat pevnou půdu pod nohama,“ dokončil jsem s jistotou.

Kňour pomalu otevřel oči, zádumčivě ohnul záda, protáhl se a promluvil. Úplně jiným tónem než předtím: „Líbí se mi dávat ti hádanky. Vždyť ty skutečně rosteš, můj chlapče z vypálené usedlosti.“

„Vždycky pro mě nacházíte dobré učitele, Excelence. A kdybych se studiu nevěnoval s dostatečnou pílí, byl bych už dávno mrtev.“

„Výborně, teď tedy víš, na co se musíš při svém hledání soustředit…“ Šéfův pohled náhle zvážněl, což u něj bylo nezvyklé. Obvykle totiž nebere nic seriózně a všechno řeší se sobě vlastním humorem. „Stalo se to před mnoha a mnoha lety. Madam Lenormand byla tehdy ještě naživu a vyložila karty jednomu z těch, kteří ztratili stín. Předpověděla mu, že zhyne děsivou a podivnou smrtí: jeho vrahem nebude člověk ani nečlověk, přítel ani nepřítel… Nalezne totiž záhubu v

útrobách kovového plamene!“

„To byla další hádanka?“

„Ne. Spíše jen pohádka, vyprávěná na dobrou noc. Moc jsi mě potěšil, chlapče, nechť Nebesa prodlouží tvé dny navěky…“

„Ale já bych nechtěl…“

„Nechť Nebesa prodlouží tvé dny navěky!“ požehnal mi černý kocour znovu o něco důrazněji a černoši v burnusech teatrálně mávli jatagany.

Postavil jsem nedopitou číši na koberec, uklonil se a opustil démonovu kancelář. Kňour měl pravdu. Získané informace by mi měly více než bohatě postačit pro nalezení a dosažení kýženého cíle.

Helen stále seděla u svého počítače a její tvář byla natolik zakaboněná, že jsem ani nenašel odvahu se s ní rozloučit. Nešťastná hromádka Ferrero Roche se krčila v odpadkovém koši. Příště jí musím přinést kaktus. Říká se přece, že umí potlačovat škodlivé vyzařování – a to nejen z počítačového monitoru…

Vrátil jsem se do tmy. Během mé nepřítomnosti na toaletě někdo laskavý zhasl světlo. Z koupelny již nedoléhalo zurčení tekoucí vody, což znamenalo, že se obě mé dámy stačily úspěšně osprchovat. Spláchl jsem. Vlastně ani nevím proč…

„Dane, ty už jsi zpátky?“ V kuchyni mě přivítaly dvě čisťounké krásky se stejně mokrými hlavami. Eva měla na sobě můj froté župan, zatímco Sabrinu od podpaždí po kolena halil huňatý ručník. Obě dívky popíjely čaj a pojídaly chleby se salámem a sýrem. Za dobu mé návštěvy v Pekle toho stihly opravdu dost.

Má družka mi věnovala polibek tak vášnivý, až se mi rozklepala kolena. Zrzavá lovkyně mi zase starostlivě přisunula hrnek a strčila do ruky obložený chleba:

„Určitě máte hlad, že? Mohla bych uvařit špagety nebo osmažit brambory…“

„Na tvém místě bych souhlasila, to děvče rozhodně umí vařit!“ potvrdila sytá vamp a důstojně si lokla čaje. „Svou

sklenici krve jsem vypila, když byla Eva ve sprše – to abych ji zbytečně nešokovala. Cítím se jako znovuzrozená!“

„Díky, ale myslím, že mi jako snídaně bohatě postačí tohle.“ Rychle jsem se najedl a vstal od stolu. „Omlouvám se, dámy, ale nyní vás musím opustit. Slibuji však, že nebudu pryč dlouho. Koupelna už čeká!“

Pustil jsem naplno teplou vodu, zamhouřil oči a několik krásných minut si jen tak lebedil. Poté na dveře jemně zaklepaly železné drápky a do koupelny tiše vklouzla Sabrina. Na dovolení vstoupit má vamp samozřejmě nečekala.

„Není neslušné nechávat naši návštěvnici samotnou?“

„Dane, ona už přece dávno není žádná návštěvnice! Momentálně klidně myje nádobí a velmi dobře ví, co se právě teď chystám dělat.“

„Pak tedy pojď ke mně…“

„Ještě ne, miláčku.“ Něžně mě políbila na mokré čelo, upravila si ručník a poprosila: „Postav se. Musím si tě prohlédnout.“

Uposlechl jsem bez zbytečných okolků. Sabrina je – ostatně jako snad každý skutečný upír – nesmírně háklivá na všelijaké modřiny, podlitiny a pořezání. Častokrát mi je hojila s pomocí něžného olizování a musím připustit, že se jedná o velice pikantní potěšení. Nyní její chladivé prstíky pozorně prozkoumávaly každý škrábaneček na mém těle. Vzhledem k tomu, kolik jsem během posledních několika dní schytal ran, to byla práce vskutku mravenčí. Jí to však nevadilo – dávala si záležet.

„Teď vydrž, trochu to zabolí,“ řekla a rychle mi nehty rozryla zasychající odřeninku nad lopatkou. „Je lepší to udělat hned – jinak by se rána mohla podebrat.“

Nic jsem neříkal a jen zatínal zuby. Po skončení „operace“ mi pokropila jizvičku mou vodou po holení a třikrát ji políbila.

„Byl jsi na návštěvě u Kňoura, že? Nějaké novinky?“

„Ano i ne.“

„Mluvíš v hádankách.“

„To jsem se naučil od šéfa.“ Otočil jsem se a přejel dlaní po její labutí šíji. „Polib mě ještě jednou.“

„Ale opravdu jen jednou,“ varovala mě. „Jinak bych už odtud neodešla, a přitom nám zrovna někdo zvoní u dveří – copak to neslyšíš?“

K čertu?!! Sabrina zmizela jako prchavý přelud a zanechala mi na rtech svou sladkou omamující chuť. Kdo to mohl zvonit? Hlavně aby se nejednalo o začátek dalšího útoku Ohařů! Panebože, copak mi chtějí odepřít i základní lidské právo na koupel? Ztěžka jsem se ponořil do vody a zaposlouchal se; rachot výstřelů, burácení explozí, svištění kulek ani řinčení abordážních šavlí však nebylo slyšet. Už to byl úspěch! Ale co se tedy dělo? Zvědavost rozhodně není jen výsadou žen, ale já jsem tu svou silou vůle potlačil. Ovinul jsem si kolem pasu ručník s hříbátky a úmyslně pomalu a ledabyle opustil koupelnu. Obě dívky stály v předsíni, o něčem štěbetaly a prohlížely si jakousi podlouhlou obálku.

„Co je uvnitř? Antrax?“ zeptal jsem bez sebemenšího náznaku ironie.

„Vtipálku,“ opáčila živě Sabrina. „Copak jsme v Americe? Kdepak, všehovšudy jsme dostali pozvánku na dnešní Shromáždění.“

„Cože?“ vydechl jsem.

Abyste věděli, Shromáždění jsou v dnešní době vzácností. Kdysi tomu tak nebylo – v šestnáctém či sedmnáctém století se těšila velké oblibě u všech druhů upírů jako tradiční místa setkání a oslav. Poslední astrachaňské Shromáždění bylo svoláno kvůli volbě starosty. Vampýři se hádali až do ochraptění, ale nakonec se jim přece jen podařilo shodnout na ideálním kandidátovi. Právě proto teď na našich nočních ulicích svítí tak málo lamp. Magistrát se stará o to, aby upíří komunita utěšeně vzkvétala…

Z jakého důvodu ale bylo Shromáždění svoláno tentokrát? Odpověď jsem už samozřejmě měl na jazyku, ale chtěl jsem, aby ji vyřkl někdo jiný, méně zaujatý.

„Kdo donesl obálku?“

„Obyčejný poštovní doručovatel, nic víc a nic míň…“ Sabrina trochu zklamně povytáhla obočí.

„Copak už nikdo nechová úctu k tradicím?!“ podpořila ji Eva a výhružně se rozmáchla mokrou houbičkou na mytí nádobí. „Pokud si správně vybavuji uměleckou literaturu, pak by takovouto pozvánku měl bezpodmínečně doručit obří netopýr! Nebo v krajním případě polorozpadlá kostra či tlustý umrlec ve smokingu…“

„Dane, jsou v naší komunitě nějací tlustí umrlci?“

„Proč se na to ptáš zrovna mě?!“ podivil jsem se nervózně. „Copak já dennodenně navštěvuji ty vaše srazy? No, celkem by po městě mělo chodit tak šest sedm umrlců, ovšem bez smokingů… Žádného jsem ale nevážil ani mu neměřil obvod pasu.“

„A ještě by obálka měla být černá, pečeť rudá s otiskem špičáků a samotná pozvánka by měla ihned po přečtení vzplanout a v mžiku shořet. Výhradně za doprovodu štiplavého a dusivého kouře!“

„Ó ne, jen to ne… To by pak hasiči nedělali nic jiného, než že by pobíhali po městě jako růžoví králíčci s bateriemi Energizer.“

„Ale je to přece posvátná tradice!“

„Hm, hlavně že po nás nikdo nechce, abychom ho po doručení pozvánky snědli…“ řekla zádumčivě Sabrina. „Toho umrlce, myslím. Podle mě ale tlustí mrtví doručovatelé mají stejně něco do sebe. Asi bych měla přesvědčit naše vedení, aby pro obzvláště slavnostní příležitosti najímali někoho z činohry Městského divadla…“

„Panebože, o čem se tady vůbec bavíme?! Evo, moc tě prosím, uskrovni se. Nejsme přece žádní papalášové, abychom dostávali tak honosné pozvánky… Nechte mě, abych se podíval, co se tam vlastně píše.“

„Já ti to přečtu nahlas,“ nabídla se má družka. Zrzavá lovkyně strnula s vykulenýma očima a otevřenými ústy –stále navýsost rozhořčená přízemností skutečného světa. A Sabrina mi mezitím kultivovaným hlasem přečetla následující:

„Vážené dámy a pane! Daniile Titovskij, Sabrino von Waschenberg a Evo Lopatková – organizační výbor má tu čest pozvat vás na Shromáždění upírů.“

S každým slovem růžový ručník stále více a více sklouzával ze Sabrinina velkolepého poprsí. Najednou jsem si uvědomil, že vůbec neposlouchám, co čte.

„Prosíme vás, abyste se dnes v nula nula hodin a nula nula minut dostavili na adresu Kentauří údolí, spodní patro, vchod ze strany silnice. Čeká vás švédský stůl, bar s bohatým výběrem nápojů, tance a přátelské diskuse. Vše ostatní závisí výhradně na vašem uvážení. Nevoďte žádná domácí zvířata. Postskriptum – budeme nesmírně šťastní, jestliže si s sebou slečna von Waschenberg uráčí vzít své neocenitelné violoncello… Dane, vypadáš nějak napjatě. A tvůj ručník evidentně také!“

„To se ti jen zdá!“ odpověděl jsem spěšně a rychle si upravil vyboulený ručník. Sabrina se zase demonstrativně zahalila do toho svého a v tu chvíli chybělo málo, abych nad sebou zcela ztratil kontrolu. Situaci zachránila neúnavná lovkyně, která jako vždy nevhod popustila uzdu zvědavosti…

„A co je to Shromáždění? Copak upíři tančí? Odkud se ve vašem městě vzali kentauři? Co všechno bude na tom švédském stole? Prosím, řekněte mi to, já to vážně nikomu nepovím, vážně-vážně-vážně!!!“

„Dane, podle mě bude lepší, když se posadíš a dáš si na kolena nějakou knihu, pokud možno co nejtlustší a nejtěžší,“ poradila mi znaleckým tónem vamp a ani se nezačervenala. „A já zatím – pochopitelně s tvým laskavým svolením – poskytnu děvčeti podrobné odpovědi. Slibuji, že budu mluvit co nejstručněji a výhradně k věci.“

Nezbylo mi nic jiného než se stydlivě otočit zády a prchnout do kuchyně, abych se tam posadil na tu nejvzdálenější stoličku. Ačkoli naprosto nechápu, proč bych se vlastně měl stydět ve svém vlastním bytě?! Tím spíše, že mi obě dívky byly v patách. Jedna se pustila do nedomytého nádobí, druhá

zase do osvětové činnosti: „První upíří Shromáždění se konala v Holandsku v průběhu šestnáctého století. Osobně jsem se jich pochopitelně nemohla zúčastnit, avšak slyšela jsem o nich od starších soukmenovců. Všechny tyto akce byly přímo k zoufání jednotvárné a podobaly se jako vejce vejci – obětování, rituální pití krve, sexuální orgie a na odchodu zdarma několik tulipánů… Postupem času se měnily určité detaily, zvyky a způsoby chování a přibývaly progresivní novinky. Začátkem dvacátého století na Shromážděních přestali být servírováni živí lidé a krev se začala podávat v širokých koňakových sklenkách; byla, mimochodem, na výběr ve třech úpravách (koktejly, punč a tradiční). Jistě, dodnes v některých zapadlých čtvrtích New Yorku nebo brlozích Los Angeles dochází ke krvavým orgiím, ale jedná se spíše o vzácné případy. Upír-psychopat obvykle nežije dlouho – vzbuzuje totiž příliš velkou pozornost. Nejednou se o jeho likvidaci postarají i sami Stínu Zbavení… Na dnešním Shromáždění nás čeká taneční hudba, již zmiňovaný švédský stůl, inteligentní publikum a komorní koncert.“

„A proč s sebou nesmíme mít domácí zvířata?“

„Víš, mnozí pokroková upíři z celé řady důvodů odmítají pít lidskou krev. Vědomě ji nahrazují krví pejsků, kočiček, morčátek… Svým způsobem se jedná o obdobu vegetariánství – pochopitelně s jistými úpravami vzhledem ke specifickým odlišnostem upířího organismu. A třebaže se všichni chovají kultivovaně, je podle mě zbytečné je provokovat.“

„Aha…“ Naše chytrá lovkyně se na minutku zamyslela. „Ale co já? Nebudu pro ostatní také takovou živou provokací?“

Sabrina neodpověděla. Jen si zasněně olízla rty.

* * *

Za žádnou cenu se nám nepodařilo přesvědčit Evu, aby se převlékla. Ano, na ulici je vedro jako v sauně; ano, na Shromáždění se chodí ve večerních róbách; ano, bude mezi ostatními přítomnými působit jako pěst na oko; ano, ano, ano…

Ale! Se všemi námitkami sice souhlasila, ale rezolutně se podle toho odmítala zařídit. Upřímně řečeno jsem ještě nikdy v životě nepotkal tvrdohlavější dívku. Nechtěli jsme se uchylovat k hypnóze – to by pak až do rána chodila jako tělo bez duše. A kdybych ji očaroval svým energetickým půvabem, mohla by se v tu nejméně vhodnou chvíli zhroutit s bolavou hlavou přímo doprostřed slavnostní tabule… To by měli hosté radost! Na takovýchto večírcích lze ještě stále potkat mentálně zaostalá individua se sáhodlouhými rodokmeny, která by nedokázala zadržet ani pravidla společenského chování. Uvažují jednoduše – co je na stole, to je k jídlu!

Nakonec jsme rezignovali a museli se smířit s její obnošenou uniformou Ohařů. Maskovací kalhoty s alespoň desítkou kapes a kapsiček, těžké vojenské boty se šněrováním a krycí triko se spoustou rezavých skvrn. Vypadala jako bezstarostná teroristka z komunistické Kuby. Naším jediným úspěchem bylo, že nepohrdla večerním make upem a decentním lakem na nehty. Maličkost, ale potěší…

Sabrina nás přesvědčila, abychom nejprve zajeli k její tetičce pro violoncello. Byl jsem proti – znamenalo to zbytečné starosti… Má vamp se však ani v Evině přítomnosti nestyděla klesnout na kolena a úpěnlivě mě prosit s těma nejnevinnějšíma očima a nejtklivěji zkřivenými rtíky. Nejraději bych se na místě propadl hanbou. V duchu jsem proklel humornou knížečku, kterou mi věnoval šéf…

„Ó pane mého těla a vládce mého srdce, slituj se nade mnou! Proč jen nechceš pochopit, že svůj nástroj naprosto nutně potřebuji?! Vždyť já bez violoncella zešílím – už čtyři dny jsem nehrála! Copak chceš, abych zalila podlahu slzami? A vyplavila sousedy, kteří si teprve nedávno nabílili strop? Krom toho bych se ráda adekvátně oblékla. Zvládnu to rychle, drahý, dokonce ani nebudeš muset stoupat do třetího patra.“

„Chápeš ty vůbec, proč a kvůli čemu nás tam pozvali?“

„Hlavně se mě nepokoušej přesvědčit, že se bojíš!“

„Bojím.“

„Jak jen můžeš být tak nudný?!“

„Hele, to už se nikam nejde, nebo co?“ přerušilo naši polemiku chodící zrzavé neštěstí.

„To si piš, že jde!“ odpověděl jsem co nejrychleji, abych předběhl Sabrinu. „Vždyť nás tam čekají s takovou dychtivostí jako žádného jiného hosta. Myslím, že celé Shromáždění bylo svoláno za jediným účelem – abychom stanuli před pozorným okem spravedlnosti… A právě proto se mi moc nechce tahat s sebou tu drahocennou hudební raritu. Během taktického ústupu bychom ji mohli poškrabat. Ovšem na druhou stranu bychom ji mohli využít i k sebeobraně…“

„Ani na to nemysli, vandale! To violoncello je má duše!“

„Nu což, v Pekle určitě mají svůj symfonický orchestr. Kňour by se za tebe určitě přimluvil u koncertního mistra…“ plácl jsem bez přemýšlení a má vamp se pochopitelně ihned urazila. Sabrina se na mě jen zřídka doopravdy rozdurdí, ale tentokrát jsem to možná přehnal. Z některých věcí by se legrace dělat neměla…

„Ještě nikdy… nikdy jsem nehrála na Shromáždění. Tvé srdce nežije hudbou, dokonce i ‘Bože, cara chraň!’ zpíváš beznadějně falešně, takže to nemůžeš pochopit… Taková šance se naskýtá maximálně jednou za sto let! Dvě předchozí jsem si nechala uniknout. A vždyť nikdo ještě pořádně neslyšel, jak hraji ‘Let čmeláka’ Nikolaje Andrejeviče! Všichni budou plakat… Všichni – včetně slepých, hluchých a nepřítomných! Ale ty… mi chceš překazit… takový den… jak jen můžeš…“

„Hele, proč by tam neměla zahrát? Vadí ti na tom něco?“ Přemožitelka upírů už to nevydržela a projevila ženskou solidaritu. „A aby nás někdo neotravoval, tak violoncello klidně natřu česnekem. Žádný problém!“

„Natři si jím… Sama víš co…“ Štěkli jsme se Sabrinou téměř současně a vzápětí se zastyděli, když na nás lovkyně pohlédla upřímnýma zelenýma očima.

„Dobrá, dobrá, omlouvám se vám oběma… Jenom mě nechte párkrát si zavolat a pak vyrazíme k tetičce.“

Má družka si bez poznámek setřela „žalostivé“ slzy a jala se šťastně kroužit místností v rytmu Strausových valčíků.

Když jsme nastoupili do automobilu, naklonila se k mému uchu a tiše se omluvila:

„Nezlob se na mě… Za všechno může ta ostudná Dohoda – jinak by naši nikdy neuspořádali Shromáždění jen proto, aby nás tři polapili na jednom místě, kde se prakticky nebudeme moci bránit. Ale už se nám přece podařilo tolikrát uniknout… Možná bychom měli jednoduše rozseknout i tento uzel, co říkáš?“

„I to je možnost. Ale nemluvme o smutných věcech. Na večírcích by se všichni měli radovat – tak se tedy pobavíme naplno!“

„Dnes se říká zapaříme,“ usmála se.

„Ale kvůli tomu budeme muset nakoupit pár maličkostí v oddělení hraček. Tak tedy – nejprve do obchodního domu, potom do centra, pak ke tvé tetičce, někde cestou se najíme a… Pojedeme pařit!“

* * *

Nejtěžší ze všeho bylo jednat v rozporu se zdravým rozumem. Poctivě jsem se snažil uvést do reálného života všechny bláboly, které jsem pochytil z knížečky. Sabrina mě jednoduše nechápala. Kvůli všem těm přípravám jsem jí jaksi nestačil převyprávět, o čem jsem hovořil s Kňourem. Eva se hihňala, ale chovala se slušně. Přesto si však myslím, že se všichni návštěvníci obchodního domu museli při pohledu na nás náramně bavit…

„Dane, ty ses snad zbláznil! K čemu nám budou dětské hračky? Mně se ten umělohmotný samopal ani trochu nelíbí! Bude-li potřeba, ‘zastřelím’ kohokoli pouhým pohledem! Radši mi kup támhletoho pruhovaného oslíka… A támhlety dva dřevěné panáčky a kostky a natahovací krávu s ocáskem a panenku-nevěstu… A ještě gumovou kachničku s káčátky, abych si měla v koupelně s čím hrát!“

Chodit se Sabrinou po obchodech je vůbec velmi zábavné

– obzvláště jedná-li se o hračkářství. V obchodním domě jsme už ale kromě samopalu nic moc zajímavého nenašli. Snad jen „specifický“ deodorant a klaunský rozprašovač s kytičkou. Těmi nejspíš vyzbrojím činorodou lovkyni – alespoň bude mít jakous takous naději, že ji upíři okamžitě nesnědí. I když, už se mi příliš nedaří dělat si na toto téma legraci. Vážně totiž nechci, aby byla snědena. Dokonce ani zlehka pokousána! No dobrá, to je asi tak vše… Tady už nemáme co pohledávat a nezbývá než jet dál.

„Co to má znamenat, Dane? Výsměch? Já do kostela nepůjdu, dokonce vedle něj ani nezaparkuji auto, a rozhodně ti nepůjčím kbelík! Co je mi po tom, v čem ji poneseš?! Jenom si zkus prolít třeba pouhou kapičku uvnitř auta… Dane-e-e!!! Ty nemotoro! Muselo to být zrovna na moje sedadlo?!!“

Mimochodem, za tuhle malou nehodu jsem nemohl – to do mě strčila Eva. V kostele Jana Zlatoústého vedle Tatarského rynku jsme si koupili dvě jeden a půl litrové láhve se svěcenou vodou. Navzdory veškerému soudobému skepticismu se stále jedná o neselhávající prostředek pro boj s upíry. Dokonce téměř jediný svého druhu. Znamení kříže, jak jsem se již zmiňoval, nezabírá ani zdaleka pokaždé. Mnozí upíři se mu dokázali více či méně přizpůsobit, zato svěcená voda dosud nikdy neselhala. Možná že ji ani nebudeme potřebovat, ale kdoví? Raději ať dnes v noci riskují oni a ne my…

„Dane, jsi si jist, že to máš v hlavě v pořádku? Tři balení jodizované soli? Proč? Koho ses to vlastně rozhodl zasolit? Víš přece, že sůl je přírodní látka, a jako taková je příliš aktivní, než aby se dala jakýmkoli způsobem propašovat na Shromáždění, neboť… Co-o-o?! Zopakuj mi, co jsi to právě řekl o mém violoncellu? Já z tebe takové myšlenky vytluču, barbare! Ty… Ty jeden!… Ty? Ty?! Evičko, buď tak hodná a stáhni okénko. Dělá se mi zle…“

U vzdálené příbuzné se Sabrina zdržela asi půlhodinu. Vrátila se sytá a spokojená – její hodná tetička má v kuchyni vždycky schovanou sklenku nebo dvě čerstvé krve pro svou

vzdálenou neteř. Vamp v jedné ruce hravě nesla pouzdro s violoncellem, zatímco ve druhé celofánový sáček s domácími pirožky. Mně a Evě připadlo po dvou. V dlouhatánských večerních šatech z vínově červeného hedvábí, střevíčcích na vysokých jehlových podpatcích a se třemi šňůrkami černých perel na krku byla Sabrina přímo neskutečně nádherná – hotový sběratelský kousek! Zatímco jsme jeli do Podkovy, havarovalo její vinou přinejmenším šest řidičů, jejichž pozornost v tu chvíli přitahovalo něco docela jiného. Má vamp rozhodně dokáže vzbudit mužský zájem… A to dokonce i v Astrachani, jejímiž ulicemi se prochází tolik krásných dívek, že se za vzácnost považují spíše ošklivky!

„Je tady hezky.“ Zrzavá lovkyně se s ryze provinčním nadšením uvelebila u našeho oblíbeného stolku. „Chodíte sem často?“

„Dostatečně,“ přikývl jsem a ponořil se do studia jídelního lístku.

„Jejda! A… Kdo jsou támhleti dva? Herci?“

Do sousedního boxu právě vstupovala dvojice bytostí ve volných rouchách. Obě byly zabrány do jakési pře a zdálo se, že nevěnují pozornost svému okolí. Jedna z nich měla nad hlavou svatozář, druhé z čela vyrůstaly růžky.

„Tihle? To jsou anděl s ďáblem,“ ozvala se lhostejně má družka. „Sem tam si sem zaběhnou na tequilu, ale jen zřídka. Jsou pořád samá práce, pokud vím.“

„Hm…“ zahučela Eva, která jí evidentně neuvěřila ani slovo. „A co Vlk a Zajíc, ti sem náhodou nechodí?“

„Podle mě ne. Ale raději se zeptej číšníka. Drahý, co kdybychom se teď omezili jen na něco lehčího? Na Shromáždění nás stejně čeká švédský stůl…“

„Naneštěstí se tam více pije než jí. Je to samozřejmě jen na vás, ale co se mě týče, míním se pořádně posilnit. Dnes v noci budu potřebovat hodně energie…“

„Děvče, objednej si fondeau,“ poradila přátelsky světaznalá vamp. „Jsou v něm krevetky, slávky, kousíčky lososa a čerstvé žampiony… To všechno se ponoří do horké voňavé

masy z několika druhů taveného sýra a štědře se zalije omáčkou dle tvého výběru. Určitě ti to bude chutnat!“

„To by ale bylo moc drahé…“ řekla Eva lítostivě. „Nejsem přece žádná vaše schovanka, abyste za mě pořád všechno platili. Třeba tu mají něco jednoduššího… Například pelmeně!“

„Hm… Tady to je – astrachaňské pelmeně s jeseteřinou.“ Ukázal jsem prstem na příslušnou položku na jídelním lístku.

„Rybí pelmeně?!“ užasla charakterní Sibiřanka. „Copak jste se tady všichni pomátli? Jak jen můžete takhle hanobit ruský národní pokrm?! Skutečné pelmeně se dělají ze tří druhů masa, a to zásadně ručně! Jedí se za studena – a každý člověk by jich měl spořádat alespoň čtyřicet. Jenomže vy tady určitě přidáváte rybí tuk i do zmrzliny!“

Nejistě jsem se podíval na Sabrinu, ale ta jen pokrčila rameny. Čert ví, jak to je. Není to přece tak dávno, co se vyráběly nanuky s rajčatovou příchutí… Eva při pohledu na naše zmatené tváře spokojeně kýchla a klidně si objednala skopové žebírko.

Během večeře jsme prodebatovali plán případné sebeobrany. Nebudu lhát, že můj plamenný proslov mnohokráte přerušoval bouřlivý dlouhotrvající potlesk. Obě krásky pravidelně prskaly smíchy, nezdvořile se hihňaly, vyměňovaly si soucitné pohledy a skepticky pomlaskávaly – prostě se chovaly tím nejurážlivějším způsobem. V průběhu krátké nekompromisní diskuse zcela rozmetaly celou mou strategii, kterou jsem měl dopodrobna promyšlenou a propracovanou… Jejich námitky zněly přibližně takto: „Podle mě je vodní samopal tak idiotský výmysl, že si horší ani nedovedu představit! Nikdo nebude čekat, než naplníš tlakovou nádobku svěcenou vodou, aby ses mohl pustit do masového polévání všech přítomných. A to se ani nezmiňuji, že by pár kapek mohlo zasáhnout i mě… Nebo ses mě snad jednoduše rozhodl zbavit?!“

„A nezdá se vám, že tahle věcička může najít uplatnění leda v cirkusu? Kytička si trčí z kapsičky saka nebo z knoflí-

kové dírky a někdo se sklání, aby si k ní přičichl. A v tu chvíli klaun tajně mačká gumový balónek a přímo do tváře oné osoby stříká proud vody. V našem případě svěcené… To je fajn. Jenomže já mám na sobě triko! Kam si mám podle vás tu růžičku strčit?! A víte co? Já to snad radši ani nechci slyšet.

„Ne, nejen ať ti pěkně odpoví! Jinými slovy, miláčku, nezdaří-li se ti vražedný atak na mou osobu s pomocí dětského samopalu, začneš kolem sebe celými hrstmi rozhazovat sůl, co?! Výsledný efekt nebude v kombinaci se svěcenou vodou o nic méně působivý než sprška kyseliny sírové! A k tomu ještě já, naivní sebevražedkyně, budu muset tuto zhoubu propašovat v pouzdru svého vlastního violoncella. Je to jasné! Skutečně ses definitivně rozhodl udělat za naším vztahem tečku!“

„A já z toho deodorantu nebudu stříkat, ani kdyby hrozila Třetí světová… Čichl jste si k němu vůbec? Vždyť je v něm česnekový koncentrát s aerosolem! Kdepak upíři… To spíš já umřu jako první! A i kdybych nějakou náhodou zůstala naživu, už se toho puchu nikdy nezbavím. Zasmradím vám celý dům, abyste věděl! A to byste chtěl?“

„Ani za nic! Slyšíš mě? Ani za nic nedovolím, aby se takto hazardovalo s mým malým broučkem. Mohli by ho kopnout do kufříčku, drcnout do bočku, podrápat mu blatníček nebo plivnout na sklíčko… Víš ty vůbec, kolik se dneska na ulicích potlouká chuligánů?! Vždyť já se dočista zblázním, když nebudu vědět, kde je a jak se mu vede. A pustit k němu tuhle žábu?! Promiň, Evo, ale ty se k mému krasavečkovi vůbec nehodíš! Ty mlč, Dane! Stejně tomu nerozumíš, hulváte, protože jsi nikdy neměl vlastní ferrari…“

A tak jsem mlčel. Nezasahoval jsem do pře, nevysvětloval samozřejmé, nepokoušel se s pěnou u úst hájit svůj názor. Nemínil jsem riskovat své zdraví. Krom toho – když si ženy vezmou něco do hlavy, nelze to z nich vytlouci ani baseballovou pálkou. Snazší bylo si počkat, až přestanou rozhorleně běsnit a předloží mi můj původní plán coby svůj vlastní, al-

ternativní. Netrvalo to ani půl hodiny. Všechny body byly nakonec schváleny s těmi nejnepatrnějšími změnami, ale obě dívky byly nesmírně hrdé na to, že „obhájily své pozice“ a ještě mi „daly lekci“.

A. Růži s rozprašovačem budu mít v saku já.
B. Eva se bude procházet po sále s půllitrovou láhví od Aquily, ve skutečnosti však naplněnou svěcenou vodou.
C. Sůl sice bude v pouzdru violoncella, ale k jejímu použití se uchýlíme jen v případě krajní nouze. Například bude-li třeba krýt náš ústup.
D. Ferrari bude stát naproti vchodu s klíčky v zapalování. Na jeho zadním sedadle počká na svůj čas nabitý vodní samopal. Pochopitelně rovněž se svěcenou vodou.

Věděl jsem, že v životě jde jen máloco podle předem stanoveného plánu, a byl jsem upřímně zvědavý, zda nám všechny přípravy budou něco platné. Pokrčil jsem rameny. Už byl nejvyšší čas zaplatit a pomalu se odebrat na Shromáždění.

„Co myslíš, pověsí sem pamětní cedulku – Oblíbený stolek Sabriny a Dana?“ zeptala se má okouzlující vamp předtím, než jsme se vydali k východu.

„Nevím… Vlastně proč ne – ale v tom případě tu nebude k hnutí kvůli zástupům zvědavých turistů.“

„Pro Podkovu to bude velké plus.“

„Jenomže pro nás pořádné mínus.“

„Hm… A co kdyby ta cedulka byla úplně malinká a nenápadná? A kdyby se ke stolu připevnila zespoda? Dane! Proč se na mě tak divně díváš?“

Kdybych jí na tohle odpověděl, nepochybně bych schytal pořádnou facku. Ať už si o ženách myslíte cokoli, vždy si pamatujte, že jim nesmíte říkat nic než PRAVDU, a to takovou, kterou CHTĚJÍ slyšet. Když se ode mě Sabrina nedo-

čkala odpovědi, rázem se jí zrychlil dech a zorničky se zlověstně rozšířily. Nyní existovala pouze dvě východiska – útěk nebo… Zvolil jsem druhou variantu a něžně ji políbil na krk, kousíček od levého ouška. Byl to klasický upíří polibek. Úplně ji přivádí do extáze…

* * *

Upřímně řečeno, Kentauří údolí jako takové vlastně ani neexistuje. Jedná se spíše o smyšlené místo, vytvořené za velmi specifickým účelem; nikoli však upíry, nýbrž lidmi. V jedné ze vzdálenějších částí Žilgorodku se za bývalými muničními sklady tyčí nedostavěná výšková budova z červených cihel. Nevím, k čemu měla sloužit – ale její původní majitel o její dokončení buďto ztratil zájem, anebo mu došly peníze. To druhé bylo pravděpodobnější. Každopádně však osamělý rozestavěný dům přilákal pozornost jisté skupiny mladých nadšenců, kteří v něm nalezli ideální zkušební cvičiště pro paintball. A tak po chodbách, schodištích a sklepích začali pobíhat přiměřeně vybavení mladíci v maskách Space Rangers, ostřelující své soupeře dávkami z legračních samopalů. Na červené zdi se objevil nápis tvořený velkými bílými písmeny – Kentauří údolí. Snad každý sloup ve městě byl v té době polepený malými barevnými vývěskami, lákajícími občany, aby „přišli a hráli“. Paintball je však poměrně drahá zábava a očekávaná záplava zájemců se nekonala. Kentauří údolí osiřelo, nikoli však nadlouho. Vyhlédli si ho Stínu Zbavení, kteří zde pořádali schůzky, pracovní setkání a nyní dokonce Shromáždění…

„Nejdeme moc brzy?“

„Je tři čtvrtě na dvanáct.“ Sabrina beze spěchu zaparkovala svého miláčka přímo naproti vchodu do sklepa, přičemž bez okolků okupovala mezeru mezi vozy ostatních pozvaných.

„Takže tady to bude?“ Lovkyně pokrčila nos a přilnula k okénku. „To je mi ale díra… Vypadá jako směska staveniště a smetiště! Lampy žádné, tma jako v pytli, rákosí, polámané

ploty a hlavně – žádný kentaur v dohledu…“

„To je pochopitelné – na území Kaspické nížiny se nikdy nevyskytovali,“ souhlasil jsem. „Vidíš támhlety dva reprezentativní pány v černém? Tak ti patří k ochrance a ukáží nám, kam jít. Láhev s vodou si strč do kapsy, samopal zůstane ležet tady. Nezapomněla jsi na pozvánku?“

„Má ji Sabrina.“

„Výborně. Ještě jednou tedy připomínám, že doba seriózního vyřizování účtů skončila. Zkrátka se jdeme naplno bavit. Vítanými jsou jakékoli vtípky, neslušné anekdoty, nestandardní způsoby myšlení a neadekvátní chování.“

„V jakých mezích?“ Vamp významně přimhouřila oči.

„Bez mezí!“ řekl jsem bez přemýšlení.

V očích obou dívek zaplály záhadné a nebezpečné ohýnky. Pevně jsem doufal, že mé prohlášení vzaly naprosto vážně a doslova. Protože pokud ne, bylo navýsost pravděpodobné, že se žádný z nás z této avantýry nedostane živý.

„Řekněte mi… Je tam někde toaleta?“ zeptala se lovkyně nevinným hláskem. Sabrina se pousmála a zakryla si ústa dlaní.

„Podle mě ne… A proč to chceš…?“ Vtom mi to zničehonic došlo, a tak jsem se krátce omluvil a vysvětlil: „Víš, lidé se takovýchto setkání účastní jen velmi vzácně, a jestliže ano, pak rozhodně ne v roli hostů. Ale pro hrstku vyvolených tu je chodba ke kanalizačnímu poklopu. Nic lepšího tady není…“

„Výborně, mně to stačí!“ Zrzavá bestie samým nadšením zatleskala. „Až se naskytne příležitost, tak tam nakoukneme, že ano?“

„Samozřejmě.“ V tu chvíli jsem ještě nevěděl, CO přesně měly za lubem. Nejspíš to tak bylo lepší, protože jinak bych jim jejich záměr zmařil hned na začátku, čímž bych pokazil celou zábavu. Slečna Lopatková se mi neobtěžovala sdělit, že měla ve škole pověst největší chuligánky. Kterou ovšem nikdo nikdy nenačapal při činu.

„A uvidíme tady toho vašeho Barona?“

„Kohože?“ Vyčítavě jsem se podíval na Sabrinu, ale ta jen ledabyle pokrčila rameny:

„Jenom jsem předpokládala, že by tu mohl být. Čistě hypoteticky. Ale ona si vtloukla do hlavy, že jedině on stojí za to, aby ho lovila. A všichni ostatní jsou maličkost.

„Hm… Není to tak dávno, co mi někdo povídal, že Baron je neporazitelný…“

„A klidně ti to zopakuji ještě jednou, chceš-li. Ale copak to je dostatečný důvod, abychom se s ním báli utkat?“

Tato otázka byla ve skutečnosti zbytečná. Dle mých plánů se žádný boj konat neměl; právě to mělo znechutit všechny, kteří by se s námi chtěli pustit do křížku…

Tolik jsme se zabrali do nenucené diskuse, že jsme málem zapomněli na čas. Členové ochranky byli zdvořilí a ochotní jako vždy. Seběhli jsme dolů po širokém schodišti a vstoupili do společenského sálu přesně ve chvíli, kdy hodiny začaly odbíjet půlnoc. Nebudu lhát, že nás přivítali fanfárami, ale o tom, že jsme byli očekáváni, nemohlo být pochyb.

Sklep byl vysoký – strop se rýsoval dobré čtyři metry nad našimi hlavami. Na betonových stěnách zcela scházely jakékoli ozdoby, podlahu pokrývaly tabule lisovaného dřeva a barevné orientální koberce. Slavnostně oděnı́ hosté se procházeli, vítali se se známými a brali si poháry s krvavými koktejly, roznášené na podnosech najatými číšníky. Pozornému pohledu nemohla uniknout přílišná bledost, jednotvárná matnost pleti a narudlý odstín očí přítomných… Jinak ale všichni vypadali jako milí a v něčem dokonce docela všední lidé. Špičáky měli pochopitelně schované. Prostopášnosti a orgie dnes nejsou v módě.

„Pojďte dál, jen pojďte!“ Připotácela se k nám nosatá osoba v silně podroušeném stavu. Její tvář byla rozrytá stopami snad všech existujících neřestí. „To je moc dobře, že jste dorazili. Sabrinko, oni se tam nahoře snad všichni zbláznili! Říkají, že je potřeba zredukovat počet vamp! Představ si to – chtějí nechat jenom mě samotnou! No a potom možná ještě Mulju a Krečinskou…“

„Jdi mi z cesty," požádala ji má družka ledovým hlasem. Ještě jsem se nesetkal s žádným sebevrahem, který by měl tu drzost Sabrinu neuposlechnout. Opilá tetka bez rozloučení zmizela jako odvátá uragánem a pohotově se jala otravovat někoho jiného.

„To byla Dinka, mátová upírka. Specializuje se na bezdomovce a opilce, ale sem tam se zmocní i dítěte, ponechaného bez dozoru. Myslím, že bys ji mohl znát. Dělá průvodkyni v literárním muzeu v Šelgunově ulici."

„Opravdu? No, musím tě zklamat. Za prvé nejsem fanoušek klasiky a za druhé se se Stínu Zbavenými nijak zvlášť nestýkám."

„Proč?" Eva se ke mně otočila a na chvíli přestala laškovat s mladými floutky, kteří na ni pomrkávali.

„Protože je zrůda, monstrum a odpadlík!" vysvětlila lidově Sabrina. „Nepije krev, přátelí se s lykantropy a může si dovolit věci, které jsou pro ostatní zapovězené. Žádný z přítomných upírů se ho neodváží vyzvat na čestný souboj. Už to tak zkrátka chodí, že se ti, kteří se nějak odlišují, netěší u většiny valné oblibě…"

„Rozumím… Co tady ale budeme dělat do doby, než nastane čas zahájit novou loveckou sezónu?"

„Nespěchej tolik. Nejprve je na řadě jídlo a pití, následuje oficiální zpráva o účelu tohoto Shromáždění, pak tance a potom… Potom se jednoduše uvidí."

„Tak já se tu půjdu maličko porozhlédnout… Smím?" usmála se Eva důvěřivě.

„Samozřejmě! Klidně běž, děvče! Hlavně se s nikým nevzdaluj do tmavých koutů a snaž se procházet tak, abychom tě s Danem měli neustále na očích."

Šťastná lovkyně si poskočila a odběhla se seznamovat s potenciálními oběťmi. Byl jsem si jistý, že jí teď hned nikdo neublíží, avšak ve vzduchu rozhodně bylo cítit určité napětí. Klidně bych přísahal, že se sem mnohým hostům nechtělo ani trochu a že se jim vůbec nezamlouvá hlavní účel dnešního Shromáždění. Upíři totiž neslaví svátky a nesetkávají se z

různých radostných důvodů. Všechna Shromáždění jsou svolávána pouze proto, aby se společně vyřešil nějaký hodně ožehavý problém. A v tomto případě jsme oním problémem byli my…

„Daniile Titovskij, rád vás znovu vidím!“ zazněl za námi nečekaně velmi známý hlas.

„Já ho zabiju, Dane…“ zasyčela Sabrina, aniž by se otočila.

„Bolelo by mě, kdybych viděl, jak věnuješ pozornost jiným mužům,“ zašeptal jsem neméně vášnivě. „Krom toho by to bylo proti duchu našeho plánu. Víš co? Raději to nech na mně. A ty pak zahraješ na violoncello to nejpronikavější rekviem.“

„Už se moc těším!“ Hrdě zvedla hlavu a vydala se do středu sálu.

Zvolna jsem se otočil a podíval se do očí „kondorovi“. Jeho mlčenlivý přítel se za ním tyčil jako věrný stín.

„Jak vidíte, i my jsme sem byli pozváni. Časy se možná skutečně mění a není daleko den, kdy se lovci a upíři budou často setkávat u jednoho stolu.“

„A na tom stole bude co?“

„Prostě jen věřím ve změny k lepšímu…“

„Jistě. A proto máte v kapse stříbrný boxer a váš společník osikové kůly v rukávech?“

„Jste velmi všímavý. Nechcete se napít?“

„Na přátelství?“

„Ha-ha-ha…“ nevydržel to „kondor“ a rozesmál se. „Už nemáte důvod se nás bát. Moji chlapci se, abych tak řekl, vzdali všech pravomocí.“

„A radostně je přenechali mátovým upírům, vedeným starým paranoikem. Protože teď už nás budou lovit naši vlastní soukmenovci. To proto jste nás nechal uprchnout?!“

„Nechal uprchnout? Já?“ podivil se „kondor“ s téměř věrohodnou upřímností a rukama se teatrálně chytil za srdce. „Ale co to povídáte, jak vás to jen mohlo napadnout?! Vždyť bych mohl být okamžitě zbaven velení, degradován nebo

dokonce propuštěn, kdyby se k uším mých nadřízených donesla vaše nesmyslná nařčení! Napomáhat útěku dvou nejnebezpečnějších protivníků – ó ne, to je zhola nemožné! Za všechno může nehorázná shoda okolností, vaše neslýchané štěstí a podlá zrada vaší chovanky, do níž jsme vkládali velké naděje… Není-liž pravda?“

„Zřejmě ano,“ souhlasil jsem neochotně. Musel jsem chtě nechtě obdivovat jeho takt a sebeovládání. „V tom případě byste se mi možná chtěl představit?“

„Na to teď bohužel není vhodná doba ani místo. Navíc – stanovy to jasně zakazují. Pro vás jsem všehovšudy ‘kondor’. Pro mě je to tak snazší a krom toho jsem na to už zvyklý. Tak tedy, co říkáte? Napijeme se?“

„Máme čeho?“

„Jistě. Koňaku.“ Sáhl si do záňadří a vytáhl plochou kovovou čutoru. „Nebojte se, není to otrávené. Na vaše zdraví!“

„Díky.“ Zaklonil jsem hlavu a dlouze si lokl. Voňavé plameny mi naplnily všechny žíly pocitem jižanského svátku. Náš rozhovor zatím nevzbuzoval žádnou zvláštní pozornost, i když bych klidně odpřísáhl, že se na nás ustavičně upírají přinejmenším dva páry očí. Těm se však budu moci věnovat o něco později…

„Pokud tomu správně rozumím, přišli jste sem všichni tři?“

„Ano. Jsme teď taková hodně divná parta.“

„A povězte – posluchačka Lopatková se skutečně nestane upírkou?“

„Za nic sice neručím, ale pravda je taková, že metoda vysávání jedu bývá úspěšná v devadesáti šesti případech ze sta. A mimochodem – víte, že ji kousl váš napomáhač?“

„Slavíček…“ Ohař svraštil čelo. „Ten pomáhá jak nám, tak vám. Slouží každému, kdo je silnější nebo dobře platí. Ubohá kreatura… Upřímně řečeno, vaše prozíravé vedení ho přidělilo k mému oddílu hned od prvního dne.“

„Vedení? Myslíte Barona?“

„Možná. Nikdy jsem se s ním nesetkal osobně. Jistě chápete, že se taková vyjednávání konají na jiné úrovni, té o hodnost vyšší. Mohu vám pouze sdělit, že by se v danou chvíli měl nacházet ve městě, aby kontroloval situaci. Koneckonců, tohle je první zkouška naší Dohody, první skutečná spolupráce…“

„Začínáte mi odtajňovat neveřejnou informaci?“

„Ale co vás nemá… Jen se domnívám, že za určitých okolností bychom mohli být jeden druhému užiteční. A ještě jedna věc – nebude-li vás to příliš obtěžovat, požádejte Evu, aby mi nechodila na oči.“

„A pokud se to přece jen stane?“ zeptal jsem se pro všechny případy.

„Budu se muset odvrátit!“ Široce se usmál, mrkl na svého druha a vyrazil do nejvzdálenějšího rohu sálu, k barovému pultu. Upíři jim zdvořile uvolňovali cestu, zatímco „kondoři“ se na ně neméně zdvořile snažili zapůsobit co nejlepším dojmem. Co je tohle za čertovinu? Jistě, i já jsem fanouškem ideje celosvětového míru, ale ne takovým nepřirozeným způsobem! Osobně se mi zdá, že… A v tu chvíli byl tok mých myšlenek nenávratně přerušen, neboť mou pozornost přilákaly chraplavé mužské steny, doléhající ze směru, kterým odešla Sabrina.

Ó ne! To by nám tak ještě scházelo – někoho vážně zmrzačit přímo na Shromáždění…

Kvapně jsem vyrazil kupředu, přičemž jsem se s četnými omluvami prodíral mezi procházejícími se hosty. Tu ženu jeden nesmí ani na okamžik spustit z očí, jinak se určitě do něčeho zaplete! Avšak pohled, který se mi naskytl, mě za prvé donutil se v duchu omluvit jedné a za druhé svrhnout všechny nebeské hromy a blesky na jinou hlavičku… Zrzavou.

„Aha! Takže vy mě chcete takhle?!“ zaječela vzteky zrudlá Eva na trojici mladičkých upírů, zahnanou do kouta. „Stůjte! Hned vás všechny bleskově uspokojím… Dostanete ode mě šestkrát více, než se vám kdy snilo. Věřte mi, něco

takového se vám nezdálo ani v těch nejstrašnějších erotických snech! Kampak?! Stůjte, povídám!“

Nebozí výrostci, klepající se jako kozlí oháňky, se marně pokoušeli odplížit pryč. Dost možná skutečně mínili zneužít dívčiny naivity, avšak výhradně proto, aby si zavdali čerstvé krve. O služby, které jim naše nadané děvče nabízelo, očividně vůbec neměli zájem.

„Nikdo nikam nepůjde, dokud vás tady všechny najednou nezneužiji! Ano, ano, opravdu všechny tři najednou, viděla jsem to v jedné knížce. Nebo na jedné z Mývalových videokazet? Ale to je fuk… Nekňučte, hned vás svléknu! Stůj! Já ti dám mi tady omdlívat!“

Postarší upíři, přihlížející této pohoršlivé scéně, pouze rozhořčeně rozhazovali rukama a stěžovali si na dnešní mládež. Během posledního sta let se orgie zvrhlostí na někdejších Shromážděních staly spíše pseudoromantickou legendou. Krom toho – ani v dávných bájných časech nebylo zvykem, aby oběť projevovala sexuální aktivitu! Naopak by měla plakat, hlasitě sténat a oblažovat svým křikem uši svých násilníků a vrahů. Svět se vskutku otočil naruby… Sabrina, očividně náramně spokojená sama se sebou, stála v první řadě diváků s hrdým úsměvem zkušené učitelky na rtech. S obtížemi jsem se protlačil až k ní a řekl jí hlasem, který neměl daleko k zoufalému řevu: „Ty ses musela zbláznit? Podívej se, CO dělá!!!“

„Podle plánu, na kterém jsme se shodli, musíme všichni pařit naplno a naše chování nesmí znát meze…“ odsekla chladně má družka. „Problém nespočívá v tom, CO dělá – to je beztak celkem očividné… Ale JAK to dělá?! Bez duše, bez jiskry, bez šarmu! Ne, ne, takhle by to doopravdy nešlo…“

A dříve, než jsem jí stačil odpovědět, má vamp hnaná těmi nejlepšími pohnutkami rozhodně vyrazila kupředu, chytila lovkyni za opasek a nekompromisně ji odtáhla stranou. Eva pouze zlověstně vrčela a funěla…

„Takhle ne, takhle ne! Začátek nebyl špatný, ale nesmíš

muže nechat, aby se byť jen na vteřinku, na okamžíček vzpamatovali… Musí se zcela rozplynout ve tvé moci. Rozhodněji, příkřeji, přímočařeji, děvče zlaté! Sleduj mě…“ V davu to užasle zahučelo, když zkušená trýznitelka klesla na koleno a prudkým pohybem rozepnula zip džínů prvního mladíčka. „Hlavně nezapomínej křičet: ‘Chci tě! Vezmi si mě! Jsem jen tvá! Dělej si se mnou, co chceš!’ A nahlas, co nejhlasitěji, s maximem neovladatelné vášně v hlase…“

„Sabrino-o!“ zavyl jsem tenoulinkou fistulí, protože se to už nedalo vydržet.

„Co?! Aha, to jsi ty, miláčku… Moc se omlouvám, nechala jsem se unést.“ A vamp jediným neméně prudkým pohybem zip zapnula.

Neexistují slova, jež by dokázala věrohodně popsat vřískot, který naplnil sklep! Nešťastný upírek se s jekotem kutálel po podlaze, přičemž si opožděně zakrýval dlaněmi své choulostivé partie. Evidentně mu tam cosi přiskřípla…

Chytil jsem obě své šikulky – každou rukou jednu – a spěšně je odvlekl pryč od místa spáchání teroristického útoku. Jinými slovy tento čin snad ani nelze nazvat…

„Oni si začali.“

„Víš co? Buď zticha, ano?! Já nechci nic slyšet.“

„Ale je to pravda! Klidně jsem se procházela sem a tam, rozhlížela se, s nikým si nic nezačínala, držela se vám na očích, nepolévala hosty vodou z láhve…“

„Dane! Přestaň to děvče trápit. Vždyť by se ti za chvíli začala omlouvat za něco, za co ani trošičku nemůže. Tři mladí otrapové si zkrátka chtěli užít a ona…“

„A ona to prostě jen vzala za špatný konec!“ přerušil jsem ji přísně, neboť jsem se předem rozhodl ignorovat veškeré ospravedlňování, stížnosti a obvinění. „My jsme se sem nepřišli bavit. Tedy přesněji – bavit ano, jenomže k tomu musíme přistupovat s maximální možnou vážností! Mezi pozvanými se tu svobodně procházejí dva ‘kondoři’ z vaší lovecké školy, jestli sis nevšimla.“

„Ajaj…“ Eva rázem schlípla.

„Kromě toho jsem mezi přítomnými napočítal hned šest mátových upírů. Jak je možné, že se tahle mizerná chátra smí účastnit Shromáždění? To se běžně nestává, ledaže… Ledaže by zde měli hrát roli svědků.“

„To znamená, že tu někde bude i Slavíček-transvestita.“ Má družka sevřela pěsti.

„Nepochybně. A také jsme neustále pozorováni. Za odlišných okolností by mi to lichotilo, ale… Teď vás moc prosím, abyste se ani na chvilku neuvolňovaly. Buďte ve střehu – každou minutu může dojít k čemukoli.“

Nezdálo se mi, že by mé domluvy vzaly až tak vážně. Přinejmenším jejich provinilé úsměvy byly jaksi až příliš upřímné nebo jak to vyjádřit… Možná už na mě toho všeho bylo moc a začíná se mě zmocňovat paranoia. Tak či onak, už brzy budu mít příležitost zjistit, jak je tomu doopravdy…

* * *

„Dámy a pánové! Prosím vás o pozornost!“ rozlehl se sálem teskný hlas.

Na nevelké provizorní pódium vedle barového pultu se snaživě drápala upírka Dinka. Na vylezení ze židle na stůl by ve skutečnosti nemělo být nic až tak obtížného (pro střízlivou osobu), jenomže tato panička byla evidentně zpitá pod obraz! Mimoděk mě napadlo, že ještě před nějakými třiceti čtyřiceti lety by se mátový upír nikdy neodvážil přijít na Shromáždění, a už vůbec ne se tam promenádovat v podroušeném stavu. Kdyby to udělal, až do rána by se plazil po ulicích ve snaze posbírat si vlastní prsty… Demokracie vkročila do našich řad s přílišnou rázností, a třebaže já sám ke Stínu Zbaveným tak docela nepatřím, i pro mě jsou tradice, zakotvené v kodexu, posvátné! Rovnostářství ještě nikdy nevedlo k ničemu kloudnému. Idealizovat si fašismus, fanatismus a vampyrismus je úplně stejně nemorální. Naneštěstí však žijeme v zemi věčných krajností, kde harmonie neexistuje snad ani v hudbě…

„Prosím o pozornost! Dostala jsem za úkol přečíst vám

pozdravný dopis od našeho všemi ctěného pána, stařešiny klanu, mocného a nepřemožitelného…“

„Chucka Norrise!“ zahihňal se někdo v protějším rohu. Někteří z přítomných vyprskli smíchy a další si zakryli ústa dlaněmi, aby nebyly vidět jejich úsměvy.

„Barona!“ Mluvčí zřejmě vůbec nic nepochopila. Možná to tak bylo lepší – alespoň se odvážlivec nedostane na černou listinu. Musím uznat, že se Dinka nezajíkala a mluvila sice pomalu, ale bez chyb. Zato ruce, nohy a dokonce i krk jí co chvíli vypovídaly poslušnost. „Tady je dopis! Přečtu ho přede všemi! Takže, tady to je!… Mé děti! Velím a přikazuji vám neprodleně zadržet nestydatou Sabrinu von Waschenberg, jakožto zrádkyni a buřičku. Musí zaslouženě pykat za neomluvitelné porušení všech dohod, které jsem uzavřel s Řádem Ohařů. Uposlechněte mě ihned! Neboť vše, co činím, činím výhradně pro vaše blaho a všechna má rozhodnutí přinesou ovoce… Aha, no tak to je vše. Ještě je tu podpis a dnešní datum. A pečeť – úplně čerstvounká.“

„Mladý muži, slyšel jste také ten blábol, nebo se to zdálo jen mně samotnému?“ Postarší upír, stojící po mé pravici, mě jemně zatahal za rukáv.

„Hej! Počkejte! Ještě tuje toto… Eee… Pé! Es! Čtu pées! A zadržte i všechny, kdo budou s ní, za ní a kolem ní. Služte mi a skládejte mi hold! Takže teď je to vše! Rozuměli jste všichni? Pochopili jste?!“

Nepochopil nikdo. To ovšem vůbec neznamenalo, že by upíři byli od přírody tupými stvořeními nebo že by jim to pomaleji myslelo. Dlouhověkost je sama o sobě zárukou jisté inteligence – hlupáci obvykle nežijí dlouho. Navzdory veškerým očekáváním se však žádný z přítomných k požadovaným činům neměl. Všichni se jednoduše odvrátili a dál se věnovali svým záležitostem. Dinka nevěřícně strnula s otevřenou pusou a ukazováčkem namířeným na mě, jako bych byl jediným viníkem jejího selhání.

Za mnou se ozvaly známé kroky. Má družka gestem naznačila Evě, aby ji následovala, přistoupila ke mně a věnova-

la mi něžný polibek.

„Doufám, že jsme nic nezmeškaly?“

„Ani ne… Jenom znovu oznámili, že stojíme mimo Zákon. A to dokonce oficiálně! Prostřednictvím dopisu od nejvyššího vedení.“

„Je za naše polapení vypsána nějaká odměna?“

„To ne. Jenom něco jako ústní pochvala, pokud jsem tomu správně rozuměl…“

„Skrblíci jedni!“ poznamenala přesvědčeně Sabrina. „A kdypak se do nás hodlají pustit?“

„Upřímně řečeno, zatím nikdo neprojevil žádné zvláštní nadšení, ale pochybuji, že by nás odtud nechali odejít. Myslím, že asi šest sedm upírů je připraveno Baronův rozkaz uposlechnout – navzdory tomu, že by přitom mohli přijít k úhoně. A pokud se tady strhne seriózní pranice, členové společenství se určitě nepostaví na naši stranu a raději nás vydají coby buřiče. Nikdo zkrátka nemá rád problémy…“

„Upíři jsou jako lidé…“ řekla hlubokomyslně lovkyně, která měla uši snad všude a k smrti ráda poslouchala cizí rozhovory.

Dívka se chovala navýsost bodře a přinejmenším na první pohled se mezi množstvím skutečných upírů necítila ani trochu nepohodlně. Dny, které strávila v naší společností, ji evidentně po všech stránkách zocelily, a tak se jí na dnešním večírku možná dokonce líbilo. Sálem zněla tichá hudba skupiny Blackmore’s Night, hosté si zdrženlivě sdělovali své dojmy, shlukovali se do skupinek po třech či čtyřech, popíjeli, přeli se a hráli šipky – zkrátka chovali se naprosto důstojně a vážně. Neřekl bych, že by mně, Sabrině nebo Evě věnovali více pozornosti nežli komukoli jinému. Upíři jsou od přírody monarchisté a jsou kdykoli připraveni podřídit se sebemenšímu rozmaru svého krále. Ale ač to zní neuvěřitelně, jsou to zároveň i věční rebelanti a odbojníci, ochotní riskovat život pro malou naději, že vládcovskou korunu získají pro sebe! Budou Barona poslouchat jen tak dlouho, dokud neztratí ostražitost a nenastaví záda zákeřnému úderu jedno-

ho z těch, kdo by rád získal jeho postavení. Stačí, aby udělal jediný špatný krok, aby si nedal pozor, aby se dopustil té nejnicotnější chybičky… Třeba takové, jakou udělal v našem případě.

„Mimochodem, kde jste byly?“

„Na takzvané toaletě…“ odpověděla zrzavá bestie.

„Aha, tak to pardon…“

„Výsledek bude patrný přibližně za hodinu.“ Praktikantka ze Sibiře si v duchu něco spočítala a snaživě zavětřila. „Nebo možná za hodinu dvacet. Ale maximálně za hodinu třicet, tím jsem si jistá.“

„Snad jste tam nenastražily časovanou bombu?“ zeptal jsem se naprosto vážně.

„Ha! I tak by se to vlastně dalo nazvat… Dane? Tančíte?“

Před nutností zdvořilého vykrucování mě zachránila mátová upírka Dinka. Dobelhala se k nám, pevně chytila Evu za zápěstí a plačtivě nás varovala:

„Hlavně nikam nechoďte, ano?! Jinak by mi Baron utrhl hlavu. Má mě rád, stará se o mě a včera ke mně dokonce do literárního muzea vlákal bezdomovce. Skoro čistého, vážně! Chtěla jsem ho tam… Jenomže se objevili vědečtí pracovníci a vyhnali ho. Takže mi nezbylo než ho sníst venku na ulici… A že to byl moc dobrý bezdomovec – pěkně prosáklý lihem!“

Přemožitelka upírů prudce otočila zápěstím, vymanila se z Dinčina sevření a pohotově jí strčila pod nos láhev se svěcenou vodou. Mátová nemrtvá se kvapně vrhla na podlahu a rozječela se na celé kolo:

„Ohařka! Je tu Ohařka! Ona mě zabila-á-á!!!“

Okolostojící upíři uštědřili Dince ještě několik kopanců, aby se jim nepletla pod nohy, a odměřeně Evě zatleskali. Lovkyně měla dost rozumu, aby se divákům neklaněla a nechtěla je potěšit přídavkem.

„Takhle si nikdy nenajdeš přátele,“ řekl jsem jí vyčítavě. „Žádné tance. Myslím, že je načase, abychom vyrazili domů.“

„Ale… Copak si ani neposlechneme, jak Sabrina hraje na violoncello?“

„To zas ne! Něco takového by nám neodpustila ani na smrtelné posteli. Schovej tu svěcenou vodu zpátky do kapsy a pojď blíž k pódiu. Sabrina si už jistě připravuje nástroj.“

Eva si nadšeně poskočila, obřadně se do mě zavěsila a majestátně mi dovolila, abych ji doprovodil na koncert. Přítomní upíři po nás vrhali tak závistivé pohledy, že bych se byl nejraději propadl do země a vyhrabal se až někde v Austrálii. Třebaže naprostá většina hostů pohlížela na ruměnou Sibiřanku jen jako na nádobu s několika litry výtečné krve, také dívčin zevnějšek nepochybně hrál svou roli. Je totiž velmi důležité, aby pokrm dobře vypadal – lépe pak chutná a krom toho to prospívá zdravému zažívání. Zrzavá lovkyně tedy byla po všech stránkách snem každého upíra.

„Slečno Sabrino! Prosím, prosím!“

Organizátoři Shromáždění přisunuli ke stolu, na nějž se předtím vydrápala Dinka, další dva, čímž vzniklo něco jako jevištní plošina. Nahoru dali ještě židli a vzápětí desítka mužských rukou s neuvěřitelnou lehkostí a jemností vyzvedla mou velkolepou družku na pódium. Oslnivá vamp, jež byla v tu slavností chvíli snad ještě krásnější, vyňala z kožené pouzdra své violoncello a posadila se na židli. Rozparky vínově červených šatů ještě více zdůraznily její široce roztažené nohy. Na okamžik jsem pocítil bodnutí žárlivosti. Sabrina si k sobě kouzelný nástroj tiskla takovým způsobem, že jsem vůbec nepochyboval o jeho mužské podstatě. Tenké nervózní prstíky plavně přejely vzhůru, k leštěné hlavici zakončující hmatník. Jen stěží bych si dokázal představit erotičtější pohyb… Odhalená kolena sevřela kaštanově hnědé boky violoncella, bedra se napnula a útlá nožka se znenáhla zapřela o špičku, jako by ji zasáhl elektrický výboj vášně! Černé vlasy sklouzly do tváře, záda se prohnula a hruď se začala silně a zrychleně dmout… Ve chvíli, kdy pozvedla smyčec, byli už všichni muži v sále připravení jít za ní až na kraj světa. Na galeje, na popravčí špalek, na Golgotu, zkrát-

ka kamkoli – hlavně aby tato černovlasá Lilith ani na okamžik nepřerušila své božské sólo! Sabrina zahrála první notku tak, jako by rozepínala první knoflíček…

Chtěl-li nás Baron skutečně zadržet, neměl ji za žádnou cenu dovolit, aby do sálu vstoupila s violoncellem. Když jsem se zatajeným dechem poslouchal, jak taje poslední zvuk jejího nástroje, zmocnila se mě náhlá jistota, že odchodu mé vamp nebude nikdo bránit. Všichni před ní padnou na podlahu, aby se jí měkčeji našlapovalo, a ti, jichž se třeba jen letmo dotkne její podpateček, se budou považovat za nejšťastnější upíry na světě… Na mě s Evou se však jejich vděčnost naneštěstí vztahovat nebude. Ba naopak – mě i ji téměř určitě zabijí jakožto kompenzaci. Přesněji řečeno, mohli by nás zabít, selžou-li všechna naše pracně vymyšlená opatření. Zůstávala už jen jediná otázka – kdo začne jako první?

„Co čumíte, hlupáci?! Chyťte je!“ vykřikla co nejhlasitěji opilá šestice Baronových nohsledů. K Dince a ostatním mrchožroutům se pomalu otočilo několik nejhorkokrevnějších upírů. Jak se jim podařilo ovládnout, aby se na ně nevrhli a nerozervali je na kusy, zůstává pro mě dodnes záhadou… Pokus o zapojení mátových upírů do společenství Stínu Zbavených rozhodně nepatřil mezi Baronovy nejpovedenější nápady. Měl zkusit najít někoho lepšího… Nebo alespoň někoho ne tak špatného… Vždyť přece není možné, aby všichni šakali byli takovými beznadějnými případy! Ale nač si něco nalhávat…

„Hej! A proč je tedy nelovíte vy?“ Baronova „pořadatelka“ se ve snaze nějakým způsobem zachránit situaci otočila ke „kondorům“. „Jste přece lovci a los vám na ni dal právo! Tak do toho, střílejte! Proč už nestřílíte?“

„Drž hubu,“ odsekl náš známý ledově klidným hlasem. „Svůj díl práce jsme odvedli a po jejich útěku si již musíte všechna nedorozumění vyřešit mezi sebou.“ Pak se otočil k Sabrině a dodal: „A vašemu talentu, baroneso, bych rád projevil ten nejupřímnější obdiv! Jsem zde přítomen coby soukromá osoba, a tak mi snad nikdo nebude vyčítat, když vyjá-

dřím svou lítost nad tím, že jsem neměl tu čest políbit vaše geniální ručky!“

Jeho mlčenlivý společník poslouchal svého druha s výrazem bezbřehého zděšení ve tváři. Kdyby to bylo jen na něm, vyhodil by celý tento sál do vzduchu i se všemi přítomnými (sebe nevyjímaje) a rozhodně by neztrácel čas lichocením jakési muzicírující upírce…

Potlesk burácel a nezdálo se, že by se v dohledné době chystal ztichnout. Sabrinu a její violoncello odnášeli k východu na zvednutých rukou. Má vamp se pouze provinile usmála a poslala mi vzdušný polibek na rozloučenou.

Polovina přítomných se obřadně uklonila. Projevovali mi snad úctu coby vyvolenému hudebně tolik nadané vamp? Nebo vzdávali hold mé síle? Ne, nebylo v tom ani jedno, ani druhé… Jejich ušlechtilost se nebude vztahovat na celou naši trojici. To jen Sabrina byla výjimkou, a evidentně za to mohlo její violoncello. Už jsem přece říkal, že má družka dokáže s pomocí svého nástroje očarovat prakticky kohokoli!

„No… tak… tak chyťte alespoň tyhle dva!“

Podíval jsem se na Evu, ona na hodinky a všichni hosté zase na nás. Lovkyně už už otevírala pusinku, ale podařilo se mi ji předběhnout:

„Vážené dámy, vážení pánové! Chápu, že pro většinu z vás je živá krev příliš velkým pokušením, ale věřte mi – tuto dívku bude lepší nechat jít. Je totiž pomatená!“

„Co-co-co?! Co to… o mně… žvaníte…“ Sibiřská praktikantka se rozběsnila do té míry, že se začala zajíkat.

„Jejich moc. Sami bychom je nezvládli. Utíkej za Sabrinou a jednej podle plánu. A teď je přesvědč, že jsi vážně šílená!

„No dobrá! Dobrá, prosím… A já jsem se zbláznila-á-á, to je ale báječné!“ pronesla přemožitelka upírů zpěvavým hláskem. Poté před očima všech odšroubovala uzávěr láhve se svěcenou vodou a jala se je snaživě polévat.

V první chvíli nikdo nic nechápal. Potom jeden z upírů, od pohledu pedantický chlapík s monoklem v oku, prohlásil:

„Ne, ne, soudě podle symptomů se nejedná o schizofrenii. Tato dívka utržila ještě jako nemluvně silný úder do hlavy…“

„Co to povídáš, tupoune brejlatý!“ Eva se pořádně rozmáchla; z její pěstičky sklouzla jedna jediná kapička vody, která ve vzduchu opsala křivku a zasáhla rozumbradu do hubeného krku. Upír přidušeně vykřikl, oběma rukama si sevřel spáleninu a kvapně opustil místnost.

„Svěcená voda…“ došlo všem neuvěřitelně rychle.

Byl to hlas odvěké zkušenosti, se kterým se nedalo polemizovat. Upíři dobře znají všechny zbraně, jimiž mohou sejít ze světa. Až tolik jich totiž není… Kolem mě a lovkyně se v mžiku vytvořil neprostupný půlkruh. Ve tvářích přítomných se sice ještě nezračila zjevná agresivita, avšak jejich výrazy nebezpečně zvážněly. Dobrodušnost a extáze, vyvolané Sabrinin vystoupením, tály přímo před očima. Upíři jsou citově velmi nestálými bytostmi a já jsem věděl, že pokud nyní odejde i Eva, jejich nálada se ještě zhorší.

„No tak já už asi půjdu,“ oznámila mi nevinně ta skromná dívenka.

„Co…? No ano, jistě, samozřejmě!“ Z neznámého důvodu jsem se na okamžik zarazil, třebaže jsem to byl já, kdo teprve před chvílí trval na jejím odchodu. Zrzavá netýkavka vyrazila tanečním krokem k východu ze sálu a upíři jí sice neochotně, ale přece jen ustupovali z cesty. Obdržel jsem další vzdušný polibek na rozloučenou.

Jakmile se vášně maličko uklidnily, všeobecná pozornost se nuceně soustředila na mou maličkost. Nikdy jsem se nehonil za lacinou popularitou, ale jelikož se nikomu nechtělo ochutnávat „posvěcenou“ lovkyni, na jídelníčku už zbýval pouze jediný pokrm – já. Dinka dál tiše ponoukala ostatní k útoku; pochopitelně z bezpečné vzdálenosti – od provizorní jevištní plošiny. Do plamenných proslovů se už ale nepouštěla. Zřejmě se jí konečně povedlo správně vyhodnotit situaci.

V zásadě jsem neměl důvod se znepokojovat. Obě buřič-

ky byly na svobodě, což znamenalo, že mě odsud určitě dostanou. Za minutu či dvě. Nebo možná pět. Zneklidněl jsem až za nějakých deset minut, když se obě dívky stále neobjevovaly… Vypadalo to, že se o svou záchranu budu muset zasloužit sám.

„Velmi se omluvám, ale vypadá to, že i já už bych měl jít. Bylo mi potěšením se s vámi setkat a jsem vážně rád, že společenství Stínu Zbavených stále vzkvétá. Pochopitelně, pořád ještě existuje řada problémů. Žádný z nich však není neřešitelný a jsem si jist, že se s nimi dokážete vypořádat. Hodně štěstí! Klaním se vám, dámy a pánové!“

Smůla… Můj zdvořilý proslov se zcela roztříštil o hradbu jejich opovržlivého mlčení. Hosté neznámo proč semkli své řady…

„Ó, já samozřejmě moc dobře rozumím vašemu spravedlivému rozhořčení… Znají mě prakticky všichni, ale téměř nikdo mě nemá rád, že? Jistě, jak by také bylo možné považovat za skutečného upíra někoho, kdo nepije krev? Jsem monstrum, zrádce a degenerát, živící se energií citů… Mohu se procházet na slunci, nosit stříbro a vstupovat do kostelů. Ale zamyslete se – copak je naše odlišnost dostatečným důvodem, abychom se museli bít?!“

Ale opět mi nikdo neodpověděl. Pokud se ovšem za určitou formu odpovědi nedá považovat masové, svorné a promyšlené mlčení… Zabíjet mě asi nebudou, pít mou krev nejspíš také ne, ale rozhodně se nebudou zdráhat mě svázat a odevzdat neblaze proslulému Baronovi. Nu což, že bych se pokusil ještě jednou využít nehynoucí moc výřečnosti? Nadechl jsem se, ale promluvit jsem nestačil… Úplně nizoučko, přibližně v úrovni kolen ostatních hostů, se spěšně protlačila zmalovaná tlama Slavíčka-Ireny.

„Dan Titovskij! Vzpomínáš si na mě? Už dvakrát jsi nám sebral kořist… A vždyť to děvče chutnalo tak slaďounce!…“

„Porušil starobylý upíří zákon – právo první krve!“ podpořila ho vřískavě Dinka, která mu byla v patách. Obě mátové kreatury se evidentně skvěle doplňovaly… Mezi přítom-

nými se rozlehlo nesouhlasné vrčení stařešinů, nejhorlivějších zastánců tradic. Ostatním sice byly křivdy šakalů zcela lhostejné, ale chtěli celou záležitost co nejrychleji uzavřít.

Transvestita si dodal odvahy, přiblížil se ke mně na dosah ruky a promluvil výsměšně plačtivým hláskem:

„Hele, hele, podívejme – naše nebojácná zrůdička je připravená padnout na kolena a prosit o milost… Nebijte ho! On už bude hodňoučký! Pusťte ho domů, nebo bude žalovat mamince… Mámo, maminečko, zachraň mě! Tak kde jsi, mami-í-í?!“

Veškeré zmínky o rodičích se mezi Stínu Zbavenými považují za nadmíru netaktní. Všichni bez výjimky si vzpomínáme na své předky a víme, že nám nebude nikdy souzeno setkat se na nebesích s jejich světlými dušemi. Brány Ráje jsou pro upíry zavřené… A v těch vzácných případech, kdy se krví živí celá rodina, je obtížné – ne-li nemožné – představit si něžnější a starostlivější vztah mezi dětmi a rodiči. Ten vyvrhel udělal chybu, že se vysmíval památce mé matky… Ale dříve, než jsem stačil sevřít pěsti, se na mě ten mrchožrout dokonce opovážil sáhnout!

„A copak tady máme za kytičku?! Dáreček od té děvky Sabriny, nebo…“

Slavíček se sklonil nad růží a… O zlomek vteřiny později z ní vystříkl pramínek svěcené vody a spálil mu polovinu obličeje! Nikdy v životě jsem neslyšel takový řev…

* * *

Co je to vampyrismus? Pro většinu je to jen otázka specifické životní činnosti organismu. Pro určitý okruh hlupáků se jedná o prostředek k nabytí „nesmrtelnosti“, auru mystické moci, opojení hypertrofickou silou a možnost celý život chodit v černém. Pro třetí a naštěstí nejméně početnou kastu vyvolených (v tom nejhorším smyslu tohoto slova) se samotné slovo „upír“ spojuje s bezmeznou mocí a považováním sebe sama za vyšší bytost. Za jakýsi mezičlánek mezi člověkem a Bohem – přičemž bližší tomu druhému! Zabíjet

a být přitom téměř nezranitelný; jednat jménem spravedlnosti – či přesněji toho, co sami za spravedlnost považujete; trestat odpůrce a svým věrným naopak darovat „věčnost“… Zní to hezky, není-liž pravda? Někdy Stínu Zbaveným nezbývá nic jiného než přijmout tuto teorii, aby měli alespoň nějaké ospravedlnění pro nesmyslnost svého bytí. Lidstvo by se bez upírů dokázalo klidně obejít, jenomže upíři bez lidí ne… Kdo koho tedy potřebuje víc?

Soustředil jsem se na nejsilnější energetický výboj, jakého jsem byl schopen. Myslím, že bych jím dokázal zneškodnit tři nebo čtyři protivníky. Kdyby přede mnou stáli lidé, byl by počet vyřazených z boje přibližně dvojnásobný… Vysávat velice rozpornou energii upírů by bylo příliš riskantní. Dostane-li člověk při transfúzi špatnou krevní skupinu, může všehovšudy zemřít. Já jsem však riskoval mnohem více – mohl jsem se stát jedním z nich, jen neskonale mocnějším! Dovedete si představit energetické monstrum, sžírané touhou po lidské krvi? Monstrum, které své oběti nejprve zbaví sil, aby je vzápětí vysálo dosucha? Kdo by dokázal zastavit něco tak příšerného…?

Stáli jsme si tváří v tvář – já a oni. Nikdo nedělal prudké pohyby, nikdo se nepokoušel vyprovokovat soupeře nebo zaútočit jako první. Všichni si až příliš dobře uvědomovali nebezpečnost náhodného omylu. Ve skutečnosti mě nijak zvlášť nepotřebovali. Na základě Dohody měla být zlikvidována jen Sabrina, jenomže ta zmizela a Eva jakbysmet, takže jsem teď byl jediným cílem v dosahu. Hlavu společenství bylo nezbytné uklidnit alespoň nějakým darem, to si všichni uvědomovali. A touto „kompenzací“ jsem se měl stát právě já…

„Nejspíš bych měl přece jen odejít. Máte svůj kolektiv a svůj večírek, zatímco já bych dnes rád šel spát co nejčasněji. Pokud jsem se někoho dotkl, moc se omlouvám. Mám teď strašnou spoustu věcí na práci.“

Odpovědí mi byl pronikavý skřípot obnažovaných špičáků. Nyní už všichni zvysoka kašlali na Barona a jeho rozka-

zy; z celého srdce se mínili pomstít právě mně. Již nebylo důležité za co… Zaujal jsem obranný postoj, zhluboka se nadechl a… Zničehonic jsem pokrčil nos. Upíři takto nepáchnou. Dokonce ani ti nejbázlivější. Buďto někde blizoučko zdechl skunk, nebo pracovníci městské asanace zaparkovali se svým autem hned vedle vchodu. Chvíli po mně začali krčit nosy i ostatní hosté…

„Co je to za ‘negativní aroma’, pánové? Kdo z vás je viníkem?“ otázal se štítivě vysoký komponista z umělecké školy. Podezřívavé pohledy se z neznámého důvodu začaly setkávat na mé nevinné maličkosti.

„Já to nebyl!“

„Podle mě mluví pravdu,“ podpořil mě kdosi ze zadních řad. „Ten puch se valí ze sklepa a je příliš, jak bych to řekl… koncentrovaný!“

„Čas od času se stává, že přecitlivělé osoby nedokáží snášet psychický tlak a hrůzou ztrácejí sebeovládání,“ přišel se svou troškou do mlýna známý úředník z regionální administrativy. „Nesmíte se zbytečně nervovat, mladý muži. My vám neublížíme – jen vás předáme našemu vedení.“

„Nebo bychom se přece jen mohli trošku napít, co? Někteří z nás dávají přednost krvi s příchutí!“ Po této poznámce se všichni pustili do rozrušeného hlaholení.

Rozevřel jsem pěsti a trochu se uvolnil. Věřte mi, že celý dav pochybujících upírů je mnohem méně nebezpečný než jeden jediný umanutý. Je známo nemálo případů, kdy se oběti podařilo na poslední chvíli zachránit útěkem, zatímco dva nebo tři horkokrevní vampýři marně usilovali o dosažení kompromisu. Kdybych se začal opatrně sunout podél stěny, možná by se mi podařilo nenápadně zmizet. To by se ale nesměla efektně zjevit Sabrina. Ovšem ona to snad ani jinak neumí…

Do místnosti plnou rychlostí vtrhlo rozhorlené ferrari s rozsvícenými světly! Nedostavěné domy mají vždy alespoň nějakou výhodu a v daném případě přišla nepřítomnost dveří a zárubní navýsost vhod. Pouze nelidsky rychlé reakce

umožnily upírům, aby uskočili z cesty vířícím pneumatikám. Sabrina na poslední chvíli prudce zabrzdila a její miláček poslušně zastavil – divže mi nepřejel nohy.

„Dane, jak dlouho na tebe ještě máme čekat? Pěkně se se všemi rozluč, popřej jim dobrou noc a šup do auta! Doma tě čeká výprask, mléko s medem, teplá postel a nažhavená já… Nic tak nepovzbuzuje chuť na erotické hrátky jako pořádná dávka adrenalinu v krvi!“

Provinile jsem rozhodil rukama, uklonil se přítomným a otevřel dveře automobilu. Pět nebo šest obzvláště horlivých hostů na mě lačně vycenilo špičáky a… Dříve než stačili udělat byť jen krůček mým směrem, zpoza spuštěného okénka vykoukla hrůzu nahánějící hlaveň plastového samopalu.

„Tahle zbraň je nabitá pořádnou dávkou svěcené vody,“ oznámil hromově zajíkající se hlásek Evy Lopatkové. „Takže si schovejte zubiska! A první grázl, který je znovu vycení, dostane vodním proudem přímo do… do… No zkrátka někam podle mého výběru, ale garantuji, že to bude bolet. Jsou mezi vámi sluchově postižení? Pokud ano, ochotně jim to přeložím do znakové řeči!“

Hlaveň vodního samopalu začala ve vzduchu opisovat ty nejpodivnější křivky a nebozí upíři v hrůze ucouvli. Nejnebezpečnější zbraň na světě je ta, kterou drží žena! Hrdě jsem sebou plácl na zadní sedadlo, přičemž jsem se zátylkem uhodil o violoncello.

„Já to moc dobře viděla! Připíši ti to na účet, který mi budeš muset dnes v noci splatit,“ varovala mě Sabrina, aniž by se otočila. „A teď odtud rychle vypadneme. Evo, zavři okénko, vždyť už se tady nedá dýchat!“

„Každou chvíli to vypukne!“ sdělila nám radostně lovkyně. „Už jenom zbývá zablokovat východ. Kde je sůl?“

„Vedle tebe v přihrádce.“

Automobil rychle zacouval do východu. Upíři, zalykající se puchem, opatrně postupovali za námi. Eva směle vyskočila rovnou za jízdy a vší silou mrštila na podlahu dvě otevřená balení s baskunčackou solí. Výsledný efekt se vyrovnal

výbuchu protitankových granátů! Zhruba třímetrové volné prostranství umělecky zasypaly velkorážní krystaly chloridu sodného. Hosté se dali do tesknéhо vytí.

„A co to tam vlastně tolik smrdělo?“ zeptal jsem se poté, co ferrari vyjelo z budovy. „Že by se ucpala kanalizace?“

„Skoro.“ Má družka vážně přikývla. „Hodily jsme do ‘toalety’ šest kostek tureckého droždí. Výsledek kvašení bývá téměř okamžitý. Eva říkala, že se tak ve škole bavila se svými spolužáky, aby překazili písemku…“

Když jsme odjížděli z Kentauřího údolí, řev, ozývající se ze sklepa, nabyl na síle a procítěnosti. Večírek se očividně až teď rozjel na plné obrátky… Nevím, zda se nám povedlo stoprocentně naplnit představu autorů Pána prctenů o dobré zábavě, ale Baron nepochybně očekával, že se budeme chovat podstatně předvídatelněji. Takový vývoj událostí byl novinkou dokonce i pro nás, ale musím přiznat, že dívkám přišel náramně po chuti.

Během zpáteční cesty jsme oplývali veselím, smíchem a tím nejčernějším humorem. Ani jsme se nenamáhali zajíždět ke mně domů a vydali se rovnou ke Třem Průtokům. Úsvit se již blížil a odpočinek na chatě u řeky, na svěžím vzduchu, byl mnohem lákavější vyhlídkou než umírání horkem v městském bytě. Krom toho tam na nás čekal Mýval spolu se zásobou potravin a vůbec všeho potřebného. A nejpříjemnější bylo, že jsme před sebou měli celý den odpočinku. Jestliže Ohaři přenechali hon na nás svým upířím přátelům (naprosto idiotské spojení!), pak se dříve než následující noci nemáme čeho obávat. Snad jen ráno bych měl zavolat do Soloyjovské nemocnice, abych zjistil, jak je na tom Chrapoun. Nebo bych k němu mohl zajet na návštěvu a donést mu jablka a ananasovou šťávu… Jen žertuji! Léčba medvědodlaků samozřejmě probíhá úplně jinak. Z nenápadného říznutí stříbrným předmětem se u nich může vyklubat vážné zranění – naštěstí by však v nemocnici měli působit i odborníci, kteří vědí co a jak. Ostatně, náš lykantrop je moc velký kus chlapa na to, aby ho skolila jediná rána. Jaká škoda, že mě nenapadlo ze-

ptat se „kondora“ na toho blázna, který na něj zaútočil. I ten největší pitomec by přece pochopil, že se nejednalo o náhodný útok…

* * *

Šťastný Kaprál nás přivítal slavnostním osvětlením. Elektřinu pochopitelně zapnout nemohl, zapálit stodolu také ne, a tak náš starý voják srdnatě světélkoval sám! Myslím, že mnohá vyprávění očitých svědků o zářících postavách mimozemšťanů mají právě takové prostinké vysvětlení…

„Da-da-dane! Sabrino!! Evo!!!“ Nadšený duch se nás pokoušel obejmout všechny tři najednou. „Po-po-pojďte dál, po-po-pojďte dál, už na vás čekám! Po-po-pořádně si po-popokecáme! A nejste na mě na-na-naštvaní, jak jsem ta-ta-tam na hřbitově…“

„Myslíš kvůli tomu, že jsi odešel bez nás?“ Mávl jsem rukou a prošel skrze něj na zápraží. „Samozřejmě že ne! Dokonce jsme se poté, co jsi se svou přítelkyní vyrazil… zkrátka za osobními záležitostmi, stačili ještě trochu prospat. Mimochodem, při nejbližší příležitosti vzkaž Bílé vdově, že jsme jí moc vděční. Je opravdu velmi sympatická…“

„Ne-ne-nech toho, ka-ka-kamaráde! Ať tě ani ne-nenenapadne si ze mě u-u-utahovat!“ V Mývalově tváři se však zračila hluboká spokojenost se sebou samým, jež byla v naprostém rozporu s jeho slovy. „Víš co, já ba-ba-baby většinou střídám po ty-ty-týdnu po dvou, ale ta-ta-tahle na mě holt tak nějak za-za-zapůsobila či co… Ta-ta-tak jdete už?!“

„Jdeme.“ Sabrina zaparkovala svého „broučka“ přímo pod oknem a pozorně ho prohlédla, jestli není poškrábaný. Pak spokojeně poplácala auto po kapotě a odebrala se do chaty.

Zívající lovkyně se vydala za ní a cestou pro jistotu varovala Mývala: „Jestli tě ještě jednou uvidím na záchodě, tak tě zabiju!“

Mrkl jsem na svého přítele na znamení mužské solidarity: „Neber ji vážně, víš přece, jak je horkokrevná. Máme za se-

bou těžký den a noc plnou zážitků. Teď si sedneme, dáme si víno a naše děvčata ti o všem ochotně povypráví…“

Uvnitř panoval téměř úplný pořádek. V tomto ohledu musím Ohaře pochválit – nikdy to nebyli žádní sprostí marodéři.

„Dane! V ledničce není krev!“ vydechla Sabrina uraženě.

Hm, tak jsem je asi přechválil…

„Podívej se, jestli nezmizelo ještě něco,“ odpověděl jsem hlasitě a zamkl vstupní dveře na spolehlivou závoru. „Myslím, že dvě nebo tři lahvičky by měly být schované ve sklepě. Je tam kódový zámek, takže se tam nedá tak snadno dostat.“

„V tom případě buď tak hodný a připrav mi teplý koktejl. Já mezitím budu ve sprše. Nápad s droždím byl báječný, ale ten puch… Mám pocit, že ležím ve špinavých plenách a líná chůvička vůbec nespěchá s jejich vyměněním…“

Věděl jsem, že upíří čich je několikanásobně jemnější než lidský, a tak jsem si dokázal živě představit její muka. Vstoupil jsem do obýváku, odhrnul černý koberec, posunul prkénko, navolil potřebnou číselnou kombinaci a otevřel poklop. Ve sklepě se skladovalo všechno potřebné i nepotřebné haraburdí plus železná zásoba potravin. Nacházel se zde také unikátní „převýchovný koutek“. No, možná se nevyjadřuji dostatečně přesně – jedná se o dvě ocelové skoby ve zdi, silné, divže ne kotevní řetězy, velká železa a obrovskou klec s mřížemi o pěti centimetrech v průměru… Nezasvěcený pozorovatel by to jistě považoval za mučící nástroje, určené k týrání a trýznění. Ve skutečnosti však rodiče Jaralovi pouze takovýmto předky vyzkoušeným způsobem učili své malé děti sebeovládání. Lykantropie – na rozdíl od vampyrismu – může být dědičná. Ale pokud se škvrně nenaučí schovávat a po dobu transformace krotit svou sílu, mohli by přijít k úhoně úplně nevinní lidé. A to by zase přilákalo pozornost profesionálních lovců. Nikoli Ohařů, nýbrž jiné organizace, která se specializuje na tento poddruh nelidí. Chrapoun se měnil v medvěda, zatímco rodina Jaralových v

bengálské tygry. Jsou sice poněkud menší než amurští nebo ussurijští, ale i s nimi může být pořádná kopa starostí…

Vytáhl jsem ze speciálního mrazicího boxu plechovku konzervované krve a vrátil se zpět nahoru. Sabrina stále ještě nevyšla z koupelny, Mýval kamsi zmizel a osamocená Eva pilně pobíhala kolem sporáku.

„Našla jsem v ledničce salám, vejce a dva pytlíky s mraženou zeleninou, takže mě napadlo, že bych bleskově připravila ragú. Chcete? Beztak nemohu usnout a vy už jste určitě hladový…“

„Díky, to neodmítnu. Tohle prosím tě dej co nejblíže k ohni – krev je nejlepší pít teplou nebo dokonce horkou.“ Podal jsem jí plechovku, posadil se ke stolu a podepřel si hlavu rukou. „Mohla bys mi něco povědět o vašich učitelích? Myslím o těch dvou, kteří dohlíželi na praktické zkoušky vaší skupiny…“

„Jsou divní…“ odpověděla zamyšleně Sibiřanka a přitom nadále čarovala nad hrnci. „Vždyť jsme je ani mockrát neviděli. Museli jsme je oslovovat jen jako ‘starší’ a nic víc. Žádná jména, přezdívky, osobní čísla ani hodnosti… To bylo samé: ‘Poslušně hlásím, starší!’ Popřípadě: ‘Starší, váš rozkaz byl splněn!’ Vždycky chodí společně. Buď to jsou tuze velcí kamarádi, anebo jeden druhému nevěří. Mlčenlivého se všichni báli. Je děsivý – má mrtvé oči. Zato ten druhý… Je tak nějak jiný. Nevím, jestli je dobrý nebo ne, ale podle mě to ani není lovec, nýbrž spíše jakýsi… pozorovatel. Chodí, dívá se, poznámky nedělá, nikoho neposlouchá, ale… Má všechny prokouknuté skrznaskrz!“

„Kde jsi byla, když tě vyhledal Mýval? Tam u kostela, myslím…“

„Seděla jsem s ostatními praktikanty na lavičce. Oni už začínali pochrupovat, ale mně srdce poskakovalo jako divé. Nebylo mi vůbec dobře, to vám povím… A vtom jsem pocítila něco jako závan studeného vzduchu. Otočila jsem se a spatřila koho jiného než našeho nadrženého ducha. Hned si ke rtům přiložil ukazováček a naznačil mi, abych ho dopro-

vodila na nějaké klidnější místečko. Tam mi všechno pověděl…“

„A co ‘kondoři’? Kde tou dobou byli?“

„Nejprve kouřili na lavičce naproti nám. A potom neznámo proč odešli do kostela.“

„Oba najednou?“ prohodil jsem lhostejně.

„Ne-e…“ Na vteřinku se zarazila. „Nejprve jen jeden. A mlčenlivý pak vyrazil za ním. Vždycky za ním chodí jako stín. Proč se vlastně ptáte?“

„Podle všeho tvé setkání s duchem přece jen nezůstalo bez povšimnutí. Vaši ‘starší’ odešli schválně, aby ti dali možnost nás zachránit. Nechali nás uprchnout! Z toho plynou dvě navýsost delikátní otázky… První je, proč to vlastně udělali? Jakou výhodu jim náš útěk přinesl? Ohaři se nikdy nevyznačovali altruismem. A druhá otázka, snad ještě důležitější – bylo jejich rozhodnutí oboustranné? Co když první jednoduše odvedl druhého, aby nechal události probíhat celkem předvídatelným způsobem?“

Eva se otočila. Její oči teď byly velmi vážné. Lovkyně se kousla do spodního rtu, zkřížila si ruce na prsou a pokusila se vzpomenout ještě na něco důležitého. Neobjevila žádné zjevné důkazy mé teorie. Ale ani nic, co by ji mohlo vyvrátit.

„Nevím… Tehdy mi všechno připadalo úplně přirozené. Šla jsem za vámi pouze proto, abych zjistila, jestli mi skutečně hrozí nebezpečí. Ani jednou jste mi nelhali, a tak jsem se chtěla jenom zeptat. To až potom…“

„No dobrá, uzavřeme toto téma. Sabrina už vychází z koupelny… Půjdeš teď do sprchy?“

„Proč bych měla?! Vždyť spím nahoře! A sama!“ vykřiklo nečekaně ostře naše zrzavé hoře, mrštilo dřevěnou lžíci do kastrolu a nasupeně se vydalo pro ručník.

„O co jste se pohádali?“ zeptala se nevinně má družka, když se svěží a spokojená posadila naproti mně.

„Ne o co, nýbrž o koho,“ připustil jsem nuceně. „A k té hádce by ve skutečnosti mělo dojít mezi vámi…“

„Vážně? Tak tedy – o koho bychom se měly přít?“

„O mě.“

„Nebohé děvče!“ Vamp potřásla mokrými vlasy a postříkala celý stůl vodopádem krůpějí. „Dane, možná bys ji přece jen měl párkrát políbit, co říkáš? Tebe neubude a ona se ocitne v sedmém nebi… Ne, ne, vždyť já si jenom dělám legraci! Nekul na mě oči, buď od té lásky! Díváš se na mě jako cudný poustevník na párek pářících se veverek…“

Spolkl jsem veškeré urážky a mlčky nabídl budoucí hvězdě zábavních pořadů zeleninové ragú se salámem. Sabrina odmítavě zavrtěla hlavou a ukázala prstíkem na ohřátou plechovku s krví. Podal jsem jí sklenici; otvírák na konzervy našla sama. O minutu později kolem nás nevzrušeně prošla nezkrotná přemožitelka upírů. Dal bych ruku do ohně za to, že nahoře v podkrovním pokojíku při všech svatých a zdraví své maminky odpřísáhla, že napříště už ani jeden muž na světě neprobudí v jejím srdci nic než opovržení! Jen ať si jde – teplá voda má léčivé účinky…

* * *

Do postele jsme se dostali přibližně hodinu před úsvitem, ale usnuli až zhruba čtyři hodiny po něm. Sabrina mě – dosud rozehřátého po koupeli – položila na záda a poprosila mě, abych se jí dnes za žádnou cenu nedotýkal rukama. Ochotně jsem se poddal jejím fantaziím… Chladivé a vášnivé rty mi nedovolily ani na minutu zavřít oči. K tomu, abych přesně vylíčil, co má vamp prováděla, mi jednoduše scházejí slova…

„Vstoupil do ní zezadu, zprudka a najednou, přičemž rytmicky pohyboval bedry. Prohnula se a tiše zasténala, její bradavky ztuhly a na zádech vyrašily průzračné perličky potu. Jejich těla se slila v jedno a pozvolna hořela v plamenech vlahé a vášnivé agónie. ‘Rychleji!’ křičela a stěží popadala dech, jak do ní narážel. ‘Rychleji, miláčku! Ještě, ještě, ó ano-ó-ó! No tak… to je ono… ach-ach-ach-ach… Á-Á-Á-Á-ÁCH!!!’“

Tak nějak to bývá líčeno v dnešní literatuře. Ale kdybych

třeba jen jednou napsal podobný blábol, Sabrina by mě vlastnoručně zabila. A já bych se jako čestný člověk ani nepokoušel o obranu…

Zhruba v deset hodin ráno mě Mýval probudil tím, že mi hurónsky zařehtal přímo u ucha. Obnovit síly během tak krátkého časového úseku bylo zhola nemožné, a tak jsem se s ním nepouštěl do hádek a poslušně vstal. Přesněji, nejdříve jsem dekou zakryl ňadra své vamp před lačným pohledem toho nenapravitelného chlípníka; teprve poté jsem vylezl z postele.

V kuchyni ani v obýváku nikdo nebyl. Eva zřejmě ještě spala. Dal jsem vařit vodu na čaj a pak zvedl telefonní sluchátko. Zprávy z nemocnice byly povzbudivé. Stav mého přítele se stabilizoval, krize pominula a už asi za týden ho bude možné propustit do domácího ošetřování. Navštěvovat nemocného je zatím stále zakázáno, avšak mě – jakožto Chrapounova blízkého přítele – k němu přece jen nechají na několik minutek nakouknout. Tím spíše, že si to samotný medvědodlak velmi přeje…

„Co-co-copak, už prcháš?“

„Ano, zkusím si něco stopnout. Děvčata nebuď. Jestli se někde nezdržím, budu zpátky během pár hodin.“

„Ve-ve-vezmi si ferrari. To je pa-pa-panečku kára!“

„Kéž bych mohl. Jenomže to auto poslouchá jenom Sabrinu. Mně sice elektrošok nedá a klidně si mě pustí dovnitř, ale z místa se ani nehne, potvůrka jedna čtyřkolá…“

Byla to pravda. Netuším, co s vozem provedl její mechanik-masochista, ale tmavě višňový automobil se mohl skutečně rozjet, pouze seděla-li za jeho volantem má družka. Sabrina musela řídit dokonce i tehdy, když jsem ji pozdě v noci ve slušně řečeno nestřízlivém stavu odváděl z nějaké oslavy…

Převlékl jsem se, ještě jednou varoval Kaprála, aby dívky nadarmo nevyrušoval a nechal je v klidu vyspat. Koneckonců, kdyby domu skutečně hrozilo nebezpečí, ostražitý duch by si ho jistě zavčas všiml a obě půvabné spáčky zalarmoval.

Šálek čaje, chleba se zbytkem sardinek a kupředu! Doufal jsem, že se vrátím do oběda, neboť po poledni začíná teplota prudce stoupat a kolem třetí hodiny se může vyšplhat až na čtyřicet nebo pětačtyřicet stupňů. Co naplat, ne nadarmo Astrachaň dříve sloužila jako město, kam carský režim posílal lidi do vyhnanství… Právě sem se nuceně stěhovali hrdí polští šlechticové, loupeživí kozáci, kupci bez skrupulí, dychtící po snadných výdělcích, gardoví důstojníci, kteří se v hlavním městě někomu znelíbili, a později také umělecká inteligence.

Trápil se zde Černyševskij a dlouho trpěl Ševčenko. Město vítalo Petra Prvního a Suvorova, zpívali tu Šaljapin a Maksaková, vzešli odsud Trediakovskij a Kustodijev, tvořili zde Gorkij a Chlebnikov. Unikátní příroda – zároveň krutá a štědrá, slepenec národů a kultur a míšení krve a věrouk; to vše do těchto krajů přilákalo nejrůznější druhy jinde pronásledovaných nelidí. Nebudu lhát, že jich je ve městě převážná většina, ale na světě je rozhodně jen málo míst, kde by se upíři a lykantropové, čarodějové a vědmy, vodníci a šotci mohli cítit tak svobodně jako právě v Astrachani.

Auto se mi podařilo stopnout celkem rychle – v létě po této silnici jezdí hodně chatařů. V centru jsem koupil láhev minerálky, med v dřevěném soudečku a dvě krabičky sušeného heřmánku lékařského. Chrapoun ho smíchá s medem a bude ho jíst celými lžícemi; mezi lykantropy to totiž je jeden z nejpopulárnějších léků. Na škodu by nebyla ještě hroznová vodka, ale kdybych tam přišel s láhví, lékaři by nepochybně neprojevili mnoho nadšení a dokonce by mě mohli nechat z nemocnice vyhodit.

„Jdete za panem Chrapovem?“ zeptala se důležitě postarší nepřístupná ošetřovatelka.

„Jsem jeho synovec,“ zalhal jsem bezostyšně. Bábinka podezřívavě prozkoumala mou igelitovou tašku, a když se přesvědčila, že v ní nenesu nic zakázaného, s povzdechem mě pustila do nemocničního pokoje. Můj přítel seděl na posteli do pasu přikrytý pichlavou dekou z velbloudí srsti. Na

klíně měl jakýsi časopis, v němž s tužkou v ruce pilně luštil křížovky. Na nočním stolku se vršila pestrá hromádka dalších magazínů.

„No nazdar. Proč jsi přišel?“ přivítal mě nepříliš laskavě a demonstrativně zakolébal ovázaným předloktím.

„Ahoj, strejčku! Jak se máš, co zdravíčko? Tetička má takový strach, že v noci nespí, jen popíjí vodku! Kocour jí záviděl – tak začal chlastat taky…“

„Eh, k čertu s tebou, synovečku. No tak se posaď!“ Chrapoun se najednou pousmál a v očích se mu objevily veselé jiskřičky. „A abys věděl – to kvůli tobě mě proděravěli… Víš co? Pojďme na dvůr. Promluvíme si u cigaretky.“

„A co tvůj lůžkový režim?“

„Ten máš leda ty se Sabrinou…“

Chrapoun sdílel pokoj se třemi dalšími lidmi a bylo celkem nasnadě, že bychom před nimi o takových věcech neměli mluvit. Medvědodlak ukázal sestře, rozhorleně protestující proti jeho odchodu, vztyčený ukazováček a stoicky ignoroval její výhružky, že „všechno poví panu doktorovi“. Sestoupili jsme po schodišti na čerstvý vzduch. Nemocniční dvůr byl malý, útulný a dobře udržovaný. Pohodlně jsme se uvelebili na lavičce ve stínu. Jako první se do vážné debaty pustil Chrapoun:

„Moji chlapci nakonec vydolovali přiznání z toho narkomana, co mi probodl ruku. A víš, kdo ho najal? Jedna opilá tetka, které z úst táhlo mátové aroma. Prý ho dovlekla do literárního muzea, kde ho sváděla, jak to jen šlo, jenomže je na poslední chvíli vyhnal ředitel. A tak si toho chlapíka koupila rovnou na ulici – za dvě stě rublů a dvě čutorky vodky. Taky mu dala vražednou zbraň: nějakých dvacet centimetrů dlouhé stříbrné šídlo. Už si nevzpomíná, jak se jmenovala. Prý Ninka nebo tak nějak…“

„Dinka.“ Došlo mi to téměř okamžitě. „Je to Baronova nohsledka. Na Shromáždění četla jeho rozkazy a pobízela ostatní, aby nás zadrželi.“

„Baron využívá služeb mátových upírů?! Kam kráčíš, ó

podsvětí…?“

„Proč ne? Nejsou tak vrtošiví a tudíž daleko předvídatelnější. Bývají zbabělí, krutí, ale svým způsobem věrní. Krom toho jejich počet během uplynulých let výrazně vzrostl.“

„Tak tedy – ve zkratce…“ Chrapoun si zapálil a chvíli o něčem soustředěně přemýšlel. „Vypadá to, že se válce tak či tak nevyhneme. Kvůli té tvé idiotské sentimentalitě nebudu se svými chlapci vědět, kam dřív skočit. Budeme muset všemi možnými způsoby řešit lokální konflikty… Ale co! Můžeš s námi klidně počítat!“

„Ne, to je právě to, co nesmíš udělat.“

„Cože?! Jak to myslíš, že nesmím?“

„Protože přesně o tohle Baron usiluje,“ pokusil jsem se o vysvětlení. „Chce za každou cenu vyvolat zuřivou a nesmiřitelnou válku na všech úrovních. A zapojit do ní pokud možno co nejvíce zástupců rozličných konfesí.“

„Ale proč?“

„Možná je to blázen. Možná si příliš často četl Mein Kampf. A nebo se tu možná jednoduše nudí… Snaží se ovládnout Astrachaň, ale vůbec nebere v úvahu zdejší mentalitu. Každopádně se mi zdá, že je potřeba zastavit právě jeho a nedovolit, aby v městských ulicích propukla krvavá jatka.“

„Ale vždyť právě o tom já mluvím!“ Medvědodlak rozhorleně zvýšil hlas. „Vezmi si mé chlapce a kohokoli dalšího, kdo ti bude ochoten pomoci, a jediným úderem…“

„Ne, to by nevyšlo… Takovýto krok totiž lze snadno předvídat. Je logický, a proto s ním Baron nepochybně počítá. Musím se proti němu vydat sám…“

Tentokrát Chrapoun neodpověděl. Mlčky si potáhl a nepronesl ani slovo, dokud cigaretu nedokouřil do konce. Pak si odplivl, hodil nedopalek na zem, opatrně ho rozmáčkl pantoflem a až poté promluvil: „To není žádná legrace, Dane…“

„Záleží na úhlu pohledu…“ Pokojně jsem se protáhl. „Víš, můj šéf říká, že protivníka je potřeba za každou cenu překvapovat! Nestrašit, nedopalovat, neklamat, nýbrž právě

překvapovat – po vzoru slavného ruského generalissima. Postavím se Baronovi, protože mi nedává na vybranou. Ale udělám to tak, aby čas, místo a způsob střetnutí vyhovoval mně a nikoli jemu. Ale prosím, nechtěj po mně zatím žádný detailní plán, ano? Sám totiž ještě netuším, jak se do toho pustit…“

„Asi tě nikdy nepochopím.“ Chrapoun si zhluboka povzdechl, narovnal záda a jemně si rozkolíbal nemocnou ruku. „Telefon našeho oddělení znáš. Budeš-li cokoli potřebovat, zavolej a vyžádej si seržanta Tadžibajeva. Je to mladý Tatar – dříve sloužil u jízdní milice. Také patří k nám lykantropům, koně jsou v jeho přítomnosti klidní a poslušní jako nikdy… Mohl by ti pomoci s výzbrojí, dopravou a tak dále… To už záleží na tobě.“

„Díky,“ poděkoval jsem mu upřímně a pomohl obrovi vstát. Smutně na mě hleděl seshora dolů, jako by mi dával sbohem…

„Nebo s tím týden pomeškej. A až mě pustí z nemocnice, tak ho zmáčkneme společně!“

„Výborný nápad, kamaráde! Pokusím se do ničeho neplést a někde v bezpečí na tebe počkat.“

„Kdybys alespoň nekecal…“

„Kecám,“ připustil jsem čestně a podíval se doprava, kde se jakási přecitlivělá panička hlasem, jenž neměl daleko k výskotu, vehementně dožadovala, aby jí ihned přivedli Viktora Chrapova. „Nehledá náhodou tebe?“

„A sakra-a… Sestřička se vrátila ze služební cesty. Ta mi urve palici…“

Upřímně řečeno by to bylo naprosto zasloužené – vzhledem k tomu, co zbylo z jejího domu. Rozhodl jsem se nečekat na nejhorší, pokrytecky jsem Chrapounovi popřál „brzké uzdravení“ a pokusil se bez povšimnutí zmizet. Na rozdíl od medvědodlaka se mi to podařilo. Můj přítel byl ovšem polapen při pokusu vyšplhat do okna nemocničního pokoje po okapové rouře. Roura naneštěstí povolila…

Chrapoun je přece jen správný chlap. Nepochyboval jsem,

že i nyní dělá všechno možné, aby mi byl alespoň nějak užitečný. Skeptici by ani za nic neuvěřili, že obyčejná ranka několik centimetrů pod loktem dokáže připoutat obrovitého medvědodlaka na nemocniční lůžko. Je pro mě obtížné nějak srozumitelně vysvětlit, v čem spočívá zhoubné působení stříbra na nelidský organismus. Dokonce mě ani nenapadá žádné srovnání… Takže alespoň takhle – s takovýmto titěrným zraněním má Chrapoun problémy i s obyčejnou chůzí, zatímco kdyby mu během střetu usekli celou ruku, pokračoval by v boji s dvojnásobnou zuřivostí! Stříbro je prosáklé velice komplikovanou magií a filosofové dodnes vedou spory ohledně oprávněnosti jeho používání. Vždyť mají-li lidé zakázané zbraně, proč podobné výjimky neexistují i pro nelidi? V tomto případě ostří podle všeho zavadilo o kost, což bylo velmi zlé. Nákaza by mohla klidně proniknout do všech kostních tkání v těle, což by lykantropa během necelého týdne sprovodilo ze světa…

Bylo už po dvanácté, slunce se nacházelo na vrcholu své dráhy a horký vzduch za chůze spaloval plíce. Má chyba (ne, spíše nedopatření či nerozvážnost…) spočívala v tom, že jsem se rozhodl zaběhnout k sobě domů. Měl jsem velké štěstí – taxi dodávka číslo devět přede mnou zastavila poloprázdná a cesta na Hvězdnou ulici netrvala ani patnáct minut. Těšil jsem se na studené pivo a kompot, které na mě čekaly v ledničce. Navíc bych mohl sbalit a odvézt na chatu zbylé Sabrininy věci… Vůbec jsem si nepřipouštěl, že by tam na mě mohl někdo čekat. Na dávná Evina varování jsem už téměř zapomněl, a pokud mi vůbec přišly na mysl, připadaly mi naprosto neaktuální.

Zkrátka a dobře, již tam na mě skutečně čekali. Uvědomil jsem si to už ve chvíli, kdy jsem se blížil k domu – v okně mého bytu se zničehonic zavlnily portiéry. Taktický ústup mi přidal jako příliš logický čin, než abych se na něj skutečně dal. Když už mám jednat v rozporu s rozumem, pak pěkně až do konce, bez malicherností a výjimek. A musím říci, že se mi to vcelku podařilo…

Odemkl jsem dveře a vstoupil. Tou dobou jsem už měl přibližnou představu, s kolika nepřáteli musím počítat. Všichni tak snaživě tajili dech, že zběsilý tlukot jejich srdcí byl slyšet až venku na schodišti. Celkem čtyři lidé – zkrátka ideální rozcvička pro všechny skupiny svalů. Už dlouho jsem si nedoplňoval zásoby energie, jinak bych se mohl přímému střetu zcela vyhnout. Mělo to pouze jedinou chybu: tlukot srdcí čtveřice mladíků zcela přehlušil jiná srdce. Srdce, jež bušila pomalu, rovnoměrně a téměř nehlučně…

„Ruce vzhůru!“ Zpoza kuchyňských dveří nebojácně vyskočil pihovatý svalovec s tradiční kuší připravenou k výstřelu. Z oka mi divže nevyklouzla sentimentální slzička – jeho strašlivá zbraň byla evidentně zhotovena v téže školní dílně jako Evin samostříl. Mladíkovy oči planuly neúprosnou rozhodností a ukazováček nebezpečně tančil po drátěné spoušti. Nejsem sice upír, ale zašpičatělý osikový kolíček, vystřelený z tak těsné blízkosti, by neudělal radost asi nikomu. A tak jsem uposlechl. Jakpak bych mohl rozčarovat to bezvousé děcko…

„Chyťte zrádce!“ Z obýváku, toalety a koupelny vyskočili další tři neméně rozhodní šuhajové. Lovecké nadšení z nich doslova čišelo! S ohleduplnou neochotou jsem si od nich nechal zkroutit ruce za zády a čekal, až střelec s kuší poleví v ostražitosti.

„Chlapci, docela by mě zajímalo, koho jsem vlastně zradil… Jdu si k sobě domů, do bytu, který mám v osobním vlastnictví, a najednou se na mě vrháte vy… Nezdá se vám, že by se to dalo klasifikovat jako nezákonné vniknutí?“

„Mlč, zrádče!“ Pihovatý nechal zbraň klesnout a zvedl nohu, aby mě kopl. To neměl dělat… Zamhouřil jsem oči a na okamžik se soustředil. O sekundu později se již mladík válel na podlaze jako tuleň, s očima kulatýma překvapením. Své vypracované tělo nedostane pod kontrolu dříve než za půl hodiny – a až do té doby nebude moci ani křičet. Zbylé tři Ohaře jsem snadno rozházel do všech koutů. Po asi vteřinu trvajících rozpacích se všichni zvedli na nohy a opět se

vrhli do útoku. Když se vyhýbáte něčí pěsti a zároveň někomu přerážíte nos, je navýsost obtížné dosáhnout potřebné psychické koncentrace. Proto jsem se musel rvát pěkně postaru – jeden proti třem. Postupně jsem se zahřál a přišel rvačce na chuť. Lovci se poměrně dobře vyznali v bojových uměních a střetnutí s nimi mi přinášelo skutečné potěšení. Dokonce jsem od nich odkoukal několik chvatů a triků, které by se mi mohly někdy v budoucnu hodit, avšak na mé více než dvousetleté zkušenosti byli mladíci jednoduše krátcí. Poté, co všichni tři popadali na svého bezvládného spolubojovníka-střelce, jsem si setřel ze rtu krev, sklíčeně se podíval na otlučené pěsti a vkročil do obýváku.

Vysoké postavy za skříní jsem si zpočátku vůbec nevšiml. Ostatně, stejně jako té druhé, která číhala hned za dveřmi. Pocit hrozícího nebezpečí se dostavil příliš pozdě, než aby mi to bylo něco platné, a prudký úder do zad mě odmrštil až do středu pokoje. Zašklebil jsem se bolestí a pokusil se nadzvednout na loktech; vzápětí mi však do tváře narazila něčí bota takovou silou, že jsem málem ztratil vědomí. Přede mnou stáli dva upíři! Urostlí, štíhlí, ukáznění – kdysi to jistě byli sportovci nebo možná vojáci. Energeticky bych se s nimi snad dokázal vypořádat, ale fyzicky… Nedostal jsem však příliš mnoho času na přemýšlení. Pokusil jsem se vstát, ale pořádný kopanec do hrudi mě odhodil ke stěně. Či spíše přímo na stěnu, mám-li být přesný. Zmohl jsem se jen na vyheknutí.

„Mrkni se, co je s těmi chlapci.“

„Válejí se v předsíni – zmalovaní jako velikonoční vajíčka.“

„Krvácejí?“

„Samozřejmě. Ale nejprve…“

Přikročili ke mně a stanuli nade mnou jako pár černých kleteb. Pokud si vzpomínáte, všechna okna mého bytu jsou zacloněna těžkým černým sametem. Tyto portiéry jsem si pořídil výhradně kvůli Sabrininu pohodlí – polední slunce astrachaňského léta dokáže skolit i toho nejadaptovanějšího

upíra. Opřel jsem se zády o stěnu a marně se snažil alespoň posadit…

„Takže tohle je ten slavný Dan Titovskij?“

„Vypadá to tak…“

„Baron ho vylíčil jako hodně drsného profíka, ale nakonec se z něho vyklubal neschopný usmrkánek.“

Stěží jsem stačil zvednout ruce, abych zabránil dalšímu úderu do obličeje. Ráně jsem se sice se štěstím vyhnul, ale spánky mi probodla řezavá bolest a z nosu vytryskla hustá vínově červená krev.

„Ha-ha, tak on se ještě snaží bránit!“ Proti následnému kopanci do břicha jsem už nemohl udělat vůbec nic. Je velmi obtížné bránit se dvojici zkušených rváčů – obzvláště když ležíte a oni do vás kopou tu zprava tu zleva.

„Pozor! Ať z tebe nevysaje energii!“

„No ano! Je to přece monstrum, jehož se bojí všichni místní!“

„Ach ta provincie… U nás v Petrohradě s takovými býváme hotoví během půl hodinky.“

Ač jsem bolestí téměř nedokázal dýchat, vplazil jsem se do kouta mezi stolem a křeslem. Tito vrazi se vyznačovali špinavou aurou beztrestné krutosti a z pokusů o vysávání jejich energie se mě zmocňovaly křeče. Mohl jsem se pouze rvát, avšak silová převaha rozhodně nebyla na mé straně. Kéž by se tak dal vrátit čas! To bych pak neztrácel čas s lovci a místo toho přivítal dvojici profesionálních zabijáků energetickým výbojem. Potom bych snad… Jeden z útočníků ledabyle odhodil křeslo stranou.

„Půjdeš sám, nebo…“ Otázku završil další kopanec, ale tentokrát jsem s tím počítal. Chytil jsem ničemu za nohu a zkroutil mu chodidlo, až to zapraskalo! Upír se bez hlesu zhroutil na podlahu. Stačil jsem se nadzvednout a rozmáchnout se, avšak na úder nezbyl čas. Měl jsem proti sobě skutečné mistry svého řemesla. Když bolest zaplnila celé mé vědomí a já jsem přestal na cokoli reagovat, mou nebohou hlavu plavně obestřela černá pulsující mlha…

* * *

Probudily mě zvuky dopadajících kapek. Sluch se vždycky probírá dříve než zrak a po několika okamžicích jsem pochopil, co se děje. Uvědomění kde a proč se však tradičně dostavilo až později…

„Nezdá se ti, že dvě stě gramů je málo?“

„Naše smlouva se o lovcích nezmiňuje, ale podle všeho bychom je neměli využívat.“

„Jenomže jsme ani nikomu neslibovali, že je využívat nebudeme! Koneckonců, nebyli jsme to my, kdo jako první prolil krev…“

„To zní logicky. Tak na zdraví!“

Melodický cinkot pohárů z českého skla (mých pohárů!) mě definitivně probral k životu. Pomalu jsem pootevřel oči a pokusil se vyhodnotit stávající situaci. Bylo na ní jen málo potěšujícího. Jistě, skutečnost, že jsem stále ležel u sebe doma, na první pohled živý, nepříliš pochroumaný a stále schopný rozumně uvažovat, byla relativně příjemná. Podstatně horší však bylo něco jiného – dva vysocí upíři bez zbytečných cavyků vymačkávali krev z pečlivě nařízlého zápěstí pihovatého střelce z kuše. A soudě podle jejich lesknoucích se očí si tito darebáci rozhodně nepřipíjeli prvně…

Pokusil jsem se co možná nejnenápadněji postavit, přičemž jsem nohou zavadil o černý samet portiér a divže je nestrhl. To samozřejmě neuniklo pozornosti zabijáků.

„Neuvěřitelné… Neuplynulo ani dvacet minut a on ještě pořád nemá dost!“

„Počkej, sedni si! Nejdřív to dopij a pak se budeme bavit…“

„Žádná zábava nebude…“ prohlásil jsem s obtížemi – jazyk mě stále ještě příliš neposlouchal. Potom jsem se s vynaložením všech sil přece jen postavil (rozhodnutí, k němuž jsem dospěl, bylo příliš spontánní na to, aby se ukázalo jako nesprávné).

„Co to tam ten skoronebožtík mele?“ zeptal se jízlivě je-

den z upírů a úmyslně pomalu si vyhrnul rukávy.

„Že se budeme OPALOVAT!“ Sevřel jsem černý samet a vahou svého těla strhl celou konzolu na záclony. Do pokoje se vevalila ohnivá vlna slunečního světla a oba upíři nestačili ani vykřiknout…

Ručičky hodin, jež během potyčky spadly ze stolku, ukazovaly něco po druhé. To jest čas, kdy by žádný rodilý Astrachaňan (teď mám na mysli jen lidi) ani za nic nevystrčil nos ven. Teplota na slunci dosahovala padesáti či šedesáti stupňů Celsia a rozpálené asfaltové a betonové město se změnilo v jednu velkou pekelnou saunu. Hosty z Petrohradu se na to evidentně nikdo neobtěžoval upozornit. A jak by také tito rodáci od břehů zasmušilé Něvy mohli znát hrůzu nahánějící sílu asijského slunce?

Na podlaze obýváku se kouřilo ze dvou zkroucených, zpola ohořelých koster. Během deseti patnácti minut z nich nezbude vůbec nic – jen páchnoucí šedivý popel. Pomalu jsem došel do koupelny, přičemž jsem se musel každou chvíli opírat o stěnu, otočil kohoutkem a strčil hlavu pod proud studené vody. (Bolest sice zcela nezmizela, ale výrazně zeslábla.) Poté jsem zběžně zkontroloval mladé lovce, kteří stále ještě nenabyli vědomí. Vypadalo to, že všichni budou žít; pihovatý se však nacházel v ohrožení života – přičiněním upírů ztratil hodně krve… Zvedl jsem telefonní sluchátko a začal nervózně vytáčet číslo Chrapounova oddělení milice. Ale dříve, než jsem dospěl do poloviny, ozvalo se naléhavé zazvonění na dveře a důrazný hlas oznámil: „Otevřete! Milice!“

Nu což – vlastně jsem se je právě chystal zavolat… Problém spočíval v tom, že jsem nepotřeboval jen tak ledajaké policajty, nýbrž ty, kteří věděli o našich záležitostech. Na prahu stál usmívající se Tatar v pomačkané uniformě a zpoza jeho zad vykukovala laskavá sousedka z bytu pode mnou.

„Občan Titovskij? Jsem seržant Tadžibajev. Tato bdělá důchodně oznámila, že u vás někdo někoho vraždí. Křik, rachot, rvačka, dunění padajících předmětů. Pustíte mě dál?“

Úspěšně proklouzl do bytu a prozíravě nechal zvědavostí sžíranou bábušku za prahem. To od něj bylo hezké – beztak už o mně koluje příliš mnoho klepů a pomluv…

„Ta-a-ak… Takže tři jsou tady a… Ano, jeden je tam. Všichni jsou to, pokud tomu správně rozumím, lovci, že? Nějací mrtví?“

„Lidé jsou všichni naživu, ale…“

„A sakra! No tedy… Já nemám slov!“ Seržant si sundal čepici a otřel si z čela pot. „Pěkně jste jim to nandal… Ještě nikdy jsem neviděl shořelé upíry.“

„Oficiálně tady žádné mrtvoly nejsou a nebyly!“ připomněl jsem mu důrazně.

„Co? Ach ano, jistě, jistě… Máte štěstí, že nejblíže bylo právě mé auto.“

„Ano, děkuji. Ale nejsem zrovna ve stavu, kdy bych vám dokázal aktivně projevit svůj vděk… Musím odsud odejít. Chrapoun povídal, že se na vás mohu spolehnout.“

„Samozřejmě, říkal mi o vás. Potřebujete pomoc?“

„Nějak to zvládnu.“

„Počkejte. Vždyť mám dole služební UAZ, takže vám mohu zajistit odvoz…“ Vyňal vysílačku, rychle se s někým spojil, požádal o posily a přikázal, abych byl odvezen, kamkoli si budu přát. Mlčky jsem stiskl jeho ruku, nechal mu klíče a sešel dolů pěšky – výtahu jsem už opravdu, ale opravdu nedůvěřoval. Babka-sousedka pochopitelně nikam nezmizela… Určitě bude ještě dlouho číhat u dveří, poslouchat a zjišťovat co a jak.

Před domem již čekala dvojice mladých mužů. Poznal jsem v nich medvědodlakovy kolegy. Oba vyrazili nahoru, aby pomohli dát můj byt do pořádku, zatímco tlustý postarší řidič mě bez zbytečného vyptávání odvezl na chatu. Po půlhodinovém natřásání na hrbolaté silnici ve vedrem rozpáleném vnitřku služebního automobilu jsem se téměř bezvládně skulil přímo do náruče přiběhnuvší Evy. Všechno bylo správně… Kaprál si všiml blížícího se vozu a varoval zbytek osazenstva chaty. Sabrina do takové sluneční výhně vyjít

nemohla, a tak zbývala jen zrzavá lovkyně. Tentokrát jsem si dovolil úplně zplihnout a nechal jsem ji, aby mě vlekla jako zraněného důstojníka Rudé armády. Uvnitř jsem se každopádně skácel teprve poté, co jsem se ujistil, že je všechno v pořádku, dveře jsou zamčené na závoru a že místo, kam se svalím, je dostatečně měkké…

Teplá aromatizovaná voda mě uklidňovala a uvolňovala. Starostlivé ruce zamilované vamp něžně zkoumaly má četná zranění. Dost možná to přeháním, ale muži mají obvykle větší sklony k panikaření… Nic zlomeného zřejmě nemám a dva zuby se sice viklají, ale to není nic, oč by se mé tělo nedokázalo během čtyřiadvaceti hodin postarat. Svými regeneračními schopnostmi překonávám všechny skutečné upíry. Stačily by tři čtyři dny plné chutné stravy a dobrého spánku (plus nějaké ty pohledné dívčiny) a klidně bych se vydal hledat Barona. Ať si je třeba stokrát neporazitelný– mně je to jedno! Přísahám na cokoli, že po setkání se mnou nadlouho zapomene cestu do Astrachaně. Pokud ovšem bude vůbec schopen vstát bez cizí pomoci z invalidního vozíku…

„Kdo ti to udělal, Dane?“

„Dva petrohradští upíři, najatí jistě víš kým.“

„A kde jsou teď?“

„Pravděpodobně v Pekle… I když alespoň v určitém ohledu by se jejich smrt dala označit za mučednickou.“

Nespokojeně zaskřípala zuby. Chápal jsem, že se v daném okamžiku naneštěstí neměla na kom mstít, ale už zítra… Vypadalo to, že skutečně nadešel čas, aby Baron splatil své četné dluhy. Jak jen to Kňour říkal? „Jeho vrahem nebude člověk ani nečlověk, přítel ani nepřítel… Nalezne totiž záhubu v útrobách kovového plamene!“ Co dělat? Máme ho snad chytit a strčit do nějaké vysoké pece?! Jaká smůla – nevzpomínal jsem si, že by ve městě byla byť jen jediná ocelárna. Takže je tím nejspíš myšleno něco jiného…

„Jak se má Eva?“

„Výtečně. Pláče v podkroví jako želva.“

„Proč?“

„Protože jsem ji nepustila do koupelny.“

„Takže kvůli mně?“

„Buď tak hodný a neklaď hloupé otázky.“ Cvrnknula mě ukazováčkem do špičky nosu – to bylo dobré znamení. „A teď mi o všem vyprávěj. Co nejpodrobněji, prosím.“

Na okamžik jsem se zadumal a přehrál si v myšlenkách všechny události dnešního rána. Takže – jako první se dostavil nápad navštívit Chrapouna v nemocnici…

Sabrina byla natolik taktní, že mě ani jedinkrát nepřerušila. Snažil jsem se nevynechat žádnou maličkost, žádný alespoň trochu významný detail, mimoděk vyřčené slůvko či letmý pohled – zkrátka nic, neboť jsem nevěděl, co by mohlo přilákat její pozornost.

„Jsi idiot,“ shrnula to zamyšleně má družka a ručníkem si otřela mokré ruce.

„A co monstrum, zrůda a degenerát?“

„To jsou doplňky!“ vysvětlila. „Dane, jistě se mnou budeš souhlasit, když řeknu, že jedině největší kretén by vlezl tam, kde na něho číhají neznámí nepřátelé. Jak se jen můžeš ve svém věku bezhlavě vrhat do pranice, aniž by sis byl na sto dvacet procent jistý, že protivníci jsou jen čtyři? O upírech se ani nezmiňuji… Ano, neslyšel jsi je a ani jsi je neviděl – ale copak jsi je dokonce ani necítil?!“

„Já přece nejsem ty…“

„Chceš snad říci, že si ke každému chlapovi hned čichám?!“

Něco takového mě ani nenapadlo. Prchlivá vamp však považovala mé chvilkové zamyšlení za projev souhlasu a oběma rukama mi vší silou zatlačila na temeno hlavy ve snaze utopit mě ve vaně. Asi pět minut jsme po sobě stříkali vodu a házeli chomáče mýdlové pěny – zkrátka bylo veselo. Poté Sabrina dospěla k názoru, že už je dostatečně mokrá, a tak se rychle svlékla a skočila na mě přímo ve vaně. Není to právě nejlepší místo pro toho, kdo je zvyklý na prostor a svobodu pohybu; na druhou stranu však vnáší do erotických hrátek něco nového a ponouká fantazii k rozletu. Ve chvíli,

kdy má vamp bouřlivě vzlykala s čelem opřeným o černé kachlíky, zatímco já – naprosto vyčerpán – slízával slané krůpěje slz z její hrudi, se ozvalo teskné zaklepání na dveře. Truchlivě jsme se jeden na druhého podívali. Eva už je dospělá dívka, takže rozhodla-li se nás vyrušit v takovou chvíli, muselo se jednat o něco skutečně závažného. A já jsem tolik doufal, že si budu moci odpočinout alespoň do večera… Zaklepání se opakovalo – nyní bylo o něco naléhavější.

„Moc se omlouvám, ale Sabrina má telefon…“

„Děvče,“ zasténala má družka hlasem, přerývaným doznívajícími vzlyky. „Ať už volá kdokoli, je-li mu život milý…“

„Ale je to TEN hlas!“ zakřičela Eva posupně.

„Baron?“

Sabrina v mžiku vyskočila z vany a vyběhla z koupelny, aniž by se zatěžovala s hledáním ručníku. Z pokoje se ozval přidušený řev ohromeného Mývala. Pochyboval jsem, že jeho zranitelné nervy dokáží podruhé přestát takovou podívanou. Vždyť už minule jsme měli co dělat, abychom ho zbavili zkoprnělosti…

Já jsem vyšel asi po pěti minutách – předtím jsem se utřel a pochopitelně se i oblékl. V obýváku jsem spatřil zhruba stejný výjev, jaký mi už dávno namalovala má představivost a intuice. Hluboce zadumaná Sabrina sedí s nohou přes nohu v černém křesle, hlavu má zvrácenou dozadu a její prstíky v pozvolném rytmu bubnují na dřevěné opěrky. Kousek stranou strnula Eva. Dívka má ruce sepjaté jako při modlitbě, natažený krk a v jejích zelených očích se zračí ještě zelenější závist, okořeněná němým obdivem. Kaprál vypadá jako šedomodrý sloup navýsost neslušného tvaru; jeho aura nadrženosti se přelévá celou místností a plní ji svou dusnou sladkostí. Na stole vedle křesla stojí krvavě rudý telefon. Sluchátko se pohupuje nad podlahou a podrážděně se zalyká krátkými tóny. Jistě uznáte, že by takovéto „němé scéně“ musel závidět i nesmrtelný autor Revizora.

„Kdo volal?“ zeptal jsem se co možná nejnevinněji.

Ticho…

Nikoli hrobové, nicméně… Bylo docela dobře možné, že mě ani neslyšeli.

„Chci říci – byl to opravdu Baron?“

Výsledek byl jednotvárně stejný. To se mám nervózně zahihňat, postavit se na hlavu a zazpívat nějakou neslušnou odrhovačku, aby na mě alespoň nějak zareagovali?!

„No dobrá, nebudu vyhrocovat situaci.“

Bleskově jsem odběhl do ložnice, donesl Sabrinin hedvábný župánek a cudně svou vamp přikryl přímo v křesle, přičemž jsem se snažil, aby záhyby látky působily co nejmalebněji. Sotva její oslnivá nahota zmizela z očí, všichni rázem hlučně vydechli. Měl jsem pocit, že Eva, Mýval a dokonce i samotná vamp z neznámého důvodu zatajili dech, a nyní jim nezbylo než pilně lapat po každičkém doušku vzduchu.

Má družka se – ostatně jako vždy – vzpamatovala první: „Dane… eee… měla jsem pocit, že ses mě na něco ptal, ano?“

„Pokud si vzpomínáš, Eva tě v nejméně vhodnou chvíli zavolala k telefonu. Obvykle v takovém případě musí být nutně prolita krev. Může to být krev volajícího, toho, kdo tě vyrušil, nebo… Dokonce jsi mohla roztříštit i samotný telefon – jako gesto milosrdenství vůči živým bytostem… Ale jak se tak rozhlížím, všichni jsou v pořádku a nic není rozbité. Copak se vážně stalo něco tak hrozného?“

„Měl jsi pravdu. Skutečně volal On.“

„Proč s velkým počátečním písmenem?“

„Jen tak ze zvyku… Položil mi několik otázek a varoval mě, že k nám dnes v noci přijdou hosté.“

„To je mi ale novinka… Podle mě poslední dobou všichni, kdo nejsou líní, nedělají nic jiného, než že za námi chodí v noci i ve dne.“

„Zítra vyprší lhůta. Nebudu-li to já, bude vylosována nová oběť. Přičemž právě z řad těch, kteří sem o půlnoci přijdou…“

„Takže pokud se dnes ubráníme…“ Upřímně jsem se podivil, proč její oči zůstávají tak smutnými. Měli bychom se radovat! Vždyť ať se na to podíváme jakkoli – je to vítězství! Jednu noc už v tomto bunkru nějak přečkáme a zítra… Zítra proběhne nové losování a osikovým kůlům lovců bude vydáno napospas jiné srdce. Srdce, nepatřící ženě, kterou miluji. Srdce někoho úplně cizího – dost možná toho upíra ani nebudu znát. Dokonce se klidně může stát, že si onen neznámý smrt zasluhuje! Můj pohled se na okamžik střetl se Sabrinin̆ým… A musel jsem užasnout, jak hrozné myšlenky se mi honí hlavou…

Až do večera jsme na sebe ani jednou nepromluvili. Zavolal jsem na stanici milice a – vlastně ani nevím proč –zeptal se svého známého seržanta na zdravotní stav těch nebožáků, kteří na mě číhali v mém bytě. Bylo to přesně tak, jak jsem očekával. Střelec z kuše byl hospitalizován, zatímco jeho druzi zadrženi „do zjištění totožnosti“.

Eva si melancholicky listovala v pěti albech Luise Roya – třebaže je měla všechny prohlédnuté už přinejmenším šestkrát. Její oči přitom byly tak beznadějně nepřítomné, že přistoupit k ní s bodrými otázkami ohledně svobody sebevyjádření v současném umění mi připadalo jako čirá neslušnost…

Má družka se převlékla, stáhla si vlasy na zátylku do tuhého drdolu a pak se jala pilníčkem pečlivě opracovávat nehty, aby jim dodala potřebnou špičatost. Čas od času ve své činnosti ustával a zkoušela kvalitu nabroušení na listu papíru – na podlahu se sypaly pravidelné pruhy jako zpod čepele břitvy…

Mýval se bezcílné motal tam a zpátky. Někdy zůstával nadlouho viset nad hlavou lovkyně, avšak neotravoval ji hloupými otázkami. Myslím, že se jí ani nepokoušel nakukovat do výstřihu… A to navzdory tomu, že se jako jediný z nás vlastně neměl čeho bát – mrtvější už koneckonců být nemohl! Pokud duch vůbec může trpět, pak se jedná výhradně o utrpení duševní. Samozřejmě tomu mohlo být i tak, že o nás měl jednoduše starost, ale… Upřímně řečeno jsem silně

pochyboval, že si to zasloužíme…

Teprve při večeři (za niž jsme vděčili úsilí naší schopné sibiřské kuchařky) jsme se potichounku pustili do hovoru. Hlavním tématem byla samozřejmě nadcházející noc a naše návrhy ohledně toho, jak ji strávíme. Ve skutečnosti bylo třeba vyřešit jednu titěrnou otázečku – máme zůstat na chatě, nebo se jít někam projít? V prvním případě budeme téměř určitě napadeni, zatímco v tom druhém existovala šance, že unikneme pozornosti protivníků a zvítězíme bez obětí na obou stranách. K mé lítosti však celá pře připomínala spíše zmatenou přestřelku rozumných myšlenek v hlavě Buridanova oslíka.

„Dům je absolutně nedobytný. I kdyby se proti nám spojili všichni upíři z Astrachaně, nedokázali by ho vzít útokem, zatímco na dlouhotrvající obléhání jednoduše nemají čas. Bušit čely do neprůstřelných skel je nesmyslné a pokoušet se vylomit opancéřované dveře je ještě hloupější. Střecha je zpevněná železem a podkroví i přístavba vypadají chatrně jen na první pohled, kdežto ve skutečnosti vydrží všechno kromě tankového útoku…“

„A jsou ve městě nějaké tanky?“ zeptala se zasněně Eva, která evidentně dychtila zažít pořádnou bitvu.

„Myslím, že ne… Slyšel jsem, že by se někde za řekou měl vybudovat tankodrom, ale to je zatím v nedohlednu. Ne, ne, kdyby potřebovali těžké kanóny, bylo by pro ně snazší odvolat z hlídkové plavby křižník Kaspické flotily.“

„Ty si toho ale navymýšlíš, Dane! Příště jí řekni, že sem připlují s Aurorou… Nemusíš se bát, děvče, žádný křižník nebude – řečiště je příliš mělké. Tedy doufám…“

„Poslyšte, a proč tady vůbec stavěli takovou chatu? Vždyť to snad ani není dům, ale spíš nějaká pevnost!“

„Jaralovi jeden čas obchodovali s kaviárem a solenými jeseteřími hřbety… Museli se potýkat s velmi nesmlouvavou konkurencí. Krom toho stavbu řídili propuštění odborníci z raketové střelnice ve Znamensku. Pomohli i se získáním vhodných materiálů – ohnivzdorných cihel, armatury, ocelo-

vých plechů…“ Byl bych vyprávěl dál, kdyby mi Sabrina jemně nepoložila ruku na přezku opasku, čímž dala najevo, že bych měl být co nejstručnější. Kdyby posunula dlaň o kousíček níž, asi bych začal koktat. „Zkrátka tento dům je připraven přestát dvanáctihodinový útok. Pochybuji ale, že sem nepřátelé dorazí dříve než o půlnoci; a odejít budou muset před rozbřeskem… To znamená, že mají jen čtyři až pět hodin, aby se nám dostali na kobylku. Myslím, že na ně z oken klidně můžeme dělat ksichtíky.“

„Přece jen bych si ale nechtěla zbytečně špinit nehty upíří krví, Dane. Dost na tom, že nás likvidují lidé – přece jim s tím sami nezačneme pomáhat!“

„Vždyť to říkám – když budeme klidně sedět uvnitř, vůbec s nimi nepřijdeme do kontaktu. Ačkoli souhlasím, že se leccos může zvrtnout…“

„A co by se stalo, kdybychom přece jen někam odjeli a strávili noc venku?“

„Najdou nás!“ prohlásila lovkyně přesvědčeně. „Sázím jeden ze svých předních zubů, že je chata sledována – a klidně mi ho můžete vyrazit, jestli se mýlím! Když nasedneme do auta, nestačíme dojet ani na nejbližší křižovatku. Zastaví nás, rozbijí světlomety, prohryžou střechu, vyrvou kola, podrápou nárazník a pak…“

„Ne-é-é-é!!! Chudinka můj brouček…“

„Uklidni se, Sabrino! Že se nestydíš, Evo!“

„A potom se konečně dostanou k nám a krvavá luna ozáří celou hrůzu náhlých jatek!“ triumfovala neúprosně zrzavá následovnice Stephena Kinga. „Jako první padne Daniil Titovskij – monstrum nezištně chránící ženy. Vezme však s sebou do hlubin pekelných dvacet… ne, ne, celých třicet nepřátel! Záhy po něm se do jiného – nikoli však lepšího – světa odebere cellistka von Waschenberg, rozervaná svými nedávnými obdivovateli na šest tisíc sedm set osmdesát dva kousíčky. A jako poslední (v pořadí, nikoli co do významu) hrdinsky zemře skromná přemožitelka upírů, jež ještě před tím stačí probodnout svým nejoblíbenějším osikovým kůlem

srdce posledního padoucha! Ačkoli, je klidně možné, že právě ona jako jediná přežije…“

„A to proč?“ nesouhlasili jsme sborově.

„Někdo přece musí vyprávět o této epochální bitvě!“ vysvětlila nadšená Eva a povytáhla obočí, aby dala najevo, jak moc ji udivuje naše nedůvtipnost. „Jinak ale hlasuji pro to, abychom zůstali tady. Doufám, že proti nám ten váš Baron nenasadí těžké dělostřelectvo! Jestli něco opravdu nesnáším, tak to jsou noční prdy do zdi.“

„Sabrino! Ty jsi jí dávala číst Pána prctenů?!“

„Já?! Ani náhodou! Sama ho našla…“

Pře trvala tak dlouho, dokud nezavládla tma. Když jsme si definitivně uvědomili, že na odjezd kamkoli je už pozdě, dospěli jsme k jednomyslnému rozhodnutí zabarikádovat se v domě. Minuty se vlekly v napjatém očekávání zuřivé zteče… Jenomže upíři zaútočili jinak. Úplně jinak, než jak jsme předpokládali.

* * *

„Dejte mi samopal!“

„Neblázni, Evo. Sem se nikdo nedostane…“

„Jsem lovkyně! A kvůli vám musím sedět v železné krabici, přičemž upíři jsou jak venku, tak i uvnitř! Nemám stříbrný řetěz ani sadu osikových kůlů – jen jeden česnekový deodorant, ze kterého se mně samotné dělá zle… Bez samopalu se svěcenou vodou si připadám nahá!“

„Ó, jaký se tu otevírá prostor pro freudistický systém psychoanalýzy…“ prohodila hlubokomyslně ospalá Sabrina.

I ve mně jakékoli zdlouhavé handrkování probouzí nutkání zívat, jenomže vážená slečinka Lopatková samozřejmě nemohla jít spát, aniž by obhájila své stanovisko. Proboha, když už ji tolik chce, ať si tu svou hloupou hračku klidně vezme! Ale což se pak uklidní?! Vždyť její prst na spoušti žije vlastním životem a uvažuje naprosto nezávisle – a mívají snad prsty rozum? Nepochyboval jsem, že vystřelí, jakmile spatří první tvář s vyceněnými špičáky, jak lne ke sklu! Po-

stačí jedna dlouhá dávka, abychom byli od hlavy až k patě zacákáni svěcenou vodou. V tom případě bychom se se Sabrinou mohli rovnou rozloučit…

„Tak mě alespoň nechte jít ven, abych polila zem před okny!“

Kapituloval jsem, rezignovaně potřásl hlavou a strčil jí smrtonosnou zbraň do ruky. Poté se lovkyně ve společnosti Mývala vydala „značkovat teritorium“… Doufal jsem, že ji tato činnost alespoň na chvíli zabaví, takže nebude mít čas provádět všelijaké hlouposti, jak mívala ve zvyku. Ostatně, existuje snad někdo, komu by se nikdy nechtělo hrát si na kovboje a indiány?

Má družka unaveně zvedla ztěžklou hlavu:

„Dane, jsi si jistý, že ji tam nikdo nepokouše?“

„Naprosto jistý.“

„Škoda…“

„Kaprál vždycky ví o všech cizích osobách v okruhu kilometru kolem plotu.“ Pokrčil jsem rameny. „Nejednou jsi mi vyčítala přílišnou podezřívavost, ale dneska mám neznámo proč pocit, že k žádné bitce nedojde.“

„Máš pravdu… A to mě právě vůbec netěší.“

„Netěší tě, že mám pravdu, nebo to, že nedojde k bitce?“

„Že tě praštím…“ pohrozila mi tesklivě, ale ani nezvedla ruku. „Dane, miláčku, všechno je špatně! Sice nedokážu přesně vysvětlit co ani proč, ale je to vážně tak! Všechno, úplně všecičko je špatně!“

„Chceš říci, že nám Baron neustále diktuje své podmínky?“ Zamyslel jsem se.

„Možná…“

To vskutku nebylo příliš příjemné. I když pro vás nepřítel nenadále udělá něco dobrého, jeho skutečné cíle vždy zůstávají temnými. Už jsem se nejednou zmiňoval o tom, jak obtížné je ovládat upíry. Neboť jakákoli moc má oporu v zákoně, zákon existuje jako určitá záruka stability a stabilitou je zase myšleno výhradně pozitivní řešení situace. Avšak stabilní Zlo je chimérou. Zlo je proměnlivé a protikladné ze

samotné své podstaty.

Baron není legálně zvolenou hlavou všech ruských upírů. Ba co víc – nikdo přesně neví, odkud se vzal a jakým způsobem se mu během pěti až deseti let podařilo dosáhnout tak významného postavení v Astrachaňské, Volgogradské a Saratovské oblasti. Pravděpodobně byl jmenován výše postavenými mocnostmi. Upíři jsou od přírody uzavřenými bytostmi. Dávají přednost nenápadnému rozplynutí se v lidském prostředí před vstupem do jakési masové úderné polovojenské organizace.

Co může donutit Stínu Zbavené, aby se otevřeně postavili lidem? Hlad?! Ano, ten v prvé řadě. V Astrachani však nejsou žádní hladovějící upíři; problém získávání potravy byl už dávno úspěšně vyřešen – a to s pomocí rozličných více či méně civilizovaných metod. Nebo snad útlak – ať už kvůli národnosti, náboženství nebo společenskému postavení? Pitomost! Touha obhájit vlastní etnické tradice a dát o sobě vědět? Tak to už vůbec ne! Ale co potom? Proč tedy Baron vyjednává s Řádem Ohařů, proč přijímá do svých služeb mátové upíry, proč hledá sebemenší záminku pro rozpoutání krvavých jatek v tichých uličkách našeho města…? Samé otázky. Dokud nezjistíme, oč mu jde, bude pro nás nadmíru obtížné nalézt správný způsob sebeobrany. Stále tápeme v tmách…

„Ufff!“ Do chaty vrazila šťastná Eva, svírající v podpaždí prázdný samopal. „Polila jsem snad všechny možné i nemožné přístupové cesty! Okna, dveře, prahy, parapety, příčle žebříku a dokonce i střechu. Jen ať se sem opováží strčit nos!“

„Vlhkost vyschne během několika minut a stopa po vypařené svěcené vodě přivodí upírům snad leda svědění. Ale každopádně díky!“

„Ta-a-ak! Takže takhle to je? To jste mi to nemohl říct dřív?“

„Ale on se o to přece snažil, děvče.“ Sabrina se neúspěšně pokusila o mou obhajobu. „Ale ty jsi ho ani nenechala ote-

vřít ústa. Zkus mužům alespoň občas v něčem ustoupit. Jen tak… ze zdvořilosti… a protože by se ti to v budoucnu mohlo hodit.“

Uražená lovkyně se zařinčením zasunula závoru a zamračeně zaujala pozorovací pozici u okna. Soudě podle pevně sevřených rtíků a svraštěného čela jsme jí museli naplivat přímo do duše! Rozbroje ve vojenských jednotkách, očekávajících nepřátelský útok, jsou považovány za nejstrašnější zločin! Rozhodl jsem se dát to do pořádku a odebral jsem se k ledničce pro čokoládu. Tato cukrovinka je známá svými blahodárnými účinky na ženy.

„Tady máš. A nezlob se – neměl jsem pravdu.“

„Sádlo v čokoládě?!“ Praktikantka vykulila oči a ještě jednou si přečetla nápis na obalu od čokolády. „Fu-u-uj!!! Vy si ze mě snad děláte legraci!“

„Však on to taky je vtip.“ Sklonil jsem se a ukázal prstem. „Vidíš? Tady je to napsáno – VTIP. Poslala mi to jedna známá z Oděsy. My si o Ukrajincích vymýšlíme anekdoty a oni ty naše anekdoty využívají, aby vydělali peníze. Prodávají exotickou sladkost – Sádlo v čokoládě! Jen do toho, ochutnej, je to moc dobré.“

Eva nedůvěřivě sundala obal, ukousla si a po chvíli přežvykování se mi lící vděčně otřela o zápěstí. Neznámo proč jsem sebou trhl a zrudl jako rak. Sabrina se křivě usmála a já si byl jist, že mi to později připomene…

A vtom přímo skrz neprůstřelné sklo proletěl vyplašený Mýval:

„U-u-už jdou! Je jich do-do-dobrých dvacet a ne-ne-nedají se přehlédnout!“

„Pokračujte v pozorování, majore! Chci podrobná hlášení o dislokaci jednotlivých nepřátelských skupin a jedinců, výzbroji, mobilních přesunech a bojové technice – a to každých patnáct minut!“ přikázal jsem a úsečně mu zasalutoval.

„Ro-ro-rozkaz!“ Duch kvapně udělal čelem vzad a zmizel ve zdi.

„Už to začíná?“ zeptala se toužebně Eva. Má vamp se na

ni podívala se zjevným soucitem. Zhasli jsme světlo a postavili se k oknům, aby nám nic neuniklo.

Upíři se blížili beze spěchu; dokonce bych řekl, že s jakousi nepřirozenou loudavostí. Ne že bych čekal, že se sem přiřítí v závodních autech, ale… Řekl bych, že z každého přicházejícího nemrtvého byla cítit určitá nejistota a možná dokonce rezignace. Bylo jasné, že sem nedorazili z vlastní vůle…

„Napočítala jsem jich dvanáct!“

„Mýval mluvil alespoň o dvaceti, ale stejně si myslím, že jich bude ještě víc. Společenství Stínu Zbavených čítá jen ve městě asi šedesát jedinců,“ vzpomněl jsem si. „Tak tedy, dámy – posaďte se, uvolněte se a co nejpozorněji sledujte všechno, co nám dnes naši drazí protivníci mají v úmyslu demonstrovat.“

Od stropu nehlučně sklouzl náš hrdinný Kaprál. V jeho tchořím obličeji se zračilo to největší možné znepokojení.

„Za-za-zatraceně, já to nechápu! Da-da-dane! Co-co-copak sem poslali samé pi-pi-pitomce?!“

„Ovládejte se, důstojníku! A podejte mi hlášení podle všech pravidel.“

„Víš, co-co-co mi mu-mu-můžeš s tím svým hlášením?!“ vybuchl zničehonic Mýval. „Proč se se-se-sem ti idioti vu-vu-vůbec přihrnuli? Vždyť ne-ne-nemají zbraně! No věřil bys to-to-tomu?“

„Jak to myslíš, že nemají zbraně?“ vzpíral jsem se mu uvěřit.

„Kterého vola napadlo je sem poslat neozbrojené?“ podpořila mě rozhořčeně Eva.

„Co-co-copak já vím?! Od železničního přejezdu se-se-sem cupitají ještě da-da-další tři. A ta-ta-taky samí pacifisté! Co jen ta va-va-válka nepřinese…“

Sabrina mlčky dloubla prstem do skla. Vedle nevysokého chatového plůtku se houfovali upíři. Stále jsme u nich neviděli žádné zbraně. Copak byl Baron natolik hloupý nebo sebejistý, že poslal tyto nešťastníky, aby dobyli naši pevnost

holýma rukama?

„Tak tedy – celkem dvacet tři upíři!“ spočítala je pečlivě lovkyně, když se náš přízračný hrdina odebral na střechu pokračovat v pozorování. „Takže co? Copak tady budeme dál jenom tak sedět? Proveďme výpad a pobijme je jako…“

„…jako král Herodes neviňátka!“ dokončila Sabrina bez úsměvu. „Jenom se podívejte, kdo se tady shromáždil – vesměs starci, ženy a děti.“

A skutečně. Za našimi okny tentokrát stála ta nejneškodnější a nejbezbrannější kategorie astrachaňských upírů. Nechtělo se mi věřit, že by někomu dokázali skutečně ublížit. Samozřejmě se mohlo jednat o klamný dojem, ale…

„Není tu ani jediný zkušený, silný a významný soupeř,“ zamumlala Sabrina, pozorně sledující mlčenlivý hlouček. „A mimochodem – ani žádný z mátových šakalů… K čertu, koho to sem vůbec nahnali?! Úředníky, administrativní pracovníky, odborníky, vojáky, obchodníky, kriminálníky – ne! Jsou tady pouze ti, kdo se nemohou vykoupit nebo se bránit. Co jen to ten grázl s námi se všemi dělá, Dane?“

„A… Podle mě je upír jako upír.“ Zrzavá valkýra nejistě přešlápla na místě. „A zabít je potřeba všechny. Dříve nebo později – jaký je v tom rozdíl…“

„Tak ty se ptáš, jaký je v tom rozdíl?!“ zařvala vztekle Sabrina a – než jsem stačil zasáhnout – popadla Evu za límec a přimáčkla ji obličejem ke sklu. „Tak se koukni! Vidíš toho klučinu vlevo? Je mu pět let! Mátový upír mu nestačil vypít všechnu krev a lékaři ho stačili zachránit pomocí transfuze. Jenomže pozdě… Jak teď má asi žít?! A támhleta dívka byla natolik naivní, že se zamilovala do jednoho z našinců. Dostal, co chtěl, udělal z ní sobě podobnou a… Bezectně prchl. Mezi našimi hosty jsou ještě alespoň dvě nebo tři takové hloupé husičky. Tak tedy – kým začneme? Koho bys chtěla zabít jako prvního?! Možná támhletu stařenku, která…“

„Uhm… hu… hem…“ zahučela odmítavě přemožitelka upírů, která se celou dobu marně pokoušela odlepit od skla.

„Už to pochopila. Pusť ji,“ požádal jsem.

Ruce vamp se slaboulince zachvěly. S obtížemi rozevřela prsty a pomalu klesla na podlahu. V jejích očích zvolna vyhasínaly nachové plamínky zuřivosti.

„Omlouvám se, děvče. Nechtěla jsem…“

„Ne… to je… v pořádku…“ ozvala se pobledlá Eva a zběžně zkontrolovala, jestli nemá vykloubenou čelist. „Můžu si za to sama. To víš – nervy…“

„Já se prostě jen s mnoha z nich znám, to je vše. Nejsou to žádní válečníci a nezaútočí na nás. To spíš oni sami potřebují ochranu. Jen tu budou celou noc stát – jako živoucí výčitka pro mě. A ráno bude právě z jejich řad vylosována nová oběť mladých Ohařů.“

„Začínáš být sentimentální.

„Začínám být rozumná, Dane…“ Sabrina podrážděně mávla rukou. „A neexistuje nic horšího než rozumná žena! Vždy to vede k přehodnocování veškerého bytí, těžkým depresím a uvědomění si toho, v jak hrozné špíně se vlastně všichni rácháme…“

„Co po mně chceš?“

„Nechci, aby ti za oknem museli umírat.“

Dlouhou minutu jsme jeden druhému hleděli zpříma do očí. Nečekal jsem, že se zastydí. Ona si velmi dobře uvědomovala, co po mně žádá. Eva byla tichá jako myška – s hlavou vtaženou mezi ramena očekávala další divokou hádku. Stále ještě nechápala, že už dávno nepotřebujeme zvyšovat hlas, abychom se slyšeli a rozuměli si. Každopádně je to naše vnitřní upíří záležitost. Dokonce bych řekl osobní…

„Chceš, abych zabil Barona?“

„Ano.“

„A uvědomuješ si, že se tímto činem definitivně ocitnu mimo všechny zákony a že po mně budou pátrat jak upíři, tak i Ohaři?“

„Ano.“

„Nevím, kde je. Nevím, kdo ho chrání ani jak moc je silný. Netuším, k čemu to povede, jaký směr naberou události, ani zda zůstanu naživu… A přes tohle všechno ještě pořád

chceš, abych ho zabil?“

„Ano,“ přitakala stále stejně rozhodně. Pomalu jsem přikývl na souhlas.

Pochmurnou, slavnostní atmosféru okamžiku roztříštilo na kusy nadšené zaječení lovkyně, která se dala do extatického křepčení:

„Já taky! Taky půjdu s vámi! Taky ho budu zabíjet! Nejhlavnějšího, nejtlustšího, nejprotivnějšího a nejkrvavějšího ze všech upírů… Vezměte mě s sebou, vezměte mě, vezměte – pros-í-í-í-í-ím!!!“

„Dobře,“ souhlasila chladně má družka. „Všechno koneckonců započalo tvým výstřelem… Nastal čas platit dluhy!“

Eviny zelené oči najednou velice zvážněly. Její ruka nahmatala mou a pevně mi sevřela prsty. Vzápětí se k ní připojila i Sabrinina studená dlaň. Bylo rozhodnuto. Každý z nás si svobodně zvolil a již nebylo cesty zpět.

„A co uděláme s těmihle?“ Sibiřanka kývla směrem k nemluvnému hloučku upírů, jenž pod chladným měsíčním svitem čekal na svůj úděl.

„Propusťme je,“ navrhla klidným hlasem Sabrina. „Vyjdu ven a řeknu jim, aby se vrátili domů.“

„Hlavně aby tě poslechli! Co když se na tebe všichni rázem vrhnou…?“

„Neboj se, bláhová. Já vím, co dělám.“

Zkušenou upíří cellistku skutečně nebylo třeba učit chování před publikem. Když se objevila na prahu, vyvolala táhlý úlevný výdech z desítek hrdel. Žádný z nočních hostů od ní nebyl schopen odtrhnout pohled. Stála zpříma jako řecká stéla a zdálo se, že každé její slovo vykřesává jiskry: „Odejděte. Jste volní. Řekněte Baronovi, že ho ráno navštívím.“

Sabrina téměř nemrkala a hypnotizovala příchozí upřeným pohledem. A nebylo upíra, který by se pokorně nepodřídil jejím slovům…

* * *

„Jsem unavená, Dane. A mimochodem – stále jsi ještě nedodržel svůj slib.“

„Jaký?“

„Tam na hřbitově jsi říkal, že mě do svítání nenecháš usnout. A do rozbřesku až tolik času nezbývá…“

Rozhodl jsem se jí nepřipomínat, že jsme se už během té doby nejednou milovali. Od jisté doby měla všechna její přání či rozmary váhu zákona…

Té noci byla neobyčejně něžná. Upíři obvykle dělají rovnítko mezi láskou a vášní – je to pro ně jedno a totéž. Zbožňují oheň, zuřivost, muka a bolest, stupňující se do té míry, kdy se z ní stává ta nejžádoucnější ze slastí!

Nejspíš přece jen stárnu a přestávám stačit tomuto věčně se měnícímu světu, jemuž se ženy dokáží přizpůsobovat podstatně lépe než my muži. Kostnatíme, chytáme se stability, sami pro sebe si vymýšlíme všelijaké zákony a tradice, čímž často otupujeme prapůvodní břitkost pocitů. Možná jen pro sebe hledám ospravedlnění… Ale faktem je, že jsem měl, že jsem nutně musel vycítit, CO se s ní děje. Třeba už jen podle toho, že tato bouřlivá noc svou vášnivostí dalece překonávala všechny předchozí. Ani mně samotnému se tomu nechce věřit, nicméně to bylo opravdu tak…

Asi v sedm či v osm ráno, kdy ze mě zcela vyčerpaná sklouzla, jsem se jednoduše propadl do spánku tak tvrdého, že se podobal bezvědomí. Zahalila mě vše pohlcující kombinace únavy a štěstí… A na nic víc jsem si nevzpomínal.

Probudil jsem se zprudka – jako by mě někdo bodl do hrudi. Sabrina vedle mě nebyla, ovšem to ještě nebyl důvod ke znepokojení; klidně mohla odejít z mnoha závažných důvodů. Na křesle v rohu ležel její pečlivě složený hedvábný župánek. To bylo první znepokojivé znamení, jehož jsem si měl okamžitě povšimnout…

Vstal jsem, protáhl se, nasoukal se do džínů a klidně se odloudal do koupelny. Veškeré ranní záležitosti mi zabraly plus mínus půlhodinu. Malá hodinová ručička již ukazovala na desítku. A v tu chvíli – poté, co jsem mimoděk vykoukl z

okna a zaradoval se, že je venku tak hezky – jsem se přistihl při myšlence, že tu je něco špatně… Že jak na dvorku tak i v domě schází něco velmi podstatného, životně důležitého, všedního a snad právě proto nikoli do očí bijícího. U plotu neparkovalo tmavě višňové ferrari. Stále jsem však zcela nechápal, co se děje. Zamyšleně jsem se vrátil do ložnice. Župánek ležel na stejném místě, ale černé šaty kamsi zmizely i se svou majitelkou.

„Sabrino-o-o!“ zakřičel jsem neznámo proč. Myšlenka, že by někam odjela, aniž by oznámila proč, a mě tu nechala samotného, mi připadala příliš neuvěřitelná. Pokusil jsem se tedy přivolat Kaprála, ale výsledek byl naneštěstí prakticky totožný. Že by snad extravagantní vamp a hlučný duch zničehonic společně uprchlí do romantických dálav? To se Sabrině ani Mývalovi příliš nepodobalo. Ona mě skutečně miluje, zatímco pro něj jsou nadevše posvátná pouta mužského přátelství. Odkudsi seshora, z podkroví, se ozvalo podezřelé šramocení a funění…

„Evo?!“

Rychlostí kulky jsem se vrhl po schodech nahoru v naději, že se mi podaří zachránit alespoň ji. A není-li v nebezpečí, snad se alespoň dozvím, co se tu ve skutečnosti odehrálo… Zrzavá lovkyně se válela přímo na podlaze. Ruce i nohy měla pevně svázané pruhy z roztrhaného ručníku. Evidentně cosi zaslechla, začala se ve spěchu oblékat, ale nestihla to – byla přemožena a spoutána. Ze všeho nejdříve jsem jí z pusy vytáhl roubík.

„Kdo to udělal?“

„Kdo?! Fuj, to je ale hnus… ten váš Lenor, myslím…“ postěžovala si a vztekle si odplivla. „Chovala jsem se k ní jako k člověku, dokonce by se dalo říci jako k nejlepší přítelkyni, jenomže ona… A hlavně úplně mlčky! Ani slovo mi neřekla, ani slovíčko!“

Poplácal jsem ji po kapsách maskovacích kalhot, našel zavírací nůž a rychle jí přeřezal všechna pouta.

„Ona utekla, co? Nechala nás tu…“

Do odpovědi se mi příliš nechtělo. Byl jsem napálen jako malý klučina a tomuto sebeklamu jsem ve skutečnosti vydatně napomohl já sám. Jak teď mám vysvětlovat téhle nevinné naivce, že Sabrina včera mluvila pravdu?

„Copak se fakticky vydala za Baronem?!“ užasle prozřela Eva.

* * *

„Počkej, počkej, vezměme to po pořádku. Takže včera, zatímco jsem byl v koupelně, sem zavolal Baron. Sluchátko jsi zvedla ty?“

„Samozřejmě,“ přitakala spěšně lovkyně. „Seděla jsem támhle a dívala se na kreslené filmy, co běžely v televizi, a Kaprál pořád přešlapoval před vašimi dveřmi. Nezdá se vám, že se s ním poslední dobou něco děje? Ale to sem asi nepatří, že… No zkrátka, zrovna začínal nový díl…“

„Neodbíhej od tématu.“

„A vtom zazvonil telefon,“ navázala plynule zrzavá svědkyně. „Přístroj si doslova povyskočil! Já samozřejmě nebyla líná. Zvedla jsem sluchátko, přiložila si ho k uchu a tam – mlčení. Ne že by někdo zavěsil nebo se přerušilo spojení, to vážně ne. Prostě mlčení. Párkrát jsem řekla haló, jenomže na druhé straně ani muk… Ale takové to významné ani muk, jestli mi rozumíte… A tak si říkám – jestli nechcete mluvit, tak k čertu s vámi…“

„Rozumím. Po kolikátém haló ses dozvěděla, že máš zavolat Sabrinu?“

„Po třetím. Nebo možná po čtvrtém… No prostě to rozhodně nějakou chvíli trvalo. Copak to je důležité?!“

„Nevím…“ Poškrabal jsem se na bradě. „Někdy mám pocit, že tenhle dům je plný štěnic a skrytých kamer. Posledně to vypadalo, že s určitostí ví, že sluchátko zvedneš právě ty. Ale jestli tě včera požádal, abys zavolala Sabrinu, až po takové době… Ne, ne, to je z mé strany typická paranoia. Mýval by věděl, kdybychom byli odposloucháváni. Zná tady každý hřebíček a cizího zařízení by si rozhodně všiml.“

„A co když…“ Eva napjatě svraštila čelo. „Co když nás sledovali oknem? Chci říci, kdyby měli nějaký pořádný dalekohled…“

Proč se jen ta nejjednodušší vysvětlení objevují tak pozdě, a navíc ještě nikoli v mé hlavě?! Dnešní optické přístroje jsou tak dokonalé, že pozorovat někoho na vzdálenost dvou tří kilometrů není žádný problém. Jak prosté! Prostinké!

„Víš co? Skoro určitě máš pravdu. A já jsem rád, že ji máš, protože jsem už nebyl dalek myšlence, že Baron má nějaké nadpřirozené schopnosti.“

„Přeceňování nepřítele je stejně nebezpečné jako jeho podceňování,“ pronesla filosoficky krása a pýcha Tyndy a nasadila výraz hodný nejzkušenějšího a nejprotřelejšího generála. „Samozřejmě jsem neslyšela všechno, o čem spolu rozmlouvali, ale na základě jednotlivých útržků jsem pochopila, že se ji snažil k něčemu přesvědčit!“

„Nejpravděpodobnější je, že jednoduše vykoupila naši svobodu…“

„Ano… Je skutečně moc krásná.“

„Kdo? Svoboda?“ nepochopil jsem.

„Ne! Sabrina.“ Eva se zničehonic pustila do vzpomínání. „Chtěla jsem jí to říct hned – myslím hned poté, co obnažená vyšla z koupelny. A jo vlastně, obnažení jsou v umění, kdežto v koupelně jsou všichni nahatí, tak! Ta vám byla krásná… Všichni výtvarníci ji určitě prosili na kolenou, aby ji směli malovat, že?“

„Víš co? Vraťme se k věci,“ poznamenal jsem suše. Má zásoba romantických vzpomínek byla nesrovnatelně bohatší a tudíž – vzhledem ke stávající situaci – mi způsobovala daleko větší bolest.

Lovkyně si povzdechla, skromně si opřela dlaně o kolena a připravila se k poslechu.

„A nezapamatovala sis něco, co by nám mohlo pomoci najít Baronovu tajnou skrýš? Vždyť Sabrina odjela rovnou tam, což znamená, že už musela znát adresu. Neslyšela jsi náhodou názvy ulic, čtvrtí, historických pamětihodností,

řek…“

„Copak tu není jenom Volha?“

„Město křížem krážem brázdí Kutum, Krivaja Balda, Barbořin kanál a Zlaté rameno; navíc ještě musíš připočítat Labutí jezero… Tak co? Nezaslechla jsi něco podobného?“

„Myslím, že ne, i když…“ Zamhouřila oči a chvíli pronásledovala unikající myšlenku. „Hned to bude… hned… mám to! V centru! Sabrina to jednou řekla – v centru! Hurá, teď už ji určitě najdeme! Kde má Astrachaň centrum?“

„Vlastně všude. Je to malé městečko…“

„Ne, ne, to není možné!“ postavila si hlavu rozohněná lovkyně. „Kdybyste byl nejhlavnějším upírem ve městě a chtěl se ukrýt v centru, kde byste se schoval?“

„V Kremlu,“ vyhrkl jsem automaticky. Vlastně to bylo směšné. V Astrachani máme krásný starobylý Kreml, významnou architektonickou památku na temeni Zaječího vrchu. Fungující kostel, hroby svatých otců, doména astrachaňských a jenotajevských archimandritů – pravoslavné, čisté a vysvěcené místo… Místo, kde by nikdo nehledal nemrtvé! Pravda, jsou tu kostelní zvony, což je pro vampýry mírně řečeno nepříjemné. Ale kdyby se skrýš nacházela pod zemí, nešlo by o nic nemožného. Ale stejně je to hloupé! To přece není možné, takhle by to být nemělo! Zničehonic mi před očima vytanul známý řádek z Pána prctenů: „Nechť ten, kdo nalezne, pláče!“ Těmi, kdo naleznou, budeme my, ale kdopak se asi rozpláče?

Vypadalo to, že ani Baron se nebojí stavět skutečnost na hlavu. No výborně!

„Jedno takové místo tam je.“

„Kde?“

„V centru. V Kremlu,“ pustil jsem se trpělivě do vysvětlování. „Uspořádání pevnostních zdí při pohledu shora připomíná zalomený trojúhelník či svérázný lichoběžník. Tak tedy – v samotném srdci Kremlu je jisté místečko, které se odedávna považuje za prokleté. Netuším, co se tam nacházelo dřív, ale ještě v carských dobách tam byl postaven pří-

zemní dům s pěti pokoji a sklepem – měl sloužit jako strážnice. Možná tam byl spáchán nějaký zločin a možná se tam stalo něco jiného, ale každopádně všichni, kdo v domě pobývali, neměli klid. Ještě v dobách, kdy sloužil jako skladiště, vícekrát vyhořel. Za sovětských časů v něm krátce fungovala restaurace Plamínek. Ale ani ona se nevyhnula smutnému osudu – byla zavřena a celé její vedení skončilo před soudem. Poté polorozpadlý baráček vystřídal celou řadu majitelů – sídlila v něm výstavní síň i loutkové divadlo… Lidé vynakládali nemalé prostředky na jeho opravu a potom… odcházeli. Někteří dříve, jiní později, ale nakonec odcházeli všichni! Temná aura tohoto místa byla natolik silná, že ji nedokázaly odvanout ani plynoucí roky.“

„A co je tam teď?“

„Ruiny se zatlučenými okny. Nikdo nemá potuchy, jaká tajemství skrývají. Je to místo, které musí být zaručeně po chuti každému upírovi! Kdybych byl Baronem, skryl bych se právě tam a nikde jinde!“

„Da-da-dane! Tak za-za-zatraceně, Dane-e-e! K čertu s te-te-tebou, copak mě ne-ne-neslyšíš?!“

Do obýváku jako šedivý uragán vtrhl načepýřený Kaprál. Vypadal, že každou chvíli vybuchne zuřivostí – nikoli však zoufalstvím. To znamenalo, že má družka je naživu a že jí v nejbližších pěti minutách téměř nic nehrozí.

„Jak ta-ta-tady můžete jenom ta-ta-tak dřepět?! Víte vu-vu-vůbec, co-co-co se děje? A Sabrina me-me-mezitím…“

„Já vím.“

„My víme,“ opravila mě jemně Eva.

Mýval se zarazil a podezřívavě se podíval na naše klidné obličeje, ale pak se to rozhodl zkusit ještě jednou:

„Ihned se ko-ko-koukejte postavit do po-po-pozoru, vy nanicovatí cu-cu-cucáci! A ať se žádný z vás ne-ne-neopováží ani ceknout, nebo… Va-va-vaše družka ve zbrani je v no-no-nouzi a vy si ta-ta-tady řečníte a žvaníte? Ta-ta-tak to tedy ne!“

„Posaď se, buď od té lásky,“ požádal jsem ho. „Myslím,

že už těch hloupostí bylo tak akorát. Dost dlouho sis hrál na opilého hrdinu praporčíka. Na Evu bys tím snad ještě dokázal zapůsobit, jenomže já už tě nějaký ten pátek znám.“

„Ta-ta-tak co tedy víš, Da-da-dane?“ Duch strnul nad křeslem; nevázanost v jeho hlase vystřídala věcnost.

Gestem jsem požádal lovkyni, aby se do toho nepletla, a bez jakéhokoli úvodu se pustil do vypravování:

„Odjela ráno. Ty jsi uslyšel krátký hlomoz, způsobený zápasem v podkroví, ale dostal ses tam příliš pozdě. A protože jsi Evu nemohl rozvázat, dal ses do pronásledování. Téměř určitě jsi ferrari dohonil, a když jsi pochopil, co se Sabrina chystá udělat, celou cestu ses ji snažil přesvědčit, aby se vzdala myšlenky na tak nerozvážný čin. Leč marně! Dorazili jste tedy k Prečistěnské bráně Kremlu, kde ji přivítali Ohaři s povolením k vjezdu. Pokud si správně vzpomínám, ani v noci tam nedokáže vstoupit zdaleka každý duch; a ve dne by ses dovnitř neodvážil strčit třeba jen špičku nosu. Rychle sis ale uvědomil, že je potřeba vyhlásit ‘bojový poplach’, a tak jsi uháněl zpátky sem… A teď bych byl rád, kdybys mnou řečené upřesnil nebo případně opravil.“

„Ne-ne-nemám co do-do-dodat. Hezky jsi to po-po-pověděl! Úplně přesně!“ odfrkl si duch a z neznámého důvodu mrkl na Evu.

„No výborně. Takže teď pojďme a odveďme Sabrinu z toho doupěte.“

„Jasně!“ Bodrá Sibiřanka nadšeně vyskočila na nohy. Skoro to vypadalo, že jí je úplně jedno, kam a proč jít, hlavně aby to bylo v mé společnosti. A právě takovou spolubojovnici jsem nyní potřeboval – horkokrevnou, nebojácnou a plně mi důvěřující!

„Ma-ma-máš nějaký plán?“ zeptal se vážným hlasem Kaprál.

Plán v pravém smyslu tohoto slova (to jest cosi přesného, logického a strategicky podloženého) jsem pochopitelně neměl. Zato jsem měl pocit… Vedla mě jakási neurčitá intuice, jež mi umožňovala nalézt v mlhách obrysy vratkého snu a

proměnit ho ve skutečnost. Usmál jsem se. Dost možná prvně za všechna ta léta. Snad se můj úsměv podobal spíše šklebu masek z řeckých tragédií, ale ať si! Cítil jsem, jak tlukot mého srdce nabývá na intenzitě a veškeré obavy mizí kdesi v nenávratnu…

„Ale budu potřebovat tvou pomoc."

„V po-po-pohodě! U-u-udělám všecičko, co ti na-na-na očích uvidím!"

„To jsem rád. Tak tedy poslouchej…"

* * *

Asi za hodinu jsme už stáli u Žitné věže – připravení a plní odhodlání. V této strážní hlásce se nacházela třetí brána Kremlu, ta nejmenší. U Prečistěnské brány, největší a nejpoužívanější, na nás jistě čekali. Nikolská, hledící na Volhu, byla zase již alespoň tři roky neprodyšně zatlučená. Zato tato třetí brána – ač zamčená na visací zámek – byla vlastně jen pouhou masivní dřevěnou mříží, jejíž překonání by zdatnějším jedincům nemělo činit žádné potíže. Silně jsem doufal, že na druhé straně nenarazíme na žádné „náhodné" strážné z řad Ohařů. Jeden vyholený mladík s rukou v pásce sice stál opodál, ale byl natolik zaujat bezstarostným tlacháním se dvěma dívkami, že dočista ztratil ostražitost. Dovnitř jsme tedy pronikli bez povšimnutí – bez nutnosti „neutralizace" hlídek a tím zapříčiněného zbytečného hluku. Hráli jsme si na obyčejný zamilovaný páreček a skrývajíce se za jedlemi a břízami jsme se pozvolna proplížili až k bývalé strážnici. Tmavě višňové ferrari parkovalo před vchodem. Napadlo mě, že působí tak trochu provinile…

„Jsou čtyři," oznámila mi šeptem Eva a narovnala si na nose lilové sluneční brýle. V dlouhém džínovém sarafánu, zářivě červeném tričku a se slušivým slaměným širáčkem na hlavě vypadala natolik svůdně, že vůbec nepřitahovala pozornost. Vždyť Astrachaň je, jak jsem se již zmiňoval, městem krásných dívek! Lepší maskování pro drsnou dceru sibiřských medvědů se snad ani nedalo vymyslet. „Výborně.

Myslíš, že je dokážeš nějak odlákat?“

„Hm… To nevím. Třeba bych mohla jednomu dát po tlamě a dát se na útěk. Ostatní by mě začali pronásledovat a vy byste mezitím…“

„Ne, tohle ne. Co kdyby tě chytili dřív, než jim stačíš zmizet?“ zakázal jsem jí to kategoricky, třebaže to vzato kolem a kolem nebyl až tak špatný nápad.

„Možná bychom do téhle záležitosti mohli zapojit milici… Jenomže ta je vždycky pryč, když jí je potřeba, a naopak… A co kdybych… Co kdybych použila támhlety?“ Eva nenápadně ukázala prstíkem na hlouček mladých kozáků, kteří se o čemsi s vervou přeli na lavičce před budovou místní vojenské správy.

„To těžko. Kozáci by nikdy nebránili upíra.“

„A co mě? Mou nadpozemsky krásnou maličkost bránit budou!“ Lovkyně hrdě vypnula hruď, aby byl maximálně patrný hluboký výstřih, vrhla na mě romantický pohled a zamrkala velkýma zelenýma očima. Do Sabriny sice měla daleko – přinejmenším zaostávala co do tělesných parametrů –, ale byl jsem si jist, že očím sedmnáctiletých jinochů se bude jevit jako hotová Lollobrigida! „U nás také máme takové – dokonce ve stejných uniformách. Takže tady se jim říká ko-zá-ci… Tak tedy, hošánci, připravte se. Pokud si dobře vzpomínám, dělá se to přibližně takhle…“

Zelenooká bestie se s hrdě vztyčenou hlavou odebrala názorně ilustrovat další lekci na téma „moc na muži“. Obklopovala ji všepohlcující aura erotického magnetismu, proti níž chlapci neměli ani tu nejmenší šanci. Přistoupila k nim však s pozoruhodnou provinciální skromností – dokonce bych to nazval ztělesněnou nevinností. Pohled stydlivě upřený do země, ručky ostýchavě žmoulají záhyb sarafánu… Přivítali ji s nedůvěřivým obdivem, avšak záhy poté, co jim v krátkosti pověděla o svém pradědečkovi, slavném zabajkalském atamanovi, již seděla na lavičce jako jedna z nich, obklopená ze všech stran nadšenými posluchači s nárameníky a lampasy.

„A kluci, kdo jsou támhleti lidi, co okounějí u rozvalin?

Všichni vyholení, s řetězy a ve vojenských stejnokrojích… Nejsou to náhodou skinheadi?! Můj děda, velitel kubáňského jízdního sboru, takovéhle drzé fašisty přede všemi sekal na nudle!“

Chytré děvče! Eva si zasloužila můj bouřlivý potlesk – byť jsem jí musel aplaudovat pouze v duchu. Tahala za jediné správné nitečky s takovou lehkostí a profesionalitou, že předpovědět další vývoj událostí by dokázalo i dítě.

Poté, co se se všemi se srdečnou vřelostí rozloučila – divže nedošlo na polibky! –, se sibiřská intrikánka podmanivou chůzí vydala ke strážnici. Ó, s jakou grácií Eva kráčela! Ani puntičkářská Sabrina by jistě nenalezla jedinou chybu a byla by oprávněně hrdá na svou žačku. Evina bedra se pohupovala jako boky holandské jachty, podpatky klepaly v rytmu Mendelssohnova svatebního pochodu a zpod dlouhých řas vyskakovaly smaragdové blesky, odrážející se od asfaltu a ztrácející se v prosluněných korunách stromů.

Dal jsem se do běhu, abych nenápadně zaujal vyčkávací pozici za rohem budovy vojenské správy. Neposedná lovkyně se mezitím zastavila před prvním strážným. Nepoznal ji. Vzhledem k tomu, jak Ohařské dívky obvykle vypadaly, jsem se mu ani nedivil… Eva se na něho vlídně usmála, pověděla mu, koho má před sebou, proč sem přišla a kdo po ní pátrá. Nedovtipný mladík se rozhodl, že spáchá hrdinský čin a nebezpečnou zrádkyni vlastnoručně zadrží. Jakmile jí však zkroutil ruku, lovkyně teatrálně padla na kolena, jakoby na rozloučenou táhle zakřičela a otočila uplakanou tvář ke zkoprnělým mladým kozákům. Co si v tu chvíli mohli pomyslet urostlí astrachaňští výrostci v historických uniformách? Kvapně si nasadili čepice a uvěřili tomu, co se zdálo být očividným: „Bijte nácky!“

Strážný stěží stačil zblednout a zavolat posily, když ho smetla kozácká lavina. Z oken staré strážnice mu na pomoc vyskákaly poslední síly Řádu. Vzduchem se zamíhaly osikové kůly a pletené karabáče. Ohaři byli lépe vycvičení, ale kozáci měli početní převahu a pevnou víru ve „spravedlivou

věc“! Neboť co mohlo být „spravedlivější“ než záchrana nebohé pravnučky carského atamana před zuřivou hordou skinheadů?! Chlapci byli odhodláni hájit astrachaňskou půdu do poslední kapky krve a zbavit ji poskvrny.

Hluk rvačky přilákal oba „kondory“, z budovy vojenské správy vyběhl ataman se svými pomocníky a od zvonice k místu střetu spěchala hlídka milice. Kolem se rychle shromažďoval zástup zvědavců, který se plavně měnil v přímé účastníky zápolení jen tak se dívat je totiž moc velká nuda…

Evu jsem zprostřed té mely vyrval jen pár minut předtím, než se události zcela vymkly kontrole. Prolezli jsme okenním otvorem mezi odstávajícími prkny a snadno vnikli do starobylého domu na prokletém místě. Nikdo se nestaral o to, kdo a kam leze – lidé měli plno práce s tím, aby bylo čím zaplnit titulní stránky zítřejších novin.

Uvnitř vládlo šero, špína, puch a rozklad – přesně jak jsem předpokládal. Kdybych na vlastní oči nespatřil její ferrari, nikdy bych neuvěřil, že by inteligentní Sabrina dokázala udělat byť jen jediný krok do tohoto nečistého doupěte.

„Támhle je něco jako dveře,“ oznámila přemožitelka upírů a hlučně mi zafuněla do ucha. Oči jí planuly jako stavěcímu psovi při lovu kachen.

Odsunuli jsme zrezivělý obdélník krytinového železa a ocitli se v naprosté tmě. Dokonce i já jsem potřeboval několik vteřin, abych správným způsobem zaostřil zrak.

„Nic tu není.“

„Vůbec nic?“ zeptala se neznámo proč má nic nevidící společnice. Oběma rukama mi sevřela opasek; nikoli však vlivem strachu, nýbrž spíše hrozitánské zvědavosti. I když, nejspíš tu přece jen byla jedna věc, které se obávala – že ji tady v nejméně vhodnou chvíli nechám a vypořádám se se všemi nepřáteli sám. Nebudu lhát, že jsem na to ani jednou nepomyslel…

„Slepá ulička. Prázdná místnost. Vůbec nechápu, proč by sem měl někdo lézt?!“ Udělal jsem krok vpřed a pod mýma nohama to dutě zarachotilo. Musel jsem šlápnout na nějaký

poklop! „Opatrně. Zřejmě jsme našli vstup do podzemí.“

„Můžu jít první?“

„Můžeš. Ale je tam tma a určitě také spousta pastí. Rozhodně to pro tebe bude neocenitelná praxe, pokud ovšem…“

„Díky, už rozumím. Tohle není místo, kde se ženám dává přednost…“

„Správně.“

Prudkým trhnutím jsem zvedl kovový poklop a odložil ho stranou. Starý požární žebřík vedl přímo dolů a kdesi hluboko byly vidět slabé odlesky ohně. Trochu se to podobalo vchodu do Pekla, ale nakolik bylo toto přirovnání oprávněné, nejspíš zjistíme až na místě…

„Možná bys…“

„Ne! Jdu s vámi.“

„Nemohu ti zaručit vůbec nic – a obzvláště ne bezpečnost. Přece jen to je moje věc.“

„Já to chápu. Ale co když to sama nepotřebuji o nic méně než vy…?“

Zvedl jsem její drobnou ručku a něžně ji políbil mezi palec a ukazováček. Zachvěla se a na okamžik se ke mně přitiskla celým tělem. Vše, co následovalo, již pramálo záviselo na mně nebo na ní. Ačkoli jsem si představoval docela jiný vývoj událostí, Osud nás vedl vlastní cestou a vůbec se nás neptal na naše názory, přání či pocity. Spustil jsem se do smrdutě páchnoucího neznáma jako první…

* * *

„Je to tu tmavé a strašidelné…“ nahlásila mi Eva tónem zkušené specialistky. Pomohl jsem jí sestoupit dolů a zatnul zuby, když se jí podařilo šlápnout mi na nohu špičatým jehlovým podpatkem. „Jejda! Promiň…“

Musel jsem dívce zacpat ústa. Nebyl čas jí vysvětlovat, že tady dole nejsme nijak zvlášť vítanými hosty.

Kráčeli jsme úzkou nízkou chodbou, jejíž zdi i klenutý strop byly obloženy plochými starožitnými cihlami. Kdesi velmi daleko se svítilo a k našim uším doléhaly neurčité hla-

sy. Na první pohled na nás v tomto tunelu nečíhalo žádné nebezpečí. To jen ve filmech o Indiana Jonesovi jsou všechny katakomby přecpané samostříly, propadly, vyskakujícími čepelemi a padajícími deskami. V našem městě však nic takového být nemohlo…

„Kde jsme?“ zeptala se téměř neslyšným šeptem znepokojená lovkyně. Mávl jsem rukou. Koneckonců, jen ať si klidně tlachá! Pochyboval jsem, že by většina upírů měla lepší sluch než já…

„Hodně se to podobá staré podzemní chodbě. Říká se, že byla vykopána ještě před Razinovým povstáním a vedla kamsi k Volze, která dříve tekla přímo podél opevnění.“

„Vážně?! A to o ní nikdo neví?“

„Proč by ne? Jak vidíš, někdo přece jen… Pst!“

Eva poslušně zmlkla a vykulila oči.

Demonstrativně jsem začenichal:

„Copak nic necítíš?“ A když zavrtěla hlavou, vysvětlil jsem: „Mátová vůně. Jdou nám vstříc.“

Na útěk už bylo pozdě, schovat se tu nikde nedalo a postavit se čelnímu útoku by bylo hloupé. Moment! Pokud si dobře vzpomínám, naši protivníci od nás očekávají alespoň minimálně promyšlené činy! No výborně. Jen ať si očekávají – nedočkají se…

„Umíš hlasitě křičet?“

„Já? Samozřejmě! A co – mám začít hned teď?!“

„Ne, teprve až zavelím. Ale hlavně hlasitě, hodně hlasitě!“

Ve tmě chodby se již daly rozeznat černé siluety celkem tří nebo čtyř mátových upírů. Šli husím pochodem a zřejmě vůbec netušili, co je čeká po nějakých dvaceti metrech. A tam jsme číhali my! Připravil jsem se ke krátkému rozběhu – zvedl jsem pěsti a napnul nohy. Pokud ze sebe bývalá Ohařka dokáže vyloudit přiměřené množství decibelů, pak se mi možná podaří využít momentu překvapení.

„Jsi připravená? Tak do toho!“ požádal jsem ji stroze.

Křik (zakvílení? řev? zavytí?) neslýchané síly mě doslova

sfoukl z místa a tlačil mě do zad tak dlouho, dokud jsem jako dělová koule nenarazil do upíří kolony. Chuděrové na okamžik strnuli a pak se vyděšeně skrčili, přičemž se marně pokoušeli zacpat si uši. Zvukové echo bylo v tunelu snad ještě působivější než ozvěna v Alpách. Po chvíli se všichni šakali zhroutili na podlahu! Já a Eva jsme se přes ně přehnali a vůbec se neobtěžovali omlouvat se těm, kterým jsme náhodou šlápli na hlavu.

„Jeden prchá!“

„Jedna,“ opravil jsem ji. „To je Dinka, vzpomínáš? Nesmí nám zmizet.“

Lovkyně přikývla a pokusila se jako první pustit do pronásledování. Včas jsem si však vzpomněl, že jedinou dívčinou zbraní je onen neblahý česnekový deodorant, a tak jsem ji promptně zadržel a požádal ji, aby mi „kryla záda“.

Utíkat úzkou chodbou, kde jeden neustále klopýtá nebo naráží hlavou do stropu, je navýsost problematické. Nebo dokonce zcela nemožné – chcete-li běžet skutečně rychle. Mátová upírka před námi čile prchala po čtyřech a plnila podzemí svým předsmrtným vřeštěním. Když jsme náhle dorazili ke křižovatce, kde se tunel větvil na dvě chodby, bez váhání jsem pokračoval v pronásledování a nedbal Eviných protestů, že by se „ráda podívala, co je zajímavého na druhé straně“. Hrozí-li mu nebezpečí, mátový šakal vždy hledá ochranu u svého Pána. Byl jsem si jist, že nás Dinka dovede k cíli. Světlo před námi se stávalo stále jasnějším a uprchlici zjevně začínal docházet dech…

Má chyba spočívala v tom, že jsem opět začal uvažovat logicky. Ano, podzemní chodba byla velmi stará a její stavitelé v ní samozřejmě nenastražili žádné pasti. Ty sem přidali teprve noví obyvatelé… Ano, Dinka skutečně spěchala za Baronem, ale jak jsem jen mohl předpokládat, že nás cestou nečekají žádná překvapení? Když se upírka jako zmije prosmýkla pod klesajícími kovovými dveřmi, okamžitě jsem si uvědomil, co nám hrozí, ale… Zezadu do mě z rozběhu narazila přemožitelka upírů a cenné vteřiny byly ztraceny.

Kdesi za našimi zády se se zařinčením zavřely také druhé dveře. Byli jsme uzavřeni ze dvou stran – jako lodní krysy v podpalubí.

„Ajaj…“

Po této mnohoznačné poznámce zavládla naprostá tma. A ticho vlastně také – jen ne úplné, protože udýchaná Eva supěla jako parní lokomotiva. Zamhouřil jsem oči, zklidnil splašené srdce a pozorně se zaposlouchal. Ozývaly se čísi obtížně rozpoznatelné hlasy, skřípot kovu, zvuky tlumených úderů a na chvíli dokonce zaznělo něco nápadně podobného triumfálnímu smíchu Sabriny. I když to poslední se mi asi jen zdálo…

„Jsme v pasti?“

„Hádej. Máš tři pokusy.“

„V pasti!“

„Správně.“ Udělal jsem krok kupředu, abych se pokusil co nejpečlivěji prozkoumat železnou překážku. Naneštěstí však byla příliš jednoduchá a spolehlivá – dveře, které sklouzly seshora po drážkách ve zdi, postrádaly zámky či závory; bylo nemožné je vyrazit, zatímco vytlačit… no, to by bylo dosti problematické. Neříkám, že by to nešlo, ale já osobně jsem na to neměl dost sil. Praktikantka z vlastní iniciativy následovala mého příkladu, vrátila se zpátky a prohmatala druhé dveře. Výsledek byl přímo k uzoufání stejný. Měli jsme tedy k dispozici pouze studenou chodbu asi půldruhého metru vysokou, metr širokou a dlouhou odhadem pět či šest metrů. Na vězeňskou kobku byla velká až dost.

„Co tady teď budeme dělat?“ Evě se podařilo položit otázku každičkým slůvkem této věty.

Za odlišných okolností bych jí ochotně dal na vybranou mezi několika variantami toho, co mohou provádět muž a žena, kteří spolu nadlouho uvízli v uzavřeném prostoru. Nyní však existovaly i důležitější záležitosti…

„Mýval přijde v noci. Pokud se mu podaří probudit Vachtanga, ten starý duch všem nepochybně ukáže, zač je toho loket. Gruzínci nejsou vždycky tak pohostinný národ – ob-

zvláště jedná-li se o přízraky…“

„Aha, takže on je Gruzínec?“

„Více než to, je to gruzínský car! Kdysi dávno byl pochován v kryptě pod Uspenským chrámem, ale za sovětských časů byla jeho hrobka otevřena – prý kvůli vědeckému výzkumu. Netuším, co tam hledali, ale nakonec všechno zase zakopali zpátky. Kromě jeho lebky… Tu si vzal jeden z archeologů, nějakou dobu ji měl doma a pak ji věnoval jistému spisovateli, který ji používal jako těžítko. Ten ji časem daroval někomu jinému a skončilo to tím, že se lebka dočista ztratila. Ale Vachtang Šestý ji stále hledá…“

„Páni! To chápu – při takových problémech s hlavou je obtížné zůstávat přátelským,“ řekla vážně chápavá Sibiřanka. „A potom nás odsud pustí?“

„Kdy potom?“

„No až ten Gruzínec přijde a všechny zažene.“

„Upřímně řečeno – sotva…“

Nestačila mi odpovědět, třebaže se k tomu evidentně chystala. Myslím, že hodlala říci něco hodně optimistického – snad měla pocit, že jsem se začal bát… Za předními dveřmi se ozvaly šouravé kroky. Zaznělo kratičké kovové cvaknutí a na černém pozadí se objevila úzká štěrbina, o nic širší než škvíra v poštovní schránce. Na okamžik se zalesklo oranžové světlo a pak vrzavý hlas pomalu pronesl:

„Takže jsi přece jen přišel, Titovskij…“

Bylo pod mou úroveň reagovat na taková hloupá konstatování. Eva sice otevřela pusu, ale nějakým zázrakem se ovládla. Po několika vteřinách napjatého ticha se hlas ozval znovu:

„Celou dobu se mi stavíš do cesty. Copak jsi stále ještě nepochopil, jaké síle máš tu drzost vzdorovat?! Dobrá, pokusím se ti to vysvětlit…“

Jen ať se pokusí. Pokrčil jsem rameny, posadil se na podlahu hned vedle dveří a připravil se k poslechu. Lovkyně chvíli marně čekala na pozvání, ale pak se uraženě uvelebila po mém boku. Sedět ve dvou bylo pohodlnější a teplejší…

„Věz, že jsem Baron!“ Poté se na hodně dlouho odmlčel – zřejmě považoval za důležité zachovat dramatickou pauzu. „Jsem Baron! Pro všechny Stínu Zbavené jsem otec, car, bůh a pán! Má ruka je Trestajícím mečem, má vůle je vůlí Osudu a každé mé slovo je Pravdou, neboť neexistuje nic vyššího.“

To nám tak ještě scházelo… Přestárlý psychopat – a ke všemu ještě postižený slavomamem! A zrovna jej všichni poslouchají, bojí se ho a slouží mu?! Ha! Vskutku asi není veliký ten, kdo je veliký, nýbrž ten, kdo o své velikosti dokáže přesvědčit ostatní!

„Jsem povolán tím, jehož jméno je ZLO, abych do tohoto bezstarostného městečka přinesl oheň a síru. Světlo a Temnota spolu budou navěky zápolit a ve světě upírů není místo pro lidi. Nikdy nepochopíš pochmurnou velkolepost mých plánů!“

Eva, sedící vedle mě, truchlivě potřásla hlavou. Evidentně i ona už začala pochybovat o mentální způsobilosti našeho protivníka. Tolik zlověstných frází, tajuplných narážek, zastrašování a vydírání… A nakonec se z něho vyklube obyčejný cvok! Na druhou stranu, i cvoci se někdy mohou chovat navýsost rozumně – ovšem jen v jistých úzce specifických ohledech. Například při páchání trestné činnosti…

„Následuj mě! Věrně mi služ a budeš zachráněn! Budeš mým jménem vládnout tomuto městu. Vše, co je zalité sluncem, bude tvé, zatímco já si vezmu noc. A nikdo se neopováží vzdorovat naší moci!“

S obtížemi jsem potlačil zívnutí. Protáhl jsem se, až mi klouby zapraštěly, a otočil jsem hlavu k úzké štěrbině ve dveřích. Pak jsem tlumeně řekl:

„Propusť Sabrinu.“

„Neodpověděl jsi na můj návrh,“ připomněl mi úlisně hlas.

„Tohle byla odpověď. Propusť Sabrinu a prchej. Přišel jsem tě zabít.“

„Mě?! Ty blázne…“ Hlas se o odpovídající chechot, ale výsledný zvuk byl jaksi mdlý a bezbarvý. Majitel si ho zřej-

mě šetřil pro obzvláště slavnostní příležitosti a používal ho tak vzácně, že poněkud vyšel ze cviku. „Přiveďte ji!“

Svůj rozkaz musel dvakrát zopakovat, neboť mu jeho nepříliš důvtipní mátoví pochlebovači dlouho nedokázali porozumět. Klidně bych se vsadil, že mezi Baronovými přímými podřízenými nejsou žádní skuteční upíři. Protože se jich bojí… Koneckonců, mnohé strašné činy, ke kterým na světě dochází, jsou páchány ze strachu – ať už ze smrti, výsměchu nebo obyčejného nepochopení…

„On ale Sabrinu nepropustí, že ne?“ Znuděná lovkyně mě zatahala za rukáv.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasil jsem. „Teď ji přivedou, nechají ji stát za dveřmi a donutí ji plakat, aby si mohli vychutnat naše duševní muka.“

„Víte co? Nechtěla bych se vás nějak dotknout, ale… Dříve jsem měla o upírech trochu lepší mínění. Připadali mi hrozně majestátní – všichni ti Vládci Strachu, Děti Noci, Strážcové Bolesti, Špičáky Smrti nebo jak se jim ještě říká… Filmy, knihy, příšerné historky – a nejhorší na tom je, že se všechno zakládá na skutečnosti! Vždyť jsem to viděla na vlastní oči! Ale taje jich odvrácená strana, rub, abych tak řekla… Právě to mě zklamalo! Protože jsou závistiví, hašteřiví, rozmarní, hloupí, nadržení, naivní, zranitelní jako ti nejobyčejnější lidé! Opravdu! Copak se my a vy… Sakra, chtěla jsem říci my a oni ve skutečnosti ani příliš nelišíme?!“

„Přijmi mé blahopřání. Sama jsi dokázala dojít ke správnému závěru. Ale prosím, nesnaž se stát prorokem, aby ses o svá zjištění podělila s nevděčným lidstvem. Nikdo by tě nepochopil ani by ti neuvěřil.“

„Asi máte pravdu,“ řekla po chvilkovém zahloubání. „Vždyť já pořád ještě tak docela nevěřím ani sama sobě.“

Na krátko jsme se odmlčeli – každý uvažoval o tom svém. Obtížnost naší situace prohlubovala skutečnost, že mě nenapadala žádná byť jen trochu konstruktivní myšlenka, jak bychom se odtud mohli dostat. Doufat, že se setkáme s hodným upírem, který projeví lítost a tajně nás pustí na svobodu, by

bylo příliš naivní i na Evu. Myslím na současnou Evu, protože dívka během posledních několika dní přece jen trochu dospěla…

Znovu a znovu jsem se pokoušel pochopit Baronovo chaotické blábolení, ale stále jsem nenacházel nic, co by dokázalo zvábit společenství Stínu Zbavených. Z historie je však známo nemálo případů, kdy se celá města a státy dostávaly pod vliv choré mysli nějakého diktátora či proroka, což vedlo k těm nejkatastrofálnějším následkům.

Již nejednou se rozličtí cizí mesiášové pokoušeli vehnat Astrachaň do plamenů bratrovražedné války. Usilovali o to nacionalisté z Tatarstánu, elistští Kalmyci, všudypřítomní Kavkazané, komunisté, limonovci, indičtí a čínští duchovní vůdcové… Pozoruhodné město je však všechny pohlcovalo, rozpouštělo je v sobě, bez výjimek asimilovalo a časem přetavovalo v jediný národ, vzniklý z pestré směsice jiných – Astrachaňany! O tom, jakým způsobem k tomu docházelo, neměl nikdo ani potuchy. Jenomže Baron se nikdy Astrachaňanem nestane. Samotné město ho odmítá. A doufám, že se na mě mé rodiště nebude zlobit, když i já napomohu k chirurgickému odstranění tohoto rakovinného nádoru, který se v něm rozbujel…

Hlásek mé milované vamp jsem uslyšel dokonce ještě dříve než klapot jejích podpatků. Vzpírající se zajatkyni vedli tři nebo čtyři mátoví upíři. Eva zavětřila a já z výrazu její tváře pochopil, že Dirol si už do úst rozhodně nikdy nevezme!

„Ano, poslouchám!“

„Eee… Sabrino,“ začal jsem nejistě. „Jsi to opravdu ty?!“

„Ne, jsem Sněhurka se sedmi trpaslíky!“ zavrčela má družka podrážděně zpoza dveří. „Dane, co tě to popadlo tahat mě sem? Copak si už ani nemohu v klidu popřemýšlet nad spásou své nesmrtelné duše?“

„Ale drahá…“

„Žádná ale! Poslouchej mě pozorně a nepřerušuj, buď tak laskavý. Přišla jsem do těchto pochmurných kobek zcela

vědomě, z vlastní vůle a po střízlivé úvaze. Plně jsem se ztotožnila s demokratickými a civilizovanými ideály našeho moudrého vůdce a nedovolím ti, abys zničil všechno, co s takovou námahou vybudoval.“

„Co to meleš?!“ zavyl jsem zoufale. Divže jsem nezačal drásat železné dveře – byť byly naprosto nevinné a pouze přihlížely našemu rozhovoru. Lovkyně si dlaněmi zacpala uši a jala se s výrazem nejhlubšího zármutku kymácet ze strany na stranu…

„A ty koukej uvažovat rychleji. Jedině tehdy pochopíš, CO…“ pronesla Sabrina nečekaně klidným hlasem, v němž však byl patrný mírný důraz. Pak si odkašlala a pokračovala ve svém slavnostním proslovu: „Slunce ještě nevyjde a já se již budu muset rozloučit se životem. Obvykle se to děje někdy kolem půlnoci… Já toho však nelituji, neboť zemřu pro velkolepou ideu a se jménem milovaného Barona na rtech! On a jeho mátoví sluhové budou stát vedle mě, aby slyšeli můj poslední vzdech, až se osikový kůl Ohařů ponoří mezi má skvostná ňadra… Ano, ano, přesně ta ňadra, která jsi tak rád líbal a mazlil se s nimi… Už sis trochu osvěžil paměť?“

„Ano,“ odvětil jsem chraplavě. „Ty ale nezemřeš, společenství to nedovolí…“

„Společenství je rozdrobené. Stínu Zbavení se odjakživa drželi zásady „každý sám za sebe“. Mnozí z nich se dosud zdráhají přijmout nové změny, avšak spojenectví Barona a Řádu je rychle srazí na kolena. Velké otřesy si žádají stejně velké oběti! A já se stanu první hvězdičkou v nedozírné šíři tohoto vznešeného kosmu… Tak co? Už ti svitlo, nebo ti to mám zopakovat ještě jednou?“

„Nemusíš. Rozuměl jsem.“

„Ráda bych tomu věřila… Splníš mi však jediné poslední přání?“

„Cokoli řekneš.“

„Pak se tedy podrob z celého srdce, potlač svou pýchu a služ Baronovi věrně a zběsile! Máš ještě nějakých sedm osm hodin na přijetí jediného správného rozhodnutí. Svět potře-

buje tvou Sílu! Použij ji tedy ku prospěchu… A mimochodem, doufám, že jsi stačil jaksepatří obnovit své zásoby energie?“

„Kde asi?“ Mimoděk jsem si odfrkl. „Dny byly zmatené, noci bezesné a pak jsi ještě zmizela – copak jsem měl čas hledat nějaká děvčata?“

„Chceš mi snad říci,“ zachvěl se zrádně Sabrinin hlásek, „že jsi za celý den nenašel nikoho, s jehož pomocí bys mohl obnovit svou energetickou rovnováhu?! Dane, já tě snad zaškrtím…“

„Ale on vážně neměl příležitost!“ pustila se do mé obhajoby zrzavá milovnice pravdy. „Celou dobu jsme přece byli spolu. A co se dívek týče – snažila jsem se mu to naznačit tu tak, tu onak, ale on…“

„Dane!!!“ Řev mé rozvzteklené družky rozechvěl dveře a mezi mátovými upíry to vyděšeně zahučelo. „Co tu, u všech čertů, dělá to děvče?!“

„Leží,“ řekl jsem naprosto nevinně. „Ne, sedí. Ne, ne, už se postavila! A já se taky postavil. My teď…“

„Co se tam postavilo?! Aha, takže takhle to je… Dej ty pracky pryč, ty odporná kreaturo! Evo, to neříkám tobě. I když i ty bys možná měla… A vy mě pusťte, chátro!“ Za dveřmi se ozvaly tlumené zvuky potyčky – zajatkyni evidentně silou vlekli kamsi do hloubi podzemí. „Já se vrátím, Dane… A jestli se dozvím… Pusťte mě, vy všiváci! Evo, holčičko moje, tak udělej něco! Dane! Nezapomeň na svůj slib! Oba nezapomeňte, co jste mi slíbili-í-í…“

Vrhl jsem se proti dveřím a udeřil do nich celým tělem. Na okamžik se zdálo, že podléhají, že vypadávají z drážek, leč bohužel… Než jsem se svalil na podlahu, stačil jsem uslyšet výsměšné zahihňání a jedovatou poznámku:

„Tak to je konec, Titovskij. Konec…“

Poté, jak už to v podobných situacích bývá, zavládlo dramatické ticho a ledové mlčení. Praktikantka mě něžně hladila po rameni, zatímco já jsem ležel s tváří opřenou o studené cihly a bezmocně svíral a rozevíral pěsti.

Každému muselo být jasné, že to se Sabrinyným útěkem nebylo tak jednoduché. Plán, jak polapit a zničit Barona, zřejmě v její pohledné hlavičce vyklíčil v průběhu telefonického rozhovoru. Pochopila, jaká šance se jí naskýtá, a rozhodla se vsadit na jistotu. Baron musel vědět, že do Kremlu přijede pouze ona – neozbrojená a bez společníků. Samozřejmě ji přivítali ještě v bráně, prohledali ji, zkontrolovali auto a teprve poté jí sdělili další pokyny.

Sabrina si byla jistá, že nám Mýval poví, kam odjela, a upřímně doufala, že jí přispěchám na pomoc a budu jednoduše NUCEN zabít Barona. Co jiného by mi také zbývalo… Milovaná žena stojí u obětního sloupu, hrozivý mladík v maskáčích pozvedá neúprosný osikový kůl a smečka mátových mrchožroutů šťastně vříská v očekávání prolité krve! Neboť upíří chuť nezná nic sladšího, než je krev vlastního soukmenovce.

Má intelektuální družka tedy zřejmě vypracovala funkční a dynamický plán, který však selhal vlivem naší zabedněnosti. Vlastně nikoli naší, nýbrž mé… Eva žádnou chybu neudělala, to já jsem se měl v prvé řadě postarat o zvýšení svých energetických zásob. Sabrina mě evidentně považovala za chytřejšího, než tomu bylo ve skutečnosti…

„Nesmíte se tolik trápit…“

„A co mám podle tebe asi dělat?“

„Prostě už toho nechte.“ Hlas lovkyně zněl téměř uraženě. Zatahala mě za ruku a pomohla mi posadit. „Nejsem přece žádné necitelné nemehlo a už dávno všemu rozumím. Milujete ji?“

„Upíři neumějí milovat…“

„Ale ona vás miluje! A vy ji nejspíš také… To by pochopil i ten největší trouba. Jen ten váš život je takový… podivný… Musí to přece hrozně bolet, ne? Myslím to, že si nikdy nesmíte dovolit lásku…“

„Neměl jsem na vybranou. Jeho Excelence mi zachránila život, ale zároveň mi věnovala toto prokletí… Nemohu patřit jediné ženě.“

„Vy můj chudáčku.“ Její teplé prstíky mi klouzaly po tváři a pouze zvyšovaly mé duševní utrpení. Zároveň to ale bylo tak sladké… Náhle jsem se poddal mimovolnému popudu, natáhl k ní ruce a skryl svou tvář na její hrudi.

A pak se stalo to, co se nemohlo nestát…

* * *

„Nebudu plakat… To proto, že ničeho nelituji. Mnohokrát jsem si představovala, jak k tomu dojde a kdo se stane mým prvním a jediným mužem… Já vím, vím… Nemusíte nic říkat. Jde jen o to, že… že jsem tuze věrná. Už nebudu chtít nikoho jiného. Druhý takový stejně ani neexistuje. Ale… Možná něco dělám špatně? Jen mi to, prosím, povězte…“

Hladil jsem ji po odrostlých vlasech a velice dobře si uvědomoval, že se mi nic podobného dosud nestalo a už nejspíš ani nestane. Její ňadra prudce reagovala na mé laskání, její tělo se chvělo pod mými prsty a celá její bytost – či se mi to alespoň zdálo – zářila vše pohlcující láskou…

„Hlavně jí to neříkejte. Ať si myslí, že jste to udělal jen kvůli ní… Abyste získal Sílu. Nechci, aby věděla… aby věděla… že mi je s vámi tak dobře…“

Tiskla se ke mně stále pevněji a pevněji – jako kdyby se bála, že mě ztratí. Jako bych snad měl každou chvíli vstát, natáhnout si džíny, zapálit si, poplácat ji po stehně a prohodit něco odpovídajícího okamžiku. Skutečně ještě přede mnou neměla žádného muže. Nedokázal jsem ji odmítnout – neměl jsem sílu ani důvod… Sabrina s tím neměla co dělat. Nemohl jsem Evu odmítnout, protože… protože jsem se do ní už dávno zamiloval. Ale za nic na světě bych to nepřiznal ani sám sobě.

„Hned jsem si vás všimla. Hned… Ještě ve výtahu, než jsem vystřelila. Jste hezký… Křičela jsem, nadávala vám, dokonce se vás snažila nenávidět – to všechno jen kvůli tomu… A sebe jsem také nenáviděla. Za vlastní slabost. Za to, že vám stačí se na mě jenom podívat a mně rázem klesají ruce, kolena se klepou a v hlavě mám jedinou myšlenku: Jen

ať neodchází! Jen ať na mě dál takhle hledí…!“

Nechtěl jsem věřit vlastnímu srdci. Měl jsem ho velké a navíc z valné části patřilo jiné ženě. Co budu dělat s tímhle dítětem? Jak dokáže žít s vědomím, že spolu nikdy nebudeme moci mít děti? Jak snese, že bude rok od roku stárnout, zatímco můj životní cyklus je oproti lidskému zhruba desetinásobný? Že se o mě bude muset dělit s jinými ženami, že se mnou nikdy nezíská duševní pohodlí a klid a že nás Stínu Zbavení bezpochyby nikdy nenechají na pokoji?! A myslím, že nejen oni…

„Hlavně si nemyslete, že jsem pitomá. Měla jsem hodně chlapců – ale prostě jen známých. Myslela jsem si, že se někomu oddám jedině z velké lásky. Né jako tehdy… Jako teď. A právě teď jsem tak šťastná-á-á…“

Zpoza dveří se ozvalo chlípné chichotání. V železné překážce se znovu s cvaknutím objevila štěrbina, v níž se zaleskly něčí oči. Eva se zachvěla a mlčky se pokusila schovat zrudlou tvář do dlaní. Něžně jsem ji políbil na zátylek a sáhl po oblečení.

„Hele, králíčci, nechcete Viagru?“ Chichotání přerostlo v oplzlý smích, hvízdání a pomlaskávání.

Spatřil jsem, jak z očí lovkyně vytryskly skoupé zlostné slzy.

„Pojďme.“ Lehce jsem ji zvedl, ještě jednou ji políbil na mokré rty a podal jí sarafán. „Je čas. A… Nechtěla bys mi tykat?“

„Vám? Zkusím to,“ vzlykla a pokusila se o úsměv.

Rychle jsem se oblékl, přistoupil ke dveřím, jimiž dosud otřásaly výbuchy smíchu, zastrčil prsty do úzké štěrbiny a bez viditelné námahy rozerval železný plát. Smích rázem ztichl, jako by jeho původcům najednou zaskočilo. Vzniklým „oknem“ na nás hleděly čtyři vyjevené ksichty těch samých upírů, s nimiž jsme se nedávno střetli na hřbitově. Jeden z nich měl dosud silně zkřivený krk.

„Utíkejte. A rychle! Řekněte Baronovi, že si pro něj jdu…“

Zmizeli během vteřiny. Nezůstalo po nich ani mátové aroma – rozplynulo se v jejich panické hrůze.

Lovkyně si setřela slzy z lící, hrdě vztyčila hlavu a poté, co jsem se dvorně uklonil a vytrhl zmrzačené dveře, jako první opustila naše vězení.

„Baron je můj."

„Ne. Promiň, ale slíbil jsem Sabrině, že ho zabiji."

„Ale co já? Copak mi nikdo nikdy nedovolí, abych vlastnoručně skolila opravdového upíra?!"

„Pořád si myslíš, že je třeba je zabíjet?"

„Rozhodně," řekla s úsměvem. „Ale výběrově!"

Neskrývali jsme se. Kráčeli jsme ruku v ruce tak dlouho, dokud jsme se nedostali na místo, kde začala naše výprava do podzemí. Další události se odehrávaly natolik dynamicky, že si dodnes nedokážu vzpomenout na všechny detaily. Z poklopu jsme vylezli tak rychle, že jsem málem stačil chytit za patu jednoho z prchajících upírů. Žádní pitomci, kteří by se nám odvážili postavit do cesty, se evidentně nenašli. Samotná skutečnost, že jsem rozerval železné dveře jako vetchou pytlovinu, na ně dle mého názoru zapůsobila více než dostatečně.

Dříve u mě nikdy nedocházelo k takovým metamorfózám… Ano, dvě či tři hodiny strávené v posteli s krásnou vášnivou dívkou mě dokázaly energeticky nasytit na celé týdny a někdy dokonce měsíce. Šetřil jsem silami, jak jen se dalo, a snažil se jimi zbytečně neplýtvat – právě tohle mi dost možná tolik prodlužovalo život. Avšak čisté platonické vztahy na úrovni pohledů a narážek mi vždycky dávaly třikrát více. Myslím, že to, co mi dnes věnovala Eva (lásku, čistotu, panenství, duši?), pro mě znamenalo strašně moc – víc, než jsem si kdy dokázal představit… Lovkyně sebejistě kráčela po mém boku; hrdá, důstojná a šťastná. A vůbec se necítila jako vynucená oběť okolností!

Vyskočili jsme okny polorozpadlé strážnice a rázem se ocitli v kruhu upírů a Ohařů.

„Čtyři naši a šest vašich… Co budeme dělat?"

„Zachraňovat Sabrinu.“ Žlutý kotouč kostelních hodin ukazoval čtvrt na jedenáct. „Doufám, že se nespletla, co se týče doby exemplární popravy. Do půlnoci nám ještě zbývá více než půldruhé hodiny.“

„Tak tedy – jak se o ně rozdělíme? Chtěla bych alespoň páreček skutečných upírů!“ Lovkyně prosebně zahopsala na místě.

Nepřátelé na nás zírali naprosto nechápavě…

„Titovskij,“ oslovil mě nečekaně známý úředník z regionální administrativy. „Jsme nuceni tě zastavit. Je to součást Dohody. A i kdyby se ti podařilo nás přemoci, jen pomysli, kolika životy chceš zaplatit za jeden jediný?“

„Ona bude žít“

„Baron ji zabije, jakmile vstoupíš do kruhu,“ podpořil ho unaveně prošedivělý upír v uniformě milice. „Žádný z nás nemá na vybranou. Baron všechny oklamal a my se dostali do jeho područí… Když tam půjdeš, odstartuješ jatka.“

„Já vím… Ale Baronovy úmysly jsou hlubší a v něčem směšnější. Rozhodl se, že se stane JEDINÝM upírem v Astrachani, a proto si s námi se všemi hraje. Kupředu půjdu tak či tak, ale nejprve bych rád, abyste mě vyslechli.

„A ty buď zticha, zrůdo!“ Jeden z mátových šakalů v záchvatu šílenství (nemám pro jeho čin jiné pojmenování) otevřel mým směrem tlamu. Ledabyle jsem zvedl ruku a pulsující vlna energie, jež vytryskla z mé dlaně, ho odmrštila o dobrých deset metrů a orazítkovala s ním sloup veřejného osvětlení.

„Paráda!“ odfrkla si pochvalně Eva. V tu chvíli se nám jeden přespříliš aktivní mladý lovec rozhodl předvést několik komplikovaných chvatů jednoho z čínských bojových umění – bývalá Ohařka však ani nemrkla a pohotově mu střík la do tváře česnekový deodorant. Chlapec se s vytím stáhl, ostatní o krok ucouvli…

„Super!“ okomentoval jsem to velkodušně. Zrzavá kráska si chvíli pohrávala s plynovou bombičkou asi jako kovboj s koltem a pak si ji strčila zpět do kapsy.

„Mluv," svolili upíři poté, co se podívali jeden na druhého.

„Začněme tím, že jsem zrůda, monstrum a degenerát. To jest jediný energetický upír v celém městě. A právě proto se Baron začal už dávno zajímat o mou skromnou maličkost. Vždycky je dobré poznat záhadného nepřítele – vždyť co kdyby se z něho náhodou vyklubal spojenec? Když pochopil, že se mu asi nepodaří mě využít, rozehrál prostinkou šachovou partii, v níž, jak se domníval, nemohl prohrát. Uzavřel s Řádem Dohodu, na jejímž základě měli lovci právo na jednu jedinou vykupitelnou oběť. A první z nich se 'náhodou' stala právě má družka. Baron si byl jistý, že nedopustím, aby zemřela, nebo že alespoň její smrt strašlivě pomstím. V tom případě by Ohaři začali nuceně vyvíjet tlak na všechny, koho by podezírali přinejmenším ze schvalování mých činů. Dříve či později (nikoli vinou hodného Barona, nýbrž nepokorného Titovského!) by vypukla otevřená válka mezi Řádem a společenstvím. Její následky není těžké odhadnout… Ohaři zlikvidují všechny upíry a upíři výrazně sníží počty lovců – jejich zbytek pochopitelně dobije pomstychtivý Dan. Baron bude pro všechny nadále dobrým a laskavým starouškem a stane se plnoprávným pánem tohoto města. Mě později buďto zabije, nebo se mě znovu pokusí zvábit do svých služeb (a pak stejně zabije)… To je vše. Po astrachaňských Stínu Zbavených bude veta.

„Ale… Vždyť k nám byl seslán shůry," namítl nejistě kterýsi z přítomných.

„Leda v tom smyslu, že jeho kariéra směřovala seshora dolů!" pousmál jsem se. „Jak známo, je-li někdo povýšen, míří obvykle do Moskvy, a za stávající politické situace do Petrohradu. Ale pro Barona se nenašlo místo v Saratově, pak ve Volgogradu… A dál po proudu Volhy už jsme jenom my."

„Co tedy chceš?" vpadl mi do řeči tentýž chlapík z administrativy.

„Souboj na základě Práva Silného!"

„Ale vždyť nejsi upír… Chci říci opravdový upír!“

„Nicméně, CHCI jeho krev.“

„Proč se tady zdržujeme, pojďme už!“ Ukvapená lovkyně mě netrpělivě zatahala za rukáv. „Prorazíme, zatímco přemýšlejí nad tvými slovy! A pak se rozeběhneme za Sabrinou. Co když si Baron s její popravou pospíší?“

„Podívej se doleva, ale hlavně nenápadně…“ poradil jsem jí tiše. „Vidíš támhle dole na té volné ploše pentagram a kruh pochodní? Postava uprostřed, přivázaná ke sloupu, je…“

„Sabrina-a-a!“

„Neřvi!“ sykl jsem. „Skutečně by ji mohli zabít – pokud se tam vydám sám. Ale podpoří-li mě společenství, Baron se neopováží vyhnout se tradičnímu souboji. To by ho roztrhali jeho vlastní mátoví šakali…“

„Daniile Andrejeviči!“ Stínu Zbavení se konečně odhodlali a rozhodli se postavit na stranu Zákona. „Potvrzujeme vaše právo na Souboj. Střetnutí však bude probíhat podle ustálených pravidel.“

Přikývl jsem. Nic víc jsem ani nepotřeboval. Pravidla jsou prostá a vyzkoušená staletími. Kolbištěm je kruh planoucích pochodní – ten, kdo překročí jeho hranici, bude na místě zabit. Nesmí se používat jiné zbraně než ty, které vám dala do vínku příroda. Žádné kroužkové košile, kyrysy či neprůstřelné vesty; bojuje se s odhalenou hrudí. A žádné omluvy, smíření a odpuštění – jediným výsledkem je smrt jednoho ze soupeřů!

Dolů jsme scházeli již jako jednotný bojový oddíl upírů a Ohařů. Nikdo neměl tu drzost bránit nám v cestě. Když jsme dorazili do těsné blízkosti planoucího kruhu, spatřil jsem všechny účastníky strašlivé frašky.

Uprostřed, jak jsem se již zmiňoval, stál do země zapuštěný kůl, k němuž byla přivázaná Sabrina. Černovlasá vamp evidentně přebývala v tom nejznuděnějším rozpoložení. Nalevo se shromáždili představitelé Řádu. Nebyli mezi nimi žádní Adepti; jen dva naši známí „kondoři“, obklopení pěticí svalnatých mladíků. První nám věnoval stále stejný nasupe-

ný pohled, zatímco druhý na nás dokonce povzbudivě mrkl – nebo se mi to jen zdálo? Napravo stálo vysoké křeslo a v něm se rozvaloval ten, díky jehož choré mysli jsme se tu všichni sešli.

Baron měl na sobě alabastrově bílé kvádro. Vypadal zhruba na čtyřicet či padesát let, měl dokonale lysou hlavu, široký strojený úsměv a… naprosto mrtvé, jakoby olověné oči. Zpočátku se mi dokonce zdálo, že musí být slepý, ale tento dojem byl klamný. Naklonil se a cosi rychle rozkázal mátové Dince, která se krčila u jeho nohou. Avšak dříve, než upírka stačila vstát, Stínu Zbavení obklopili mou družku.

„Dámy a pánové, velice se omlouváme za neplánované změny v dnešním programu," oznámil věcným typicky úřednickým hlasem zaměstnanec administrativního aparátu. „Daniil Titovskij, jakožto Astrachaňan a osoba velice blízká společenství, má tu čest vyzvat na souboj veleváženého Barona."

„Jakým právem?" štěkl kdosi zpoza křesla.

„Právem Silného!" vysvětlil důrazně úředník. „Poprava baronesy Sabriny von Waschenberg se odkládá do skončení souboje. Podle pravidel, posvěcených nespočtem věků, nemá nikdo právo odmítnout takovou výzvu. Stihl by ho za to jediný trest – smrt!"

„Copak jste zapomněli na své přísahy?" zasyčel Baron s ohavným úšklebkem.

„Právo Silného je příliš starobylá tradice. Nemůžeme si ji dovolit porušit jen proto, že si to přeje náš momentální vládce."

Tohle byla otevřená vzpoura. Nyní již na výsledku souboje nezávisel jen život mé družky, ale samotná existence astrachaňské komunity Stínu Zbavených…

„Vy jste však přišli dva. Podle Zákona mám právo požadovat, aby se Souboje zúčastnila i tato milá dívenka."

Pohledy všech přítomných se rázem upřely na zrzavou lovkyni.

„V pohodě… Jsem tedy ta, která byla vyzvána, že? Mám

v souladu s vašimi zákony právo zvolit si soupeře a zbraň?“

„Soupeře ano – vyber si, koho chceš. Ale zbraň… Je nám to líto, ale budeš muset bojovat s tím, co máš.“ Upíři nucené rozhodili rukama.

„To se mám ohánět kabelkou?“

Mlčenlivý „kondor“ se vrhl vpřed, ale jeho společníci ho zadrželi. Události se hnaly samospádem, neřídily se žádným scénářem a já jsem věděl, že se na scéně ještě neobjevili zdaleka všichni hrdinové.

„S vaším dovolením bych rád řekl několik slov své bývalé svěřenkyni.“ Z hloučku Ohařů vystoupil „hrající trenér“. Eva zalapala po dechu, zrudla a pak se se sklopenou hlavou a tím nejprovinilejším výrazem ve tváři vydala k přísnému učiteli. O čem spolu rozmlouvali, jsem v tu chvíli nevěděl, ale zpátky se ruměná Sibiřanka vrátila o poznání jistějšími kroky. Ani já jsem si hned nevšiml, že její nový sarafán zdobí vysoké rozparky, sahající téměř k bedrům, jež před chvílí vykrojila nebezpečná břitva…

„Jakožto představitelé Řádu nebudeme Souboji bránit. Naším cílem je koneckonců stanovení rozumné kvóty na odstřel upírů. Máme právo na jednoho. A nezáleží nám na tom, který to bude… Každopádně, našim chlapcům se vaším přičiněním dostalo mnoha navýsost užitečných lekcí.“

Zrzavá duelantka odevzdala vyzkoušený deodorant a beze spěchu se vydala podél planoucího kruhu, aby si vyhlédla důstojného soupeře. Na okamžik se dokonce zastavila a hodnotícím pohledem si změřila samotného Barona. Přísně jsem svraštil čelo a ukázal jí sevřenou pěst. Nestoudnice mi poslala vzdušný polibek a vtom náhle uprostřed houfu diktátorových přisluhovačů zahlédla známou tvář. V očích jí zahořely zelenkavé plamínky a její ukazováček nadšeně vystřelil kupředu.

„To je on! Chci tohohle!“

Baron se udiveně otočil. Mátoví upíři rychle vystrkali zpoza jeho zad Slavíčka, vztekle cenícího zuby. No jistě… Koho jiného by si mohla zvolit? K kým jiným má děvče ne-

vyřízené účty? Všichni musíme dříve či později splatit své dluhy. Dokonce i transvestiti…

„Proč já?! Proč zrovna já?! Ne, ne, ne! Nehodlám se rvát s touhle šílenou husou! Je to pod mou úroveň… Chci soupeře, který mě bude hoden!“ Vzpírající se Slavíček-Irena vypadal vskutku obludně. Svěcená voda mu spálila polovinu obličeje a navždy ho zmrzačila. Z tváře mu visely špinavé cáry kůže, zpod kterých místy prosvítaly nažloutlé lebeční kosti. Oči mu však žhnuly neuhasitelnou nenávistí.

„Budou bojovat jako první!“ rozhodl upíří úředník, který se ze zvyku zhostil role organizátora.

Přistoupil jsem blíž ke kruhu a pokusil se přilákat Sabrininu pozornost:

„Hej! Jsi v pořádku?!“

„Vypadni…“ hlesla stěží pootevřenými rty. Zřejmě ji bavilo hrát si na bezmocnou oběť lidské (i nelidské!) nespravedlnosti. „Přestaň mi zakrývat výhled, mě to také zajímá…“

„Hm… Rozumím. Promiň.“

„Dane?!“

„Ano?“

„Miluji tě.“ Její dlouhé řasy se na okamžik nadzvedly a zaplavily mě vodopádem špatně ovládané něhy. Do srdce mě bodla vzpomínka na Eviny teplé rty a já se pokusil zapudit tuto bolest co nejdál; v tu chvíli mladá lovkyně odvážně vkročila do kruhu… Mátového šakala doslova mrštili za ní. Nač ten Kaprál čeká? Jeho příchod ve společnosti strašlivého Vachtanga by dokázal vývoj událostí zvrátit, ale bohužel…

Souboj začal podle nepsaných pravidel, platných už od úsvitu času – všechno je možné a žádné zakázané chvaty neexistují! Hned na první pohled bylo patrné, že bývalá Ohařka je na boj tváří v tvář dobře připravená. Včasná pomoc „kondora“ v podobě spásných rozparků jí umožňovala udržovat protivníka v bezpečné vzdálenosti s pomocí vysokých kopů vytrénovaných nohou. Z pohledu cudné dívenky z lepší rodiny by to sice možná přesahovalo rámec slušnosti, ale v bojových podmínkách se tomu nedalo nic vytknout!

Mátový upír, dovedený k zoufalství, se stává velice nebezpečným soupeřem, jemuž v boji zblízka prakticky není rovných. Slavíček to zřejmě velmi dobře chápal, neboť se vědomě vyhýbal útočící dívce a prchal před ní podél hořících pochodní. Lovkyně rozumně předstírala únavu, a když se šakal konečně odhodlal k výpadu, zastavila jeho útok prudkým kopancem do břicha. Transvestita odletěl o několik metrů a svalil se rovnou na tři pochodně! Mezi stěnami starého Kremlu se rozlehl příšerný vřískot… Ale dříve než úředník stačil rozkázat, aby byl zadržen za překročení kruhu, mrchožrout stačil vklouznout zpět na kolbiště. Dvě pochodně byly pohotově vráceny na místo, třetí – zlomenou – nechali ležet… Mátovému upírovi již nezbývala jiná možnost než se naposledy porvat o svůj mizerný život. Mimoděk jsem se zachvěl, když se řvoucí bolestí a nenávistí vrhl přímo na Evu! Prudkost útoku ji odmrštila stranou. Dopadla na zem a silně se uhodila do zad…

Role se vyměnily. Nyní to byl pookřálý Slavíček, kdo pronásledoval slábnoucí Evu. Jak si jistě vzpomínáte – upíří síla bez výjimek převyšuje lidskou… Ohaři cosi křičeli, mrchožrouti divoce křepčili, Baron si opojeně otíral kapesníčkem lysou hlavu a já mlčky hleděl, jak dívka, jež teprve před několika hodinami tála v mém objetí neovladatelnou láskou, klesá k zemi… Eva se zhroutila na stejném místě, kde se nedávno válel Slavíček. Namáhavě se pokusila zvednout na všechny čtyři, ale síly ji zradily. Dokázala se pouze překulit na záda, aby mohla pohlédnout do očí své zhoubě…

„Zabiju tě… Ó, jak dlouho už toužím tě zabít!“ Ničema couvl o několik kroků, aby se mohl pořádně rozběhnout. „Vezmu si tvůj život a vypiji tvou krev! Co mi na to povíš, holčičko?!“

„Chcípni…“ vydechla chraplavě lovkyně a pravou rukou prudce švihla kupředu. Hned vzápětí ji zakrylo padající tělo Slavíčka-Ireny. Ozvalo se nepříjemné zapraskání. Mátový upír ani nestačil vydechnout – mezi jeho lopatkami vyčnívala špička zlomené pochodně…

* * *

Navzdory všeobecně rozšířenému názoru se tělo upíra, probodnutého osikovým kůlem, nemění v popel okamžitě. Hned poté, co nastane „fyzická“ smrt, se však jeho mrtvola začíná rozkládat trojnásobnou rychlostí; ranní slunce ji pak sežehne během několika minut. Ostatky mátového upíra byly bez zbytečné sentimentality odtaženy stranou a vyhozeny jako hromada starých hadrů. Baron při pohledu na záhubu svého věrného služebníka nehnul ani brvou.

Všichni přítomní se několik minut vášnivě přeli ohledně oprávněnosti použití cizorodého předmětu coby zbraně. Nejednalo se vlastně o porušení pravidel Souboje? Ta nakazovala, aby protivníci používali jen to, čím je vybavila příroda, ale na druhou stranu – pochodeň do kolbiště přece nikdo schválně nevhazoval! A každá věc, která se z vůle Náhody, Sudby či Prozřetelností ocitla v kruhu, mohla být klidně využita oběma stranami pro dosažení vítězství. A skutečně – kdybychom to chtěli dovést do absurdity, pak by i úder o zem, jenž by způsobil protivníkovu smrt, mohl být chápán jako nezákonný… Copak ale soupeřům lze odpírat pevnou půdu po nohama?

„Konečné rozhodnutí bude vyneseno až po druhém souboji,“ dospěl k šalamounskému rozhodnutí upíří úředník. „Zvítězí-li Titovskij, budou všechny námitky vůči vítězství jeho společnice staženy. A pokud se štěstěna přikloní na stranu Barona… No, pochybuji, že by pak někdo našel odvahu bránit ji.“

Takové řešení vcelku vyhovovalo všem zúčastněným. Předal jsem ztěžka oddechující lovkyni do „kondorovy“ péče: „Ničeho se neboj. Pokusím se to zvládnout co nejrychleji.“

Místo odpovědi se na mě jen podívala bezednýma očima a mlčky mi požehnala k úspěchu v boji.

V mé duši nebyl ani náznak pochybností. Ostatně, právě tak tam scházely i jakékoli jiné pocity – nenávist, zuřivost,

opovržení, hněv… Ne, ne, nezmocnila se mě žádná chladná lhostejnost, nýbrž pozoruhodná vyrovnanost, podobající se nehybné hladině horského jezera za bezvětří. Byl jsem připraven žít, ale ani jsem se nebál zemřít. Nic jsem neplánoval, nevypilovával taktiku, nepátral po možných soupeřových slabinách. To všechno mi v danou chvíli nepřipadalo důležité. Ba co víc – stěží si to vůbec zasluhovalo mou pozornost…

Svlékl jsem si košili, vkročil do kruhu a postavil se vedle sloupu tak, abych zakrýval Sabrinu.

„Slíbil jsi mi…“

„Ano.“

Baron pomalu sklouzl na zem, posměšně se rozhlédl po přítomných a pak – jediným nepostřehnutelným pohybem – po mně mrštil své křeslo. Nepokusil jsem se uskočit. Upíři i Ohaři udiveně vydechli, když jsem křeslo v mžiku zmačkal do soudržné hroudy a ledabyle ho odhodil stranou. Baronova bezvýrazná tvář se nezměnila, ale podle toho, jak se rozšířily nozdry jeho mátových otroků, jsem pochopil, CO právě ucítili… Strach! Pach divokého živočišného strachu, jenž se šířil kolem neotřesitelného vládce. Dinka si jako první v předtuše krveprolití olízla vyschlé rty. Baron prohrál dříve, než boj skutečně započal…

„Co stojíte, kreatury?! Do něj! Bijte ho!“ zavřeštěl pološíleně a jal se rozdávat facky napravo nalevo. Mátoví šakalí před ním uskakovali, ale neprchali – místo toho se otáčeli a začínali zlostně cenit zuby.

„Je můj!“ připomněl jsem hlasitě. Nenašel se nikdo, kdo by se opovážil zpochybňovat mé Právo Silného.

Baron konečně nervózně vstoupil do kruhu, sledován pohrdavými pohledy všech přítomných. Celou dobu si uštvaně mumlal pod nos:

„Nic jste nepochopili… všechno musí být jinak… On je přece zrůda! Není to skutečný upír, nemůže… nesmí… Musíte se podřizovat mně! Mám poslání… Jste hlupáci! Nedovolím vám, abyste se mnou takhle jednali…“

„Bij se. Nebo zemřeš bez boje.“ Vykročil jsem mu vstříc.

Baron přede mnou pomalu couval po obvodu kruhu:

„Titovskij, tohle je přece hloupé! Propustím ji a ve třech budeme vládnout celému městu. Počkej… vyslechni mě…“

Vtom se prudce vrhl vpřed, přiskočil ke sloupu a sevřel v drápech Sabrinino něžné hrdlo.

„Ještě krok a přísahám, že ji…“

Na vteřinku jsem zamhouřil oči. V žilách mi klokotala dosud nepoznaná Síla, která dychtila vytrysknout ven. Sabrina znatelně pobledla, lidé i upíři zatajili dech a Baronovy oči naplnila bezmezná šílená hrůza. Stačil pouhý okamžik – a jeho ruce bezmocně klesly podél těla! Ještě jedno a zastavím mu srdce…

„Ha! Ta-ta-tak už jsme tady, cu-cu-cucáci! To jste ne-ne-nečekali, co?!“

Přízračná postava hrdinného důstojníka znenáhla vyrostla divže ne zpod země. Kaprál se jako obvykle objevil krajně nevhod…

„Hej, de-de-dejte ty pracky pryč od my-my-mých přátel! A všichni po-po-pohov! Ne-ne-nebo!…“

Vtom za jeho zády vyrostlo něco naprosto příšerného. Gruzínský car Vachtang Šestý, odpočívající v kryptě pod Uspenským chrámem, se ani zaživa nevyznačoval klidnou a lidumilnou povahou, ale po smrti… Proslýchalo se o nejednom nešťastníkovi, kterého dostál do blázince svým strašlivým požadavkem, aby mu dotyčný „vrátil glavu“. Vachtang nestrpěl, aby se na jeho území potloukali cizí duchové, a k lidem se rovněž choval bez výjimek nepřátelsky. Kaprál měl za úkol provokovat ho tak dlouho, až jej přivede do stavu šílené zuřivosti, a ve vhodnou chvíli ho vypustit na nepřátele. Mýval svůj úkol splnil na výbornou – pouze zvolená chvíle byla všechno, jen nevhodná…

„Gde je glava?!“ otázal se hromohlasně mohutný, bezhlavý přízrak, zahalený do honosného splývavého roucha, prvního šokovaného upíra. „Daj glavu!“

Zlověstný hlas, ozývající se z prázdného místa nad rame-

ny, donutil mátové šakaly, aby se s jekotem rozutekli na všechny strany. O okamžik později jejich příkladu následovala také většina ostatních…

„Gde je glava?!“ rozběsňoval se stále více oloupený duch, zatímco pilně popoháněl prchající velmi skutečnými štulci. Srdnatý Kaprál sprostě nadával každému, na koho v té mele narazil – několika peprných slůvek se dostalo dokonce i mně.

Fraška se změnila v opravdovou komedii!

Uprostřed všeobecného zmatku jsme se s Evou vrhli na pomoc Sabrině…

„Dane!“ zařvala vztekle, ještě než jsem stačil popadnout první uzel. „Kam jsi dal oči? S těmihle mašličkami si dokážu poradit sama! A Baron mezitím prchá…“

Stačil jediný prudký pohyb a na rozhněvané vamp rázem popraskaly všechny provazy. Kráska se tedy evidentně mohla klidně osvobodit i bez naší pomoci. Docela by mě zajímalo, kdo dnes v noci ve skutečnosti tahal za nitky…

„Támhle je!“ zařvala mi přímo do ucha zrzavá přemožitelka upírů, plná loveckého nadšení. Baron, který stále ještě plně nenabyl vlády nad paralyzovanýma rukama, se pracně soukal do zapomenutého ferrari.

„Teď už nám neunikne, můj brouček mu nikdy nedovolí… Hej! Kam to…“

Jakmile se ozval zvuk nastartovaného motoru, Sabrině prudce poklesla čelist.

„Pomozte mi!“ Ramena vamp náhle sevřel „kondor“. Automaticky jsem ho poslechl, aniž bych se ptal na důvod, a vzápětí nám na pomoc přispěchala také Eva. I ve třech jsme však měli co dělat, abychom vzteky nepříčetnou Sabrinu udrželi. Automobil se hnul z místa a zamířil k Prečistěnské bráně. Ale nedojel k ní. Zničehonic zaburácela exploze a luxusní vůz se změnil ve sloup oranžových plamenů.

„Ne-e-e-e!!!“

Rachot výbuchu přilákal i neúprosného Vachtanga. Přízračný car udiveně zamlaskal neviditelným jazykem a do-

konce nechal běžet další potenciální oběť.

„Můj druh pod ně nastražil nálož plastické trhaviny," vysvětlil tiše „trenér" Ohařů. „Měl pocit, že se tím autem určitě pokusíte uprchnout. Já… moc se omlouvám. Slibuji, že dostanete náhradu."

„Můj nebohý chlapeček…" vzlykla Sabrina téměř neslyšně a vyčerpaně klesla na zem. „Vždyť on věděl… Všemu moc dobře rozuměl… Nikdo by ho nepřinutil, aby se rozjel, kdyby to nechtěl… on sám… kvůli mně!"

Eva poklekla a objala černovlasou přítelkyni. Ani se nesnažila skrývat slzy.

„Jeho vrahem nebude člověk ani nečlověk, přítel ani nepřítel… Nalezne záhubu v útrobách kovového plamene…" zacitoval jsem tupě. Kostelní hodiny slavnostně odbily půlnoc…

* * *

Na Hvězdnou ulici jsme se vraceli pěšky. Má vamp teď jednoduše nebyla ve stavu, kdy by dokázala nastoupit do jakéhokoli automobilu. Mýval zmizel záhy po výbuchu a gruzínský car ještě dlouho trápil mlčenlivého „kondora" otázkami ohledně „jego glavy". Pochyboval jsem, že by se Ohařovi mohl po takovém otřesu ještě někdy vrátit dar řeči… Lovci opustili Kreml v sevřeném útvaru – svou misi v Astrachani splnili na sto procent. Soudě podle všeho (vždyť zemřel jeden z nejváženějších upířích vládců) bylo městské společenství Stínu Zbavených nadlouho v bezpečí před jejich dalšími výpravami. I když, kdoví? Co kdyby se někdo jiný pokusil vzkřísit onu neblahou Dohodu a přivodit nám všem nové bolesti hlavy?

Momentálně mě však daleko více zajímaly vztahy našeho milostného trojúhelníku. To, k čemu došlo mezi mnou a Evou Lopatkovou, se před Sabrinou nedalo dlouho tajit a bylo nutné si vše co nejdříve vyříkat. Jakmile jsme vstoupili do bytu, odvedl jsem obě dívky do ložnice, usadil je tváří v tvář na postel a řekl:

„Musíte si promluvit. A rozhodnete-li se, že je potřeba někoho mermomocí zabít, pak ať jsem to já…“

Poté jsem zavřel dveře a vydal se na toaletu. Samozřejmě výhradně proto, abych si popovídal se šéfem. Dnes jsem poprvé za celou tu dobu divže nestiskl spodní kachlík. Potichu jsem vynadal svým pocuchaným nervům – stačilo málo a dostal bych se do pěkné bryndy…

Helen mě přivítala krátkým potleskem: „Koho to vidím? Dana Titovského – přemožitele Barona! Zachránce spoutaných krásek, lamače dámských srdcí, přítele koktavých duchů a postrach začínajících lovců! Ať žije náš slovutný rek!“

Teatrálně jsem se uklonil. Vůbec jsem se nedivil, že i obyčejná sekretářka tu má dokonalý přehled o všem, co se stalo…

„Běž dál! Už na tebe čeká… Ale chtěla bych tě poprosit, jestli by ses tady nemohl cestou zpátky na chvíli zastavit. Ráda bych upřesnila pár věcí ohledně tvé poslední návštěvy.“

„Jak si přeješ.“ Kvapně jsem vkročil do řvoucích plamenů. S ohněm totiž bývá podstatně méně starostí než s vysvětlováním nepovedených vtípků. Krom toho hrozně nerad probírám vztahy; existují však ženy, které bez toho nemohou být.

V šéfově kanceláři mě očekávalo něco takového, že jsem užasle strnul v půli kroku. Na velkém trůně, vyrobeném ze spousty barevných kuliček, vesele klátil zadními tlapami obrovský kocour. Hlavu mu zdobil vysoký čepec s hvězdičkami. Kňour držel v jedné přední tlapě dětskou trubku a ve druhé vlaječku Ruské federace. Pekelného hodnostáře obklopoval houf mladíků a dívek, oděných jako jarmareční klauni; všichni snaživě mávali balónky a rozhazovali kolem sebe prskavky. Vzduchem se míhali papíroví hadi a konfety…

„Tak tady je náš hrdina! Mňau! Třikrát hurá odvážnému a chrabrému… Hej! Pročpak jsi takový smutný? Vždyť jsi zvítězil!“

„No… Něco na ten způsob.“

„Hele, nech té zbytečné skromnosti, tady jsi mezi svými. Sám jsem všecičko viděl – těmahle očima! Konečně jsi získal Sílu, o jaké se ti ani nesnilo…“

„Vážně? Ale za jakou cenu?“

„To mluvíš o té naivní holčičce ze Sibiře?“ pousmál se kocour shovívavě. „Hm… To máš tak – ona dobře věděla, do čeho jde, a sama to moc chtěla. A co s ní bude dál, to už se tě koneckonců vůbec netýká.“

„Proč ne?“

„Protože na sebe NESMÍŠ brát celou tíhu odpovědnosti za lidi, s nimiž tě tak či onak spojil osud. Tato Exupéryho slova jsou pouhým líbivým obalem pro mravní zákony, jimiž se lidstvo řídí. Nech Evu, aby sama rozhodovala o svém životě. Nemusíš nikoho obětovat na oltáři mravností – ani sebe, ani ji.

„To není správné. Excelence.“

„Ale je to čestné.“ Kňour sotva znatelně pohnul drápatou tlapou a všichni mladí herci pohotově opustili úřadovnu. „Vždyť já ti rozumím… Každý takový krok zanechává spálenou stopu ve tvé duši. Jednoho dne v ní možná nezůstane jediné nedotčené místečko. Ale možná také z popela někdejších iluzí vyraší nové pozoruhodné květy…

„A kdybych zahynul? Předpokládal jste i takový vývoj událostí?“

„Ano,“ řekl po chvilkovém zamyšlení. „Jistě chápeš, že nejsem žádný tvůj anděl strážný, abych tě chránil před všemi nebezpečenstvími. Dříve či později dojde k neodvratnému a… Věčnost chtě nechtě nutí k filosofování. Jsem na tebe upřímně hrdý, můj chlapče, ale myslím, že už je načase, abys dospěl.“

„A jakou roli jste v tom všem hrál vy?“

„Já?“ Jeden z nejvyšších démonů Pekla udiveně spráskl tlapy. Slavnostní čepec se přitom svezl na stranu a dodal mu ještě legračnější vzezření. „Jsem všehovšudy nestranný pozorovatel! No dobrá, trochu jsem se pobavil, zahrál si, zasko-

tačil… Ale co je na tom špatného?! Copak jsi byť jednou jedinkrát za celou tu dobu spatřil třeba jen koneček mého černého ocasu?“

„Vlastně ano. Došlo k několika tajuplným shodám.“

„O tom nic nevím! Pokud jsem někomu něco vůbec mňoukl do ouška, pak si toho nikdo nevšiml! Tvá podezření jsou v příkrém rozporu s presumpcí neviny! A mimochodem, nevadí, že jsem si vzal zpátky svou knížečku?“

„Nevadí.“ Mávl jsem rukou. „Beztak jsme si ji všichni stačili přečíst.“

„Zaskoč za mnou někdy během příštího týdne. Rád bych pozval tebe a Sabrinu na večeři do Podkovy. Je to zajímavé místečko, kde se dá potkat spousta známých. Líbilo se mi tam…“

„Pokusím se, Excelence.“

„A prosím, vzkaž své družce, že s ní hluboce soucítím a že stejně jako ona želím ztráty jejího miláčka. Už jsem měl plné zuby Barona a jeho tupé povýšenosti; krom toho si myslím, že by se proroctví měla alespoň tu a tam naplňovat. Je mi to moc líto, ale snad bych mohl zahladit svou vinu něčím konkrétním…“

Uklonil jsem se, neboť jsem věděl, že nikdy nehází slova do větru. Kňour se důležitě protáhl, naježil vousiska, kývl na rozloučenou a zamával mi Pánem prctenů.

Helen na mě čekala vedle svého stolku. Její postoj byl navýsost nedvojsmyslný. Krátká kožená sukně jí vábně obemykala stehna, bujné poprsí se dralo ven a knoflíčky průsvitné blůzky měly jako nikdy blízko k ostudnému útěku.

„Prosím, nespěchej,“ řekla sytým a vášnivým hlasem. „Chtěla jsem se omluvit za to, jak jsem se k tobě posledně zachovala…“

„To vůbec nemusíš, byla to jen má vina.“

„Ne, ne… Doufám, že jsem tě moc neurazila? A ještě jsem se chtěla zeptat, jestli tu teď nemáš… Něco velkého a sladkého, co bych nejraději hned vzala do…“

Vystartoval jsem nahoru rychlostí, o níž jsem předtím ne-

tušil, že ji dokážu vyvinout. Pronásledovaly mě vrnivé výbuchy smíchu mého vševědoucího šéfa…

Sotva jsem vyskočil z toalety a v běhu si setřel z čela kapičky potu, uvědomil jsem si, jak hluboké ticho kolem panuje. Očekával jsem všechno – křik, nadávky, vzlykání, hlasitá vysvětlování, proklínání –, ale neslyšel jsem vůbec nic. Žárlivá vamp a citlivá lovkyně klidně spaly na široké posteli jako dvě milující sestry – divže se neobjímaly. Obě dosud měly mokré tváře, ale v pokoji vládla tak světlá aura, že budit je a domáhat se vysvětlení mi připadalo naprosto zbytečné.

Tichounce jsem zavřel dveře, odebral se do kuchyně a vykoukl z okna. Vedle dětského hřiště parkovalo skromné tmavě višňové ferrari – dvojče vybuchlého automobilu. Doufám, že si Sabrina na nového miláčka zvykne…

EPILOG

Doprovodili jsme Evu na vlak, mířící do Moskvy. Z hlavního města se už pak snadno dostane domů… Rychlík Lotos odjížděl přesně o půlnoci. Kaprál na nádraží nešel – je alergický na loučení. Než nastoupila do vlaku, strčila mi bývalá lovkyně do ruky jeden ze svých stříbrných amuletů proti upírům, znovu mě požádala, abych pozdravoval Mývala, a pak nám ještě dlouho mávala z okna vagónu. Byl jsem si jist, že na ni nedokážu zapomenout. A stejně tak jsem věděl, že ji už nejspíš nikdy neuvidím.

„Vrátí se?“

„Ne.“

„Vrátí se… Dane, ona už nedokáže žít daleko od tebe.“

„Já…“

„Neříkej nic…“ Sabrinin studený ukazováček se mi na okamžik přitiskl ke rtům. „Nechme život, aby se vyvíjel tak, jak se mu zachce. Ty a já nejsme kladní hrdinové…“

„Dokonce spíše záporní,“ přikývl jsem. „Ale jak jen můžeš…?“

„Hlupáčku, vždyť já tě přece miluji! A to znamená, že chci, abys byl šťastný. Jen ať se vrátí… Ale ne dnes v noci!“

Objal jsem ji a zahrnul její milovanou tvář něžnými polibky.

„Protože dnes v noci jsi jen můj. A zítra také! A pozítří a popozítří a…“

Tohle bylo nadlouho – to mi můžete věřit. Tmavě višňové ferrari na nás netrpělivě čekalo na parkovišti. Nad Astrachaní planuly ty nejkrásnější hvězdy.

Vrať se, Evo…

Andrej Beljanin
UPÍŘÍ CHUTĚ

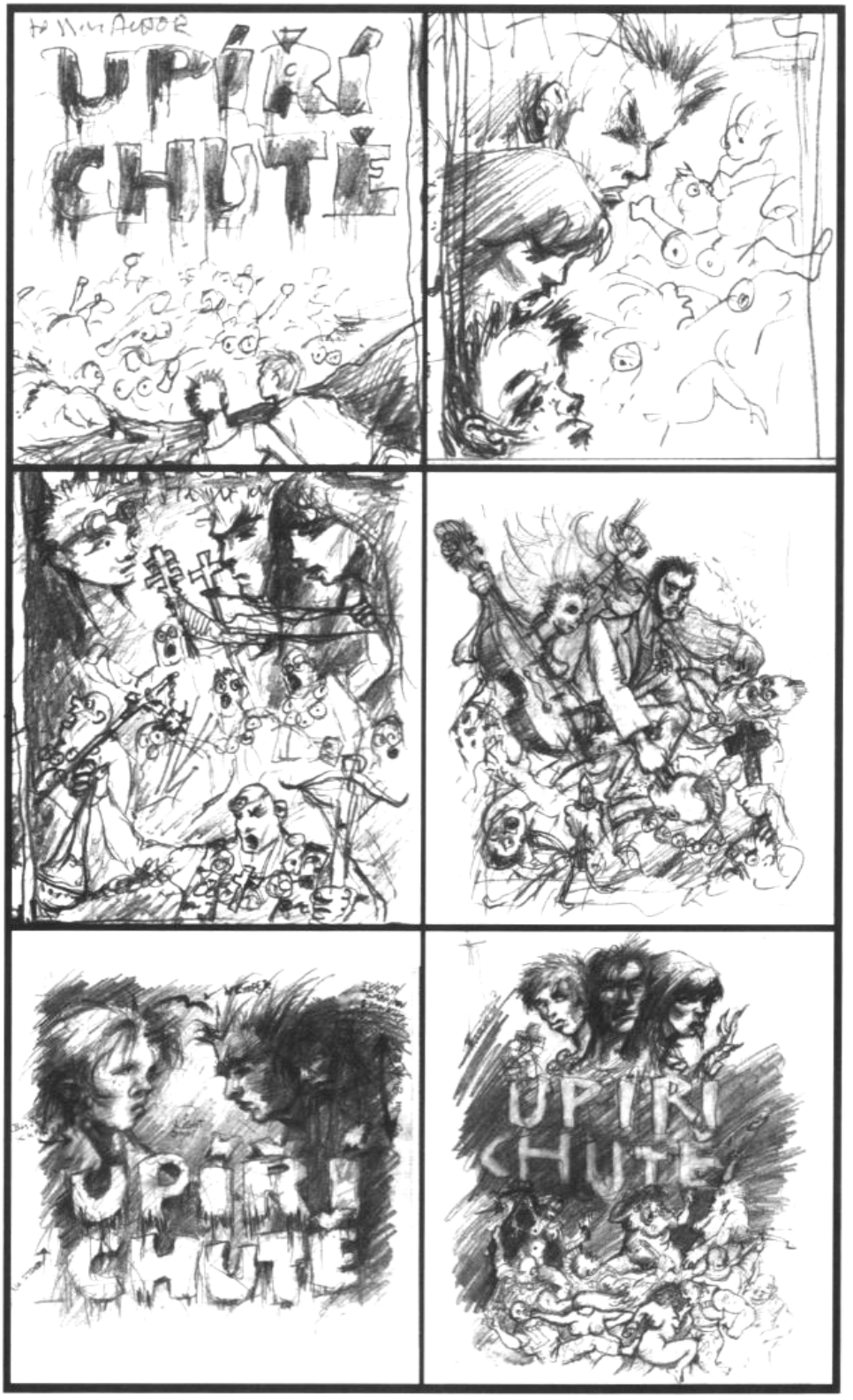
Překlad Konstantin Šindelář
Redakce a korektura sazby Michaela Rampasová
Obálka Milan Dubnický
Sazba Netopejr
Vydalo

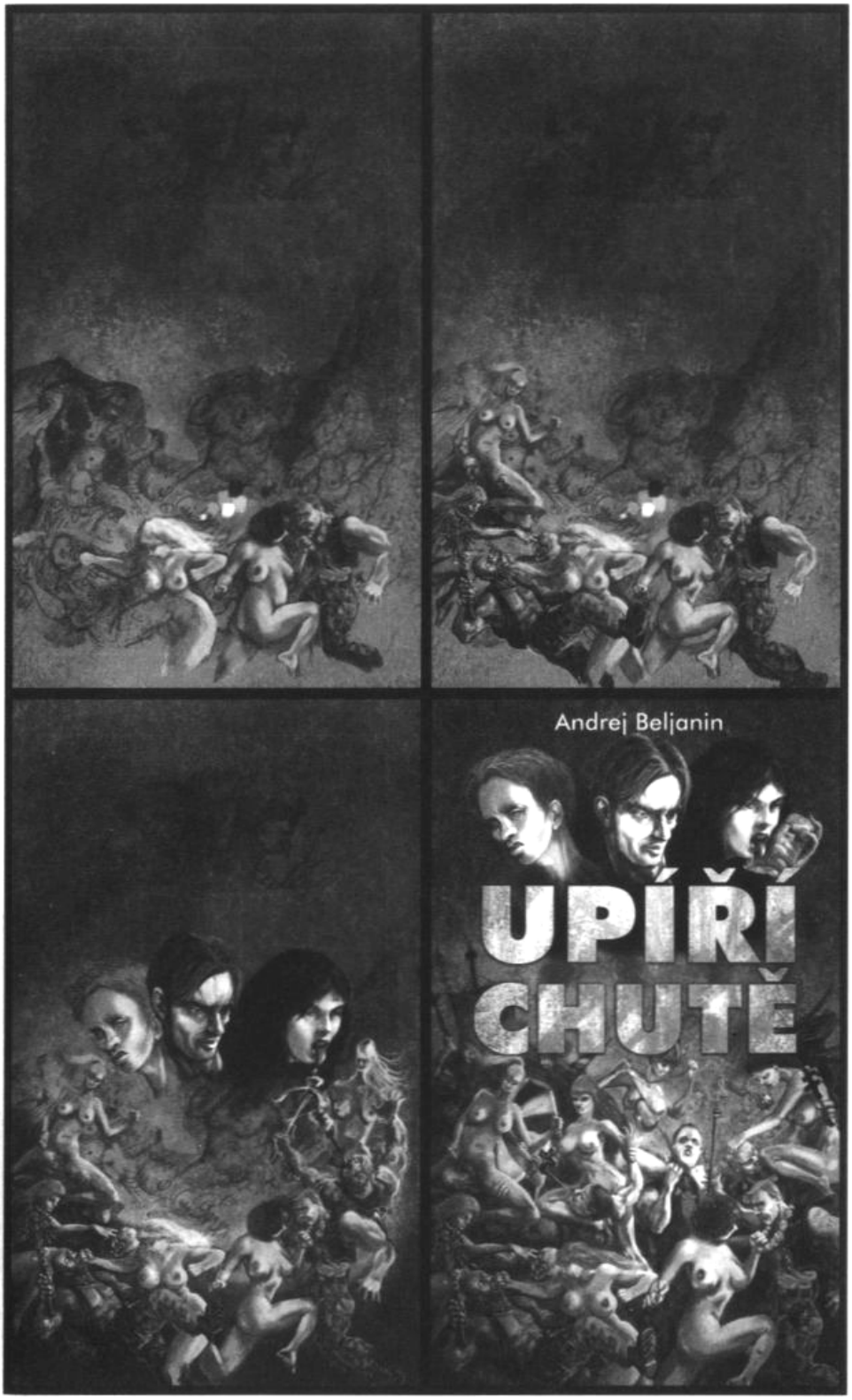

Karel Petřík
jako svou 117. publikaci
Praha 2007, vydání 1.
Tisk Severografia a. s. Most

Náklad 1500 kusů
Prodejní cena včetně DPH 259 Kč

ISBN 978-80-87044-05-6

UPÍRÍ CHUTĚ
UPÍRÍ CHUTĚ
UPÍRÍ CHUTĚ

Andrej Beljanin
UPÍŘÍ
CHUTĚ